

Jeffrey Archer Jedanaesta zapovijed

The Eleventh Commandment

ibs & abacus123

PRVI DIO

Timski igrač

1.

Kad je otvorio vrata, oglasio se alarm.

Takvu bi se grešku moglo očekivati od amatera, no to je bilo čudno za Connora Fitzgeralda koga njegovi kolege smatraju profesionalcem nad profesionalcima.

Fitzgerald je pretpostavio da će proći nekoliko minuta prije nego što lokalna policia reagira na provalu u četvrti San Victorina.

Još je preostalo nekoliko sati do početnog udarca godišnje utakmice protiv Brazila, ali zacijelo je već uključeno pola televizora u Kolumbiji. Da je Fitzgerald u zalagaonicu provalio nakon početka utakmice, policia vjerojatno ne bi reagirala do zadnjeg sučeva zvižduka..Dobro je poznato da lokalni kriminalci utakmicu smatraju devedesetominutnim razdobljem slobodnog djelovanja. No njegovi planovi za tih devedeset minuta natjerat će policiju da danima proganja vlastite sjene. Proći će tjedni, možda mjeseci, prije nego što netko shvati pravo značenje provale što se zbila tog subotnjeg poslijepodneva.

Alarm se i dalje čuo kad je Fitzgerald zatvorio stražnja vrata i hitro se zaputio kroz maleno skladište prema prednjem dijelu prodavaonice. Ignorirao je nizove ručnih satova na malenim postoljima, smaragde u celofanskim vrećicama i zlatne predmete svih veličina i oblika izložene iza rešetke od fine žičane mreže. Svi su bili pomno obilježeni imenom i datumom kako bi se

njihovi osiromašeni vlasnici u roku od šest mjeseci mogli vratiti po svoje obiteljsko nasljedstvo. Malo ih je to činilo.

Fitzgerald je razmaknuo zavjesu od kuglica što je dijelila skladište od prodavaonice i zastao iza tezge. Pogled mu se zaustavio na trošnoj kožnatoj kutiji na postolju u sredini izloga. Na poklopcu su izbljedjelim zlatnim slovima bili otisnuti inicijali "D. V. R." Stajao je posve nepomično dok nije bio siguran da nitko ne gleda unutra.

Kad je Fitzgerald ranije toga dana prodao to rukom izrađeno remek-djelo, objasnio je vlasniku zalagaonice da se ne kani vratiti u Bogotu, pa ga može odmah ponuditi na prodaju. Fitzgerald se uopće nije čudio da je komad već stavljen u izlog. Zsigurno nema još jednog takvog u gradu. Upravo se htio popeti preko tezge kad neki mladić prođe kraj izloga. Fitzgerald se ukočio, ali čovjek je bio posve zaokupljen malenim radijem što ga je pritisnuo na lijevo uho. Fitzgeralda nije opazio, kao što ne bi opazio ni krojačku lutku u izlogu. Kad je nestao iz vida, Fitzgerald se prebaci preko tezge i pođe do izloga. Pogledao je na obje strane ceste i provjerio da nema slučajnih promatrača, ali nije nikoga vidio. Jednim je pokretom uzeo kožnatu kutiju s postolja i skočio iza tezge. Okrenuo se kako bi još jednom pogledao kroz izlog i uvjerio se da ničije radoznale oči nisu bile svjedokom krađe.

Fitzgerald se brzo vratio prema skladištu. Razmaknuo je zavjesu od kuglica i dugim koracima pošao prema zatvorenim vratima. Pogledao je na sat. Alarm je treštao već devedeset osam sekundi. Koraknuo je u uličicu i oslušnuo. Da je čuo zavijanje policijske sirene, skrenuo bi lijevo i nestao u labirintu uličica iza zalagaonice. No, uz izuzetak alarma, sve je ostalo tiho. Skrenuo je desno i ležerno krenuo u pravcu Carrere Septime.

Kad je Connor Fitzgerald stigao do kolnika, pogledao je lijevo pa desno, te je ne osvrnuvši se prešao na drugu stranu ceste. Nestao je u pretrpanom restoranu gdje se skupina bučnih navijača okupila oko televizora s velikim ekranom.

Nitko ga nije ni pogledao. Zanimalo ih je samo promatranje beskonačnih ponavljanja ona tri gola što ih je Kolumbija dala prethodne godine. Sjeo je za stol u kutu. Nije mogao dobro vidjeti televizijski ekran, ali je imao savršeni pogled preko ceste. Stara ploča iznad zalagaonice s riječima / Escobar. Monte de Piedad, establecido 1946. njihala se na poslijepodnevnom povjetarcu.

Prošlo je nekoliko minuta prije nego što se uz škripanje guma ispred prodavaonice zaustavio policijski automobil. Kad je Fitzgerald vidio kako dva policajca ulaze u zgradu, ustao je od stola i bezbrižno izišao kroz stražnja vrata u drugu mirnu ulicu subotnjeg poslijepodneva. Zaustavio je prvi prazni taksij i otegnutim južnoafričkim naglaskom rekao: - El Belvedere na Trgu Bolivar, por favor. - Vozač je kratko kimnuo glavom, kao da mu je želio staviti do znanja da se ne želi upuštati u dugački razgovor. Fitzgerald se zavalio na stražnje sjedalo otrcanog žutog taksija, a vozač je pojačao radio.

Fitzgerald ponovno pogleda na sat. Jedan sat i sedamnaest minuta. Kasnio je nekoliko minuta. Govor je zacijelo već počeo, ali budući da su govori uvijek trajali više od četrdeset minuta, imao je dovoljno vremena da obavi ono radi čega zapravo i jest u Bogoti. Pomaknuo se nekoliko centimetara udesno kako bi bio siguran da ga vozač dobro vidi u retrovizoru.

Fitzgerald je želio da svi koji su ga toga dana vidjeli daju otprilike isti opis kad se policia počne raspitivati; muškarac, bijelac, pedesetih godina, malo viši od sto osamdeset centimetara, oko devedeset pet kilograma, neobrijan, tamna razbarušena kosa, odjeven poput stranca, sa stranim naglaskom, ali ne američkim. Nadao se da će barem jedan od svjedoka moći prepoznati južnoafrički nazalni izgovor. Fitzgerald je uvijek dobro oponašao naglaske. U srednjoj je školi redovito upadao u nevolje jer je oponašao svoje učitelje.

Radio u automobilu stalno je emitirao mišljenja jednog stručnjaka za drugim o vjerojatnom ishodu tradicionalnog godišnjeg susreta. Fitzgerald se mentalno isključio, jer taj jezik nije posebno želio svladati, iako je u posljednje vrijeme svom oskudnom rječniku dodao riječi falta, fuera i gol.

Kad se sedamnaest minuta potom maleni fiat zaustavio ispred El Belvedera, Fitzgerald je vozaču pružio novčanicu od deset tisuća pesosa i izišao iz taksija prije nego što mu je vozač dospio

zahvaliti na tako velikodušnoj napojnici. No, taksisti Bogote nisu baš poznati po čestom korištenju riječi *muchas gracias*.

Fitzgerald je potrčao uz hotelske stube, kraj vratara u livreji i kroz vrata na okretanje. U predvorju se zaputio ravno prema nizu dizala nasuprot recepciji. Morao je pričekati samo nekoliko trenutaka dok se jedno od četiri dizala nije vratilo u prizemlje. Kad su se vrata otvorila, koraknuo je unutra i pritisnuo dugme s oznakom "8", a odmah zatim i dugme za zatvaranje vrata tako da nitko drugi nije uspio ući u dizalo. Kad su se na osmom katu vrata otvorila, Fitzgerald se zaputio po tankom sagu hodnika do sobe 807. Gurnuo je plastičnu karticu u prorez, pričekao da se upali «elena svjetlo i okrenuo kvaku. Čim su se vrata otvorila, objesio je na vanjsku kvaku natpis *Favor de no Molestar*, a zatim zatvorio i zaključao vrata.

Opet je pogledao na sat: dvadeset četiri minute do dva. Procijenio je da je policija već zacijelo otišla iz zalagaonice zaključivši da je riječ o lažnoj uzbuni. Nazvat će gospodina Escobara u njegovoj kući na selu i obavijestiti ga kako se čini da je sve u redu, te će ga zamoliti da ih u ponedjeljak, kad se vrati u grad, obavijesti ako nešto nedostaje. No Fitzgerald će mnogo ranije trošnu kožnatu kutiju vratiti u izlog. Escobar će u ponedjeljak ujutro prijaviti krađu samo nekoliko malenih paketa nebrušenih smaragda što ihjepolicia uzela na odlasku. Koliko će vremena proći prije nego što otkrije jedinu drugu stvar koja je nestala? Dan? Tjedan? Mjesec? Fitzgerald je već zaključio da će morati ostaviti neki trag kako bi ubrzao proces.

Fitzgerald je skinuo jaknu, objesio je na naslon najbliže stolice i uzeo daljinski upravljač sa stola kraj kreveta. Pritisnuo je tipku za uključivanje i sjeo na kauč ispred televizora. Ekran je ispunilo lice Ricarda Guzmána.

Fitzgerald je znao da će Guzman u travnju navršiti pedeset godina, ali s visinom od sto osamdeset tri centimetra, gustom crnom kosom i bez problema s težinom mogao je mnoštvu koje ga je obožavalo reći da još nema četrdeset i ono bi mu vjerovalo. Na kraju krajeva, malo Kolumbijaca očekuje da će njihovi političari o bilo čemu govoriti istinu, pa tako i o svojim godinama.

Ricardo Guzman, favorit u predstojećim predsjedničkim izborima, šef je Cali kartela koji kontrolira 80 posto newyorške trgovine kokaina, a zarađuje više od milijardu dolara godišnje. Nitko ne zna koliko je smrti na Manhattanu izravna posljedica operacija te grupacije. Fitzgerald nije naišao na tu informaciju ni u jednim od triju kolumbijskih državnih novina, možda zato što je većinu državnog tiska kontrolirao upravo Guzman.

- Prvo što ću učiniti kao vaš Predsjednik bit će nacionalizacija svih kompanija u kojima su Amerikanci većinski dioničari.

Malena skupina koja je okruživala stube zgrade Kongresa na Trgu de Bolívar gromoglasno je odobravalala. Savjetnici Ricarda Guzmána uporno su ga uvjerali da će držanje govora na dan utakmice biti gubitak vremena, ali on ih je ignorirao računajući na to da će milijuni televizijskih gledatelja mijenjati kanale u potrazi za nogometom te će ga ugledati na svojim ekranima, makar samo na trenutak. Isti će se ljudi iznenaditi kada ga samo sat vremena poslije ugledaju kako stiže na pretrpani stadion. Guzmanu je nogomet bio dosadan, ali je znao da će njegov dolazak nekoliko trenutaka prije izlaska domaće momčadi na teren skrenuti pozornost mnoštva s Antonija Herrere, potpredsjednika i njegovog glavnog takmaca u izborima. Herrera će sjediti u posebnoj loži, ali Guzman će biti usred mnoštva, iza jedne od vratnica gola. Želio je stvoriti sliku narodskog čovjeka.

Fitzgerald je procijenio da je preostalo otprilike šest minuta govora. Već je najmanje desetak puta čuo Guzmána kako govori u pretrpanim dvoranama, u polupraznim barovima, na uličnim uglovima, čak i na autobusnom kolodvoru kad se kandidat mjesnim građanima obratio iz stražnjeg dijela autobusa. Povukao je kožnatu kutiju s kreveta i stavio je u krilo.

- ... Antonio Herrera nije liberalni kandidat - siktao je Guzman - već američki kandidat. On nije ništa više doli trbuhozborčeva lutka, a svaku njegovu riječ bira čovjek koji sjedi u Ovalnom uredu.

Gomila mu je ponovno klicala.

Pet minuta, procijenio je Fitzgerald. Otvorio je kutiju i zagledao se u Remington 700 što ga nije vidio tek nekoliko sati.

- Kako se Amerikanci usuđuju očekivati da ćemo uvijek pristati na sve što njima odgovara? - dreknuo je Guzman. - I to samo zbog moći svemogućeg dolara. Do vruga i svemogućeg dolar! Gomila je još glasnije klicala kad je kandidat iz lisnice izvadio novčanicu od jednog dolara i razderao na komadiće Georgea Washingtona.

- Mogu vam sa sigurnošću reći jedno - nastavio je Guzman bacajući poput konfeta sićušne djeliće zelenog papira iznad mnoštva.

- Bog nije Amerikanac... - svečano reče Fitzgerald.

- Bog nije Amerikanac! - viknuo je Guzman. Fitzgerald je iz kožnate kutije oprezno izvadio McMillanov kundak od fiberglasa.

- Za dva će tjedna građani Kolumbije imati priliku cijeli svijet upoznati sa svojim stajalištem - vikao je Guzman.

- Četiri minute - promrmljao je Fitzgerald kad je pogledao ekran oponašajući kandidatov osmijeh. Uzeo je cijev od nehrđajućeg čelika s njezina mjesta u kutiji i pričvrstio je na kundak. Odgovarala je poput rukavice.

- Kad god se diljem svijeta budu održavali sastanci na najvišoj razini, Kolumbija će ponovno sjediti za konferencijskim stolom, a neće o tome tek idućeg dana čitati u tisku. U roku od godine dana natjerat će Amerikance da se prema nama odnose kao prema sebi ravnima, a ne kao prema zemlji Trećeg svijeta.

Mnoštvo je urlalo dok je Fitzgerald iz kutije uzimao snajperski nišan Leupold 10 da ga namjesti u dva mala utora na vrhu cijevi.

- U roku od sto dana u našoj ćete zemlji vidjeti promjene što ih Herrera ne bi mogao zamisliti ni u stotinu godina. Jer kad ja budem vaš Predsjednik...

Fitzgerald je polako ugnijezdio kundak puške Remington 700 na svoje rame. Činilo mu se da mu je to stari prijatelj. No tako i treba biti; svaki je dio rukom izrađen prema njegovim točnim specifikacijama.

Podigao je teleskopski nišan do slike na televizijskom ekranu i poravnao maleni niz točkica dok ih nije centrirao dva i pol centimetra iznad kandidatova srca.

- ... obuzdati inflaciju... Tri minute.

- ... smanjiti nezaposlenost... Fitzgerald je izdahnuo.

- ... i tako se riješiti siromaštva.

Fitzgerald je brojio, tri... dva... jedan, a potom je lagano stisnuo okidač. Jedva je čuo škljocaj povrh buke mnoštva.

Fitzgerald spusti pušku, ustane s kreveta i odloži praznu kožnatu kutiju. Proći će još devedeset sekundi prije nego što Guzman stigne do ritualnog kuđenja predsjednika Lawrencea.

Izvadio je jedan metak sa šupljim vrhom iz malena kožnog ležaja u poklopcu kutije. Spustio je kundak i ubacio metak u kućište, a potom je odlučnim pokretom prema gore zatvorio cijev.

- Ovo će biti posljednja prilika da građani Kolumbije isprave katastrofalne neuspjehe iz prošlosti - vikao je Guzman, a glas mu se sa svakom riječi sve više dizao. - Stoga moramo biti sigurni u jedno...

- Jedna minuta - promrmlja Fitzgerald. Mogao bi od riječi do riječi ponoviti posljednjih šezdeset sekundi Guzmanova govora. Maknuo je pogled s televizora i polako se zaputio preko sobe prema francuskim prozorima.

- ... da ne prokockamo tu zlatnu priliku...

Fitzgerald razmakne čipkastu zavjesu što je skrivala pogled na vanjski svijet i zagleda se preko Trga de Bolivar do sjevernog dijela trga gdje je predsjednički kandidat stajao na najgornjoj stubi zgrade Kongresa i promatrao mnoštvo. Upravo se spremao za svoj coup de grace.

Fitzgerald je strpljivo čekao. Nikad se na otvorenom ne zadržavaj više no što je potrebno.

- Viva la Colombia! - viknuo je Guzman.

- Viva la Colombia! - u divljem zanosu uzvratila je gomila, iako su mnogi u mnoštvu bili samo plaćene ulizice strateški raspoređene među ljudima.

- Volim svoju zemlju - izjavio je kandidat.

Preostalo je trideset sekundi govora. Fitzgerald otvori francuski prozor. Dočekala ga je gromoglasna buka mnoštva koje je ponavljalo svaku Guzmanovu riječ.

Kandidat je spustio glas gotovo do šapta.

- Želim da vam jedno bude jasno... jedino iz tog razloga želim služiti kao vaš Predsjednik.

Fitzgerald po drugi put polako prinese kundak puške Remington 700 do svog ramena. Sve su oči bile uprte u kandidata dok je grmio:

- Dios guarde a la Colombia! - Buka je postala zaglušujuća kad je podigao obje ruke visoko u zrak da zahvali na urliku svojih birača: - Dios guarde a la Colombia! - Guzmanove su ruke nekoliko sekundi pobjednički ostale u zraku, što se događalo na kraju svakoga govora. I, kao i uvijek, nekoliko je trenutaka ostao posve nepomičan.

Fitzgerald je poravnao sićušne točke dok se nisu našle dva i pol centimetra iznad kandidatova srca, a potom je izdahnuo i prste lijeve ruke stisnuo oko kundaka.

- Tri... dva... jedan - promrmljao je ispod glasa, a zatim lagano pritisne okidač.

Guzman se još uvijek smiješio kad mu se dum-dum metak zabio u prsa. Sekundu kasnije srušio se na pod poput lutke na koncu. Djelići kosti, mišića i tkiva letjeli su na sve strane. Krv je šikljala po onima koji su mu stajali blizu. Posljednje što je Fitzgerald vidio bile su kandidatove ispružene ruke, kao da se predaje nepoznatom neprijatelju.

Fitzgerald spusti pušku, odvoji kundak i brzo zatvori i zaključa francuski prozor. Njegov je zadatak obavljen.

Jedini mu je problem bio pobrinuti se da ne prekrši Jedanaestu zapovijed.

2.

- Trebam li poslati izraze sućuti njegovoj ženi i obitelji? - upita Tom Lawrence.

- Ne, gospodine Predsjedniče - odgovori ministar vanjskih poslova. - Mislim da biste to trebali prepustiti pomoćniku ministra za unutarameričke poslove. Sad se čini sigurnim da će Antonio Herrera biti sljedeći predsjednik Kolumbije, a to znači da ćete s njim morati surađivati.

- Hoćete li me vi zastupati na sprovodu? Ili da pošaljem potpredsjednika?

- Niti jedan od nas, bio bi moj savjet - odgovori ministar vanjskih poslova. - Naš veleposlanik u Bogoti može vas primjereno zastupati. Budući da će sprovod biti ovog vikenda, ne može se od nas očekivati da budemo na raspolaganju u tako kratkom roku.

Predsjednik kimne glavom. Već se naviknuo na trezveni pristup Larryja Harringtona svemu, uključujući i smrt. Mogao se samo pitati kako bi Larry postupio da netko na njega izvrši atentat.

- Ako imate trenutak vremena, gospodine Predsjedniče, mislim da bih vas trebao podrobnije upoznati s našom sadašnjom politikom prema Kolumbiji. Mediji bi vas mogli pitati o mogućoj upletenosti u...

Predsjednik ga je upravo kanio prekinuti kad se začulo kucanje na vratima i Andy Lloyd uđe u sobu.

Zacijelo je jedanaest sati, pomisli Lawrence. Otkako je Lloyd imenovao predstojnikom svog Ureda, više mu uopće nije trebao sat.

- Kasnije, Larry - reče Predsjednik. - Upravo mi predstoji tiskovna konferencija o Zakonu o smanjenju nuklearnog, biološkog, kemijskog i konvencionalnog naoružanja, a ne mogu zamisliti da će mnoge novinare zanimati smrt predsjedničkog kandidata u zemlji koju, budimo realni, većina Amerikanaca ne bi mogla naći na zemljovidu.

Harrington je šutio. Nije smatrao svojom dužnošću da Predsjedniku ukaže na to da većina Amerikanaca na zemljovidu ne bi mogla naći ni Vijetnam. No čim je Andy Lloyd ušao u prostoriju, Harrington je znao da bi mu samo objava nuklearnog rata osigurala prioritet. Kratko je kimnuo glavom Lloyd i izišao iz Ovalnog ureda.

- Zašto li sam imenovao tog čovjeka na taj položaj? - upita Lawrence pogleda uprta u zatvorena vrata.

- Larry vam je mogao isporučiti Teksas, gospodine Predsjedniče, u trenutku kad su naše ankete pokazivale da vas većina južnjaka smatra slabicom sa sjevera koji će posve bezbrižno homoseksualca imenovati za predsjednika Odbora združenih načelnika stožera.

- Vjerojatno bih to učinio - reče Lawrence - kad bih mislio da je on pravi čovjek za taj posao.

Jedan od razloga zbog kojeg je Tom Lawrence svom starom prijatelju s fakulteta ponudio mjesto predstojnika Ureda Bijele kuće bio je taj da nakon trideset godina nisu imali tajni jedan pred

drugim. Andy je govorio ono što je mislio, bez imalo lukavstva ili zlobe. Ta ljupka vrlina osiguravala je da se on sam nikad ne može nadati da će ga za nešto izabrati, pa nikad neće biti suparnik.

Predsjednik je otvorio plavi fascikl s naznakom "ODMAH" što mu ga je Andy ostavio ranije tog jutra. Pretpostavljao je da je njegov predstojnik Ureda veći dio noći probdrio pripremajući materijal. Počeo je prelaziti pitanja za koja je Andy smatrao da će najvjerojatnije biti postavljena na podnevnoj tiskovnoj konferenciji:

Koliko uštede novca poreznih obveznika očekujete postići primjenom te mjere?

Koliko će Amerikanaca slijedom toga ostati bez posla ?

- Pretpostavljam da će kao i obično Barbara Evans postaviti prvo pitanje - reče Lawrence uzgledavši. - Imamo li pojma što bi to moglo biti?

- Ne, gospodine - odgovori Lloyd. - No budući da je inzistirala na Zakonu o smanjenju naoružanja još od dana kad ste pobijedili Gorea u New Hampshireu, teško da se može buniti sad kad ste ga spremni donijeti.

- Istina. No to je ne mora spriječiti u postavljanju nesusretljivih pitanja.

Andy kimne glavom u znak slaganja.

- Postoji li netko određen kojeg želiš da izbjegnem?

- Ostatak gadova - reče Lloyd i naceri se. - No, kad sve to uspješno završite, pristupite Philu Ansanču.

- Zašto Ansanču?

- On je na svakom stupnju podržavao taj Zakon, a večeras je jedan od vaših gostiju na večeri.

Predsjednik se nasmiješi i kinine glavom dok je prstom prelazio popis očekivanih pitanja.

Zaustavio se na broju sedam.

Nije li to još jedan primjer da Amerika skreće sa svoga puta ?

Pogleda svog predstojnika Ureda.

- Katkad mislim da još uvijek živimo na Divljem zapadu, s obzirom na način na koji su određeni članovi Kongresa reagirali na ovaj Zakon.

- Slažem se, gospodine. Ali, kao što znate, 40 posto Amerikanaca još uvijek smatra da su Rusi najveća prijetnja, a približno 30 posto očekuje da ćemo zaratiti s Rusijom još za njihova života. Lawrence opsuje i prođe šakom kroz svoju gustu, prerano posijedjelu kosu. Nastavio je čitati pitanja, pa se ponovno zaustavio na devetnaestom pitanju.

Dokad će mi još postavljati pitanja o tome zašto se spalio poziv za vojsku?

Sve dok budete vrhovni zapovjednik, rekao bih - odgovori Andy.

Predsjednik nešto promrmlja ispod glasa i prijeđe na sljedeće pitanje. Ponovno uzgleda.

- Valjda ne postoji mogućnost da Viktor Zerimski postane idući Predsjednik Rusije?

- Vjerojatno ne postoji - reče Andy - ali pomaknuo se do trećeg mjesta u posljednjem ispitivanju javnog mnijenja. Iako mnogo zaostaje za premijerom Černopovim i generalom Borodinom, njegov stav protiv organiziranog kriminala počinje smanjivati njihovu prednost. Pogotovo zato što većina Rusa vjeruje da Černopova financira ruska mafija.

- Što je s generalom?

- On je počeo gubiti tlo pod nogama jer veći dio ruske vojske već mjesecima nije dobio plaću. U tisku je bilo izvještaja o tome kako vojnici na ulicama prodaju odore turistima.

- Hvala Bogu da izbora neće biti još dvije godine. Kad bi se činilo da taj fašist Zerimski ima i najmanje izgleda da postane idući Predsjednik Rusije, Zakon o smanjenju naoružanja ne bi prošao ni prvu stubu ni u jednom parlamentu.

Lloyd kimne glavom, a Lawrence okrene stranicu. Prstom je nastavio prelaziti niz pitanja.

Zaustavio se na dvadeset devetom.

- Koliko članova Kongresa u svojem okrugu ima postrojenja za proizvodnju oružja i vojne opreme? - upita i ponovno pogleda Lloyd.

- Sedamdeset dva senatora i 211 članova Parlamenta - reče Lloyd ni ne pogledavši svoj zatvoreni fascikl. - Morat ćete uvjeriti barem 60 posto njih da vas podrže ako želite biti sigurni da ćete imati većinu u oba doma. I to pod pretpostavkom da možemo računati na glas senatora Bedella.

- Frank Bedell je zahtijevao sveobuhvatni Zakon o smanjenju naoružanja dok sam ja još bio u srednjoj školi u Wisconsinu - reče Predsjednik. - On nema drugog izbora nego podržati nas.

- Možda je još uvijek za taj Zakon, ali osjeća da niste išli dovoljno daleko. Nedavno je zahtijevao da smanjite troškove obrane za više od 50 posto.

- A kako očekuje da to izvedem?

- Povlačenjem iz NATO-a i ostavljajući Europljane da sami preuzmu odgovornost za svoju vlastitu obranu.

- Ali to je posve nerealno - reče Lawrence. - Čak bi se i "Amerikanci za demokratsku akciju" izjasnili protiv toga.

- Vi to znate, ja to znam, a pretpostavljam da čak i dobri senator to zna. No to ga ne sprečava da se pojavljuje u svakoj televizijskoj kući od Bostona do Los Angelesa i tvrdi kako bi 50 postotno smanjenje troškova obrane preko noći riješilo probleme zdravstva i mirovinskog fonda u Americi.

- Volio bih da se Bedell brine o obrani našeg naroda onoliko koliko brine o zdravstvenoj zaštiti - reče Lawrence. - Kako da odgovorim na to?

- Obaspite ga pohvalama za neumorno i odlučno zanimanje za interese starijih osoba. Ali zatim naglasite da, sve dok ste vi vrhovni zapovjednik, Sjedinjene Države neće smanjivati svoju obranu. Vaš će prioritet uvijek biti briga o tome da Amerika ostane najsnažnija nacija na svijetu, et celera, et celera. Tako bismo mogli zadržati Bedellov glas, a možda čak i pokolebati dva-tri jastreba.

Predsjednik pogleda na sat i okrene treću stranicu. Duboko je uzdahnuo kad je stigao do trideset prvog pitanja.

Kako se možete nadati da će ovaj Zakon biti usvojen kada demokrati nemaju većinu niti u jednom domu?

- Onda, Andy. Kako glasi odgovor na to?

- Reći ćete im da zabrinuti Amerikanci diljem zemlje jasno stavljaju do znanja svojim izabranim zastupnicima da je ovaj Zakon već davno trebalo donijeti, te da je to samo znak zdravog razuma.

- Tu sam rečenicu i zadnji put upotrijebio, Andy. Za Zakon o suzbijanju droge, sjećaš se?

- Da, sjećam se, gospodine Predsjedniče. I američki vas je narod zdušno podržao.

Lawrence još jednom uzdahne i reče:

- Oh, kako bi bilo lakše vladati narodom koji nema izbore svake dvije godine i ne proganjaju ga mediji uvjereni da bi radili bolje nego demokratski izabrana vlada.

- Čak se i Rusi moraju prilagoditi fenomenu medijskog pritiska - reče Lloyd.

- Tko bi vjerovao da ćemo to doživjeti? - reče Lawrence i pogledom preleti posljednje pitanje. - Slutim da bi Černopov izborio pobjedu kad bi ruskim glasačima obećao da će biti prvi Predsjednik koji će više trošiti na zdravstvo nego na obranu.

- Možda imate pravo - reče Lloyd. - No također možete biti sigurni da će Zerimski, bude li izabran, početi obnavljati ruski nuklearni arsenal prije nego što mu uopće padne na pamet izgradnja novih bolnica.

- To je sigurno - složi se Predsjednik. - No budući da nema izgleda da taj manijak bude izabran... Lloyd to nije komentirao.

3.

Fitzgerald je znao da će idućih dvadeset minuta odlučiti njegovu sudbinu.

Brzo je prešao preko sobe i pogledao televizijski ekran. Gomila je u svim pravcima bježala s trga. Bučno ushićenje pretvorilo se u slijepu paniku. Dva savjetnika Ricarda Guzmana saginjali su se nad ostacima njegova tijela.

Fitzgerald je podigao praznu čahuru i vratio je natrag u ležište u kožnatoj kutiji. Hoće li vlasnik zalagaonice shvatiti da je jedan metak upotrijebljen?

S druge strane trga vrisku uspaničenog mnoštva nadjačalo je nezamjenjivo zavijanje policijske sirene. Ovaj su put mnogo brže reagirali.

Fitzgerald je skinuo nišan i stavio ga u udubljenje. Potom je odvrnuo cijev i vratio je na njezino mjesto, a na koncu je spremio i kundak.

Posljednji je put pogledao televizijski ekran i ugledao kako se mjesna policia poput mrava slijeva na trg. Pograbio je kožnatu kutiju, stavio u džep kutiju šibica iz pepeljare na televizoru i krenuo prema vratima.

Pogledao je na obje strane praznog hodnika, a zatim hitro pošao u pravcu teretnoga dizala. Nekoliko je puta pritisnuo maleno bijelo dugme na zidu. Samo nekoliko trenutaka prije no što je otišao u zalagaonicu otvorio je prozor koji je vodio na požarne ljestve, ali je znao da bi ga vjerojatno na dnu klimavih metalnih ljestvi čekala policijska potjera ako bi morao prijeći na svoj drugi plan. Ne bi bilo nikakvog helikoptera u Rambo stilu, s lopaticama što se vrte i nude mu bijeg u slavu dok meci lete oko njegovih ušiju i pogađaju sve osim njega. Ovo je stvarni svijet. Kad su se teška vrata dizala polako otvorila, Fitzgerald se našao licem u lice s mladim konobarom u crvenom sakou koji je nosio pretrpani pladanj. Očito je izvukao kraći kraj te nije dobio slobodno poslijepodne kako bi gledao utakmicu.

Konobar nije uspio sakriti iznenađenje kad je ugledao gosta kako stoji ispred teretnog dizala. - No, senior, perdone, no puede entrar - pokušao je objasniti dok je Fitzgerald strugnuo kraj njega. No gost je pritisnuo dugme s oznakom "Planta Baja" i vrata su se zatvorila prije nego što mu je mladić uspio reći da to dizalo završava u kuhinji.

Kad je stigao u prizemlje, Fitzgerald je vješto krenuo između stolova od nehrđajućeg čelika pokrivenim nizovima hors d'oeuvresa što su čekali da ih netko naruči, i boca šampanjca koje će se otvoriti ako domaćini pobijede. Stigao je do druge strane kuhinje, gurnuo okretna vrata i nestao mnogo prije nego što se netko od osoblja u bijelom dosjetio pobuniti. Potrčao je slabo osvijetljenim hodnikom - prethodne je noći uklonio veći dio žarulja - do teških vrata što vode u hotelsku podzemnu garažu.

Iz džepa jakne izvadi veliki ključ, zatvori vrata za sobom i zaključa ih. Zaputi se zatim ravno prema malenom crnom volksvagenu parkiranom u najtamnijem kutu. Iz džepa na hlačama izvadi drugi, manji ključ, otključa vrata automobila, sjedne za upravljač, gurne kožnatu kutiju ispod suvozačeva sjedala i okrene ključ u bravi. Motor je odmah oživio, iako nije radio u protekla tri dana. Nekoliko je sekundi turirao motor, a zatim je ubacio u prvu brzinu.

Fitzgerald je bez žurbe manevrirao između nizova parkiranih automobila i vozio strmom rampom do ulice. Zastao je na vrhu rampe. Polida je provaljivala u jedan parkirani automobil i nitko nije čak ni pogledao prema njemu. Skrenuo je lijevo i polako se počeo udaljavati s Trga de Bolivar.

A tada je iza sebe začuo zavijanje sirene. Pogledao je u retrovizor i vidio kako mu se brzo približavaju dva policajca na motorima s uključenim signalnim svjetlima. Fitzgerald se maknuo do ruba ceste, a motoristi i vozilo hitne pomoći, u kojem se nalazilo Guzmanovo beživotno tijelo, projurili su kraj njega.

Na sljedećem je križanju skrenuo lijevo u sporednu ulicu i pošao dugim, zaobilaznim putem do zalagaonice, često se vraćajući natrag. Dvadeset četiri minute kasnije skrenuo je u uličicu i parkirao iza nekog kamiona. Uzeo je trošnu kožnatu kutiju ispod suvozačeva sjedala i ostavio automobil nezaključan. Kanio se vratiti za upravljač za manje od dvije minute.

Brzo je provjerio uličicu. Nikoga nije bilo na vidiku.

Kad je Fitzgerald ušao u zgradu, alarm se ponovno oglasio. No ovoga se puta nije bojao da bi neka policijska patrola mogla brzo stići - većina pripadnika policije imat će pune ruke posla, bilo na stadionu, gdje bi za trideset minuta trebala početi utakmica, ili uhićivanjem svakoga tko se još uvijek nalazi u blizini Trga de Bolivar.

Fitzgerald je za sobom zatvorio stražnja vrata zalagaonice. Ponovno je hitro prošao kroz stražnju prostoriju, razmaknuo zavjesu od kuglica i stao iza tezge. Provjerio je da nema prolaznika prije nego što je trošnu kožnatu kutiju vratio na njezino mjesto u izlogu.

Kad se Escobar u ponedjeljak ujutro vrati u prodavaonicu, koliko će vremena proći prije nego što otkrije da je jedan od šest magnumovih dum dum metaka ispaljen, a da je na mjestu ostala samo čahura? Hoće li se uopće potruditi da tu informaciju prenese policiji?

Fitzgerald je za manje od devedeset sekundi ponovno sjedio za upravljačem volkswagena. Još je uvijek mogao čuti zvukove alarma kad je izišao na glavnu ulicu i počeo slijediti putokaze za Aeropuerto El Dorada. Nitko nije pokazao ni najmanji znak zanimanja za njega. Na kraju

krajeva, utakmica će svakog trenutka početi. U svakom slučaju, kakva bi moguća veza mogla postojati između uključivanja alarma u zalagaonici u četvrti San Victorina i atentata na predsjedničkog kandidata na Trgu de Bolivar?

Kad je Fitzgerald stigao do autoceste, držao se središnje vozne trake i nijednom nije prekoračio dopuštenu brzinu. Kraj njega je projurilo nekoliko policijskih automobila na putu prema gradu. Čak i da ga je netko zaustavio i zatražio njegove dokumente, otkrio bi da je sve u redu. Putni kovčeg na stražnjem sjedalu ne bi otkrio ništa neobično za poslovnog čovjeka koji je posjetio Kolumbiju kako bi prodao rudarsku opremu.

Fitzgerald je sišao s autoceste na izlazu za uzletišta. Nakon četristo metara odjednom je skrenuo desno i odvezao se na parkiralište hotela San Sebastian. Otvorio je pretinac za rukavice i izvadio često pečatiranu putovnicu. Kresnuo je šibicu iz kutije što ju je uzeo u El Belvedereu i zapalio Dirka van Rensberga. Kad je vatra stigla do njegovih prstiju, otvorio je vrata automobila, bacio ostatke putovnice na zemlju i gaženjem ugasio plamenove, iako se još uvijek mogao prepoznati grb Južnoafričke Republike. Ostavio je šibice na suvozačevu sjedalu, uzeo kovčeg iz stražnjeg dijela automobila i zatvorio vrata ostavivši ključeve u bravi motora. Zaputio se prema ulazu u hotel i bacio ostatke Dirk van Rensbergove putovnice i veliki, teški ključ u kantu za smeće u dnu stubišta.

Fitzgerald se progurao kroz vrata na okretanje iza skupine japanskih poslovnih ljudi, a zadržao se iza njih i dok su ih vodili prema otvorenim vratima dizala. Samo je on izišao na trećem katu. Zaputio se ravno prema sobi 347, a tada je izvadio drugu plastičnu karticu koja je otključavala drugu sobu, rezerviranu pod drugim imenom. Bacio je kovčeg na krevet i pogledao na sat. Jedan sat i sedamnaest minuta do polijetanja.

Skinuo je jaknu i prebacio je preko jedine stolice, potom je otvorio kovčeg i izvadio torbicu s toaletnim priborom, a tada je nestao u kupaonici. Morao je neko vrijeme čekati dok se voda nije dovoljno ugrijala da bi začepio umivaonik. Dok je čekao, odrezao je nokte, a zatim je oribao šake temeljito poput kirurga koji se priprema za operaciju.

Fitzgeraldu je trebalo dvadeset minuta za uklanjanje tjedan dana stare brade i nekoliko šaka šampona što ga je morao čvrsto utrljati pod toplim tušem prije nego što mu je kosa dobila prirodni valoviti oblik i boju pijeska.

Fitzgerald se obrisao što je bolje mogao jednim jedinim tankim ručnikom što ga je hotel osiguravao, a tada se vratio u spavaću sobu i navukao čisto donje rublje. Pošao je do komode na drugom kraju sobe, otvorio treću ladicu i pipao dok nije našao paketić zalijepljen za gornju ladicu. Iako nekoliko dana nije bio u sobi, bio je siguran da nitko neće otkriti njegovo skrovište. Fitzgerald je razderao smeđu omotnicu i na brzinu pregledao njen sadržaj. Drugi pasoš na drugo ime. Petsto dolara u rabljenim novčanicama i karta prvog razreda za Cape Town. Atentatori u bijegu ne putuju prvim razredom. Izišao je iz sobe 347 pet minuta poslije. Po podu je ostala razasuta njegova stara odjeća, a na vratima je ostavio znak "Favor de no Molestar".

Fitzgerald se dizalom za goste spustio u prizemlje siguran da nitko neće obratiti pozornost na pedesetjednogodišnjeg muškarca u plavoj traper košulji, prugastoj kravati, sportskoj jakni i sivim hlačama od flanela. Izišao je iz dizala i dugim koracima krenuo predvorjem ni ne pokušavajući se odjaviti na recepciji. Kad je prije osam dana stigao, unaprijed je gotovinom platio sobu. Ostavio je zaključan mini-bar, nijednom nije zatražio poslugu u sobu, niti obavio telefonski razgovor iz sobe ili gledao film po narudžbi. Neće biti dodatnih troškova na računu toga gosta.

Morao je čekati samo nekoliko minuta dok se pred ulazom nije zaustavio mjesni autobus.

Pogledao je na sat. Četrdeset tri minute do polijetanja. Uopće se nije bojao da će zakasniti na Aeroperuov let 63 za Limu. Bio je siguran da se toga dana ništa neće događati na vrijeme.

Kad ga je autobus iskrcao na uzletištu, polako se zaputio prema pultu i uopće se nije iznenadio kad su mu rekli da će let za Limu kasniti više od sat vremena. Nekoliko policajaca u pretrpanom, kaotičnom terminalu za odlaske promatralo je svakog putnika. Iako su ga nekoliko puta zaustavljali i ispitivali, te su mu dvaput pretražili kovčeg, na koncu su ga pustili prema izlazu 47.

Malo je usporio korak kad je vidio kako osiguranje zračne luke odvlači dva mladića s naprtnjačama. Ovlaš se pitao koliko će nedužnih neobrijanih bijelaca provesti noć u zatvorskim ćelijama i biti podvrgnut ispitivanju zbog njegovih postupaka ranije tog poslijepodneva. Kad je Fitzgerald stao u red za kontrolu putovnica, u sebi je ponavljao svoje novo ime. To mu je bilo treće tog dana. U malenoj kabini je službenik u plavoj odori otvorio novozelandsku putovnicu i pomno proučavao fotografiju, koja se nesumnjivo podudarala s izgledom elegantno odjevenog muškarca pred njim. Vratio je putovnicu i Alistair Douglas, inženjer iz Christchurcha, krenuo je prema čekaonici. Nakon još jedne odgode konačno je stigao poziv putnicima. Stjuardesa je povelala gospodina Douglasa do njegova mjesta u prvom razredu.

- Smijem li vam ponuditi čašu šampanjca, gospodine? Fitzgerald odmahne glavom.

- Ne, hvala. Čaša obične vode bit će sasvim dovoljna - doda iskušavajući svoj novozelandski naglasak.

Pričvrstio je sigurnosni pojas, zavalio se u sjedalu i pretvarao da čita časopis dok je letjelica polako krenula kvrgavom pistom. Budući da je mnogo zrakoplova čekalo na polijetanje prije njih, Fitzgerald je imao dovoljno vremena izabrati jela što će ih pojesti i film što će ga gledati prije nego što 727 počne ubrzavati pred polijetanje. Kad su se kotači konačno odlijepili od zemlje, Fitzgerald se prvi put tog dana počeo opuštati.

Kad je letjelica dosegla visinu leta, odbacio je časopis, sklopio oči i počeo razmišljati o onome što treba učiniti kad sleti u Cape Townu.

- obraća vam se kapetan - reče glas koji je zvučao kao da ima reći nešto važno. - Moram objaviti vijest za koju znam da će neke od vas duboko uznemiriti.

Fitzgerald se naglo uspravi. Jedina slučajnost na koju nije računao bio je nepredviđeni povratak u Bogotu.

- Žao mi je što vas moram obavijestiti da je danas u Kolumbiji došlo do nacionalne tragedije.

Fitzgerald je stegnuo naslone svog sjedala i usredotočio se na ravnomjerno disanje.

Kapetan je trenutak oklijevao.

- Prijatelji - svečano će on - Kolumbija je pretrpjela strahoviti gubitak. - Zastao je. - Naša je reprezentacija poražena od Brazila s dva prema jedan.

U kabini se začuo kolektivni uzdah, kao da bi sudar s najbližom planinom bio prihvatljiviji.

Fitzgerald je dopustio da mu licem preleti nagovještaj osmijeha.

Stjuardesa se ponovno pojavila kraj njega.

- Mogu li vam pripremiti piće sad kad smo krenuli, gospodine Douglas?

- Hvala vam - odgovori Fitzgerald. - Mislim da ću ipak uzeti onu čašu šampanjca.

4.

Kad je Tom Lawrence ušao u krcatu prostoriju, predstavnici medija su ustali.

- Predsjednik Sjedinjenih Država - objavi tajnik za tisak, za svaki slučaj, ako se tu nalazi neki posjetitelj iz svemira,

Lawrence se popne jednom stubom do podija i na govornicu položi plavi fascikl Andyja Lloyda. Okupljenim je novinarima sada već poznatom kretnjom stavio do znanja da mogu ponovno sjesti na svoja mjesta.

- Osobito mi je drago što mogu objaviti - počeo je Predsjednik, a glas mu je zvučao opušteno - da ću u Kongres poslati Zakon koji sam američkom narodu obećao tijekom predizborne kampanje.

Malo je tko od starijih izvjestitelja iz Bijele kuće koji su pred njim sjedili zapisao poneku riječ, jer je većina znala da će ono što vrijedi objaviti najvjerojatnije isplivati tijekom pitanja i odgovora, a ne iz pripremljene izjave. U svakom slučaju, dobit će Predsjednikovu uvodnu riječ u materijalima pripremljenim za njih kad budu odlazili. Stari su se profesionalci oslanjali na pripremljene tekstove samo kad su morali dopuniti stupce u novinama.

To nije spriječilo Predsjednika da ih podsjeti kako će usvajanje Zakona o smanjenju naoružanja omogućiti veća ulaganja u dugotrajnu zdravstvenu skrb, te će stariji Amerikanci moći očekivati bolji životni standard kad budu u mirovini.

- To je Zakon što će ga pozdraviti svaki pošten i brižan građanin, a ja se ponosim time da ću biti Predsjednik koji će ga predložiti Kongresu. - Lawrence je podigao pogled i s nadom se nasmiješio osjećajući zadovoljstvo da je barem njegova uvodna izjava dobro prošla.

Povici "Gospodine Predsjedniče" dopirali su sa svih strana kad je Lawrence otvorio plavi fascikl i spustio pogled na trideset jedno vjerojatno pitanje. Podigao je glavu i nasmiješio se poznatom licu u prvom redu.

- Barbara - reče pokazujući prema novinarki, veteranu UPI-ja, koja je kao doajen izvjestiteljskih snaga imala pravo postaviti prvo pitanje.

Barbara Evans polako ustane.

- Hvala vam, gospodine Predsjedniče. - Na trenutak zastane, a potom upita: - Možete li potvrditi da CIA nije umiješana u atentat na kolumbijskog predsjedničkog kandidata, Ricarda Guzmana, u Bogoti, u subotu?

Prostorijom je prostrujio žamor zanimanja. Lawrence se zagledao u trideset jedno beskorisno pitanje i odgovor, požalivši što je onako nepromišljeno odbacio ponudu Larryja Harringtona da ga s time upozna.

- Drago mi je što ste postavili to pitanje, Barbara - odgovori bez oklijevanja. - Jer vam želim staviti do znanja da se, dok sam ja Predsjednik, na tako nešto ne može ni pomisliti. Ova se vlada nikada, ni pod kojim okolnostima, ne bi uplitala u demokratske procese neke suverene države. Zapravo sam jutros ministru vanjskih poslova rekao neka nazove udovicu gospodina Guzmana i prenese joj moju najdublju sućut.

Lawrence je bio sretan što je Barbara Evans spomenula ime čovjeka jer ga se inače ne bi sjetio.

- Također bi vas moglo zanimati, Barbara, da sam već zamolio potpredsjednika da me zastupa na sprovodu koji će se, koliko mi je poznato, održati u Bogoti ovog vikenda.

Pete Dowd, tajni agent zadužen za jedinicu koja štiti Predsjednika, odmah je izišao iz prostorije kako bi potpredsjednika upozorio prije nego što izvjestitelji dopru do njega.

Barbaru Evans očito nije uspio uvjeriti, ali prije nego što je dospjela postaviti sljedeće pitanje, Predsjednik se okrenuo muškarcu u stražnjem redu i kojeg, nadao se, ne zanimaju predsjednički izbori u Kolumbiji. No kad je postavio svoje pitanje, Lawrence je poželio da ga ipak zanimaju.

- Kakve izgleda da bude usvojen ima vaš Zakon o smanjenju naoružanja ako Viktor Zerimski bude izabran za sljedećeg ruskog Predsjednika?

Lawrence je u narednih četrdeset minuta odgovorio na nekoliko pitanja o Zakonu o smanjenju nuklearnog, biološkog, kemijskog i konvencionalnog naoružanja, ali je bilo i dosta pitanja o CIA-inoj trenutnoj ulozi u Južnoj Americi, te o tome kako će surađivati s Viktorom Zerimskim ako postane sljedeći ruski Predsjednik. Kad je postalo sasvim jasno da Lawrence niti o jednoj od te dvije teme ne zna mnogo više od njih, piskarala su ga, njušeći krv, upravo o tome počeli gnjaviti pitanjima, tako da su sve ostalo zanemarili, uključujući i Zakon o smanjenju naoružanja. Kad je Phil Ansanch napokon postavio pitanje o Zakonu, počastio ga je dugačkim i nesuvislim odgovorom, a potom je bez upozorenja zaključio tiskovnu konferenciju. Smiješeći se zabezeknutim novinarima, rekao je:

- Hvala vam, dame i gospodo. Bilo mi je zadovoljstvo, kao i uvijek.

Bez daljnjih riječi, okrenuo im je leđa, brzo izišao iz prostorije i zaputio se prema Ovalnom uredu.

Čim ga je Andy Lloyd sustigao, Predsjednik je ispod glasa zarežao:

- Smjesta moram razgovarati s Larryjem Harringtonom, a dok ja s njim razgovaram, nazovi Langley. Želim da direktor CIA-e u roku od jednog sata bude u mom uredu.

- Pitam se, gospodine Predsjedniče, ne bi li bilo mudrije... - počne predstojnik Ureda.

- U roku od jednog sata, Andy - reče Predsjednik ni ne pogledavši ga. - Otkrijem li da je CIA imala svoje prste u tom atentatu u Kolumbiji, Dexterica će visjeti.

- Reći ću ministru vanjskih poslova neka odmah dođe k vama, gospodine Predsjedniče - reče Lloyd. Nestao je u pokrajnjem uredu, podigao slušalicu najbližeg telefona i nazvao Larryja Harringtona u Ministarstvu vanjskih poslova. Teksašanin čak ni preko telefona nije uspio prikriti svoje zadovoljstvo zbog činjenice da se tako brzo pokazalo koliko je bio u pravu.

Kad je Lloyd spustio slušalicu, vratio se u vlastiti ured, zatvorio vrata i nekoliko trenutaka šutke sjedio za svojim stolom. Kad je točno smislio što mora reći, okrenuo je broj na koji se nikad nije javljao nitko drugi osim direktora CIA-e.

- Direktor - samo je to rekla Helen Dexter.

Connor Fitzgerald pruži putovnicu australskom službeniku na carini. Bilo bi ironično da netko posumnja u autentičnost dokumenta, jer se prvi put u protekla tri tjedna koristio svojim pravim imenom. Službenik je utipkao podatke u kompjutor, provjerio kompjutorski ekran, a potom pritisnuo još nekoliko tipki.

Nije se dogodilo ništa sumnjivo, pa je udario žig na turističku vizu i rekao:

- Nadam se da ćete uživati tijekom posjeta Australiji, gospodine Fitzgerald.

Connor mu zahvali, pa se zaputi prema prostoru za preuzimanje prtljage, sjedne nasuprot nepomičnoj konzoli i pričekava da se pojave njegove stvari. Nikad si nije dopustio da prvi prođe carinu, čak ni kad nije imao što prijaviti.

Kad je prethodnoga dana sletio u Cape Townu, Connor je na uzletištu dočekaio njegov stari prijatelj i kolega Čari Koeter. Čari ga je iduća dva sata ispitivao o zadatku, a zatim su uživali u dugotrajnom ručku razgovarajući o Carlovom razvodu i o tome što rade Maggie i Tara. Zbog druge boce Rustenberg cabernet sauvignona iz 1982. Connor je umalo propustio svoj let za Sydney. U duty-free shopu na brzinu je izabrao darove za svoju ženu i kći, na kojima se jasno vidio natpis "Made in South Africa". Čak se ni u njegovoj putovnici nije vidjelo da je u Cape Town stigao preko Bogote, Lime i Buenos Airesa.

Dok je sjedio u prostoru za preuzimanje prtljage i čekao da se konzola pokrene, počeo je razmišljati o životu što ga je vodio tijekom proteklih dvadeset osam godina.

Connor Fitzgerald je odgojen u obitelji posvećenoj redu i zakonu.

Njegov djed po ocu, Oscar, koji je dobio ime po još jednom irskom pjesniku, na prijelazu je stoljeća iz Kilkennya emigrirao u Ameriku. Nekoliko sati nakon iskrcavanja na Ellis Islandu zaputio se ravno u Chicago kako bi se pridružio svom bratiću u policiji.

Oscar Fitzgerald je za vrijeme prohibicije bio jedan od nekolicine policajaca koji nisu htjeli primati mito od mafije. Posljedica toga bila je da nije uspio dospjeti dalje od čina narednika. No, Oscar je dobio pet bogobojaznih sinova, a odustao je tek kad mu je mjesni svećenik rekao da je volja Svevišnjega da on i Mary ne budu blagoslovljeni kćerkom. Njegova je žena bila zahvalna na mudrim riječima oca O'Reillyja - bilo je dovoljno teško podići petoricu kršnih momaka uz narednikovu plaću. No s druge strane, da joj je Oscar ikada dao samo jedan cent više od onoga što joj je pripadalo od njegove tjedne plaće, Mary bi potanko ispitala odakle je to stiglo.

Po završetku srednje škole, tri Oscarova sina pridružila su se policijskim snagama Chicaga gdje su brzo dobili promaknuća što ih je njihov otac zaslužio. Četvrti se zaređio za svećenika, što je usrećilo Mary, a najmlađi je, Connorov otac, uz državnu stipendiju studirao kriminalističko pravo u De Paulu. Kad je diplomirao, zaposlio se u FBI-u. Godine 1949. oženio je Katherine O'Keefe, djevojku koja je živjela dva ulaza dalje. Imali su samo jedno dijete, sina, kojemu su na krštenju dali ime Connor.

Connor se rodio 8. veljače 1951. godine, a prije nego što je stasao za školu postalo je jasno da će biti daroviti ragbijaš. Connorov je otac bio oduševljen kad je dječak postao kapetan momčadi srednje škole Mount Carmel, ali ga je majka uvijek tjerala da radi do kasnih večernjih sati kako bi uradio sve što je trebalo za školu.

- Ne možeš cijeloga života igrati ragbi - stalno ga je podsjećala.

Kombinacija oca koji je ustajao kad god bi neka žena ušla u sobu i majke koja je zamalo bila svetica učinila je Connora, unatoč njegovim fizičkim sposobnostima, sramežljivim u nazočnosti žena. Nekoliko je djevojaka u srednjoj školi Mount Carmel posve jasno pokazalo što osjeća prema njemu, ali nije izgubio svoju nevinost sve dok u četvrtom razredu nije upoznao Nancy. Uskoro nakon što je jednog jesenjeg popodneva doveo Mount Carmel do još jedne pobjede, Nancy ga je povela iza tribina i zavela. Da je skinula svu odjeću, prvi bi put tada vidio голу ženu.

Otprilike mjesec dana kasnije Nancy ga je pitala želi li pokušati s dvije djevojke odjednom.

- Nisam bio ni s dvije djevojke, a kamoli odjednom - rekao joj je. Čini se da to na Nancy nije ostavilo povoljan dojam, te je krenula dalje.

Kad je Connor osvojio stipendiju za Notre Dame, nije prihvatio nijednu od brojnih ponuda što su ih dobivali svi članovi ragbijaške momčadi. Činilo se da njegovi suigrači s velikim ponosom s unutrašnje strane vrata svojih ormarića zapisuju imena djevojaka koje su podlegle njihovom šarmu. Brett Coleman, slobodni udarac njegove ekipe, do kraja semestra imao je sedamnaest imena s unutrašnje strane vrata svog ormarića. Pravilo je, obavijestio je Connora, da se računa samo penetracija:

- Vrata ormarića jednostavno nisu dovoljno velika da bi se uključio oralni seks.

Pri kraju prve godine studija, "Nancy" je još uvijek bilo jedino ime što ga je Connor napisao. Jedne je večeri nakon treninga pogledao druge ormariće i otkrio da se Nancyno ime pojavljuje gotovo u svakom ormariću, katkad povezano s imenom neke druge djevojke. Ostatak ekipe bi ga unedogled zadirkivao zbog tako slabog uspjeha da nije bio najbolji vođa navale među brucosima Notre Damea unatrag desetak godina.

Tijekom prvih nekoliko dana Connorove druge godine studija sve se promijenilo.

Kad se pojavio na tjednom sastanku Irskog plesnog kluba, ona je obuvala cipele. Nije joj vidio lice, ali to nije bilo posebno važno, jer nije mogao otrgnuti pogleda s tih dugih, vitkih nogu. Kao ragbijaška zvijezda već je navikao da djevojke zure u njega, a sad se činilo da jedina djevojka na koju je želio ostaviti dojam uopće nije svjesna da on postoji. Da bi sve bilo još gore, kad je koraknula na plesni podij, partner joj je bio Declan O'Casev kojemu nitko nije bio ravan u plesu. Oboje su izrazito ravno držali leđa, a njihova su se stopala pomicala s lakoćom kakvu je Connor rijetko kad vidio.

Kad je glazba utihnula, Connor još uvijek nije uspio saznati njezino ime. I još gore, ona i Declan su otišli prije no što je pronašao neki način daje upozna. U očajanju ih je odlučio slijediti do ženskih spavaonica. Hodao je pedesetak metara iza njih i uvijek se zadržavao u sjenama, baš kako ga je otac učio. Iskrivio je lice u grimasu dok su se držali za ruke i radosno čavrljali. Kad su stigli do Le Mans Halla, poljubila je Declana u obraz i nestala u zgradi. Zašto se, razmišljao je, nisam više usredotočio na ples a manje na ragbi?

Nakon što se Declan zaputio prema muškim spavaonicama, Connor je počeo nemarno šetati pločnikom ispod prozora ženskih spavaonica, pitajući se može li štogod učiniti. Konačno ju je načas ugledao dok je odjevena u kućnu haljinu navlačila zavjese, a zatim se još nekoliko minuta motao onuda prije no što se nevoljko vratio u svoju sobu. Sjeo je na rub kreveta i počeo pisati pismo majci. Pisao joj je da je vidio djevojku koju će oženiti, iako još zapravo nije razgovarao s njom - i kad smo već kod toga, nije znao ni kako se zove. Dok je Connor lizao omotnicu, pokušao je samoga sebe uvjeriti da joj Declan O'Casev nije ništa više od plesnog partnera. Tijekom tjedna pokušao je o njoj otkriti što je više mogao, ali je saznao samo to da se zove Maggie Burke, daje dobila stipendiju za St Mary's i da je na prvoj godini studija povijesti umjetnosti. Proklinjao je činjenicu da nikad u životu nije ušao u umjetničku galeriju; zapravo se slikanju najviše približio kad god bi ga njegov otac zamolio da malo oboji ogradu oko njihova malenoga stražnjeg dvorišta u Ulici South Lowe. Pokazalo se da je Declan izlazio s Maggie otkako je bila u četvrtom razredu srednje škole, te da nije bio samo najbolji plesač u klubu, već su ga smatrali najboljim matematičarem sveučilišta. Druge su mu ustanove već nudile stipendije za poslijediplomski studij, čak i prije nego su se znali rezultati njegovih posljednjih ispita. Connor se jedino mogao nadati da će Declanu što je moguće prije netko ponuditi neodoljivi položaj daleko od South Benda.

Connor se sljedećeg četvrtka prvi pojavio u plesnom klubu, a kad se Maggie pojavila iz svlačionice u svojoj žućkastobijeloj pamučnoj bluzi i kratkoj crnoj suknji, nije znao da li da prije zuri u njene zelene oči ili u duge noge. Declan joj je ponovno cijele večeri bio partner, a Connor je nijemo sjedio na klupi i pokušavao se pretvarati da nije svjestan njezine nazočnosti. Nakon posljednje skladbe njih su dvoje otišli. Connor ih je opet slijedio do Le Mans Halla, ali je ovaj put opazio da ne drži Declana za ruku.

Nakon dugotrajnog čavrljanja i još jednog poljupca u obraz, Declan se izgubio u pravcu muških spavaonica. Connor je sjeo na klupu nasuprot njezinu prozoru i zagledao se u balkon ženskih

spavaonica. Odlučio je čekati da navuče zavjese, ali je zadrijemao prije nego što se pojavila na prozoru.

Sljedeće čega se sjeća bilo je buđenje iz dubokog sna u kojem je sanjao da Maggie stoji pred njim, odjevena u pidžamu i kućnu haljinu.

Trgnuo se iz sna, s nevjericom zurio u nju, skočio na noge i pružio joj ruku.

- Zdravo, ja sam Connor Fitzgerald.

- Znam - odgovorila je i stisnula mu ruku. - Ja sam Maggie Burke.

- Znam - rekao je.

- Ima li mjesta na toj klupi? - upitala je.

Od tog trenutka Connor nikad nije pogledao nijednu drugu ženu.

Iduće je subote Maggie prvi put u životu pošla na utakmicu ragbija i gledala ga kako izvodi niz izvrsnih poteza pred kratim stadionom, za njega ispunjenog jednom jedinom osobom.

Sljedećeg su četvrtka ona i Connor cijele večeri zajedno plesali, a Declan je žalosno sjedio u kutu. Izgledao je još očajnije kad su njih dvoje zajedno otišli, držeći se za ruke. Kad su stigli do Le Mans Halla, Connor ju je poljubio, a zatim se spustio na koljeno i zaprosio je. Maggie se nasmijala, porumenjela do korijena kose i potrčala u zgradu. Vraćajući se natrag do muških spavaonica, Connor se također smijao, ali se prestao smijati kad je opazio Declana kako se skriva iza jednog stabla.

Otad su Connor i Maggie zajedno provodili svaki slobodni trenutak. Ona je naučila sve o zgodicama, rubnim zonama i pobočnim dodavanjima, a on o Belliniju, Berniniju i Luiniju. Spuštao se na koljeno i prosio je svakog četvrtka uvečer tijekom iduće tri godine. Kad god su ga njegovi suigrači pitali zašto nije s unutrašnje strane vrata ormarića napisao njeno ime, on je jednostavno odgovarao:

- Zato što ću se njome oženiti.

Na kraju Connorove posljednje godine Maggie je napokon dala svoj pristanak - ali ne prije nego položi sve svoje ispite.

- Morao sam te zaprositi 141 put prije nego što si konačno progledala - pobjednički je rekao.

- O, ne budi glup, Connor Fitzgerald - rekla mu je. - Znala sam da ću s tobom provesti ostatak života u trenutku kad sam sjela kraj tebe na onu klupu.

Vjenčali su se dva tjedna nakon što je Maggie diplomirala summa cum laude. Tara se rodila deset mjeseci poslije.

5.

- Očekujete li da ću povjerovati kako CIA nije čak ni znala da se razmišlja o pokušaju atentata?

- To je točno, gospodine - mirno će direktorica CIA-e. - Čim smo saznali za atentat, a to je bilo nekoliko sekundi nakon što se dogodio, stupila sam u vezu sa savjetnikom za nacionalnu sigurnost koji je, koliko mi je poznato, izvijestio izravno vas u Camp Davidu.

Predsjednik je počeo šetkati Ovalnim uredom.

- Kad me gospodin Lloyd nazvao i rekao mi da želite više pojedinosti, zamolila sam svog zamjenika, Nicka Gutenburga, da stupi u vezu s našim ljudima u Bogoti i detaljno se raspita o tome što se točno dogodilo u subotu poslijepodne. Gutenberg je jučer upotpunio svoj izvještaj. - Kucnula je po fasciklu u svom krilu.

Predsjednik je otkrio da mu je šetkanje davalo više vremena za razmišljanje, a osim toga, obično je u njegovim posjetiteljima izazivalo nelagodu. Većina onih koji su ulazili u Ovalni ured ionako je bila dovoljno nervozna. Njegova mu je tajnica jednom rekla da četiri od pet posjetitelja odlazi u toaletne prostorije samo nekoliko trenutaka prije zakazanog susreta s Predsjednikom. No sumnjao je da žena koja sjedi pred njim uopće zna gdje se nalazi najbliži zahod. Kad bi u ružičnjaku eksplodirala bomba, Helen Dexter bi vjerojatno samo uzdigla lijepo njegovanu obrvu. Njena je karijera dosad nadživjela trojicu Predsjednika, a za svu se trojicu svojedobno pričalo da su zahtijevali njezinu ostavku.

Prestao se šetkati, pa se zaustavio ispod portreta Abrahama Lincolna što visi iznad kamina.

Spustio je pogled na zatiljak Helen Dexter. Ona je i dalje gledala ravno naprijed.

Direktorica je na sebi imala elegantni, dobro krojeni tamni kostim i jednostavnu košulju krem boje. Rijetko je nosila nakit, čak i u svečanim prigodama. Predsjednik Ford ju je imenovao zamjenicom direktora kad je imala trideset dvije godine, a time je kanio udobrovoljiti feministički lobi nekoliko tjedana prije izbora 1976. godine. No umjesto da Ford iskoristi nju, ona je iskoristila njega. Nakon niza kratkotrajnih direktora, koji su ili dali ostavku ili se povukli u mirovinu, gospođa je Dexter konačno završila na priželjkivanom položaju. U uzavreloj atmosferi Washingtona kolale su mnoge glasine o njenim ekstremno desničarskim stavovima i metodama što ih je koristila da bi dobila promaknuće, ali se nijedan član Senata nije usudio dovesti u sumnju njezino imenovanje. Diplomirala je summa cum laude na Bryn Mavru, potom je uslijedilo pravo na Sveučilištu Pennsilvanije, a zatim se zaposlila u jednoj od prestižnih newyorških odvjetničkih tvrtki. Nakon niza svađa s upravom o tome koliko je vremena potrebno da žene postanu partneri, što je završilo sporom i izvansudskom nagodbom, prihvatila je ponudu da se zaposli u CIA-i.

Svoj život u Agenciji počela je u uredu Ravnateljstva operacija, da bi na koncu dospjela do mjesta zamjenika. Do trenutka imenovanja stvorila je više neprijatelja nego prijatelja, ali se činilo da oni tijekom godina nestaju, ili su dobivali otkaze, ili su odlazili u prijevremene mirovine. Kad je imenovana direktoricom, tek je navršila četrdeset godina. Washington Post ju je opisao kao osobu koja je probila rupu kroz stakleni strop, ali su kladioničari nudili oklade o tome koliko će dana preživjeti. Uskoro su dane promijenili u tjedne, a potom u mjesece. Sad su se ljudi kladili na to hoće li na čelu CIA-e opstati duže nego J. Edgar Hoover u FBI-u. Tom Lawrence je nakon nekoliko dana boravka u Bijeloj kući otkrio do kojih je granica Dexterica spremna poći ako bi pokušao dirnuti u njen svijet. Ako bi zatražio izvještaje o osjetljivim pitanjima, često bi prolazili tjedni prije nego što bi se pojavili na njegovu stolu, a kad bi se to konačno dogodilo, sigurno bi se pokazali dugačkima, nesuvislima, dosadnima i zastarjelima. Ako bi je pozvao u Ovalni ured da mu objasni neka neodgovorena pitanja, postigla bi to da i gluhonijema osoba djeluje pristupačnije od nje. Ako bi izvršio pritisak na nju, ona bi nastojala dobiti na vremenu, očito pretpostavljajući da će ona biti na svom položaju još dugo nakon što glasači njega maknu iz Bijele kuće.

No tek onda kad je predložio svoga kandidata za ispražnjeno mjesto u Vrhovnom sudu, vidio je Helen Dexter u njenu najopasnijem izdanju. Za samo nekoliko dana položila je na njegov stol dosjee koji su potanko ukazivali na to zašto njegov kandidat nije prihvatljiv.

Lawrence je nastavio gurati svoga kandidata - jednog od svojih najstarijih prijatelja - sve dok ga nisu našli obješenog u njegovu domu dan prije nego što je trebao preuzeti novi položaj. Kasnije je otkrio da je svaki član Senatskog izbornog povjerenstva dobio povjerljivi dosje, ali nikad nije uspio dokazati tko je za to odgovoran.

Andy Lloyd ga je u nekoliko navrata upozoravao da ako ikad pokuša maknuti Dextericu, mora imati takve dokaze koji bi javnost uvjerali da je Majka Tereza imala tajni bankovni račun u Švicarskoj na koji su redovito stizala sredstva organiziranog kriminala.

Lawrence je prihvatio prosudbu svog predstojnika Ureda. No sad je osjećao da bi, uspije li dokazati da je CIA bila umiješana u ubojstvo Ricarda Guzmana, a da njega uopće nisu o tome informirali, mogao za nekoliko dana natjerati Dextericu da raščisti svoj pisaoći stol.

Vratio se do svoje stolice i dotaknuo dugme ispod ruba stola, što će omogućiti Andyju da sluša razgovor, ili da kasnije te večeri poslušna snimku. Lawrence je shvatio da Dexterica točno zna što on radi, a pretpostavljao je da se u njezinoj legendarnoj torbici, od koje se nikad nije odvajala, uopće ne nalaze ruž, parfem ili puder što se obično povezuju s njezinim spolom, te da je već snimila svaku riječ što su je razmijenili. Bez obzira na to, ipak mu je trebala njena verzija događaja, snimljena na kaseti.

- Kako se čini da ste vrlo dobro informirani - reče Predsjednik i sjedne - možda biste me detaljnije mogli obavijestiti o onome što se prošle subote dogodilo u Bogoti.

Helen Dexter je ignorirala njegov sarkastični ton i podigla fascikl iz svoga krila. Na bijelim koricama s CIA-inim znakom kočile su se riječi "ISKLUČIVO ZA PREDSEDNIKA".

Lawrence se pitao koliko ima spremljenih fascikala na drugoj obali rijeke na kojima piše "ISKUČIVO ZA DIREKTORA".

Otvorila je fascikl.

- Nekoliko je izvora potvrdilo da je atentat izvršila samo jedna osoba - čitala je.

- Navedite jedan od tih izvora - obrecne se Predsjednik.

- Naš kulturni ataše u Bogoti - reče direktorica.

Lawrence uzdigne obrve. Polovicu kulturnih atašea u američkim veleposlanstvima diljem svijeta postavila je CIA jednostavno zato da izvještavaju izravno Helen Dexter u Langleyju bez konzultacija s mjesnim veleposlanikom, da i ne spominjemo Ministarstvo vanjskih poslova.

Većina zacijelo misli da je Nutcracker Suite [balet Ščelkunčik] jelo koje se može naći na meniju ekskluzivnog restorana.

Predsjednik uzdahne.

- Što on misli, tko je unajmio atentatora?

Dexterica prelista nekoliko stranica dosjea, izvadi fotografiju i gurne je preko stola. Predsjednik pogleda snimku dobro odjevenog muškarca srednjih godina i uspješna izgleda.

- A tko je to?

- Carlos Velez. On upravlja drugim po veličini kartelom droge u Kolumbiji. Guzman je, naravno, kontrolirao najveći kartel.

- Je li Velez optužen?

- Na žalost, ubijen je samo nekoliko sati nakon što je policija dobila nalog za njegovo uhićenje.

- Kako prikladno.

Direktorica nije porumenjela. To nije ni moguće kad je riječ o njoj, pomislio je Lawrence; na kraju krajeva, da bi mogla porumenjeti morala bi u sebi imati krvi.

- Ima li taj usamljeni atentator ime? Ili je i on umro samo nekoliko trenutaka nakon dobivanja sudskog...

- Ne, gospodine, on je još uvijek posve živ - odgovori direktorica, jednako sarkastično. - Zove se Dirk van Rensberg.

- Što se zna o njemu? - upita Lawrence.

- On je Južnoafrikanac. Donedavno je živio u Durbanu.

- Donedavno?

- Da. Povukao se u podzemlje odmah nakon atentata.

- To bi bilo posve lako ako čovjek nikad nije ni bio na otvorenom - reče Predsjednik. Čekao je da direktorica reagira, ali je ona ostala hladna. Na koncu on reče: - Slažu li se kolumbijske vlasti s vašim prikazom događaja, ili je naš kulturni ataše vaš jedini izvor informacija?

- Ne, gospodine Predsjedniče. Veći dio podataka dobili smo od šefa policije u Bogoti. Zapravo, već je uhitio jednog od van Rensbergovih suučesnika koji je radio kao konobar u hotelu El Belvedere, zgradi iz koje se pucalo. Uhitili su ga u hodniku-samo nekoliko trenutaka nakon što je atentatoru pomogao da pobjegne teretnim dizalom.

- A znamo li štogod o van Rensbergovom kretanju nakon atentata?

- Čini se da je letio za Limu pod imenom Alistair Douglas, a potom je nastavio za Buenos Aires koristeći se istom putovnicom. Nakon toga mu se gubi trag.

- Sumnjam da ćete ga ikad naći.

- O, ja ne bih bila tako pesimistična, gospodine Predsjedniče - reče Dexterica ignorirajući Lawrenceov ton. - Unajmljeni ubojice često su samotnici koji obično na nekoliko mjeseci nestaju nakon ovakve vrste posla. Zatim se ponovno pojavljuju kad osjete da se situacija smirila.

- Pa - reče Predsjednik - uvjeravam vas da u ovom slučaju ne kanim dopustiti da se situacija smiri. Kad se idući put sastanemo, možda ću imati vlastiti izvještaj što ću vam ga dati na uvid.

- Jedva čekam da ga pročitam - reče Helen Dexter, a glas joj je zvučao kao glas nepokornog đaka koji namjerno izaziva ravnatelja.

Predsjednik je pritisnuo dugme ispod svog stola. Trenutak kasnije začulo se kucanje na vratima i Andy Lloyd je ušao u prostoriju.

- Gospodine Predsjedniče, za nekoliko minuta imate sastanak sa senatorom Bedellom - reče ignorirajući Dexterčinu nazočnost.

- U tom vas slučaju ostavljam, gospodine Predsjedniče - reče Dexterica i ustane. Stavila je dosje na Predsjednikov stol, uzela torbicu i bez riječi izišla iz sobe.

Predsjednik nije progovorio sve dok direktorica CIA-e nije za sobom zatvorila vrata. Zatim se okrene predstojniku Ureda.

- Ne vjerujem ni jednu jedinu riječ - promrmlja i spusti fascikl u košaricu za izlaz. Lloyd u mislima odlučuje da će ga uzeti čim njegov šef iziđe iz prostorije. - Pretpostavljam da je najviše čemu se možemo nadati to da smo joj utjerali strah u kosti, te da joj neće pasti na pamet još jedna takva operacija dok sam ja u Bijeloj kući.

- S obzirom na njezinu prošlost, gospodine Predsjedniče, ne bih previše računao na to.

- Budući da teško mogu unajmiti atentatora da je ukloni, što predlažeš da učinim?

- Po mojem vam je mišljenju, gospodine Predsjedniče, ostavila samo dvije mogućnosti. Ili ćete je najuriti i suočiti se s neizbježnom senatskom istragom, ili ćete prihvatiti poraz, složiti se s njezinom verzijom događaja u Bogoti, i nadati se da ćete je sljedeći put nadmudriti.

- Mogao bi postojati i treći način - tiho izusti Predsjednik.

Lloyd je pažljivo slušao, i nijednom nije pokušao prekinuti svog pretpostavljenog. Brzo je postalo jasno da je Predsjednik mnogo razmišljao o tome kako da Helen Dexter makne s položaja direktorice CIA-e.

Connor se vratio u stvarnost i pogledao ekran na kojem je bila obavijest o dolasku prtljage.

Konzola je počela izbacivati putne torbe i kovčege s njegova leta, a neki su putnici već krenuli da uzmu prve komade prtljage.

Još uvijek mu je bilo žao što nije bio nazočan prilikom rođenja njegove kćeri. Iako je sumnjao u mudrost politike Sjedinjenih Država u Vijetnamu, Connor je dijelio domoljublje svoje obitelji. Dobrovoljno se prijavio u vojsku i završio časničku školu dok je čekao da Maggie diplomira. Na kraju su imali vremena samo za vjenčanje i četverodnevni medeni mjesec prije nego je potporučnik Fitzgerald u srpnju 1972. krenuo u Vijetnam.

Te dvije godine u Vijetnamu sada su bile daleko sjećanje. Unapređivanje u čin poručnika, zarobljeništvo u rukama Vijetkonga, bijeg i spašavanje života jednog čovjeka - sve se to činilo tako davnim da je gotovo samog sebe uspijevao uvjeriti da se to nikad nije ni dogodilo. Pet mjeseci nakon što se vratio kući, Predsjednik ga je odlikovao najvišim vojnim odličjem, Medaljom časti, ali nakon dvije godine u Vijetnamu samo je bio sretan što je živ i ponovno sa ženom koju voli. A čim je ugledao Taru, zaljubio se po drugi put.

Tijekom prvog tjedna nakon povratka u Sjedinjene Države Connor je počeo tražiti posao. Već je bio na razgovoru za radno mjesto u CIA-inom terenskom uredu u Chicagu kad se neočekivano pojavio kapetan Jackson, stari zapovjednik njegovog voda, i pozvao ga da bude dio posebne jedinice koja djeluje iz Washingtona. Upozorio je Connora da će, ako se pridruži Jacksonovu elitnom timu, biti takvih poslova o kojima nikad ni s kim neće moći razgovarati, čak ni sa svojom ženom. Kad je saznao što se od njega očekuje, rekao je Jacksonu da će mu trebati malo vremena da o tome razmisli prije nego što donese odluku. Razgovarao je o problemu s ocem Grahamom, obiteljskim svećenikom, koji mu je jednostavno rekao:

- Nikad nemoj učiniti ništa što smatraš nečasnim, čak ni u ime svoje zemlje.

Kad je Maggie dobila ponudu za posao u Službi za ocjenu i prijam studenata na Sveučilištu Georgetovvn, Connor je shvatio koliko ga zapravo Jackson želi u svojoj ekipi. Idućeg je dana pisao svom starom zapovjedniku voda i rekao da će se rado pridružiti "Marvland osiguranju". Tada je počela prevara.

Connor, Maggie i Tara su se nekoliko tjedana kasnije preselili u Georgetovvn. Našli su malenu kuću u Avon Placeu, a depozit su platili vojnim čekovima što ih je Maggie stavljala na Connorov račun jer nije željela vjerovati da je mrtav.

Njihovu jedinu žalost tijekom prvih dana u Washingtonu izazvala su dva Maggiena spontana pobačaja, a njezin joj je ginekolog savjetovao neka prihvati činjenicu da može imati samo jedno dijete. Bio je potreban i treći spontani pobačaj prije nego što je Maggie konačno odlučila poslušati njegov savjet.

Iako su već trideset godina bili u braku, Maggie je još uvijek uspijevala uzbuditi Connora jednostavnim osmijehom i prelaženjem rukom niz njegova leđa. Znao je da će, kad prođe kroz carinu i ugleda je kako ga čeka, biti jednako kao i onda kad ju je prvi put ugledao. Nasmiješio se na pomisao da je sigurno stigla u zračnu luku sat vremena prije predviđenog slijetanja aviona.

Pred njim se pojavi njegov kovčeg. Pograbio ga je s pomične trake i zaputio se prema izlazu. Connor je prošao kroz zeleni tunel uvjeren da carinik neće biti naročito zainteresiran za drvenu južnoafričku gazelu na čijoj je nozi jasno pisalo "Made in South Africa", čak i ako mu pregleda prtljagu.

Kad je stupio u čekaonicu, odmah je opazio svoju ženu i kćer kako stoje u mnoštvu. Ubrzao je korak i nasmiješio se ženi koju je obožavao. Zašto li ga je uopće pogledala, a kamoli pristala da mu bude ženom? Njegov se smiješak proširio kad ju je zagrlio.

- Kako si, najdraža? - upita.

- Uvijek iznova oživim kad se sigurno vratiš s nekog zadatka - šapne ona.

Pokušao je ignorirati riječ "sigurno" dok ju je puštao iz zagrljaja i okrenuo se drugoj ženi njegova života. Neznatno viša verzija od originala, s jednako dugom crvenom kosom i blistavim zelenim očima, ali s mirnijim temperamentom. Connor je od svog jedinog djeteta dobio poljubac u obraz od kojeg se osjetio deset godina mlađim.

Na Tarinom je krštenju otac Graham zamolio Svevišnjega da dijete bude obdareno Maggienim izgledom i - Maggienom pameću.

Dok je Tara odrastala, njezine su ocjene u školi i pogledi mladića pokazali da otac Graham nije bio samo svećenik, već i prorok. Connor je uskoro odustao od borbe protiv rijeke obožavatelja koji su kucali na ulazna vrata njihove malene kuće u Georgetovnu; više se čak nije javljao ni na telefon - gotovo uvijek je zvao neki nesigurni mladić koji se nadao da će njegova kći pristati na spoj.

- Kako je bilo u Južnoafričkoj Republici? - upita Maggie i uhvati muža za ruku.

- Postalo je još nesigurnije nakon povratka Mandele - odgovori Connor; Čari Koeter ga je tijekom dugotrajnog zajedničkog ručka u Cape Townu potanko upoznao s problemima s kojima se suočava Južnoafrička Republika, a usto ga je opskrbio mjesnim novinama cijelog jednog tjedna, pa ih je pročitao dok je letio u Sydney. - U većini velikih gradova ima toliko zločina da više nije prekršaj ako čovjek prođe kroz crveno svjetlo na semaforu nakon što se spusti mrak. Mbeki daje sve od sebe, ali bojim se kako ću morati preporučiti da kompanija smanji svoja ulaganja u tom dijelu svijeta, barem dok ne budemo sigurni da je građanski rat pod kontrolom.

- Sve se raspada; središte ne može izdržati; svijet je prepušten anarhiji - nasmiješi se Maggie.

- Ne vjerujem da je Yeats ikad bio u Južnoafričkoj Republici - reče Connor.

Kako je često poželio Maggie reći cijelu istinu i objasniti zašto je tako mnogo godina živio u laži. Ali to nije bilo tako jednostavno. Ona jest njegova ljubav, ali oni su njegovi gospodari, i on se uvijek držao zakona posvemašnje šutnje. Tijekom godina nastojao je sama sebe uvjeriti da je bolje za nju ako ne zna cijelu istinu. No kad je ona nesvjesno upotrebljavala riječi kao što su "zadatak" i "sigurno", bilo mu je jasno da ona zna mnogo više od onoga što je priznavala. Je li govorio u snu? Međutim, uskoro joj više neće morati lagati. Maggie to još ne zna, ali Bogota je bila njegov posljednji zadatak. Tijekom praznika nagovijestit će nešto o napredovanju u poslu koje će značiti manje putovanja.

- A posao? - upita Maggie. - Jesi li ga uspio dogovoriti?

- Posao? O, da, sve je uglavnom išlo po planu - reče Connor. To je najbliže istini što joj može reći.

Connor je počeo razmišljati o sljedeća dva tjedna što će ih provesti na suncu. Kad su prošli kraj novinskog kioska, zapne mu za oko maleni naslov u desnom stupcu Sydney Morning Herald. Američki potpredsjednik ide na sprovod u Kolumbiji 42

Maggie je pustila muževljevu ruku kad su izišli iz terminala na topli ljetni zrak i zaputili se prema parkiralištu.

- Gdje si bio kad je u Cape Tovvnu eksplodirala bomba? - upita Tara.

Koeter nije spomenuo nikakvu eksploziju bombe u Cape Tovvnu. Hoće li se ikad moći opustiti?

6.

Rekao je vozaču neka ga odveze do Nacionalne galerije.

Kad se automobil udaljio od ulaza za osoblje Bijele kuće, pripadnik Tajne službe u stražarnici otvorio je metalna vrata i podigao ruku u znak pozdrava. Vozač je skrenuo na State Place, vozio između Južnog perivoja i Ellipse, a zatim kraj Ministarstva trgovine.

Četiri minute poslije automobil se zaustavio ispred istočnog ulaza u Galeriju. Putnik je brzo prošao popločanim kolnim prilazom i popeo se kamenim stubama. Kad je stigao na vrh stubišta, osvrnuo se preko ramena kako bi se divio golemoj skulpturi Henryja Moorea koja je dominirala drugom stranom trga i kako bi provjerio slijedi li ga netko. Nije bio siguran, no on nije bio profesionalac.

Ušao je u zgradu, pošao lijevo i stao se uspinjati veličanstvenim mramornim stubištem što je vodilo do galerija na katu u kojima je proveo mnoge sate svoje mladosti. Velike prostorije vrvjele su od školske djece, što nije bilo neobično ujutro radnoga dana. Kad je ušao u Galeriju 71, pogledao je poznate Homere, Bellowse i Hopperse, te se počeo osjećati kao kod kuće - osjećaj kakvog nikad nije imao u Bijeloj kući. Pošao je dalje, do Galerije 66, da bi se još jednom divio djelu U spomen Shawu i 54. Massachusettskoj regimenti Augusta Saint-Gaudensa. Kad je prvi put ugledao masivni friz u prirodnoj veličini, sat je vremena kao opčinjen stajao pred njim. Danas je mogao odvojiti tek nekoliko trenutaka.

Budući da se nije mogao prestati zaustavljati, trebalo mu je još petnaest minuta da stigne do rotonde u sredini zgrade. Brzo je prošao kraj kipa Merkura i niza stube, vratio se kroz knjižaru, štrcao niz još jedno stubište i duž podzemnog hodnika prije no što je konačno izašao u istočnom krilu. Popeo se stubištem i prošao ispod velike Calderove pokretne skulpture što je visila sa stropa, a potom je kroz vrata na okretanje izašao iz zgrade na popločani kolni prilaz. Sad je već bio siguran da ga nitko ne slijedi. Uskočio je na stražnje sjedalo prvoga taksija u redu.

Pogledavši kroz prozor, vidio je svoj automobil i vozača na udaljenoj strani trga.

- A. V. u Aveniji New York.

Taksi je skrenuo lijevo u Aveniju Pennsylvanija, a zatim Šestom ulicom krenuo na sjever.

Pokušao je složiti svoje misli u nekakav suvisli red, sretan što mu taksist nije želio izložiti svoje mišljenje o vladi ili posebno o Predsjedniku.

Skrenuli su lijevo u Aveniju New York, a taksi je odmah počeo usporavati. Dao je vozaču novčanicu od deset dolara prije nego što su se zaustavili, a zatim je izašao iz vozila i zatvorio vrata ne čekajući da mu vozač vrati ostatak.

Prošao je ispod crvene, bijele i zelene tende, što je jasno ukazivala na vlasnikovo podrijetlo, i otvorio vrata. Potrajalo je nekoliko trenutaka dok mu se oči nisu priviknule na svjetlo, ili na pomanjkanje svjetla. Kad je bolje vidio, s olakšanjem je ustanovio da unutra nema nikoga, osim usamljena lika za malenim stolom na drugom kraju prostorije. Poigravao se napola praznom čašom soka od rajčica. Njegovo svježe izglačano odijelo nije ukazivalo na to da je nezaposlen. Iako je čovjek još uvijek bio sportski građen, njegovo ga je ćelavo tjeme činilo starijim od onoga što je pisalo u njegovu dosjeu. Njihovi su se pogledi sreli i čovjek je kimnuo glavom. Pošao je onamo i sjeo nasuprot čovjeku za stolom.

- Zovem se Andy... - počne.

- Zagonetka, gospodine Lloyd, nije u tome tko ste vi, nego zašto me Predsjednikov predstojnik Ureda uopće želi vidjeti - reče Chris Jackson.

- Čime se vi zapravo bavite? - upita Stuart McKenzie.

Maggie pogleda svog muža, svjesna da će mu smetati takvo uplitanje u njegov profesionalni život.

Connor je shvatio da Tara svog najnovijeg obožavatelja zacijelo nije upozorila da se ne raspituje o poslu njezina oca.

Do tog je trenutka to bio jedan od najugodnijih ručkova što ih se Connor sjećao. Riba koja je zacijelo ulovljena samo nekoliko sati prije nego su sjeli za stol u kutu malenog restorana na plaži u Cronulli. Voće koje nikad nije vidjelo konzervanse ili limenke, te pivo za koje se nadao da ga izvoze u Washington. Connor je otpio gutljaj kave prije nego što se nagnuo u stolici i zagledao u surfere udaljene jedva stotinjak metara. Šteta što taj sport nije otkrio prije dvadeset godina. Stuart se iznenadio kad je vidio u kakvoj je kondiciji Tarin otac kad je prvi put iskušao dasku.

Connor je sigurno blefirao kad mu je rekao da još uvijek vježba dva do tri puta tjedno. Dva-tri puta dnevno bilo bi bliže istini.

Iako nikad nikoga ne bi smatrao dovoljno dobrim za svoju kćer, Connor je morao priznati da je posljednjih dana počeo uživati u društvu mladog odvjetnika.

- Bavim se osiguranjem - odgovori, svjestan da je njegova kći tako nešto rekla Stuartu.

- Da, Tara je rekla da ste viši upravitelj, ali nije išla u pojedinosti. Connor se nasmiješi.

- To je zato jer sam se specijalizirao za otmice i otkupnine, te imam jednak stav što se tiče povjerljivosti informacija o klijentima kakav ti smatraš normalnim u svom zvanju. - Pitao se hoće li to navesti mladog Australca da prekine tu temu. Nije ga navelo.

- Zvuči mnogo zanimljivije od većine običnih slučajeva kad se očekuje moj savjet - reče Stuart pokušavajući da ipak nešto izvuče iz njega.

- Devedeset posto onoga što radim obična je rutina i dosadno je - reče Connor. - Zapravo, pretpostavljam da imam više papirologije nego ti.

- Ali ja ne putujem u Južnoafričku Republiku.

Tara je tjeskobno pogledala oca jer je znala da mu neće biti drago što je to ispričala relativnom neznancu. No Connor nije pokazivao znakove ljutnje.

- Da, moram priznati da moj posao ima poneku prednost.

- Biste li povrijedili pravilo o povjerljivosti kad biste mi opisali tipičan slučaj?

Maggie se baš htjela umiješati rečenicom koju je u prošlosti mnogo puta koristila kad Connor reče:

- Kompanija za koju radim zastupa nekoliko korporacija koje imaju velike interese u prekomorskim zemljama.

- Zašto ti klijenti ne koriste kompanije iz zemalja o kojima je riječ? One sigurno bolje razumiju mjesne prilike.

- Con - upadne Maggie - mislim da si se ispekao. Možda bismo se trebali vratiti u hotel prije nego što počneš izgledati kao rak.

Connora je zabavljala neuvjerljiva intervencija njegove žene, pogotovo s obzirom na to da ga je u proteklih sat vremena natjerala da stavi šešir.

- To nikad nije baš tako jednostavno - reče mladom odvjetniku. - Uzmite kompaniju kao stoje Coca-Cola, na primjer, koju, moram naglasiti, mi ne zastupamo. Oni imaju urede diljem svijeta, zapošljavaju na desetke tisuća ljudi. U svakoj zemlji imaju više upravitelje, a većina ih ima obitelj.

Maggie nije mogla vjerovati daje Connor dopustio da razgovor pođe tako daleko. Brzo su se približavali pitanju koje je uvijek naglo zaustavljalo svaki dalji razgovor.

- Ali mi u Sydneyju imamo dobro osposobljene ljude za takav posao - reče Stuart i nagne se naprijed kako bi Connoru natočio još kave. - Na kraju krajeva, otmice i otkupnine nisu nepoznate čak ni u Australiji.

- Hvala - reče Connor. Otpio je još jedan gutljaj dok je razmišljao o toj tvrdnji. Stuartova pozornost nije popuštala; kao dobar odvjetnik, strpljivo je čekao u nadi da će svjedok u jednom trenutku dati neoprezan odgovor. - Istina je da mene nikad ne zovu ako nema komplikacija.

- Komplikacija?

- Recimo, na primjer, da je neka kompanija uvelike prisutna u određenoj zemlji u kojoj je zločin redovita pojava, i gdje su otmice i traženje otkupnina prilično česti. Predsjednik te kompanije je otet; iako bi vjerojatnije bila oteta njegova žena, jer bi ona imala mnogo manje svakodnevne zaštite...

- Tada vi nastupate?

- Ne, ne mora biti. Na kraju krajeva, sasvim je moguće da mjesna policija ima iskustva u rješavanju takvih problema, a nema mnogo tvrtki koje s naklonošću gledaju na vanjsko uplitanje, pogotovo ako dolazi iz Sjedinjenih Država. Često samo odletim u određeni grad i počnem se raspitivati za vlastiti račun. Ako sam već ranije bio u tom dijelu svijeta i stvorio prikladan odnos s mjesnom policijom, možda ću ih obavijestiti da sam ondje, ali ću čak i tada čekati da me pozovu kako bih im pomogao.

- Što ako to ne učine? - upita Tara.

Stuart se iznenadio jer je bilo očito da nikad ranije nije ocu postavila to pitanje.

- Tada moram raditi sam - reče Connor - što cijeli postupak čini još opasnijim.

- Ali ako policija nimalo ne napreduje, zašto ne bi željeli vašu pomoć? Zasigurno su svjesni vaše stručnosti - reče Stuart.

- Jer se katkad događa da je i policija donekle umiješana.

- Nisam sigurna da razumijem - reče Tara.

- Mjesna policija će možda dobiti dio otkupnine - umiješa se Stuart - te ne želi da se upliće netko sa strane. U svakom slučaju, možda misle da će strana kompanija to bez problema platiti.

Connor kimne glavom. Brzo je postajalo jasno zašto je Stuart dobio posao u jednoj od najprestižnijih odvjetničkih tvrtki u Sydneyju.

- Što činite ako mislite da lokalna policija uzima dio? - upita Stuart.

Tara je požalila što Stuarta nije upozorila neka ne ide tako daleko, iako je brzo dolazila do zaključka da Australci nemaju pojma što znači "ići daleko".

- Kad se to dogodi, treba razmisliti o otvaranju pregovora, jer ako ti klijent pogine, možeš biti siguran da istraga o tome neće biti naročito temeljita, te je malo vjerojatno da će otmičari ikad biti uhvaćeni.

- Kad jednom pristanete na pregovaranje, koji je vaš prvi potez?

- Pa, pretpostavimo da otmičar zahtijeva milijun dolara; otmičari uvijek traže okruglu svotu, obično u američkim dolarima. Kao i svaki profesionalni pregovarač, trudit ću se da postignem najbolji mogući dogovor. A u svemu tome je najvažnije pobrinuti se da kompanijin djelatnik ne nastrada. Ali, ne bih dopustio da dođe do pregovaranja onda kad bih osjećao da bi se moglo osloboditi moga klijenta, a da kompanija ne plati ni penija. Što se češće plaća, veća je vjerojatnost da će zločinac nekoliko mjeseci kasnije ponoviti nešto slično, a katkad će oteti istu osobu.

- Koliko puta stignete do pregovora?

- U otprilike 50 posto slučajeva. Tada se otkrije jesu li to ili nisu profesionalci. Što duže odugovlačite pregovore, to je vjerojatnije da će se amateri bojati kako će ih uhvatiti. I nakon nekoliko dana često im se počne sviđati osoba koju su oteli, a zbog toga im je gotovo nemoguće provesti u djelo prvobitni plan. Prigodom opsade peruanskog veleposlanstva, na primjer, na kraju su održali natjecanje u šahu, a teroristi su pobijedili.

Sve troje se nasmijalo, a to je pomoglo Maggie da se malo opusti.

- Jesu li oni koji poštom šalju uši profesionalci ili amateri? - upita Stuart uz iskrivljeni osmijeh.

- Drago mi je što mogu reći da nisam zastupao kompaniju koja je pregovarala u ime unuka gospodina Gettvja. No čak i kad imam posla s profesionalcem, neke od najboljih karata ipak će biti u mojim rukama.

Connor nije opazio da su njegova žena i kći dopustile da im se kava ohladi.

- Molim vas, nastavite - reče Stuart.

- Pa, većina otmičara se u otmicu upusti samo jednom, pa iako je to gotovo uvijek profesionalni zločinac, vjerojatno ima malo ili uopće nema iskustva za pregovaranje u takvoj situaciji. Profesionalni zločinci su gotovo uvijek previše samouvjereni. Misle da se mogu sa svime uhvatiti u koštac. To je slično odvjetniku koji misli da može otvoriti restoran jednostavno zato jer jede tri obroka dnevno.

Stuart se nasmiješi.

- Dakle, na što pristanu nakon što shvate da neće dobiti mitski milijun?

- Mogu reći samo ono što znam iz vlastitog iskustva - reče Connor. - Na kraju obično predam otprilike četvrtinu tražene svote, u korištenim novčanicama kojima se može ući u trag. U nekoliko slučajeva otmičari su dobili polovicu. Samo sam jednom pristao dati cijelu svotu. No meni u prilog, odvjetnice, govori činjenica da je čak i premijer tog otoka uzeo dio.

- Koliko se otmičara nekažnjeno izvuče?

- Od slučajeva na kojima sam radio u proteklih sedamnaest godina, samo tri, što iznosi oko 8 posto.

- Nije loše. A koliko ste klijenata izgubili? Sad su ulazili u područje na koje čak ni Maggie nije ranije zalazila, pa se počela nelagodno meškoljiti na stolici.

- Ako doista izgubiš klijenta, kompanija je uz tebe do kraja - reče Connor. Zastao je. - Ali nikome ne dopuštaju da dvaput pogriješi.

Maggie ustane, okrene se Connoru i reče:

- Idem malo plivati. Hoće li mi se netko pridružiti?

- Ne, ali ja bih rado još jednom iskušala dasku - reče Tara revno pomažući majci u pokušaju da prekine razgovor.

- Koliko si puta jutros pala? - upita Connor, potvrđujući time kako i on misli da je dosta ispitivanja.

- Desetak ili više - reče Tara. - Ova je najgora. - Ponosno je pokazala veliku modricu na svom desnom bedru.

- Zašto si je pustio da ode tako daleko? - upita Maggie i ponovno sjedne kako bi izbliza pogledala modricu.

- Jer mi je to dalo priliku da je spasim i djelujem hrabro.

- Pazi, Stuarthe, do kraja tjedna Tara će ovladati surfanjem i tada će ona tebe spašavati - reče Connor i nasmije se.

- Pretpostavljam da ste u pravu - odgovori Stuart. - Ali čim se to dogodi, kanim je upoznati sa skakanjem s tornja. Maggie je vidno probljednula i brzo pogledala Connora.

- Ne brinite, gospođo Fitzgerald - brzo doda Stuart. - Svi ćete se vratiti u Ameriku mnogo prije nego što se to dogodi. Nitko od njih nije želio misliti na to. Tara zgrabi Stuarda za ruku.

- Idemo, Supermane. Vrijeme je da nađemo još jedan val s kojeg me možeš spasiti.

Stuart skoči na noge. Okrene se Connoru i reče:

- Ako ikad saznate da vam je kći oteta, neću tražiti otkupninu i neću biti spreman na nagodbu, u američkim dolarima ili u bilo kojoj drugoj valuti.

Tara pocrvenje.

- Hajde - reče i oni potrče plažom prema valovima.

- Prvi put mislim da se ne bih ni pokušavao nagoditi - Connor reče Maggie, protegne se i nasmiješi.

- On je drag mladić - reče Maggie uhvativši ga za ruku. - Samo je šteta što nije Irac.

- Moglo je biti i gore - reče Connor i ustane. - Mogao je biti Englez.

Maggie se smiješila dok su hodali prema moru.

- Znaš, jutros je došla kući tek oko pet.

- Nemoj mi reći da još uvijek cijelu noć ležiš budna kad god tvoja kći iziđe na spoj - reče Connor i naceri se.

- Govori malo tiše, Connore Fitzgeraldu, i nastoj ne zaboraviti da nam je ona jedino dijete.

- Ona više nije dijete, Maggie - reče Connor. - Ona je odrasla žena, a za manje od godinu dana bit će dr. Fitzgerald.

- A ti, dakako, uopće ne brineš za nju.

- Znaš da brinem - reče Connor i zagrlji je. - No ako ima ljubavnu vezu sa Stuartom, što se mene ne tiče, mogla je i puno lošije proći.

- Ja nisam s tobom spavala sve do dana našeg vjenčanja, a čak ni kad su mi rekli da si nestao u Vijetnamu, nisam ni pogledala nekog drugog muškarca. I to nije bilo zbog pomanjkanja ponuda.

- Znam, draga - reče Connor. - No dotad si shvatila da sam nezamjenjiv.

Connor pusti ženu i potrči prema valovima, pazeći da uvijek ostane tik izvan njezina dohvata. Kad ga je konačno sustigla, bila je bez daha.

- Declan O'Casey me zaprosio davno prije...

- Znam, draga - ponovi Connor zagledavši se u njene zelene oči i uklonivši joj pramen kose s lica. - Ne prođe nijedan dan da ja nisam zahvalan što si čekala mene. Samo me to držalo na životu nakon što su me zarobili u Vijetnamu. To i pomisao da ću vidjeti Taru.

Connorove su riječi podsjetile Maggie na žalost što ju je osjećala kad je pobacila i shvatila da više ne može imati djece. Odrasla je u velikoj obitelji, pa je čeznula da i sama ima mnogo potomaka. Nikad nije mogla prihvatiti jednostavnu filozofiju svoje majke -to je volja Božja.

Dok je Connor bio u Vijetnamu, mnoge je sretno sate provela s Tarom. No čim se on vratio, mlada je dama preko noći prebacila svoje osjećaje na oca. Iako je ostala bliska svojoj kćeri, Maggie je znala da nikad s Tarom neće imati jednak odnos kao Connor.

Kad je Connor potpisao ugovor za rad u "Marvland osiguranju", Maggie je zbunila njegova odluka. Uvijek je mislila da će Connor, kao i njegov otac, željeti raditi u snagama zakona i reda. To je bilo prije nego što joj je objasnio za koga će zapravo raditi. Iako nije potanko objašnjavao, ipak joj je rekao tko ga plaća te objasnio važnost NTA, neslužbenog tajnog agenta. Lojalno je sve te godine čuvala njegovu tajnu, iako je katkad bilo neugodno što sa svojim prijateljima i kolegama ne može razgovarati o muževljevu zanimanju. No zaključila je da je to manji problem u usporedbi s onim što mnoge žene proživljavaju zbog muževa koji u beskrajne detalje opisuju svoj posao. Takvi u tajnosti žele zadržati svoje dopunske aktivnosti.

Zapravo se nadala da će njezina kći jednoga dana naći nekoga tko će cijelu večer prosjediti na klupi u parku samo da bi je vidio kako navlači zavjese.

Jackson je pripalio cigaretu i pozorno saslušao svaku riječ koju je izgovorio čovjek iz Bijeke kuće. Nije ga ni pokušao prekinuti.

Kad je Lloyd konačno stigao do kraja pripremljenoga govora, otpio je gutljaj mineralne vode i čekao da čuje koje će biti prvo pitanje bivšeg zamjenika direktora CIA-e.

Jackson ugasi cigaretu.

- Smijem li pitati zašto ste mislili da sam ja prava osoba za taj zadatak?

Lloyd se nije iznenadio. Bio je već odlučio da će mu jednostavno reći istinu ako postavi to pitanje.

- Znamo da ste dali ostavku na svoj položaj u CIA-i zbog... neslaganja u mišljenjima - naglasio je te riječi - s Helen Dexter, usprkos tome što je vaš rad u Agenciji bio besprijekoran, i dotad su vas smatrali njezinim prirodnim nasljednikom. No nakon što ste otišli iz razloga koji su naoko ponešto bizarni, vjerujem da niste uspjeli naći posao koji odgovara vašim sposobnostima.

Pretpostavljamo da Dexterica i u tome ima svoje prste.

- Potreban je samo jedan telefonski razgovor - reče Jackson - neslužbeni, naravno, i odjednom otkrijete da vas više nitko ne uzima u uži izbor. Nikad nisam želio loše govoriti o živima, ali rado ću napraviti izuzetak u slučaju Helen Dexter. - Pripalio je još jednu cigaretu. - Vidite, Helen Dexter vjeruje da Tom Lawrence ima drugi po važnosti posao u Americi - nastavi. - Ona je istinski branitelj vjere, posljednji bedem nacije, a izabrani političari za nju su samo privremena gnjavaža, ljudi koje će, prije ili kasnije, birači otjerati.

- Predsjednik je više nego jednom to osjetio - naglašeno će Lloyd.

- Predsjednici dolaze i odlaze, gospodine Lloyd. Kladio bih se da je vaš šef samo čovjek, kao i mi ostali, i stoga možete biti sigurni da Dexterica o njemu ima dosje ispunjen razlozima zbog kojih Lawrence nije sposoban za još jedan mandat. I, usput rečeno, zacijelo ima jednako debeli dosje o vama.

- Onda ćemo i mi morati početi stvarati vlastiti dosje, gospodine Jackson. Ne mogu se sjetiti nikoga tko bi bio prikladniji za taj zadatak.

- Otkuda biste željeli da počnem?

- Istragom o tome tko stoji iza atentata na Ricarda Guzmana prošlog mjeseca u Bogoti - reče Lloyd. - Imamo razloga vjerovati da je možda CIA bila umiješana, izravno ili neizravno.

- Bez Predsjednikova znanja? - s nevjericom će Jackson.

Lloyd kimne glavom, izvadi fascikl iz aktovke i gurne ga preko stola. Jackson ga otvori.

- Nemojte žuriti - reče Lloyd - jer ćete sve morati memorirati. Jackson je počeo čitati, a počeo je stavljati napomene čak i prije nego što je stigao do kraja prve stranice.

- Ako pretpostavimo da je posao obavio jedan čovjek, bit će doslovno nemoguće doći do pouzdanih informacija. Takva osoba ne ostavlja adresu na koju će mu slati poštu. - Jackson zastane. - S druge strane, ako jest riječ o CIA-i, onda Dexterica ima prednost od deset dana. Vjerojatno je već zatvorila svaki put koji bi nas mogao odvesti do atentatora, osim...

- Osim...? - ponovi Lloyd.

- Ja nisam jedini kojemu je ta žena tijekom godina stala na žulj. Moguće je da u Bogoti radi netko drugi tko... - Zastane. - Koliko imam vremena?

- Novi predsjednik Kolumbije za tri tjedna dolazi u službeni posjet Washingtonu. Pomoglo bi ako bismo do tada nešto imali.

- Već se počinjem osjećati kao nekad - reče Jackson i ugasi cigaretu. - Osim što ovaj put postoji dodatno zadovoljstvo u činjenici daje Dexterica službeno na drugoj strani. - Ponovno je pripalio.

- Za koga ću ja raditi?

- Službeno ste slobodnjak, ali neslužbeno radite za mene. Bit ćete plaćeni jednako kao kad ste otišli iz Agencije. Na vaš će račun mjesečno stizati novac, iako se, iz očitih razloga, vaše ime neće pojaviti ni u kakvim knjigama. Stupit ću u vezu s vama kad god...

- Ne, nećete, gospodine Lloyd - reče Jackson. - Ja ću stupiti u vezu s vama kad vas budem imao o nečemu izvijestiti. Ako obojica uspostavljamo vezu, udvostručuju se izgledi da će nas netko otkriti. Trebat će mi samo sigurni telefonski broj.

Lloyd je na papirnati ubrus napisao sedam brojki.

- Ovo ide izravno do mog stola, zaobilazeći čak i moju tajnicu. Iza ponoći automatski se prebacuje na telefon kraj mog uzglavlja. Možete me zvati danju i noću. Ne morate se opterećivati vremenskom razlikom kad ste u inozemstvu, jer mi ne smeta ako me probudite.

- To je dobro znati - reče Jackson. - Jer ne vjerujem da Helen Dexter ikad spava. Lloyd se nasmiješi.

- Jesmo li sve prešli?

- Ne baš - reče Jackson. - Kad odete, skrenite desno, a zatim opet desno. Nemojte se osvrutati i nemojte zaustavljati taksi dok ne prijedete barem četiri bloka. Odsad nadalje morat ćete razmišljati poput Dexterice, i pazite, ona je u tome već trideset godina. Postoji samo jedna osoba za koju znam da je bolja od nje.

- Nadam se da ste to vi - reče Lloyd.

- Bojim se da nisam - reče Jackson.

- Nemojte mi reći da ta osoba radi za Dextericu.

- Iako je on moj nabliskiji prijatelj, kad bi mu Dexterica naredila da me ubije, u gradu ne bi bilo osiguravajućeg društva koje bi izdalo policu na moje ime. Ako očekujete da pobijedim oboje, nadajte se da nisam zahrđao tijekom proteklih osam mjeseci.

Dva su muškarca ustala.

- Zbogom, gospodine Lloyd - rekao je Jackson dok su se rukovali. - Žao mi je što je ovo naš prvi i posljednji sastanak.

- Ali mislio sam da smo se složili... - reče Lloyd i tjeskobno pogleda svog novog djelatnika.

- Da ćemo raditi zajedno, gospodine Lloyd, a ne da ćemo se sastajati. Vidite, Dexterica ne bi dva sastanka smatrala slučajnošću. Lloyd kimne glavom.

- Čekat ću da mi se javite.

- I, gospodine Lloyd - reče Jackson - nemojte više posjećivati Nacionalnu galeriju, osim ako jedina svrha posjeta nije gledanje slika.

Lloyd se namršti.

- Zašto ne? - upita.

- Jer je čuvar pospana izgleda u Galeriji 71 ondje postavljen na dan vašeg imenovanja. Sve to piše u vašem dosjeu. Idete onamo jednom tjedno. Je li Hopper još uvijek vaš najdraži umjetnik? Lloyd su se osušila usta.

- Znači da Dexterica već zna za ovaj sastanak?

- Ne - reče Jackson. - Ovaj put ste imali sreće. Danas je čuvarev slobodan dan.

Iako je Connor mnogo puta vidio svoju kći kako plače kad je bila mlađa, zbog posjekotine na nozi, povrijeđenog ega ili jednostavno zato što joj ništa nije bilo po volji, ovo je bilo posve drukčije. Dok se ona grčevito držala Stuarta, on se pretvarao daje zaokupljen bestselerima na kiosku i razmišljao o jednom od najljepših odmora što ih se sjećao. Dobio je kilogram na težini i gotovo da je uspio ovladati daskom za surfanje, iako je rijetko kada doživio da bude tako ponosan nakon toliko padova. Tijekom protekla dva tjedna Stuart mu se najprije počeo sviđati, a kasnije je u njemu pobudio poštovanje. Čak ga je Maggie prestala svako jutro podsjećati da se Tara protekle noći nije vratila u svoju sobu. Shvatio je to kao ženino nevoljko odobravanje.

Connor je na kiosku uzeo Sydney Morning Herald. Prelistavao je stranice i čitao samo naslove dok nije stigao do dijela s naznakom "Međunarodne vijesti". Pogledao je Maggie koja je plaćala neke suvenire što ih nikad neće izložiti ili čak nekome darovati, te koji će nesumnjivo završiti na božićnoj rasprodaji oca Grahama.

Connor je ponovno spustio glavu. Glatka pobjeda za Herreru u Kolumbiji glasio je naslov preko tri stupca u dnu stranice. Čitao je o Herrerovoj jednostranoj pobjedi nad zamjenom koju je Nacionalna stranka u posljednjem trenutku ponudila za Ricarda Guzmána. Dalje je u članku pisalo da Herrera u bliskoj budućnosti kani posjetiti Ameriku kako bi s predsjednikom Lawrenceom raspravljao o problemima s kojima se Kolumbija trenutno suočava. Među najvažnijim temama...

- Misliš li da bi ovo bilo dobro za Joan? Connor je pogledao ženu koja je držala i pokazivala Doneovu litografiju sydneyjske luke.

- Malo previše moderno, rekao bih.

- Onda ćemo joj morati nešto kupiti u duty-free shopu kad se ukrcamo u zrakoplov.

- Ovo je posljednji poziv za let 816 United Airwaysa za Los Angeles - rekao je glas što je odjekivao po zračnoj luci. - Mole se svi oni koji se još nisu ukrcali u letjelicu da odmah pođu do izlaza 27.

Connor i Maggie pošli su prema velikom znaku, nastojeći ostati nekoliko koraka ispred svoje kćeri i Stuarta koji su bili priljubljeni jedno uz drugo kao da su sijamski blizanci. Kad su prošli kontrolu putovnica, Connor je malo zaostao, a Maggie je nastavila prema izlazu i tamo rekla službeniku da će posljednja dva putnika uskoro stići.

Kad se Tara poslije nekoliko trenutaka nevoljko pojavila iza ugla, Connor ju je nježno obujmio oko ramena.

- Znam da to nije neka utjeha, ali tvoja majka i ja mislimo da je on... - Connor je oklijevao.

- Znam - reče Tara između jecaja. - Čim se vratim na Stanford, pitat ću ih mogu li svoju disertaciju dovršiti na Sveučilištu Sydney.

Connor je opazio svoju ženu kako razgovara sa stjuardesom kraj ulaza u zrakoplov.

- Zar se toliko boji letenja? - stjuardesa je šapnula Maggie kad je vidjela mladu ženu kako jeca.

- Ne. Samo što je morala za sobom ostaviti nešto što joj nisu dopustili prenijeti preko carine.

Maggie je prespavala gotovo cijeli četrnaestosatni let od Sydneyja do Los Angelesa. Tara se često čudila kako joj to uspijeva. Ona je tijekom leta uspijevala samo katkad zadrijemati, bez obzira na to koliko bi tableta popila. Čvrsto je držala očevu ruku. On joj se smiješio, ali ništa nije govorio.

Tara mu je uzvratila smiješak. Otkako zna za sebe, on je bio središte njezina svijeta. Nikad se nije bojala da možda neće sresti čovjeka koji bi mogao zauzeti njegovo mjesto, već je strepila da, kad ga sretno, njezin otac to neće moći prihvatiti. Sad kad se to dogodilo, laknulo joj je kad je vidjela kako je podržava. Zapravo se pokazalo da je njezina majka problem.

Tara je znala da bi majka najviše voljela da je ona još uvijek djevojka, te da možda i dalje živi kod kuće. Tek je u trećem razredu srednje škole prestala vjerovati da će ostati trudna ako poljubi nekog momka. Tada joj je prijateljica iz razreda dala uvelike prelistavani primjerak knjige Radost seksa. Tara je svake noći, sklupčana ispod pokrivača i s baterijskom svjetiljkom u ruci, prelistavala knjižicu.

No nevinost je izgubila tek nakon što je maturirala u Stone Ridgeu. Ako su svi u njenu razredu govorili istinu, zacijelo je bila posljednja. Tara je sa svojim roditeljima otišla u dugo obećavani obilazak mjesta rođenja njezina pradjeda. Zaljubila se u Irsku i njezine ljude samo nekoliko trenutaka nakon slijetanja u Dublinu. Tijekom prve večeri u hotelskom restoranu rekla je ocu da ne može razumjeti zašto toliko Iraca nije zadovoljno u domovini, već mora emigrirati.

Mladi konobar koji ih je posluživao spustio je pogled na nju i počeo recitirati:

"Irska nikad nije sretna bila." "To li kažeš? Nisi promislila. Irska je onda sretna bila Kad se mača i pera latila."

- Walter Savage Landor - reče Maggie. - Ali, znate li sljedeći stih?

Konobar se nakloni.

/ kad se Tara tako uzdigla...

Tara je porumenjela, a Connor je prasnuo u smijeh. Konobar je djelovao zbunjeno.

- To mi je ime - objasni Tara.

Ponovno se naklonio prije nego što je počistio stol. Dok je njezin otac plaćao račun, a majka uzimala kaput, konobar je pitao Taru hoće li poći s njim na piće kad završi s poslom. Tara je radosno pristala.

Sljedeća je dva sata gledala neki stari film u svojoj sobi, a odmah iza ponoći iskrala se u prizemlje. Liam je predložio da se nađu u pubu udaljenom samo nekoliko stotina metara niz cestu, a kad je Tara ušla, on ju je već čekao za šankom. Liam nije gubio vrijeme, već ju je odmah upoznao s užicima Guinnessa. Nije se iznenadila kad je saznala da radi kao konobar tijekom praznika dok ne završi posljednju godinu na Trinitv fakultetu gdje je studirao irske pjesnike. Međutim, Liam se iznenadio kad je otkrio kako dobro Tara citira Yeatsa, Jovcea, Wildea i Svngea.

Kad ju je nekoliko sati kasnije otpratio do njezine sobe, nježno joj je poljubio usne i upitao:

- Koliko ostaj eš u Dublinu?

- Još dva dana - odgovorila je.

- Onda ne smijemo gubiti ni trenutka.

Nakon tri noći tijekom kojih je vrlo malo spavala, Tara je otišla u Oscarovo rodno mjesto u Kilkenny osjećajući se spremnom dodati dvije-tri napomene knjizi Radost seksa.

Kad je Liam donio njihove torbe do unajmljena automobila, Connor mu je dao veliku napojnicu i šapnuo:

- Hvala ti.

Tara je porumenjela.

Na svojoj drugoj godini na Stanfordu Tara je imala nešto što bi se moglo opisati kao ljubavna veza sa studentom medicine. No tek kad ju je zaprosio, shvatila je da ne želi s njim provesti ostatak života. Nije joj trebala godina dana da dođe do posve drukčijeg zaključka u vezi sa Stuartom.

Upoznali su se kad su se sudarili. Ona je bila kriva; nije gledala kad je prošla ispred njega dok je jurio niz veliki val. Oboje su pljusnuli u vodu. Kad ju je izvukao iz vode, Tara je očekivala zaslužene prijekore.

Umjesto toga, on se samo nasmiješio i rekao:

- Ubuduće se nastojte držati podalje od brze staze.

To je izvela i poslijepodne, ali ovaj put namjerno, a on je to znao.

Nasmijao se i rekao:

- Ostavili ste mi dvije mogućnosti. Ili ću vas početi poučavati, ili možemo poći na kavu. U suprotnom će naš sljedeći susret biti u lokalnoj bolnici. Što biste više voljeli?

- Počnimo s kavom.

Tara je željela već te noći spavati sa Stuartom, a kad je deset dana kasnije morala otići, požalila je što je dopustila da je tri dana čeka. Do kraja tjedna...

- Govori vam kapetan leta. Počinjemo se spuštati u Los Angeles. Maggie se naglo probudi, protrlja oči i nasmiješi se kćeri.

- Jesam li zaspala? - upita.

- Tek kad je avion poletio - odgovori Tara.

Nakon što su uzeli svoju prtljagu, Tara je pozdravila roditelje i poslala potražiti svoj let za San Francisco. Kad je nestala u mnoštvu putnika na dolasku i na odlasku, Connor prišapne Maggie:

- Ne bih se čudio da se okrene i sljedećim avionom vrati u Sydney.

Maggie kimne glavom.

Zaputili su se prema terminalu unutrašnjeg prometa i ukrcali na noćni let. Ovaj put je Maggie usnula prije nego što je završila videokaseta koja je prikazivala postupak u slučaju opasnosti. Dok su letjeli preko Sjedinjenih Država, Connor je nastojao iz misli izbaciti Taru i Stuarta, te se usredotočiti na ono što treba učiniti kad se vrati u Washington. Za tri su ga mjeseca trebali skinuti s aktivna popisa, a on još uvijek nije imao pojma u koji će ga odjel prebaciti. Strepio je od pomisli da će mu ponuditi posao od devet do pet u upravi; znao je da bi se to sastojalo od držanja predavanja mladim NTA-ima o njegovim iskustvima na terenu. Već je upozorio Joan da će dati ostavku ako mu ne ponude nešto zanimljivije. Nije stvoren za učitelja.

Tijekom protekle godine bilo je nagovještaja o dva-tri istaknuta mjesta na koja bi njega mogli postaviti, ali to je bilo prije nego što je njegov šef bez objašnjenja dao ostavku. Unatoč dvadeset osam godina službe i nekoliko pohvala, Connor je bio svjestan toga da sad, otkako Chris Jackson više nije u Kompaniji, njegova budućnost možda i nije tako sigurna kako je zamišljao.

7.

- Jesi li siguran da se Jacksonu može vjerovati?

- Ne, gospodine Predsjedniče, nisam. Ali siguran sam u jedno: Jackson mrzi, ponavljam, mrzi Helen Dexter jednako kao i vi.

- Pa, to je jednako dobro kao osobna preporuka - reče Predsjednik. - Što te još navelo da njega izabereš? Jer ako je mržnja prema Dexterici glavni uvjet za posao, zacijelo je bilo mnogo kandidata.

- On ima i druga svojstva koja sam tražio. Tu je njegova prošlost, kao časnika u Vijetnamu i kao šefa Kontraobavještajne službe, da i ne spominjem njegov ugled dok je bio zamjenik direktora CIA-e.

- Zašto je onda odjednom dao ostavku kad je još uvijek pred sobom imao tako blistavu karijeru?

- Pretpostavljam da je Dexterica osjećala da je malo previše blistava, te je počeo izgledati kao ozbiljan takmac za njezin položaj.

- Uspije li dokazati da je ona naredila atentat na Ricarda Guzmana, još uvijek bi to mogao biti. Čini se da si izabrao najboljeg čovjeka za taj posao, Andy.

- Jackson mi je rekao da postoji još jedan bolji od njega.

- Onda možemo i njega vrbovati - reče Predsjednik.

- To sam i ja pomislio. No pokazalo se da on već radi za Dextericu.

- Pa, barem neće znati da Jackson radi za nas. Sto ti je još rekao?

Lloyd otvori fascikl i potanko upozna Predsjednika s razgovorom što ga je imao s bivšim zamjenikom direktora CIA-e.

- Kažeš li ti da se od mene očekuje da besposleno čekam vrteći palce dok Jackson nešto ne iščeprka?

- To su bili njegovi uvjeti, gospodine Predsjedniče, ako želimo da on prihvati zadatak. No imam osjećaj da gospodin Jackson nije osoba koja bi besposleno sjedila vrteći palce.

- Bolje da nije, jer svaki dan što ga Dexterica provede u Langleyju za mene je jedan dan previše. Nadajmo se da će nam Jackson osigurati dovoljno konopca da je javno objesimo. I kad smo već kod toga, pogubljenje bismo mogli obaviti u ružičnjaku.

Predstojnik Ureda kimne glavom.

- To bi moglo imati dvostruku prednost jer bismo pridobili još nekoliko republikanaca da glasuju za Zakon o sigurnim ulicama i smanjenju kriminala.

Predsjednik se nasmiješi.

- Tko je sljedeći? - upita. Lloyd pogleda na sat.

- Senator Bedell već neko vrijeme čeka u predvorju.

- Što on sada želi?

- Želi vam objasniti svoj najnoviji komplet amandmana na Zakon o smanjenju naoružanja.

Predsjednik se namršti.

- Jesi li opazio koliko je prednosti Zerimski stekao u posljednjem ispitivanju javnog mnijenja? Maggie je počela okretati broj koji počinje sa 650 samo nekoliko trenutaka nakon što je okrenula ključ u bravi njihove malene kuće u Georgetownu. Connor je počeo raspakiravati stvari dok je slušao jednu stranu razgovora između njegove žene i kćeri.

- Samo sam nazvala kako bih ti javila da smo se sretno vratili - pokuša Maggie kao uvod.

Connor se nasmiješio neuvjerljivoj varci. Tara je bila preoštroumna da bi na to nasjela, ali je znao da će se ponašati kako treba.

- Hvala što si nazvala, mama. Lijepo te je čuti.

- Je li kod tebe sve u redu? - upita Maggie.

- Da, dobro je - reče Tara, a tada je nekoliko minuta prikriveno pokušavala uvjeriti majku da ne kani učiniti ništa nepromišljeno. Kad je bila uvjerena da je uvjerila Maggie, upitala je: - Je li tata u blizini?

- Ovdje je. - Pružila je Connoru slušalicu preko kreveta.

- Možeš li mi učiniti uslugu, tata?

- Svakako.

- Molim te, objasni mami da neću načiniti nikakvu glupost. Stuart me je nazvao već dva puta otkako sam se vratila, a budući da namjerava - zastala je oklijevajući - za Božić doći u Sjedinjene Države, prilično sam sigurna da ću do tada izdržati. Usput rečeno, tata, mislila sam da bih te trebala upozoriti da već znam što želim za Božić.

- Što bi to bilo, dušo?

- Da idućih osam mjeseci plaćaš moje prekomorske telefonske pozive. Imam osjećaj da bi to moglo biti skuplje od rabljenog automobila što si mi ga obećao ako doktoriram.

Connor se nasmije.

- Dakle, bilo bi bolje da dobiješ ono unapređenje što si ga spomenuo dok smo bili u Australiji. Do viđenja, tata.

- Do viđenja, dušo.

Connor spusti slušalicu i ohrabrujuće se nasmiješi Maggie. Upravo joj je po deseti put kanio reći neka prestane brinuti kad telefon ponovno zazvoni. Podigao je slušalicu, pretpostavljajući da će to ponovno biti Tara. Nije bila.

- Oprosti što te zovem čim si se vratio - reče Joan - ali upravo mi se javila šefica i čini mi se da je hitno. Kako brzo možeš doći ovamo?

Connor pogleda na sat.

- Bit ću kod tebe za dvadeset minuta - reče i spusti slušalicu.

- Tko je to bio? - upita Maggie i nastavi vaditi stvari iz putnih torbi.

- Joan. Samo želi da potpišem nekoliko ugovora. Ne bi smjelo dugo trajati.

- Prokletstvo - reče Maggie. - Zaboravila sam joj kupiti dar u avionu.

- Naći ću nešto za nju putem do ureda.

Connor je brzo izišao iz sobe, potrčao niza stube i iz kuće prije nego što je Maggie još nešto dospjela pitati. Sjeo je u staru obiteljsku toyotu, ali je potrajalo dok nije uspio upaliti motor. Konačno se "starim tenkom", kako ga je Tara opisala, uspio izvesti u Dvadeset devetu ulicu. Poslije petnaest minuta skrenuo je lijevo u Ulicu M, a zatim je još jednom pošao lijevo i nestao niz rampu što je vodila na neobilježeno podzemno parkiralište.

Kad je Connor ušao u zgradu, čuvar je dotaknuo rub svoje kape i rekao:

- Dobro došli, gospodine Fitzgerald. Nisam očekivao da ću vas vidjeti prije ponedjeljka.

- Nisam ni ja - reče Connor i uzvрати šaljivim saluiranjem. Tada krene prema nizu dizala, pa se jednim od njih zaputio na sedmi kat. Kad je izišao u hodnik, pozdravio ga je smiješak prepoznavanja na licu službenice što je sjedila za stolom ispod natpisa "Marvland osiguranje", tiskanog krupnim slovima. Kazalo u prizemlju obavještavalo je neupućene da ugledna tvrtka zauzima sedmi, osmi, deveti i deseti kat zgrade.

- Drago mi je da vas vidim, gospodine Fitzgerald - reče službenica. - Imate posjet.

Connor se nasmiješi i kimne glavom, a onda nastavi hodati hodnikom. Kad je skrenuo iza ugla, ugledao je Joan koja je stajala kraj vrata njegova ureda. Prema izrazu njezina lica zaključio je da ga ondje već neko vrijeme čeka. Tada se sjetio Maggienenih riječi što ih je izgovorila trenutak prije njegova odlaska iz kuće - iako Joan nije izgledala kao netko kome je na umu dar.

- Šefica je stigla prije nekoliko minuta - reče Joan i otvori mu vrata.

Connor dugim koracima uđe u svoj ured. S druge strane njegova pisaćeg stola sjedila je žena koja, koliko je njemu poznato, nikad nije bila na odmoru.

- Žao mi je što ste me čekali - reče. - Tek sam...

- Imamo problem - reče Helen Dexter i gurne fascikl preko njegova stola.

- Samo mi daj dobar trag, a ja ću obaviti sav mukotrpní posao - reče Jackson.

- Volio bih da mogu, Chris - odgovori šef policije u Bogoti. - Ali mi je nekolicina tvojih bivših kolega već jasno stavila do znanja da si ti sadapersona non grata.

- Nikad te nisam smatrao osobom koja bi se obazirala na takve sitnice - reče Jackson i natoči još jedan viski šefu policije.

- Chris, moraš shvatiti da je sve bilo otvoreno i jasno kad si bio predstavnik svoje vlade.

- Uključujući i tvoje provizije, ako se dobro sjećam.

- Dabome - nonšalantno će policajac. - Ti ćeš prvi priznati da troškove treba podmiriti. - Otpio je gutljaj iz kristalne čaše. - I kao što jako dobro znaš, Chris, u Kolumbiji je inflacija i dalje jako visoka. Moja plaća ne pokriva čak ni svakodnevne troškove.

- Trebam li iz te kratke prodike - reče Jackson - shvatiti da cijena ostaje ista, čak i ako sam ja persona non grata?

Šef policije istrusi ostatak svog viskija, obriše brkove i reče:

- Chris, predsjednici dolaze i odlaze, u obje naše zemlje, ali stari prijatelji ostaju. Jackson mu se kiselom nasmiješi, a tada iz unutrašnjeg džepa izvadi omotnicu i gurne je preko stola. Šef policije virne unutra, otkopča džep na jakni i spremi omotnicu.

- Vidim da ti tvoji novi gospodari nisu, na žalost, dopustili isti stupanj širine kad je riječ o... troškovima.

- Jedan dobar trag, samo to te pitam - ponovi Jackson. Šef policije podigne svoju praznu čašu i pričekava da mu je barmen napuni do ruba. Otpije još jedan dugi gutljaj.

- Uvijek sam vjerovao, Chris, da ako tražiš povoljnu ponudu, nema boljeg mjesta za početak od zalagaonice. Ja bih počeo u četvrti San Victorina. - Nasmiješi se, isprazni čašu i ustane. - Imajući na umu problem s kojim si trenutno suočen, stari prijatelju, ne bih učinio ništa više od razgledavanja izloga.

Kad je Connor dovršio čitanje povjerljiva dosjea, vratio ga je direktorici.

Njezino ga je prvo pitanje iznenadilo.

- Koliko još preostaje do vašeg povlačenja iz službe?

- Prvoga siječnja iduće godine silazim s aktivnog popisa, ali jasno, nadam se da ću ostati u Kompaniji.

- Možda u ovom trenutku neće biti baš tako lako pronaći nešto odgovarajuće za vaše sposobnosti - suhoparno će Dexterica. - Međutim, imam ispražnjeno mjesto za koje bih vas mogla preporučiti. - Zastala je. - Kao direktora našeg ureda u Clevelandu.

- U Clevelandu?

-Da.

- Nakon dvadeset osam godina rada za Kompaniju - reče Connor - nadao sam se da će se za mene naći nešto u Washingtonu. Siguran sam da znate da je moja žena dekanica Službe za ocjenu i prijam studenata na Sveučilište u Georgetownu. Za nju bi bilo gotovo nemoguće naći sličan položaj u... Ohio.

Usljedila je duga šutnja.

- Rado bih pomogla - reče Dexterica istim suhoparnim tonom - ali zasad nema u Washingtonu ničega što bi vam odgovaralo. Ako biste se osjećali sposobnim prihvatiti mjesto u Clevelandu, možda biste se za nekoliko godina mogli vratiti ovamo.

Connor je zurio preko stola u ženu kojoj je služio u proteklih dvadeset šest godina, bolno svjestan činjenice da se sad za njega koristi istom smrtonosnom oštricom kakvu je u prošlosti upotrijebila za mnoge njegove kolege. Ali zašto, kad je uvijek doslovce izvršavao njezine naredbe? Pogledao je dosje. Je li Predsjednik zahtijevao da se nekoga žrtvuje nakon što su ga tako podrobno ispitivali o CIA-inim aktivnostima u Kolumbiji? Zar će Cleveland biti nagrada za njegovih dvadeset osam godina službe?

- Postoji li neka alternativa? - upita. Direktorica nije oklijevala.

- Uvijek možete izabrati odlazak u prijevremenu mirovinu. -Zvučalo je to kao da predlaže zamjenu šezdesetogodišnjeg kućepazitelja u svojoj stambenoj zgradi.

Connor je šutke sjedio. Nije mogao povjerovati u ono što je čuo. Cijeli je svoj život dao Kompaniji i, poput mnogih drugih, često ga je izlagao smrti.

Helen Dexter ustane.

- Možete mi javiti kad odlučite.

Izišla je iz prostorije bez riječi.

Connor je neko vrijeme sam sjedio za stolom, pokušavajući shvatiti potpuno značenje direktoričnih riječi. Sjećao se da mu je Chris Jackson pričao o gotovo istom razgovoru što ga je on prije osam mjeseci vodio s njom. U njegovu slučaju ponuđeno mu je mjesto u Mihvaukeeuju. "To se meni nikad ne može dogoditi", sjećao se da je tada rekao Chrisu. "Na kraju krajeva, ja sam timski igrač i nitko ne može pomisliti da želim njezin položaj." Ali Connor je počinio još teži zločin. Izvršavajući Dexteričine zapovijedi, nesvjesno je postao uzrokom njezina mogućeg srozavanja. Ako ne bude u blizini da je dovodi u neugodne situacije, možda bi još jednom mogla preživjeti. Koliko je drugih dobrih ljudi žrtvovano tijekom godina, pitao se, na oltaru njezina samoljublja?

Joan je ušla u sobu i prekinula Connorova razmišljanja. Nije joj trebalo reći da je sastanak loše prošao.

- Mogu li ja što god učiniti? - tiho upita Joan.

- Ne, baš ništa, hvala, Joan. - Nakon kratke tišine Connor doda: - Znaš da bih uskoro trebao sići s aktivnog popisa.

- Prvog siječnja - reče Joan. - No s obzirom na tvoje zasluge, Kompanija će ti sigurno ponuditi veliki pisali stol, pristojno radno vrijeme za promjenu, i možda dugonogu tajnicu kao dodatak.

- Čini se da neće - reče Connor. - Jedini posao što ga direktorica ima na umu za mene je upravljanje uredom u Clevelandu, a sigurno je da nije spomenula nikakvu dugonogu tajnicu.

- U Clevelandu? - s nevjericom ponovi Joan. Connor kimne glavom.

- Kuja.

Connor pogleda svoju dugogodišnju tajnicu ne uspijevajući prikriti izraz iznenađenja. U devetnaest godina nikad je nije čuo da tako oštro o nekome govori, a kamoli o direktorici.

Joan ga pogleda u oči i reče:

- Što ćeš reći Maggie?

- Ne znam. No budući da sam joj lagao proteklih dvadeset osam godina, sigurno ću i sada uspjeti nešto smisliti.

Kad je Chris Jackson otvorio ulazna vrata, oglasilo se zvonce kao upozorenje vlasniku prodavaonice da je netko ušao.

U Bogoti ima više od stotinu zalagaonica, a većina se nalazi u četvrti San Victorina. Jackson se nije toliko napješačio otkako je bio mlađi agent. Čak se počeo pitati nije li ga njegov stari prijatelj, šef policije, poslao u lov na maglu. No ipak je nastavio jer je znao da je taj policajac uvijek želio biti siguran da će ga u budućnosti opet negdje čekati omotnica puna novčanica.

Escobar je podigao pogled sa večernjih novina. Starac je držao da uvijek može procijeniti, čak i prije nego što mušterija stigne do tezge, hoće li nešto kupiti ili prodati. To mu je otkrivao pogled u njihovim očima, kraj odjeće, čak i način na koji su hodali prema njemu. Samo jedan pogled na toga gospodina u njemu je pobudio osjećaj zadovoljstva što nije ranije zatvorio.

- Dobra večer, gospodine - reče Escobar i ustane sa stolca. Uvijek je dodavao "gospodine" kad bi mislio da je riječ o kupcu. - Što mogu učiniti za vas?

- Puška u izlogu...

- Ah, da. Vidim da imate dobar dar zapažanja. To je doista primjerak za kolekcionara. - Escobar podigne ploču tezge i pođe do izloga. Uzme kutiju, stavi je na tezgu i dopusti kupcu da izbliza pogleda njen sadržaj.

Jackson je morao samo površno pogledati rukom izrađenu pušku da bi znao njezino podrijetlo. Nije se začudio kad je otkrio da je jedan metak potrošen.

- Koliko tražite za to?

- Deset tisuća dolara - odgovori Escobar nakon što je prepoznao američki naglasak. - Ne mogu je dati za manje. Već se toliko ljudi raspitivalo.

Nakon tri dana vucaranja vrućim i vlažnim gradom, Jackson nije bio raspoložen za cjenkanje. No nije imao toliko gotovine uza se, a nije mogao jednostavno napisati ček ili dati čovjeku kreditnu karticu.

- Mogu li ostaviti polog - upita - i doći po nju rano ujutro?

- Svakako, gospodine - reče Escobar. - Iako za ovaj primjerak moram tražiti 10 posto depozita.

Jackson kimne glavom te iz unutrašnjeg džepa izvadi lisnicu. Izvuče sve svoje rabljene novčanice i doda ih preko tezge.

Vlasnik zalagaonice je polako brojio deset novčanica od sto dolara, a zatim ih je spremio u blagajnu i napisao priznanicu.

Jackson se zagleda u otvorenu kutiju, nasmiješi se, uzme praznu čahuru i stavi je u džep. Starac je bio zbunjen, ne Jacksonovim postupkom, već zato jer bi se mogao zakleti da je svih dvanaest metaka bilo na broju kad je kupio pušku.

- Sve bih spakirala i sutra došla k tebi - reče ona - ali zbog roditelja ne mogu.

- Siguran sam da bi razumjeli - reče Stuart.

- Možda - reče Tara. - Ali to ne bi promijenilo moj osjećaj krivnje zbog svih žrtava što ih je moj otac podnio da bih ja mogla doktorirati. Da i ne spominjem moju majku. Ona bi vjerojatno dobila infarkt.

- Ali rekla si da ćeš se raspitati hoće li ti mentor na fakultetu dopustiti da doktorat dovršiš i Sydneyju.

- Nije problem u mojoj mentorici - reče Tara. - Riječ je o dekanu.

- O dekanu?

- Da. Kad je moja mentorica jučer s njim razgovarala o tome, rekao joj je da to ne dolazi u obzir.

- Uslijedila je duga šutnja, a onda Tara reče: - Jesi li još tamo, Stuarde?

- Svakako - reče i uzdahne tako da bi se kraj njega posramio i neki Shakespeareov ljubavnik.

- To je samo još osam mjeseci - podsjeti ga Tara. - Zapravo, mogu ti čak reći koliko je to dana. I nemoj zaboraviti, bit ćeš ovdje za Božić.

- Jedva čekam - reče Stuart. - Samo se nadam da tvoji roditelji neće misliti da sam nametljiv. Na kraju krajeva, ni oni te neko vrijeme neće vidjeti.

- Nemoj biti budalast. Bili su oduševljeni kad sam im rekla da ćeš doći. Mama te obožava, kao što dobro znaš, a ti si prvi za kojeg je tata našao neku dobru riječ.

- On je izuzetan čovjek.

- Kako to misliš?

- Mislim da točno znaš što mislim.

- Bit će bolje da spustim slušalicu jer će tata morati dobiti povišicu samo da bi plaćao moje telefonske račune. Usput rečeno, sljedeći si put ti na redu.

Stuart se pretvarao da nije opazio kako je Tara naglo promijenila temu.

- Uvijek mi se čini neobičnim - nastavi Tara - da si ti još uvijek na poslu dok ja čvrsto spavam.

- Pa, mogu se sjetiti jednog načina na koji to možemo promijeniti - reče Stuart.

Kad je otvorio vrata, oglasio se alarm. Ura u vanjskom uredu odbila je dva puta kad je razmaknuo zavjesu od kuglica i ušao u prodavaonicu. Zagledao se preko tezge prema izlogu. Puška više nije bila na svome mjestu.

Trebalo mu je nekoliko minuta da je nađe, skrivenu ispod tezge.

Provjerio je svaki dio i opazio da jedna čahura nedostaje. Stavio je kutiju ispod ruke i izišao jednako brzo kako je i ušao. Zapravo se nije bojao da će ga uhvatiti; šef policije ga je uvjeravao da provala neće biti prijavljena najmanje pola sata. Pogledao je na uru prije nego što je zatvorio vrata. Bilo je dvanaest minuta iza dva.

Teško da se šefa policije moglo okriviti za to što njegov stari prijatelj uza se nije imao dovoljno gotovine za kupovinu puške. I u svakom slučaju, doista je volio dvaput dobiti novac za istu informaciju. Pogotovo kad je riječ o američkim dolarima.

Natočila mu je drugu šalicu kave.

- Maggie, razmišljam o odlasku iz kompanije i nekom poslu na kojem ne bih morao toliko putovati. - Pogledao je preko kuhinjskog stola da vidi kako će njegova žena reagirati.

Maggie je vratila lonac s kavom na grijač i otpila gutljaj kave iz svoje šalice prije nego što je progovorila.

- Zašto sada? - jednostavno upita.

- Upraviteljica mi je rekla da će me maknuti s rada na otmicama i otkupninama, a zamijenit će me mladi čovjek. To je kompanijina politika kad je riječ o nekome kojih godina.

- Ali zasigurno ima mnogo drugih poslova u kompaniji za nekoga s tvojim iskustvom.

- Upraviteljica mi je doista dala jedan prijedlog - reče Connor.
- Ponudila mi je posao upravitelja terenskog ureda u Clevelandu.
- U Clevelandu? - s nevjericom će Maggie. Neko je vrijeme šutjela, a tada tiho reče: - Zašto te upraviteljica odjednom tako želi maknuti s puta?
- O, nije tako strašno. Na kraju krajeva, ako odbijem njezinu ponudu, još uvijek imam pravo na punu mirovinu - reče Connor ni ne pokušavajući odgovoriti na njezino pitanje. - U svakom slučaju, Joan me uvjerava da u Washingtonu ima nekoliko velikih osiguravajućih kompanija koje bi vrlo rado zaposlile nekoga s mojim iskustvom.
- Ali ne ona za koju trenutno radiš - reče Maggie i dalje netremice promatrajući muža. Connor joj uzvрати pogled, ali nije uspio smisliti uvjerljivi odgovor. Uslijedila je još duža šutnja.
- Ne misliš li kako je došlo vrijeme da mi kažeš cijelu istinu - reče Maggie. - Ili se od mene jednostavno očekuje da vjerujem sve što mi kažeš, poput odane žene?
Connor sagne glavu i ništa ne reče.
- Nikad nisi skrivao činjenicu da "Marvland osiguranje" nije ništa drugo nego paravan za CIA-u. I nikad te nisam gnjavila da mi o tome kažeš nešto više. No u posljednje su vrijeme čak i tvoja dobro prikriivena putovanja ostavila malo blata na tvojim cipelama.
- Nisam siguran da razumijem - neuvjerljivo će Connor.
- Kad sam u kemijskoj čistionici uzela tvoje odijelo, rekli su mi da su u tvom džepu našli ovo. - Maggie na stol stavi novčić.
- Čula sam da izvan Kolumbije nema nikakvu vrijednost.
Connor je zurio u novčić od deset pesoa, dovoljan za lokalni telefonski poziv u Bogoti.
- Mnoge bi žene odmah došle do istog zaključka, Connore Fitzgeraldu - nastavi Maggie. - Ali nemoj zaboraviti, ja te poznajem više od trideset godina i posve sam svjesna činjenice da ti nisi sposoban za takvu prevaru.
- Vjeruj mi, Maggie...
- Znam, Connore. Uvijek sam prihvaćala činjenicu da mora postojati dobar razlog zbog kojeg nisi bio posve iskren prema meni za proteklih godina. - Nagnula se naprijed, uhvatila muževljevu ruku i rekla: - Ali ako te sada bez očitog razloga kane baciti u staro željezo, ne misliš li da imam pravo znati čime si se točno bavio u proteklih dvadeset osam godina?
Jackson je zamolio taksista da stane ispred zalagaonice i neka pričeka. Zadržat će se samo nekoliko minuta, rekao je, a zatim želi da ga odveze u zračnu luku.
Čim je ušao u prodavaonicu, Escobar je žurno došao iz ureda. Djelovao je uzrujano. Kad je vidio tko je mušterija, sagnuo je glavu, bez riječi pritisnuo tipku na blagajni i otvorio ladicu. Polako je izvadio deset novčanica od po sto dolara i pružio ih preko tezge.
- Moram se ispričati, gospodine - reče i pogleda visokog Amerikanca - ali bojim se da je puška noćas ukradena. Jackson nije komentirao.
- Pri tome je čudno to - nastavi Escobar - da onaj tko je ukrao pušku nije uzeo i gotovinu. Jackson još uvijek nije ništa rekao. Nakon što je kupac otišao, Escobar se nije mogao otresti pomisli da čovjek uopće nije izgledao iznenađeno.
Dok je taksi vozio prema zračnoj luci, Jackson je zavukao ruku u džep sakoa i izvadio praznu čahuru. Možda neće uspjeti dokazati tko je povukao okidač, ali sad je bio siguran tko je dao nalog da se na Ricarda Guzmana izvrši atentat.

8.

Helikopter se lagano spustio kraj jezera između spomenika Washingtonu i Lincolnu. Dok se vodoravni vijak sve sporije kretao, na travu su se spustile kratke stube. Vrata Noćnog sokola su se otvorila i pojavio se Predsjednik Herrera odjeven u svečanu odoru zbog koje je izgledao poput sporednog lika iz drugorazrednog filma. Stao je u stav pozor i uzvratio pozdrav postrojenih marinaca, a potom je pošao prema svojoj blindiranoj Cadillac limuzini. Dok se kolona automobila kretala Sedamnaestom ulicom, sa svih su se stupova vijorile zastave Kolumbije, SAD-a i Distrikta Columbia.

Tom Lawrence, Larry Harrington i Andy Lloyd čekali su ga na južnom trijemu Bijele kuće. "Što je odora bolje skrojena, lenta šarolikija i odličja brojnija, to je zemlja manje važna", mislio je Lawrence dok je stupao naprijed kako bi pozdravio svoga gosta.

- Antonio, dragi stari prijatelju - reče Lawrence, a Herrera ga zagrlji, iako su se dotad samo jednom sreli. Kad je Herrera napokon pustio svoga domaćina, Lawrence se okrenuo i upoznao ga s Harringtonom i Lloydom. Fotoaparati su bljeskali i videokamere zujale dok je predsjednička skupina ulazila u Bijelu kuću. U dugačkom je hodniku, ispod portreta Georgea Washingtona u prirodnoj veličini, snimljeno još nekoliko "srdačnih" fotografija.

Nakon nužne tri minute fotografiranja, Predsjednik je svoga gosta uveo u Ovalni ured. Dok se posluživala kolumbijska kava i snimalo još fotografija, razgovarali su o nevažnim stvarima. Kad su konačno ostali sami, ministar vanjskih poslova počeo je voditi razgovor prema temi trenutnih odnosa između dvije zemlje. Lawrence je bio zahvalan na uputama što mu ih je ranije tog jutra dao Larry. Osjećao se sposobnim znalački razgovarati o sporazumima o ekstradiciji, ovogodišnjem urodu kave, problemu droge, čak i o novoj podzemnoj željeznici što je u Bogoti gradi jedna američka kompanija kao dijelu pomoći prekomorskim zemljama.

Kad je ministar vanjskih poslova proširio raspravu na vraćanje dolarskih zajmova i na disparitet izvoza i uvoza između dvije zemlje, Lawrenceove su misli odlutale na probleme s kojima će se tog dana tek morati suočiti.

Zakon o smanjenju naoružanja zaglibio je na povjerenstvu, a Andy ga je već upozorio da ne dobiva dovoljno glasova. Vjerojatno će morati osobno razgovarati s nekoliko kongresmena ako ga želi progurati. Znao je da takvi ritualni posjeti Bijeloj kući nisu ništa drugo nego masiranje samoljublja, kako bi se izabrani zastupnici mogli vratiti u svoje okruge i obavijestiti glasače - ako su demokrati

- kako imaju blizak odnos s Predsjednikom, ili - ako su republikanci

- kako je Predsjednik ovisan o njihovoj podršci ako želi da se neki zakon usvoji. Lawrence je znao da će, s obzirom na izbore koji će biti za manje od godinu dana, tijekom idućih tjedana morati održati mnogo nezakazanih sastanaka.

Naglo se vratio u stvarnost kad je Herrera rekao:

- ... a za to moram vama osobno zahvaliti, gospodine Predsjedniče. - Na licu kolumbijskog vođe pojavio se široki osmijeh dok su tri najmoćnija Amerikanca s nevjericom zurila u njega.

- Hoćete li to, molim vas, ponoviti, Antonio? - reče Predsjednik jer nije bio posve siguran da je gosta dobro čuo.

- Budući da se nalazimo u privatnosti Ovalnog ureda, Tome, samo sam želio reći koliko sam zahvalan na vašoj osobnoj intervenciji tijekom moje izborne kampanje.

- Koliko ste dugo radili za "Marvland osiguranje", gospodine Fitzgerald? - upita predsjednik Uprave. To je bilo njegovo prvo pitanje kao predsjedavajućeg tročlanoj komisiji u informativnom razgovoru koji je već trajao više od jednog sata.

- U svibnju je bilo dvadeset osam godina, gospodine Thompson - odgovori Connor gledajući ravno u muškarca koji je sjedio u sredini velikog stola njemu nasuprot.

- Izvještaj o vašem radu vrlo je impresivan - reče žena koja je sjedila predsjedavajućem s desne strane. - I vaše su preporuke besprijekorne. Moram vas pitati zašto želite napustiti vaš sadašnji posao. I možda je još važnije znati zašto vas "Marvland osiguranje" želi pustiti.

Connor je prethodnoga dana za večerom razgovarao s Maggie o tome kako bi trebao odgovoriti na to pitanje. "Jednostavno im reci istinu", rekla je Maggie. "I ne pokušavaj ih prevariti; nikad nisi bio dobar u tome." Nije ni očekivao drukčiji savjet.

- Moja jedina sadašnja šansa za unapređenje značila bi preseljenje u Cleveland - odgovori Connor - a osjećao sam da od svoje žene ne mogu tražiti da se odrekne posla na Sveučilištu Georgetowna. Ona bi teško mogla naći odgovarajući posao u Ohio.

Treći je član komisije kimnuo glavom. Maggie je Connora upozorila da jedan član povjerenstva ima sina koji je na posljednjoj godini studija u Georgetownu.

- Mislim da vas više ne moramo zadržavati - reče predsjedavajući. - Samo bih vam želio zahvaliti, gospodine Fitzgerald, što ste danas došli na ovaj razgovor.

- Bilo mi je drago - reče Connor i ustane. Izenadio se kad je i predsjednik Uprave ustao i zaobišao stol kako bi mu se pridružio.

- Biste li vi i vaša žena željeli s nama poći na večeru sljedećeg tjedna? - pitao je dok je Connora pratio do vrata.

- Vrlo rado, gospodine - odgovori Connor.

- Ben - reče predsjednik. - Nitko me u poduzeću "Washington Provident" ne zove gospodine, a svakako ne moji izvršni upravitelji. - Nasmiješio se i toplo stisnuo Connoru ruku. - Reći ću tajnici neka sutra nazove vaš ured i dogovori datum. Veselim se što ću upoznati vašu ženu, Maggie, zar ne?

- Da, gospodine - odgovori Connor. Zastane. - I ja se veselim što ću upoznati gospođu Thompson, Bene.

Predstojnik Ureda Bijele kuće podigao je slušalicu crvenog telefona, ali nije odmah prepoznao glas.

- Imam neke informacije koje biste mogli smatrati korisnima. Žao mi je da je toliko potrajalo. Lloyd je brzo pograbio prazni žuti notes i skinuo poklopac flomastera. Nije morao pritiskati nikakve tipke - svaki razgovor što se vodi preko tog telefona automatski se snima.

- Upravo sam se vratio s desetodnevnog boravka u Bogoti, a netko se ondje pobrinuo da mi svi zalupe vratima pred nosom, a potom ih zaključaju i stave zasun.

- Znači da je Dexterica otkrila što kanite - reče Lloyd.

- U roku od nekoliko minuta nakon mog razgovora sa šefom policije, kladio bih se.

- Znači li to da ona zna za koga radite?

- Ne, pazio sam na to i zato mi je trebalo toliko vremena da vam se javim. Vjerujte mi, nakon što sam jednog od njezinih mlađih agenata vukao naokolo, nikad neće otkriti koga izvještavam. Naš kulturni ataše u Bogoti sada slijedi svakog poznatog narkomanskog šefa, svakog mlađeg službenika u odjelu za narkotike i pola lokalnih policijskih snaga. Njegov će izvještaj ispuniti toliko stranica da će trebati mjesec dana samo da ga se pročita, a kamoli da se otkrije kojeg sam vruga ondje radio.

- Jeste li pronašli nešto za što bismo mogli optužiti Dextericu? - upita Lloyd.

- Ništa što ne bi mogla objasniti uobičajenim dimom i zrcalima. No svi znakovi ukazuju na to da iza atentata stoji CIA.

- Gotovo da bismo to i sami mogli dokazati - reče Lloyd. - Predsjednikov je problem u tome što se naš doušnik, iako ima besprijekorne vjerodajnice, nikad ne bi mogao pojaviti kao svjedok, jer je on osoba koja se izravno okoristila atentatom. Imate li nešto što bi izdržalo na sudu?

- Samo šefa policije u Bogoti, a njegove vjerodajnice sigurno nisu besprijekorne. Kad bi se on pojavio na sudu, nikad ne biste mogli biti sigurni koju će stranu podržati.

- Kako onda možete biti sigurni da je CIA umiješana?

- Vidio sam pušku za koju sam siguran da je upotrijebljena za ubojstvo Guzmána. Čak sam se dočepao čahure metka koji ga je pogodio. Štoviše, prilično sam siguran da znam čovjeka koji je izradio pušku. On je najbolji u poslu, a radi za maleni broj posve određenih kupaca.

- Dopustite da pogađam - reče Lloyd. - Svi oni rade za CIA-u.

- Svi osim jednoga kojeg je Dexterica prije nekoliko dana poslala u mirovinu.

- Onda bismo ga smjesta trebali pokupiti i staviti na naš platni popis.

Usljedila je duga tišina, a tada Jackson konačno reče:

- To je možda način na koji vi obavljate stvari u Bijeloj kući, gospodine Lloyd, ali taj čovjek ne bi izdao bivšeg poslodavca, bez obzira na to koliko biste mu ponudili. Ne biste uspjeli ni prijateljima; ne bi reagirao ni da mu prislonite pištolj na čelo.

- Kako možete biti tako sigurni?

- Bio sam mu zapovjednik u Vijetnamu, a čak ni Vijetkong nije iz njega uspio ništa izvući. Ako baš želite znati, samo njemu mogu zahvaliti što sam još uvijek živ. U svakom slučaju, Dexterica ga je zasigurno uvjerila da njezine zapovijedi stižu ravno iz Bijele kuće.

- Mi bismo mu mogli reći da nije tako - reče Lloyd.

- Time biste samo ugrozili njegov život. Ne, moram dokazati Dexteričinu umiješanost, a da on ne otkrije što smjeramo. A to neće biti lako.

- Dakle, kako to kanite učiniti?
- Odlaskom na njegovu proslavu umirovljenja.
- Šalite se?
- Ne, jer će ondje biti jedna osoba koja voli njega više nego svoju zemlju. Možda će ona biti voljna govoriti. Javit ću vam se. Veza se prekinula.
Kad je Nick Gutenberg, zamjenik direktora CIA-e, ušao u dnevnu sobu Fitzgeraldove kuće, prva osoba koju je vidio bio je njegov prethodnik, Chris Jackson. Bio je zadubljen u razgovor s Joan Bennett. Je li joj govorio za koga je radio u Bogoti? Gutenberg bi rado prisluškivao njihov razgovor, ali najprije je morao pozdraviti domaćina i domaćicu.
- Još ću devet mjeseci raditi za kompaniju - govorila je Joan. - Tada ću imati pravo na punu mirovinu. Nadam se da ću se nakon toga pridružiti Connoru na njegovu novom poslu.
- Tek sam čuo o tome. Zvuči idealno. Prema onome što je Maggie govorila, neće morati tako često putovati.
- Tako je, ali još nije službeno imenovan - reče Joan. - A ti znaš koliko Connor drži do toga da sve bude do kraja riješeno. No budući da je direktor poduzeća "Washington Provident" pozvao njega i Maggie na večeru, mislim da možemo zaključiti da je dobio posao. Jedino ako gospodin Thompson ne sastavlja četvorku za partiju bridža.
- Lijepo od tebe što si došao, Nick - toplo će Connor. Pružio je čašu Perriera zamjeniku direktora. Nije ga trebalo podsjećati da Gutenberg nikad nije ni okusio alkohol.
- Ne bih to propustio ni za što na svijetu, Connor - odgovori Gutenberg.
Okrenuvši se svojoj ženi, Connor reče:
- Maggie, ovo je Nick Gutenberg, moj kolega. On radi u...
- Poravnavanju gubitaka - brzo upadne Gutenberg. - Svima će nam nedostajati vaš muž u "Marvland osiguranju", gospodo Fitzgerald.
- Pa, sigurna sam da će se vaši putovi ponovno ukrstiti - reče Maggie - budući da Connor ide na novi posao srodan vašemu.
- To još nije potvrđeno - reče Connor. - No čim bude, Nick, ti ćeš prvi čuti o tome.
Gutenbergov se pogled okrenuo prema Jacksonu, a kad se ovaj maknuo od Joan Bennett, Gutenberg je hitro prešao preko sobe do nje.
- Bio sam oduševljen kad sam čuo da ćeš ostati u kompaniji, Joan - bile su njegove prve riječi. - Mislio sam da ćeš otići i pridružiti se Connoru na njegovu novom poslu.
- Ne, ostat ću u tvrtki - reče Joan. Nije bila sigurna koliko zamjenik direktora zna.
- Pa, mislio sam, budući da će se on i dalje baviti istim poslom... "Ti loviš u mutnom", pomisli Joan.
- Ne bih znala - reče.
- S kim to razgovara Chris Jackson? - upita Gutenberg. Joan pogleda na drugu stranu prostorije. Rado bi bila rekla da nema pojma, ali je znala da to ne bi prošlo.
- To je otac Graham, svećenik župe Fitzgeraldovih iz Chicaga, i Tara, Connorova kći.
- Čime se ona bavi? - upita Gutenberg.
- Upravo dovršava doktorat na Stanfordu.
Gutenberg je shvatio da gubi vrijeme dok iz Connorove tajnice pokušava izvući neku pravu informaciju. Na kraju krajeva, gotovo je dvadeset godina radila za Fitzgeralda, pa nema sumnje kome je odana - iako u njezinu dosjeu nema ničega što bi ukazivalo na to da je njihov odnos nešto više od profesionalnog. I gledajući gospođicu Bennett, nagađao je daje ona možda posljednja četrdesetpetogodišnja djevojka u Washingtonu. Kad je Connorova kći pošla do stola s pićem kako bi napunila svoju čašu, Gutenberg je bez riječi ostavio Joan.
- Zovem se Nick Gutenberg - rekao joj je i pružio ruku. - Ja sam kolega vašeg oca.
- Ja sam Tara - reče. - Radite li u uredu u centru?
- Ne, radim u predgrađu - reče Gutenberg. - Jeste li još uvijek na zapadnoj obali na posljediplomskom studiju?
- Tako je - odgovori Tara, a na licu joj se pojavi izraz iznenađenja. - A što je s vama? Za koji ogranak kompanije radite?

- Poravnavanje gubitaka. To je prilično dosadno u usporedbi s onim što radi vaš otac, ali netko mora ostati kod kuće i sređivati papirologiju - reče i tiho se nasmije. - Usput rečeno, bio sam oduševljen kad sam čuo za novi posao vašeg oca.

- Da, mami je bilo drago što ga je tako prestižna tvrtka odmah zgrabila. Iako još uvijek ništa nije službeno.

- Hoće li raditi u Washingtonu? - upita Gutenberg i otpije gutljaj Perriera.

- Da, kompanija je smještena samo nekoliko blokova dalje od njegova starog ureda... - Tara je prestala govoriti kad je začula oštar zvuk. Okrenula se i vidjela kako Chris Jackson udara po stolu da bi privukao pozornost gostiju.

- Oprostite - šapne Tara. - To je znak meni da se moram vratiti svojim službenim dužnostima. Brzo se udaljila, a Gutenberg se okrenuo kako bi poslušao svog prethodnika u Langleyju.

- Dame i gospodo - počne Chris. Pričekao je dok svi nisu utihnuli, a onda nastavi: - Imam čast predložiti zdravicu za dvoje mojih najstarijih prijatelja, Connora i Maggie. Tijekom godina, Connor se stalno dokazivao kao čovjek koji će me najvjerojatnije uvaliti u nevolje.

Gosti su se nasmijali. Jedan dovikne:

- Više nego točno - a drugi doda: - Poznat mi je taj problem.

- Ali kad si jednom u nevolji, ne poznajem nikoga boljeg koji bi te iz nje mogao izvući. - To je pozdravljeno toplim pljeskom. -Upoznali smo se...

Gutenberg je osjetio kako njegov pager zuji, pa ga je brzo povukao sa svog opasača. "TROY HITNO", pisalo je. Isključio ga je i kliznuo iz prostorije u hodnik. Podigao je slušalicu najbližeg telefona, kao da se nalazi u vlastitom domu, i okrenuo broj koji nije bio ni u jednom telefonskom imeniku. Nije čak ni zazvonilo prije nego se javio glas:

- Da?

- Primio sam vašu poruku, ali nisam na sigurnoj liniji. - Nije morao reći tko zove.

- Ono što vam moram reći za nekoliko će sati znati cijeli svijet.

- Predsjednik...?

- ... Rusije je prije sedamnaest minuta umro od srčanog udara - reče Helen Dexter. - Odmah se javite u moj ured i otkazite sve što imate zakazano u sljedećih četrdeset osam sati.

Veza se prekinula. Nijedan poziv u Dexteričin ured s neosigurane linije nije trajao duže od četrdeset pet sekundi. Na stolu je držala štopericu.

Gutenberg je spustio slušalicu i izišao iz kuće ne trudeći se da pozdravi domaćicu. Već se vozio drvoredom na putu prema Langleyju kad je Chris podigao čašu i rekao:

- Za Connora i Maggie, i za ono što im budućnost nosi. Svi su gosti podigli čaše.

- Za Connora i Maggie!

- Zovem se Nick Gutenberg. Ja sam zamjenik direktora CIA-e. Možda biste me željeli nazvati. Broj centrale u Agenciji je 703 482 1100. Ako telefonistice kažete svoje ime, spojiti će vas izravno s mojim uredom.

Spustio je slušalicu.

Gutenberg je tijekom godina otkrio ne samo da se takvi pozivi neminovno uzvraćaju, obično za manje od jedne minute, već da mu takav pristup gotovo uvijek daje prednost.

Sjedio je za svojim pisacim stolom i čekao. Prošle su dvije minute, ali se nije zabrinuo. Znao je da će taj dotični gospodin željeti provjeriti broj. Kad se uvjeri da je doista riječ o CIA-inoj centrali, Gutenberg će biti u još jačem položaju.

Kad je telefon konačno zazvonio, nakon gotovo tri minute, Gutenberg ga je pustio da neko vrijeme zvoni i tek se tada javio.

- Dobro jutro, gospodine Thompson - reče ne čekajući da se čovjek s druge strane predstavi. - Zahvalan sam vam što ste me tako brzo nazvali.

- Drago mi je, gospodine Gutenberg - reče predsjednik Uprave "Washington Providenta".

- Bojim se da s vama moram razgovarati o osjetljivom pitanju, gospodine Thompson. Ne bih vas zvao da ne osjećam kako je to u vašem interesu.

- Cijenim to - reče Thompson. - Kako mogu pomoći?

- Nedavno ste razgovarali s kandidatima za radno mjesto upravitelja vašeg odjela za otmice i otkupnine. Položaj koji iziskuje najviše standarde poštenja.

- Svakako - reče Thompson. - No mislim da smo našli idealnu osobu za to mjesto.
- Nemam pojma koga ste izabrali za taj posao, ali moram vas obavijestiti da trenutno provodimo istragu o jednom od kandidata, a ako slučaj završi na sudu, to bi se moglo loše odraziti na vašu tvrtku. Međutim, gospodine Thompson, ako ste sigurni da ste našli pravoga čovjeka, CI A mu nikako ne želi stajati na putu.
- Čekajte malo, gospodine Gutenberg. Ako vam je poznato nešto o čemu bih i ja trebao biti obaviješten, rado ću vas saslušati. Gutenberg je malo šutio, a potom reče:
- Smijem li pitati, u najstrožem povjerenju, kako se zove kandidat kojemu mislite ponuditi taj posao?
- Možete, dakako, jer uopće ne sumnjam u njegov ugled, prošlost ili poštenje. Kanimo potpisati ugovor s gospodinom Connorom Fitzgeraldom. - Uslijedila je duga šutnja, a tada Thompson reče: - Jeste li još tamo, gospodine Gutenberg?
- Jesam, gospodine Thompson. Pitam se biste li našli vremena da me posjetite u Langleyju? Mislim da bih vas trebao detaljnije upoznati s istragom o prevari što je trenutno provodimo. Možda biste također željeli pogledati neke povjerljive dokumente do kojih smo došli. Sada je na Thompsonu bio red da posuti.
- Jako mi je žao što to čujem. Mislim da nema potrebe dolaziti k vama - tiho reče direktor. - Djelovao je kao jako dobar čovjek.
- Ja sam jednako potresen što sam uopće morao obaviti ovaj telefonski poziv, gospodine Thompson. No više biste mi zamjerali da to nisam učinio, a cijela žalosna priča završi na naslovnici Wa-shington Posta.
- S time se moram složiti - reče Thompson.
- Smijem li dodati - reče zamjenik direktora - iako to nema veze sa slučajem što ga istražujemo, da imam policu osiguranja kod "Washington Providenta" od dana kad sam počeo raditi u CIA-i.
- Drago mi je što to čujem, gospodine Gutenberg. Samo bih želio reći koliko cijenim temeljitost kojom vi obavljate svoj posao.
- Samo se nadam da sam vam barem malo pomogao, gospodine Thompson. Zbogom, gospodine. Gutenberg vrati slušalicu na aparat i odmah pritisne "1" na najbližem telefonu.
- Da? - javi se glas.
- Mislim da "Washington Provident" ipak neće Fitzgeraldu ponuditi posao.
- Dobro. Zašto ne bismo pustili da prođu tri dana, a tada mu ga vi možete ponuditi.
- Zašto čekati tri dana?
- Očito nikad niste čitali Freudov rad o maksimalnoj ranjivosti.

9.

- Točno ću vam reći odakle potječu moje informacije - reče Tom Lawrence. - Od samog Predsjednika Kolumbije. Osobno mi je zahvalio što sam intervenirao u izborima u njegovu korist.
- To se ne može smatrati dokazom - reče Helen Dexter ne pokazujući nikakve znakove emocija.
- Zar sumnjate u moju riječ, Helen? - Predsjednik nije ni pokušao sakriti svoj gnjev.
- Jasno da ne, gospodine Predsjedniče - mirno će Dexterica. - Ali ako Agenciju optužujete za tajne operacije bez vašeg znanja, nadam se da to ne činite samo na temelju riječi južnoameričkog političara.
- Predsjednik se nagne naprijed.
- Predlažem vam, Helen, da pažljivo poslušate snimku razgovora koji se nedavno odvijao u ovom uredu - reče. - Jer mi se čini da u onome što ćete upravo čuti ima istine, nešto čega u proteklim godinama niste imali baš mnogo.
- Direktorica još uvijek nije pokazivala ni znaka nelagode, iako se Nick Gutenberg, koji joj je sjedio s desne strane, nelagodno promeškoltio na stolici. Predsjednik je kimnuo glavom Andyju Lloydju koji je ispružio ruku i pritisnuo tipku kasetofona što se nalazio u kutu Predsjednikova stola.
- Hoćete li to detaljnije objasniti?

- Dakako, iako sam siguran da vam ne mogu kazati ništa više od onoga što već znate. Moj jedini pravi suparnik, Ricardo Guzman, prikladno je uklonjen s glasačkih listića samo dva tjedna prije izbora.

- Zasiurno ne pokušavate reći... - To je bio Lawrenceov glas.

- Pa, ako to nisu učinili vaši ljudi... sigurno je da nisu moji -upadne Herrera prije nego što je Predsjednik uspio dovršiti rečenicu.

Usljedila je tako duga šutnja da se Gutenberg počeo pitati nije li razgovor završio, ali budući da se Lawrence i Lloyd nisu micali, pretpostavio je da još nešto slijedi.

-Imate li nekih stvarnih dokaza koji atentat povezuju s CIA-om?

- na koncu je pitao Lloyd.

- Metak kojim je ubijen doveo je policiju do puške koja je prodana zalagaonici prije nego je atentator pobjegao iz zemlje. Pušku je kasnije iz zalagaonice uzeo jedan od vaših ljudi i poslao je u Ameriku u diplomatskoj pošti.

- Kako možete biti tako sigurni u to?

- Moj šef policije je očito mnogo otvoreniji sa mnom nego CIA s vama.

Andy Lloyd isključio kasetofon. Helen Dexter podigne glavu i susretne Predsjednikov pogled koji se zapiljio u nju.

- Dakle? - upita Lawrence. - Kakvo jednostavno objašnjenje imate ovaj put?

- Iz tog razgovora ne proizlaze apsolutno nikakvi dokazi o CIA-

-inoj upletenosti u atentat na Guzmána - ravnodušno će ona. -Meni se čini da Herrera pokušava zaštititi osobu koja je izvršavala njegove naredbe.

- Pretpostavljam da mislite na "usamljenog atentatora" koji je otad zgodno nestao negdje u Južnoafričkoj Republici - sarkastično će Predsjednik.

- Čim se pojavi, gospodine Predsjedniče, mi ćemo ga naći i tada ćemo vam moći pružiti dokaze koje želite.

- Nedužni čovjek kojeg će netko ubiti u nekoj uličici u Johannesburgu za mene neće biti dovoljan dokaz - reče Lawrence.

- Ni za mene - reče Dexterica. - Kad vam dovedem čovjeka odgovornog za atentat, neće biti nikakve sumnje u to za koga je radio. - U glasu joj se osjećala oštrina.

- Ako u tome ne uspijete - reče Predsjednik - ne bih se čudio da ova traka - kucne po kasetofonu - završi u rukama određenog novinara Washington Posta koji je poznat po tome da baš ne voli CIA-u. Možemo njemu prepustiti da zaključiti štiti li Herrera sebe ili jednostavno govori istinu.

Ovako ili onako, morat ćete odgovoriti na mnoga neugodna pitanja.

- Ako se to dogodi, možda ćete i vi morati odgovoriti na dva-tri pitanja, gospodine Predsjedniče - reče Dexterica ne trepnuvši. Lawrence ljutito ustane sa svoje stolice i bijesno je pogleda.

- Želim vam jasno staviti do znanja da ipak zahtijevam pozitivne dokaze o postojanju vašeg nestalog Južnoafrikanca. Ako to ne dobijem u roku od dvadeset osam dana, očekivat ću ostavke vas dvoje na svom stolu. Sad iziđite iz mog ureda.

Direktorica i njezin zamjenik bez riječi ustanu i iziđu iz prostorije. Ništa nisu govorili dok se nisu smjestili u stražnji dio Dexteričina automobila. Kad je automobil izišao s terena Bijeje kuće, Dexterica dotakne dugme na svom naslonu za ruke te se podigne mliječno staklo kako vozač -viši agent - ne bi mogao čuti razgovor koji se odvija iza njega.

- Jeste li već razgovarali s Fitzgeraldom?

- Ne - odgovori Gutenberg. - Rekli ste mi neka čekam tri dana. Kanio sam ga nazvati u ponedjeljak.

Zao nam je što vas moramo obavijestiti...

Connor je po treći put čitao pismo kad je zazvonio telefon na njegovu stolu. Osjećao se obamrlim od nevjerice. Što je moglo poći po zlu? Večera kod Thompsonovih nije mogla biti ugodnija. Kad su on i Maggie otišli, nekoliko minuta prije ponoći, Ben je predložio da idućeg vikenda pođu igrati golf u Burning Tree, a Elizabeth Thompson je pozvala Maggie da svrati na kavu dok muškarci vani jure za bijelim lopticama. Sljedećeg ga je dana nazvao njegov odvjetnik i rekao da u ugovor što gaje poslao "Washington Provident" treba unijeti samo nekoliko manjih promjena.

Telefon se oglasi i Connor podigne slušalicu.

- Da, Joan.

- Imam zamjenika direktora na vezi.

- Spoji ga - umorno će on.

- Connor? - reče glas u koji nikad nije imao povjerenja. - Iskrsnulo je nešto važno, a direktorica me zamolila da te odmah s tim upoznam.

- Svakako - reče Connor, a zapravo nije shvatio što Gutenberg govori.

- Hoćemo li se naći u tri sata, na uobičajenom mjestu?

- Svakako - ponovi Connor. Držao je slušalicu u ruci još dugo nakon što je začuo škljocaj.

Pročitao je pismo po četvrti put i odlučio da ništa neće govoriti Maggie dok ne ude u uži izbor za neki drugi posao.

Connor je prvi stigao na Trg F. Sjeo je na klupu nasuprot Bijeloj kući. Nekoliko minuta kasnije Nick Gutenberg je sjeo na drugi kraj klupe. Connor je pazio da čak ni ne pogleda prema njemu.

- Predsjednik je osobno tražio da ti preuzmeš taj zadatak - promrmlja Gutenberg zureći u smjeru Bijele kuće. - Želio je našeg najboljeg čovjeka.

- Ali ja bih trebao otići iz Kompanije za deset dana - reče Connor.

- Da, direktorica mu je to rekla. No Predsjednik je inzistirao da učinimo sve što je u našoj moći kako bismo te uvjerali da ostaneš dok se taj zadatak ne izvrši.

Connor je šutio.

- Connor, ishod izbora u Rusiji mogao bi utjecati na budućnost slobodnog svijeta. Ako izaberu onog luđaka Zerimskog, to bi značilo da ćemo se preko noći vratiti hladnom ratu. Predsjednik bi mogao zaboraviti svoj Zakon o smanjenju naoružanja, a Kongres bi zahtijevao povećanje budžeta za obranu, što bi nas moglo dovesti do bankrota.

- Ali Zerimski jako zaostaje u predizbornim anketama - reče Connor. - Zar se ne očekuje da će Černopov bez problema pobijediti?

- Tako možda u ovom trenutku izgleda - reče Gutenberg. - Ali još ima tri tjedna do izbora, a Predsjednik - naglasio je riječ i dalje zureći u Bijelu kuću - osjeća da se uz tako nepostojano bi-račko tijelo svašta može dogoditi. Bio bi mnogo sretniji kad bi znao da si ondje, tek za slučaj da se ukaže potreba za tvojom stručnošću.

Connor ne odgovori.

- Ako si zabrinut zbog svog novog posla - nastavi Gutenberg - rado ću porazgovarati s predsjednikom Uprave kompanije u kojoj ćeš raditi i objasniti mu da je to samo kratkotrajni zadatak.

- To neće biti potrebno - reče Connor. - Ali trebat će mi malo vremena da razmislim o tome.

- Dakako - reče Gutenberg. - Kad odlučiš, molim te, nazovi direktoricu i obavijesti je o svojoj odluci. - Ustao je i otišao u pravcu Trga Farragut.

Tri minute kasnije Connor se udaljio u suprotnom smjeru.

Andy Lloyd podigne slušalicu crvenog telefona. Ovaj put je odmah prepoznao glas.

- Gotovo sam siguran da znam tko je obavio zadatak u Bogoti - reče Jackson.

- Je li radio za CIA-u? - upita Lloyd.

- Da, jest.

- Imate li dovoljno dokaza kojima bi se moglo uvjeriti Kongresno povjerenstvo za obavještajne službe?

- Ne, nemam. Gotovo sve što imam proglasilo bi se dokazima na temelju indicija. No kad se sve skupi, ima previše slučajnosti za moj ukus.

- Na primjer?

- Agent za kojeg mislim da je povukao otkaz dobio je otkaz uskoro nakon što je Predsjednik pozvao Dextericu u Ovalni ured i zahtijevao da mu kaže tko je odgovoran za atentat na Guzmana.

- To se čak ne može ni prihvatiti kao dokaz.

- Možda ne. No isti je agent trebao stupiti na novi posao u poduzeću "Washington Provident", kao šef njihovog odjela za otmice i otkupnine, kad je odjednom povučena ponuda za posao, bez ikakvog objašnjenja.

- Druga slučajnost.
- Postoji i treća. Tri dana kasnije Gutenberg se sastao s dotičnim agentom na klupi u parku na Trgu Lafayette.
- Iz kojeg razloga?
- Kako bi mu pružio priliku da ostane na CIA-inom platnom popisu.
- A što je trebao obaviti?
- Jedan zadatak.
- Imamo li pojma koji je taj zadatak?
- Ne. Ali nemojte se iznenaditi ako ga odvede vrlo daleko od Washingtona.
- Imate li načina da saznate kamo?
- Zasad nemam. Čak ni njegova žena ne zna.
- U redu, razmotrimo to s njihova gledišta - reče Lloyd. - Što mislite što će Dexterica sada poduzeti kako bi bila sigurna da će sebe zaštititi?
- Prije nego bih mogao odgovoriti na to pitanje, morao bih znati ishod njezina posljednjeg susreta s Predsjednikom - reče Jackson.
- Dao je njoj i Gutenbergu dvadeset osam dana da dokažu da Agencija nije imala svoje prste u atentatu na Guzmána, te da pruže neoborive dokaze o tome tko jest ubio Guzmána. Također im je jasno stavio do znanja da će tražiti njihove ostavke i sve dokaze što ih ima u rukama predati Washington Postu, ako u tome ne uspiju.
- Usljedila je duga šutnja, a tada Jackson reče:
- To znači da je agentu o kojem se radi preostalo manje od mjesec dana života.
- Nikad ne bi uklonila jednog od vlastitih ljudi - s nevjericom će Lloyd.
- Odjel CIA-e za koji taj agent radi službeno uopće ne postoji, gospodine Lloyd. On je ono što je u Kompaniji poznato kao NTA.
- NTA?
- Neslužbeni tajni agent koji nije povezan ni s jednom vladinom agencijom. Tako CIA može zaniijekati da bilo što zna o njegovim aktivnostima ako nešto pođe po zlu.
- Pa, nešto je doista pošlo po zlu - reče Lloyd. Zastao je. -Taj je čovjek vaš prijatelj, zar ne?
- Da - tiho odgovori Jackson.
- Onda biste se trebali pobrinuti da ostane živ.
- Dobar dan, direktorice. Ovdje Connor Fitzgerald.
- Dobar dan, Connor. Drago mi je što vas čujem - reče Dexterica toplijim tonom od onoga kakvim je govorila kad su se zadnji put vidjeli.
- Zamjenik direktora mi je rekao neka vas nazovem kad odlučim o onome o čemu smo u ponedjeljak razgovarali.
- Da - reče Dexterica vrativši se na svoj uobičajeni odsječni stil.
- Voljan sam prihvatiti zadatak.
- Drago mi je to čuti.
- Pod jednim uvjetom.
- A to je?
- Trebat će mi dokaz da je Predsjednik odobrio operaciju. Usljedila je duga šutnja, a potom Dexterica reče:
- Obavijestit ću Predsjednika o vašem zahtjevu.
- Dakle, kako to ide? - upita direktorica. Nije se mogla sjetiti kad je zadnji put posjetila laboratorij Škole za obuku agenata u Langleyju.
- Zapravo je vrlo jednostavno - reče profesor Ziegler, CIA-in direktor tehničkih službi. Okrenuo se prema nizu kompjutera i pritisnuo nekoliko tipki. Na ekranu se pojavilo lice Toma Lavvrencea.
- Nakon što su Dexterica i Nick Gutenberg nekoliko trenutaka slušali Predsjednikove riječi, ona reče:
- Što je u tome tako posebno? Već smo ranije svi čuli kako Lawrence drži govore.
- Možda, ali nikad niste čuli da drži baš taj govor - reče Ziegler.

- Kako to mislite? - upita Gutenberg. Gotovo djetinjasti osmijeh zadovoljstva prelio se profesorovim licem.

- U svoj sam kompjutor pohranio, pod šifrom "Tommy", više od tisuću govora, televizijskih i radio intervju, te telefonskih razgovora Predsjednika u razdoblju od protekle dvije godine. Svaka riječ ili rečenica što ih je upotrijebio u tom vremenu pohranjena je u banki podataka. To znači da mogu stvoriti njegov govor o bilo kojoj temi što je izaberete. Čak mogu odlučiti kakav će stav zauzeti o bilo kojem pitanju.

Dexterica je počela razmišljati o mogućnostima.

- Ako bi se Tommju postavilo neko pitanje, može li dati uvjerljiv odgovor? - pitala je.

- Ne spontano - prizna Ziegler. - No kad biste imali grubu ideju o pitanjima na koja se očekuje njegov odgovor, vjerujem da bih mogao zavarati čak i Lawrenceovu majku.

- Dakle, samo bismo morali predvidjeti - reče Gutenberg - što će najvjerojatnije reći druga strana.

- Što možda i nije tako teško kako vam se čini - reče Ziegler. - Na kraju krajeva, ako primite poziv od Predsjednika, teško da ćete ga pitati o snazi dolara, ili što je imao za doručak, zar ne? U većini biste slučajeva znali razlog poziva. Nemam pojma zašto bi vam mogao trebati Tommy, ali ako biste pripremili uvodnu i završnu izjavu, kao i, recimo, pedeset pitanja ili tvrdnji na koje će najvjerojatnije morati odgovoriti, mogao bih gotovo jamčiti da će razgovor biti uvjerljiv.

- Siguran sam da to možemo izvesti - reče Gutenberg. Direktorica kimne glavom u znak slaganja, a potom upita Zieglera:

- Zašto smo uopće razvili ovakvu opremu?

- To je napravljeno za slučaj da Predsjednik umre dok je Amerika u ratu, a željeli bismo da neprijatelj vjeruje da je on još uvijek živ. Ali Tommy se može iskoristiti i na mnoge druge načine, direktorice. Na primjer...

- Sigurna sam da može - prekine ga Dexterica. Ziegler je izgledao razočarano, svjestan da se bliži kraj direktoričine pozornosti.

- Koliko vremena vam je potrebno za pripremu određenog programa? - upita Gutenberg.

- Koliko je vremena vama potrebno da složite ono što bi Predsjednik trebao reći? - odgovori Ziegler, a djetinjasti se osmijeh vrati na njegovo lice.

Držala je prst na tipki sve dok Connor napokon nije digao slušalicu.

- U čemu je problem, Joan? Nisam oglušio.

- Na liniji je Ruth Preston, Predsjednikova osobna tajnica. Sljedeći glas što ga je Connor čuo pripadao je nekoj ženi.

- Je li to Connor Fitzgerald?

- Pri telefonu - odgovori Connor. Osjećao je znoj na dlanu ruke kojom je držao slušalicu. To se nikad nije događalo dok bi čekao da povuče otkopac.

- Predsjednik želi s vama razgovarati. Začuo je škljocaj.

- Dobar dan - reče poznati glas.

- Dobar dan, gospodine Predsjedniče.

- Mislim da znate zašto zovem.

- Da, gospodine, znam.

Profesor Ziegler pritisne tipku "Uvodna izjava". Direktorica i njezin zamjenik nisu se ni maknuli.

- Osjećao sam da vas moram nazvati i staviti vam do znanja koliko važnim smatram taj zadatak.

- Stanka. - Jer uopće ne sumnjam u to da ste vi prava osoba za to. - Stanka. - Stoga se nadam da ćete pristati preuzeti odgovornost.

Ziegler je pritisnuo tipku "Čekaj".

- Zahvalan sam na povjerenju što ga imate u mene, gospodine Predsjedniče - reče Connor - i cijenim to što ste odvojili vremena da me osobno nazovete...

- Broj 11 - reče Ziegler koji je sve odgovore znao napamet.

- Osjećao sam da je to najmanje što sam mogao učiniti u ovim okolnostima. - Stanka.

- Hvala vam, gospodine Predsjedniče. Iako me gospodin Gutenberg uvjeravao da ste vi u toku, a direktorica me osobno nazvala kasnije toga poslijepodneva da to potvrdi, kao što znate, ipak sam osjećao da ne mogu prihvatiti zadatak ako nisam siguran da je zapovijed došla izravno od vas.

- Broj 7.
 - Posve razumijem vašu zabrinutost. - Stanka.
 - Broj 19.
 - Kad sve ovo završi, možda ćete me vi i vaša žena posjetiti u Bijeloj kući, to jest, ako direktorica to dopusti. - Stanka.
 - Broj 3 - reče Ziegler. Začuo se glasan smijeh. Connor malo odmakne slušalicu od uha.
 - Bit će nam čast, gospodine - reče kad je smijeh utihnuo.
 - Završna izjava - reče Ziegler.
 - Dobro. Radujem se našem susretu odmah po vašem povratku. - Stanka. - Često mislim kako je žalosno da Amerika često ne cijeni svoje neopjevane junake. - Stanka. - Drago mi je da smo razgovarali. Zbogom.
 - Zbogom, gospodine Predsjedniče.
- Connor je još uvijek držao slušalicu kad je Joan ušla u sobu.
- Dakle, to je još jedan srušeni mit - reče. Connor je pogleda i upitno uzdigne obrvu.
 - Da Predsjednik uvijek svakoga zove po imenu.

10.

Gutenberg mu je pružio veliku smeđu omotnicu u kojoj su bile četiri putovnice, tri avionske karte i snop novčanica u različitim valutama.

- Zar ne moram potpisati za sve to? - upita Connor.
- Ne. Budući da smo sve morali obaviti na brzinu, papirologiju ćemo riješiti kad se vratiš. Kad stigneš u Moskvu, moraš poći u stožer Zerimskijeve kampanje i pokazati svoje vjerodajnice slobodnog izvijestitelja iz Južnoafričke Republike. Dat će ti materijal pripremljen za tisak u kojem će biti posebno razrađen njegov raspored u predizbornoj kampanji.
- Imam li neku vezu u Moskvi?
- Da. Ashlevja Mitchella. - Gutenberg je oklijevao. - To je njegov prvi veliki zadatak, a rečeno mu je samo ono što mora znati. Također mu je rečeno da se s tobom smije povezati jedino ako ima zeleno svjetlo, a tada će te opskrbiti oružjem.
- Vrsta i model?
- Uobičajeni Remington 700 izrađen po mjeri - reče Gutenberg. - No ako Černopov bude i dalje vodio u anketama, ne vjerujem da će biti potrebne tvoje usluge, a u tom ćeš se slučaju vratiti u Washington dan nakon izbora. Bojim se da bi se ova misija mogla pokazati nepotrebnom.
- Nadajmo se - reče Connor i udalji se od zamjenika direktora ne pruživši mu ruku.
- Bojim se da su mi toliko zvrnuli ruku da nisam mogao odbiti
- reče Connor i stavi još jednu plavu košulju u kovčeg.
- Mogao si odbiti - reče Maggie. - Preuzimanje novog posla prvog sljedećeg mjeseca bilo bi uvjerljiva isprika. - Zastala je. - Kako je Ben Thompson reagirao?
- Bio je pun razumijevanja - reče Connor. - Uopće mu ne smeta ako počnem mjesec dana kasnije. Čini se da je prosinac uvijek miran. - Connor je pritisnuo svoju odjeću pitajući se kako li će utrpati još i toaletni pribor. Već je požalio što nije dopustio Maggie da mu spakira stvari, ali nije želio da naiđe na nekoliko predmeta koji se nisu uklapali u njegovu priču. Sjeo je na poklopac kovčega. Maggie je zatvorila kopče, a tada su se oboje srušili na krevet, smijući se. Zagrlio ju je i malo je predugo zadržao uza se.
- Je li sve u redu, Connor? - tiho upita Maggie.
- Sve je u najboljem redu, zlato - reče Connor i pusti je. Podigao je kovčeg i odnio ga u prizemlje.
- Žao mi je što neću biti ovdje na Dan zahvalnosti. Ne zaboravi reći Tari kako jedva čekam da je vidim na Božić, hoćeš li? - rekao je dok ga je Maggie slijedila iz kuće. Zaustavio se kraj automobila koji ona nikad ranije nije vidjela.
- I Stuarda - podsjeti ga Maggie.
- Da, naravno - reče Connor i stavi kovčeg u prtljažnik. - Bit će lijepo ponovno ga vidjeti. - Opet je zagrlio ženu. Ovaj put je pazio da je ne drži previše dugo.
- Nebesa, što ćemo dati Tari za Božić? - odjednom će Maggie.

- Nisam čak ni razmišljala o tome.

- Da si vidjela njezin posljednji telefonski račun, ne bi trebala razmišljati o tome - reče Connor i sjedne za upravljač.

- Ne sjećam se ovog automobila - reče Maggie.

- Pripada kompaniji - objasni Connor i upali motor. - Do viđenja, zlato.

Ne rekavši više ni riječi, ubaci mjenjač u brzinu i iziđe na cestu. Mrzio je pozdravljati se s Maggie, pa je njihove oproštaje uvijek nastojao što više skratiti. Pogledao je u retrovizor. Stajala je u dnu kolnog prilaza i mahala kad je skrenuo na Cambridge Place i zaputio se prema zračnoj luci.

Kad je stigao do kraja pristupne ceste za uzletišta Dulles, nije morao potražiti putokaz za parkiralište na kojem su se automobili mogli ostaviti na dulje vrijeme. Vozio je niz prilaznu rampu i uzeo karticu iz aparata, a zatim je parkirao u udaljenom kutu. Zaključao je automobil i krenuo prema ulazu u zračnu luku, a potom se eskalatorom popeo jedan kat do pulta United Airlinesa.

- Hvala vam, gospodine Perry - reče službenica u odori provjerivši njegovu kartu. - Let 918 je gotovo spreman za ukrcavanje. Molim vas, pođite do izlaza C1.

Nakon što je prošao osiguranje, Connor je mobilnom stazom krenuo do srednjeg terminala. U čekaonici je sjeo u kut, a kad su zamolili putnike da se ukrcaju, zauzeo je svoje uobičajeno mjesto kraj prozora u stražnjem dijelu zrakoplova. Dvadeset minuta potom slušao je kako kapetan leta objašnjava da će nekim čudom točno stići na odredište, iako neće poletjeti na vrijeme.

U terminalu je mladi muškarac u tamnoplavom odijelu nazvao jedan broj sa svog mobitela.

- Da? - reče neki glas.

- Agent Sullivan zove iz "Postaje". Ptica je odletjela.

- Dobro. Javi se opet čim izvršiš preostali dio zadatka. - Veza se prekinula.

Mladi je čovjek isključio mobitel i eskalatorom se spustio u prizemlje. Pošao je do automobila u udaljenom kutu parkirališta, otključao ga, odvezao do rampe, platio parkiranje i zaputio se na istok.

Trideset minuta kasnije vratio je ključeve u voznom parku i potpisao se u dnevnu knjigu. Pisalo je da je automobil uzet i vraćen pod njegovim imenom.

- Možete li biti posve sigurni da neće biti nikakva traga da je on uopće postojao? - upita direktorica.

- Baš nikakva traga - reče Gutenberg. - Nemojte zaboraviti da kao NTA nikad nije ni bio u Kompanijinim knjigama.

- Ali što je s njegovom ženom?

- Zašto bi ona bilo što posumnjala? Njegova mjesečna plaća stigla je na njihov zajednički račun. Uopće neće o tome razmišljati. Koliko se nje tiče, on je dao otkaz na svoje sadašnje radno mjesto i prvog će siječnja početi raditi za "Washington Provident".

- Tu je još uvijek njegova bivša tajnica.

- Dao sam je prebaciti u Langley kako bih je mogao držati na oku.

- U koji odjel?

- Srednji istok.

- Zašto Srednji istok?

- Jer će morati biti u uredu tijekom njihova radnog vremena, od šest uvečer do tri ujutro. U idućih osam mjeseci imat će toliko posla da će biti preumorna da razmišlja o bilo čemu osim o onome što će raditi kad ode u mirovinu.

- Dobro. Gdje je Fitzgerald u ovom trenutku? Gutenberg pogleda na sat.

- Na pola puta preko Atlantika. Za otprilike četiri sata sletjet će na londonski Heathrow.

- A automobil?

- Već je vraćen u vozni park gdje će mu promijeniti boju i registracijske pločice.

- Što je s njegovim uredom u Ulici M?

- Preko noći će biti očišćen, a taj će kat u ponedjeljak prijeći u ruke agencije za prodaju nekretnina.

- Čini se da ste mislili na sve osim na to što će se dogoditi kad se on vrati u Washington - reče direktorica.

- On se neće vratiti u Washington - odgovori Gutenberg.

Connor je stao u red ljudi koji su čekali na pregled putovnica. Kad je konačno stigao na red, službenik mu je pregledao putovnicu i rekao:

- Nadam se da ćete u Engleskoj provesti dva ugodna tjedna, gospodine Perry.

Naime, u maleni pravokutnik ispred kojeg je bilo pitanje "Koliko dugo kanite ostati u Britaniji?" gospodin Perry je bio napisao "Četrnaest dana". No sljedećeg će se jutro u zračnu luku vratiti gospodin Lilvstrand.

Dva su ga muškarca promatrala dok je izlazio iz Terminala 3 i ukrcavao se u autobus za postaju Victoria. Četrdeset dvije minute potom ista su ga dva muškarca gledala kako staje u red za taksi. Odvojeno su slijedili crni taksi do hotela Kensington Park, gdje je jedan od njih već na recepciji ostavio paket za njega.

- Ima li poruka za mene? - pitao je Connor dok je potpisivao obrazac.

- Da, gospodine Lilvstrand - reče službenik. - Jedan je gospodin jutros ostavio ovo za vas. -

Pružio je Connoru golemu smeđu omotnicu. - Broj vaše sobe je 211. Poslužitelj će vam donijeti prtljagu.

- Mogu i sam, hvala vam - reče Connor.

Čim je Connor ušao u sobu, otvorio je omotnicu. Unutra se nalazila putna karta za Ženevu na ime Theodorea Lilvstranda i sto švicarskih franaka. Skinuo je sako i legao na krevet, ali nije mogao zaspati iako je bio iscrpljen. Uključio je televizor i prebacivao s programa na program - što je Tara zvala surfanjem po kanalima - ali ni to mu nije pomoglo.

Uvijek je mrzio igru čekanja. To su bili jedini trenuci kad bi ga obuzimale sumnje. Stalno je samoga sebe podsjećao na to da će ovo biti njegov posljednji zadatak. Počeo je razmišljati o Božiću s Maggie i Tarom - i da, sa Stuartom. Mrzio je što sa sobom ne smije nositi fotografije, pa ih je uvijek morao zamišljati. Najviše od svega, mrzio je što ne može jednostavno podići telefonsku slušalicu i razgovarati s bilo kojom od njih kad god se nalazi u inozemstvu.

Connor se do mraka nije maknuo s kreveta. Tada je izišao iz svog zatvora i pošao u potragu za jelom. Kupio je Evening Standard kod prodavača novina na uglu i ušao u maleni talijanski restoran u Ulici High u Kensingtonu, u kojem nije bilo mnogo ljudi.

Konobar ga je poveo do mirnog stola u kutu. Imao je jedva dovoljno svjetla da pročita novine. Naručio je dijetnu colu s mnogo leda. Britanci nikad neće razumjeti značenje riječi "mnogo leda", pa se nije iznenadio kad se konobar za nekoliko minuta vratio noseći visoku čašu u kojoj su plivale tri malene kocke leda i sićušna kriška limuna.

Naručio je cannellone i salatu. Čudno kako je uvijek birao Maggiena omiljena jela kad je bio u inozemstvu. Sve što ga je podsjećalo na nju.

- Jedno što moraš učiniti prije nego što počneš raditi na svom novom poslu je naći poštenoga krojača - Tara mu je rekla kad su zadnji put razgovarali. - I ja želim poći s tobom kako bih ti mogla izabrati košulje i kravate.

"Tvoj novi posao." Ponovno je pomislio na ono pismo. Žao mi je što vas moramo obavijestiti... Koliko god je puta razmišljao o tome, ipak se nije mogao domisliti razlogu zbog koga se Thompson predomislio. Tu se jednostavno nešto nije slagalo.

Počeo je čitati naslovnice novina: devet kandidata natječe se u izborima za prvoga gradonačelnika Londona. To je čudno, pomislio je Connor, zar nisu uvijek imali gradonačelnika - što je s Dickom Whittingtonom? Pogledao je fotografije kandidata i njihova imena, ali mu to ništa nije značilo. Jedan će od njih za nekoliko tjedana upravljati engleskim glavnim gradom. Platilo je račun gotovinom i ostavio napojnicu koja konobaru neće dati razloga da ga zapamti. Kad se vratio u svoju hotelsku sobu, uključio je televizor i nekoliko minuta gledao komediju koja ga nije nasmijala. Nakon što je pokušao gledati nekoliko filmova, utonuo je u isprekidani san. No tješila ga je pomisao da mu je barem bolje nego dvojici muškaraca na pločniku, koji uopće neće spavati. Opazio ih je nekoliko trenutaka nakon slijetanja na Heathrow.

Pogledao je na sat. Nekoliko minuta iza ponoći - nekoliko minuta iza sedam u Washingtonu. Pitao se što će Maggie te večeri raditi.

- A kako je Stuart? - upita Maggie.

- Još uvijek je tamo - odgovori Tara. - Tek za petnaest dana dolazi u Los Angeles. Jedva čekam.

- Hoćete li oboje doletjeti ravno ovamo?

- Ne, mama - reče Tara nastojeći da to ne zvuči ojađeno. -Kao što sam ti već nekoliko puta rekla, unajmit ćemo automobil i voziti se zapadnom obalom. Stuart nikad nije bio u Americi pa želi vidjeti Los Angeles i San Francisco. Sjećaš se?

- Hoćete li voziti oprezno?

- Majko, vozim već devet godina i nikad nisam imala ni najmanji prekršaj. Sad, hoćeš li prestati brinuti i reći mi što ćeš večeras raditi?

- Idem slušati Placida Dominga u La Boheme. Odlučila sam čekati da tvoj otac ode iz grada prije nego što pođem, jer znam da bi zaspao prije kraja prvog čina.

- Ideš li sama?

- Da.

- Pa, čuvaj se, majko, i pazi da ne sjedneš u prvih šest redova.

- Zašto ne? - nedužno upita Maggie.

- Jer bi neki bogati, zgodni muškarac mogao skočiti iz jedne od loža i ugrabiti te. Maggie se nasmije.

- Smatram se primjereno kažnjenom.

- Zašto ne pozoveš Joan da pode s tobom? Tako biste cijele večeri mogle pričati o tati.

- Nazvala sam je u ured, ali čini se da nešto s brojem nije u redu. Pokušat ću je kasnije nazvati kući.

- Pozdrav, mama, čut ćemo se sutra - reče Tara. Zнала je da će njezina majka zvati svakoga dana dok je Connor na putu.

Kad god bi Connor otputovao u inozemstvo ili uzeo slobodnu večer kako bi bio partner ocu Grahamu u bridž klubu, Maggie bi se bavila inače zanemarenim sveučilišnim aktivnostima. Bilo čime, od EPGS-a, Ekološke patrole Georgetown sveučilišta, u čije se utemeljitelje ubrajala, do Društva živih pjesnikinja i Irskog plesnog tečaja, gdje je podučavala. Pogled na mlade studente kako plešu, uspravnih leđa i nogu koje tapkaju, vraćao je u sjećanje Declana O'Casevja. On je sad bio ugledni profesor s katedrom na Sveučilištu u Chicagu. Nikad se nije oženio i još uvijek joj je svakog Božića slao čestitku, a jednu nepotpisanu čestitku za Valentinovo. Stari je pisaci stroj s iskrivljenim "e" uvijek odavao njegov identitet.

Ponovno je podigla slušalicu i okrenula Joanin kućni broj, ali nije bilo odgovora. Pripremila sije laganu salatu, a zatim se odvezla u Kennedyjev centar. Jednu kartu se uvijek lako moglo dobiti, bez obzira koliko slavan tenor gostuje.

Maggie je bila opčinjena prvim činom opere La Boheme, a samo je željela da ima nekoga s kim bi mogla podijeliti doživljaj. Kad se zavjesa spustila, pridružila se mnoštvu koje je krenulo u predvorje. Dok je prilazila gužvi oko šanka, Maggie se učinilo da je načas vidjela Elizabeth Thompson. Sjetila se da ju je žena pozvala na kavu, ali poziv nikad nije ponovila. To ju je čudilo jer je poziv tada zvučao doista iskreno.

Kad se Ben Thompson okrenuo i uhvatio njezin pogled, Maggie se nasmiješila i prišla im.

- Tako mi je drago što vas vidim, Bene - reče.

- I meni, gospođo Fitzgerald - odgovori on, ali ne toplim glasom kakvog se sjećala s večere od prije dva tjedna. I zašto joj se nije obratio imenom?

Ona je nepokolebljivo nastavila.

- Domingo je veličanstven, zar ne?

- Da, i imali smo mnogo sreće što smo dobili Leonarda Slatkina iz St Louisa - reče Ben Thompson.

Maggie se čudila zašto joj nije ponudio piće, a kad je napokon uspjela naručiti sok od naranče, još se više zbunila kad ga on nije ni pokušao platiti.

- Connor se tako raduje što će vam se pridružiti u "Washington Providentu" - reče i otpije gutljaj soka.

Elizabeth Thompson je djelovala iznenađeno, ali ništa nije rekla.

- Posebno je zahvalan vama, Bene, što ste mu dopustili da počne mjesec dana kasnije kako bi mogao dovršiti onaj nezaključeni posao za svoju staru tvrtku.

Elizabeth je zaustila da nešto kaže, ali se oglasilo zvono za kraj pauze.

- Pa, bit će bolje da se vratimo na svoja mjesta - reče Ben Thompson, iako je njegova žena popila tek polovicu svoga pića. - Drago mi je što smo se ponovno vidjeli, gospođu Fitzgerald. - Čvrsto je uhvatio ženu za ruku i poveo je prema gledalištu. - Nadam se da ćete uživati u drugom činu.

Maggie nije uživala u drugom činu. Nije se mogla usredotočiti, jer je neprestano mislila na razgovor u predvorju. No bez obzira koliko ga je puta u mislima ponavljala, nije ga mogla povezati s onim što se prije samo dva tjedna događalo kod Thompsonovih. Kad bi znala kako stupiti u vezu s Connorom, prekršila bi životno pravilo i nazvala ga. Stoga je učinila drugo po redu. Kad je stigla kući, ponovno je nazvala Joan Bennett.

Telefon je zvonio i zvonio.

Idućeg jutra Connor je rano ustao. Gotovinom je podmirio račun, zaustavio taksi i bio na putu za Heathrow prije nego što je dežurni na recepciji uopće shvatio da je otišao. U sedam i četrdeset ukrcao se na Swissairov let 839 za Ženevu. Let je trajao malo manje od dva sata, a kad su kotači letjelice dotaknuli tlo on je namjestio kazaljke sata na deset i trideset.

Tijekom prekida putovanja iskoristio je pogodnost Swissairove ponude da se istušira. Ušao je u "ekskluzivne prostorije" - opis u njihovu časopisu leta - kao Theodore Lilvstrand, investicijski bankar iz Stockholma, a četrdeset minuta zatim izišao je kao Piet de Villiers, izvjestitelj Johannesburg Mercuijja.

Iako je još uvijek imao više od sat vremena na raspolaganju, Connor nije lutao po duty-free shopovima, te je samo kupio croissant i kavu u jednom od najskupljih restorana na svijetu.

Na koncu se zaputio prema izlazu 23. Red za Aeroflotov let za St Petersburg nije bio dug. Kad su poslije nekoliko minuta pozvali putnike, krenuo je u stražnji dio zrakoplova. Počeo je razmišljati o tome što treba učiniti idućeg jutra, kad vlak stigne na moskovski kolodvor Raveltaj. Ponovno je u mislima ponovio sve upute zamjenika direktora pitajući se zašto je Gutenberg ponovio riječi: "Pazi da te ne uhvate. Ali ako te uhvate, moraš tvrditi da nemaš apsolutno nikakve veze s CIA-om. Ne brini! Kompanija će se uvijek pobrinuti za tebe."

Samo se tek pristigle agente podsjećalo na Jedanaestu zapovijed.

- Zrakoplov za St Petersburg je upravo poletio, a naš je paket u njemu.

- Dobro - reče Gutenberg. - Imaš li još nešto?

- Ne - odgovori mladi CIA-in agent. Oklijevao je. - Osim...

- Osim što? Hajde, da čujem.

- Samo mi se učinilo da sam prepoznao još nekoga tko se ukrcao u zrakoplov.

- Tko je to bio? - prasne Gutenberg.

- Ne mogu se sjetiti njegova imena, a nisam ni siguran da sam ga uopće vidio. Nisam mogao riskirati i maknuti pogled s Fitzgeralda na više od nekoliko sekundi.

- Ako se sjetiš tko je to bio, odmah me nazovi.

- Da, gospodine. - Mladi je čovjek isključio mobitel i zaputio se prema izlazu 9. Za nekoliko će se sati opet nalaziti za svojim stolom u Bernu, ponovno u ulozi kulturnog atašea u američkom veleposlanstvu.

- Dobro jutro. Ovdje je Helen Dexter.

- Dobro jutro, direktorice - ukočeno odgovori predstojnik Ureda Bijele kuće.

- Mislila sam da bi Predsjednik želio odmah znati da je čovjek kojemu smo trebali ući u trag u Južnoafričkoj Republici ponovno u pokretu.

- Nisam siguran da vas razumijem - reče Lloyd.

- Šef našeg ureda u Johannesburgu upravo mi je javio da se Guzmanov ubojica prije dva dana ukrcao na let South African Airwaysa za London. Nosio je putovnicu na ime Martin Perry. U Londonu je ostao samo preko noći. Idućeg je jutra pošao Swissairovim letom za Ženevu, a koristio se švedskom putovnicom na ime Theodore Lilvstrand.

Lloyd je ovaj put nije prekidao. Na kraju krajeva, može premotati vrpcu unatrag ako Predsjednik bude točno želio znati što je rekla.

- U Ženevi se ukrcao u Aeroflotov let za St Petersburg. Tada je imao južnoafričku putovnicu na ime Piet de Villiers. Iz St Petersburga je noćnim vlakom krenuo u Moskvu.

- U Moskvu? Zašto u Moskvu? - upita Lloyd.

- Ako me sjećanje ne vara - reče Dexterica - uskoro bi se u Rusiji trebali održati izbori.

Kad je zrakoplov sletio u St Petersburgu, Connorov je sat pokazivao pet i pedeset. Zijevnuo je, protegnuo se i pričekao da se letjelica zaustavi, a tek je tada namjestio kazaljke sata na mjesno vrijeme. Kroz prozor je pogledao uzletišta koje je bilo u polumraku, jer je nedostajalo pola žarulja. Prsio je snijeg, ali se nije zadržavao. Stotinjak umornih putnika moralo je čekati još dvadeset minuta dok nije stigao autobus i prebacio ih do terminala. Neke se stvari jednostavno ne mijenjaju, bez obzira je li vlast u rukama KGB-a ili kriminalaca. Amerikanci su ih prozvali ruskom mafijom.

Connor je posljednji izašao iz letjelice i posljednji se iskrcao iz autobusa.

Muškarac koji je putovao u prvom razredu istog leta požurio je na početak reda kako bi bio siguran da će prvi proći kroz ured za imigraciju i carinu. Bio je zadovoljan što se Connor pridržava pravila iz priručnika. Kad je čovjek izašao iz autobusa, nijednom se nije okrenuo. Znao je da će Connorove oči stalno biti u pokretu.

Kad je Connor poslije trideset minuta izašao iz zračne luke na cestu punu rupa, zaustavio je prvi slobodni taksi i rekao vozaču neka ga odveze na kolodvor Protski.

Putnik prvog razreda slijedio je Connor a u dvoranu u kojoj su se kupovale karte. Dvorana je više sličila operi nego željezničkom kolodvoru. Pomno je pazio da vidi u koji će se vlak ukrcati. No još je jedan čovjek stajao u sjeni, a on je čak znao broj odjeljka u spavaćim kolima u kojem će se Fitzgerald nalaziti.

Američki kulturni ataše u St Petersburgu te je večeri propustio poziv za Kirov balet zato da bi Gutenburga mogao izvijestiti o tome kad se Fitzgerald ukrcao u noćni vlak za Moskvu. Nema potrebe da ga prati u vlaku jer će ga Ashley Mitchell, njegov kolega u glavnom gradu, idućeg jutra čekati na peronu broj 4 kako bi potvrdio da je Fitzgerald stigao na odredište. Atašeu je jasno stavljeno do znanja da je ovo Mitchellova operacija.

- Jedna karta za prvi razred u spavaćim kolima za Moskvu -Connor na engleskom reče prodavaču karata.

Čovjek mu je gurnuo kartu preko drvenog pulta, ali se razočarao kad mu je putnik pružio novčanicu od deset tisuća rubalja. Nadao se da će mu taj putnik pružiti priliku da se malo okoristi na račun tečaja, a to bi bilo drugi put te večeri.

Connor je pregledao svoju kartu prije nego što se zaputio prema brzom vlaku za Moskvu. Hodao je pretrpanim peronom i prošao kraj nekoliko starih zelenih vagona koji su izgledali kao da su izgrađeni prije Oktobarske revolucije, zaustavio se kraj vagona K i svoju kartu pokazao ženi koja je stajala kraj otvorenih vrata. Ona ju je probušila i maknula se u stranu kako bi se mogao popeti u vagon. Connor je hodao niz hodnik i tražio odjeljak broj 8. Kad ga je našao, upalio je svjetlo i zaključao se unutra; ne zato što se bojao da će ga banditi opljačkati, o čemu se tako često izvještavalo u američkom tisku, već zato što je morao još jednom promijeniti svoj identitet.

Vidio je mladića svježeg lica koji je stajao ispod ploče s dolascima na ženevskom aerodromu, i pitao se odakle ih vrbuju u današnje vrijeme. Nije se trudio opaziti agenta u St Petersburgu; znao je da će netko biti ondje kako bi provjerio da je stigao, a netko će drugi čekati na peronu u Moskvi. Gutenberg ga je već obavijestio o agentu Mitchellu, a opisao ga je kao prilično neiskusnog i nesvjesnog Fitzgeraldova statusa.

Vlak je krenuo iz St Petersburga točno jednu minutu prije ponoći, a blagi, ritmički zvuk kotača vagona što su kloparali po tračnicama uskoro je uspavao Connora. Naglo se probudio i pogledao na sat: četiri i trideset sedam. Tako dugo nije spavao već tri noći za redom.

Tada se sjetio svog sna. Sjedio je na klupi na Trgu Lafayette, gledao prema Bijeloj kući i razgovarao s nekim koji nijednom nije pogledao prema njemu. Sastanak što ga je prethodnog tjedna imao sa zamjenikom direktora ponovio se od riječi do riječi, ali nije se mogao sjetiti što mu je u tom razgovoru stalno smetalo. Probudio se baš kad je Gutenberg stigao do rečenice što ju je Fitzgerald ponovno želio čuti.

Nije bio ništa bliže rješenju problema kad je vlak u osam i trideset tri toga jutra stigao na kolodvor Raveltaj.

- Gdje ste? - upita Andy Lloyd.

- U telefonskoj govornici u Moskvi - odgovori Jackson. - Preko Londona, Ženeve i St Petersburga. Čim je sišao s vlaka, sve nas je poveo u lov na maglu. Za otprilike deset minuta uspio se otresti našeg čovjeka u Moskvi. Da ga nisam baš ja naučio tehnici zavaravanja, riješio bi se i mene.

- Gdje je na kraju završio? - upita Lloyd.

- Uzeo je sobu u malenom hotelu u sjevernom dijelu grada.

- Je li još uvijek ondje?

- Nije, izišao je poslije otprilike sat vremena, ali bio je tako dobro prerušen da mi je zamalo promaknuo. Da nisam zapazio njegov način hoda, možda bi mi zbrisao.

- Kamo je pošao? - upita Lloyd.

- Ponovno je krenuo zaobilaznim putem, a na kraju je završio u stožeru za kampanju Viktora Zerimskog.

- Zašto Zerimski?

- Još ne znam, ali izišao je iz zgrade noseći svu literaturu Zerimskijeve kampanje. Zatim je na kiosku kupio plan grada i ručao u obližnjem restoranu. Poslije podne je unajmio malen automobil i tada se vratio u hotel. Otad nije izišao iz zgrade.

- O, moj Bože - odjednom izusti Lloyd. - Ovaj će put to biti Zerimski.

Usljedila je duga stanka s druge strane linije, a tada Jackson reče:

- Ne, to je nemoguće.

- Zašto ne?

- Nikad ne bi pristao izvršiti tako osjetljiv zadatak, osim ako naredba nije stiglo ravno iz Bijele kuće. Poznajem ga dovoljno dugo da bih bio siguran u to.

- Pokušajte ne zaboraviti da je vaš prijatelj izvršio točno isti zadatak u Kolumbiji. Nema sumnje da ga je Dexterica uvjerila da je i tu operaciju odobrio Predsjednik.

- Mogao bi postojati alternativni scenarij - tiho će Jackson.

- Primjerice?

- Da ne kane ubiti Zerimskoga, već Connora. Lloyd zapiše ime u svoj žuti notes.

DRUGI DIO

Samotnjak

11.

- Amerikanac?

- Da - reče Jackson ne gledajući dolje prema izvoru cvrkutava glasa.

- Trebate li štogod?

- Ne, hvala - reče još uvijek ne skidajući pogleda s ulaza u hotel.

- Sigurno vam nešto treba. Amerikancima uvijek nešto treba.

- Meni ništa ne treba. Odlazi već! - odlučno će Jackson.

- Kavijar? Ruske lutke? Generalska odora? Krznena kapa? Žena?

Jackson prvi put spusti pogled na dječaka. Imao je na sebi jaknu od ovčje kože za tri broja preveliku. Na glavi je imao kapu od zečjeg krzna za kakvom je Jackson iz minute u minutu sve više žudio. Dječakov je smiješak otkrio da mu dva zuba nedostaju.

- Ženu? U pet sati ujutro?

- Dobro vrijeme za ženu. No možda vam se više sviđa muškarac?

- Koliko naplaćuješ svoje usluge?

- Kakvu vrstu usluga? - sumnjičavo upita dječak.

- Kao kurir.

- Kurir? .

- Pomagač, onda.

- Pomagač?
- Pomoćnik.
- Ah, misliš partner, kao u američkim filmovima.
- Dobro, sad kad smo se složili o opisu tvoga posla, mudrijašu, koliko naplaćuješ?
- Na dan? Na tjedan? Na mjesec?
- Na sat.
- Koliko nudite?
- Pravi mali poduzetnik, je li?
- Učimo od Amerikanaca - reče dječak i nasmiješi se od uha do uha.
- Jedan dolar - reče Jackson. Dječak se počne smijati.
- Ja možda jesam mudrijaš, ali vi ste komedijaš. Deset dolara.
- To je čisto iznuđivanje.

Dječak je prvi put izgledao zbunjeno.

- Dat ću ti dva.
- Šest.
- Četiri.
- Pet.
- Dogovoreno - reče Jackson.

Dječak uzdigne dlan desne ruke visoko u zrak, što je također vidio u američkim filmovima. Jackson ga pljesne. Dogovor je pao. Dječak odmah pogleda na svoj Rolex.

- Dakle, kako se zoveš? - upita Jackson.
- Sergej - odgovori dječak. - A ti?
- Jackson. Koliko ti je godina, Sergej?
- Koliko želiš da imam godina?
- Prestani s glupostima i reci mi koliko imaš godina.
- Četrnaest.
- Nisi ni dan stariji od devet.
- Trinaest.
- Deset.
- Jedanaest.
- U redu - reče Jackson. - Neka bude jedanaest.
- Koliko je tebi godina? - upita dječak.
- Pedeset četiri.
- Neka bude pedeset četiri - reče Sergej. Jackson se prvi put u nekoliko dana nasmijao.
- Kako to da tako dobro govoriš engleski? - upita i dalje motreći na ulaz u hotel.
- Moja majka dugo živjela s Amerikancem. On se vrati u Sjedinjene Države prošlu godinu, ali ne uzme nas.

Ovaj put Jackson povjerova da dječak govori istinu.

- Dakle, kakav je posao, partner? - upita Sergej.
- Pazimo na nekoga tko boravi u hotelu.
- Je li prijatelj ili neprijatelj?
- Prijatelj.
- Mafija?
- Ne, on radi za dobre momke.
- Nemoj se ponašati kao da sam dijete - reče Sergej pomalo ljutitim glasom. - Mi smo partneri, sjeti se.
- U redu, Sergej. On je prijatelj - reče Jackson baš kad se Connor pojavio na ulazu. - Ne miči se.
- Čvrsto položi ruku na dječakovo rame.
- Je li to on? - upita Sergej.
- Da, to je on.
- Ima ljubazno lice. Možda bolje da radim za njega.

Dan Viktora Zerimskog nije dobro počeo, a tek je bilo nekoliko minuta iza osam. Predsjedavao je sastanku Centralnog vijeća Komunističke partije, a govorio je Dmitri Titov, njegov šef stožera.

- Međunarodno tijelo promatrača stiglo je u Moskvu kako bi pratilo izborni postupak - govorio je Titov. - U prvom redu paze na bilo kakav nagovještaj namještanja rezultata, ali njihov predsjedavajući je već priznao da uz tako golemo i prošireno biračko tijelo nikako ne mogu uočiti svaku nepravilnost. - Titov je svoj izvještaj završio rekavši da mafija još više novca ulaže u Černopovljevu kampanju sad kad je drug Zerimski izbio na drugo mjesto.

Zerimski je gladio svoje dugačke brkove dok je naizmjenice pogledavao svakog od ljudi smještenih za okruglim stolom.

- Kad ja budem Predsjednik - reče i ustane sa svog mjesta na čelu stola - pobacat ću te mafijaške gadove u zatvor, jednog po jednog. Tada će do kraja života moći brojiti samo kamenje.

Članovi Centralnog vijeća već su mnogo puta čuli kako se njihov voda okomljuje na mafiju, iako ih u javnosti nikad nije poimence spominjao.

Niski, mišićavi muškarac udari šakom po stolu.

- Rusija se mora vratiti starinskim vrijednostima zbog kojih nas je ostatak svijeta nekoć poštovao.

Svi okupljeni oko stola, dvadeset jedan muškarac, kimnuli su glavama iako su tijekom posljednjih mjeseci neprestano slušali te riječi.

- U proteklih deset godina nismo činili ništa drugo nego uvezli ono najgore što Amerika nudi. Nastavili su kimati glavama, pogleda uprtih u njega.

Zerimski prođe prstima kroz svoju gustu crnu kosu, uzdahne i ponovno sjedne. Pogleda svog šefa stožera.

- Što radim danas ujutro?

- Posjetit ćete Puškinov muzej - reče Titov. - Očekuju vas u deset sati.

- Otkazi to. Potpuni gubitak vremena s obzirom na to da do izbora ima samo osam dana. -

Ponovno lupi šakom po stolu. - Trebao bih biti vani na ulicama gdje me ljudi mogu vidjeti.

- Ali direktor muzeja je tražio subvenciju vlade za restauriranje djela vodećih ruskih umjetnika - reče Titov.

- Bacanje novca - reče Zerimski.

- A Černopova su kritizirali jer je srezao potporu za umjetnost

- nastavi šef stožera.

- U redu. Dat ću im petnaest minuta.

- Dvadeset tisuća Rusa svakog tjedna posjeti Puškinov muzej

- doda Titov gledajući tipkane bilješke ispred sebe.

- Neka bude trideset minuta.

- I Černopov vas je prošli tjedan na televiziji optužio da ste neobrazovani razbojnik.

- Što je učinio? - prodere se Zerimski. - Studirao sam pravo na Moskovskom sveučilištu dok je Černopov još uvijek bio radnik na farmi.

- To je, dakako, točno, družo predsjedavajući - reče Titov - ali naše interne ankete potvrđuju da javnost to ne doživljava tako, te da Černopov uspijeva prenijeti svoju poruku.

- Interne ankete? Još nešto na čemu imamo zahvaliti Amerikancima.

- Oni su Toma Lawrencea doveli na vlast.

- Kad ja budem izabran, sam ću se zadržati na vlasti.

Connorova ljubav prema umjetnosti začela se kad ga je Maggie vukla po galerijama dok su još bili studenti. U početku je išao s njom samo da bi što više vremena provodio u njenu društvu, ali je za nekoliko tjedana postao obraćenik. Kad god bi zajedno nekamo putovali, rado bije pratio u bilo koju galeriju po njenom izboru, a čim su preselili u Washington, postali su Prijatelji Corcorana i Članovi Phillipsa. Dok je direktor muzeja vodio Zerimskoga naokolo, Connor je morao paziti da mu pažnju ne odvuče mnoga umjetnička djela, te da se usredotoči na promatranje komunističkog vođe.

Kad su Connora prvi put poslali u Rusiju, još 1980. godine, bilo koji visoki političar bi se najviše približio narodu zureći u njega iz Prezidija tijekom prvomajskih parada. No sad kad

mase mogu birati glasačkim listićima, odjednom je postalo potrebno da se oni koji žele biti izabrani kreću među masama, čak i da poslušaju njihova gledišta.

Galerija je bila krcata kao stadion Cooke kad Redskinsi imaju utakmicu, a gdje god bi se Zerimski pojavio, mnoštvo bi se razdvojilo kao da je on Mojsije koji prilazi Crvenom moru. Kandidat se polako kretao među Rusima, ignorirajući slike i skulpture u korist njihovih ispruženih ruku.

Zerimski je bio niži no što je izgledao na fotografijama, a okružio se skupinom još nižih pomoćnika kako bi ojačao svoj ego. Connor se sjetio komentara predsjednika Trumana o visini: "Kad se sve svede na centimetre, momče, treba uzeti u obzir samo čelo." Tako je jednom rekao nekom studentu iz Missourija. "Bolje je imati centimetar dva više između korijena nosa i vlasišta nego između gležnja i koljena." Connor je vidio da Zerimskijeva taština nije utjecala na njegov smisao za odijevanje. Odijelo mu je bilo lošega kroja, a košulja mu je bila izlizana na ovratniku i manšetama. Connor se pitao je li direktor Puškinova muzeja mudro postupio kad je odjenuo po mjeri sašiveno odijelo koje očito nije izrađeno u Moskvi.

Iako je Connor bio svjestan činjenice da je Viktor Zerimski oštrouman i obrazovan čovjek, uskoro je postalo jasno da tijekom godina nije često posjećivao umjetničke galerije. Dok je žurio kroz mnoštvo, katkad je prstom pokazivao neko platno i glasno izgovarao ime umjetnika.

Nekoliko je puta uspio pogriješiti, ali je mnoštvo ipak kimalo glavama u znak odobravanja.

Ignorirao je veličanstvenog Rubensa, pokazujući više zanimanja za jednu majku s djetetom u mnoštvu nego za genijalnost kojom je isti prizor prikazan na slici iza nje. Kad je podigao dijete i pozirao za fotografiju s majkom, Titov je predložio da se pomaknu korak desno. Tako će se na fotografiji vidjeti i Djevica Marija. Nijedna naslovnica neće tome moći odoljeti.

Kad je prošao kroz šest galerija i bio siguran da su svi posjetitelji Puškinova muzeja znali da je tu, Zerimskome je postalo dosadno pa je skrenuo pozornost na novinare koji su ga u stopu slijedili.

Na odmorištu prvoga kata počeo je održavati improviziranu tiskovnu konferenciju.

- Hajde, pitajte me što god želite - reče zagledavši se u skupinu novinara.

- Kakva je vaša reakcija na posljednje rezultate predizbornih anketa, gospodine Zerimski? - upita moskovski dopisnik Timesa.

- Idu u pravom smjeru.

- Čini se da ste sada na drugome mjestu, a stoga i jedini pravi suparnik Černopovu - dovikne drugi novinar.

- Do dana izbora on će biti moj jedini pravi suparnik - reče Zerimski.

Njegova se pratnja poslušno nasmijala.

- Mislite li da bi Rusija ponovno trebala postati komunistička država, gospodine Zerimski? - začuje se neizbježno pitanje izgovoreno američkim naglaskom.

Prepredeni političar bio je previše oprezan da bi upao u tu zamku.

- Ako time mislite na vraćanje više stope zaposlenosti, manje inflacije i bolji životni standard, odgovor mora biti potvrđan.

Slično bi rekao i republikanski kandidat tijekom američke predizborne kampanje.

- Ali Černopov tvrdi da je baš to vladina trenutna politika.

- Trenutna vladina politika - reče Zerimski - je pobrinuti se da premijer zadrži obilje dolara na svom švicarskom bankovnom računu. Taj novac pripada ruskom narodu, a baš zato on ne zasluži da bude naš sljedeći Predsjednik. Rečeno mi je da će, kad časopis Fortune objavi svoj popis od deset najbogatijih ljudi na svijetu, Černopov biti na sedmome mjestu. Izaberite ga za Predsjednika, pa će u roku od pet godina maknuti Billa Gatesa s prvog mjesta. Ne, prijatelju - doda - uskoro ćete saznati da će ruski narod zdušno glasovati za povratak u one dane kad smo bili najcjenjenija zemlja na svijetu.

- I ona koje su se najviše bojali? - dometne drugi novinar.

- Više bih volio to nego da se nastavi sadašnja situacija u kojoj nas ostatak svijeta jednostavno ignorira - reče Zerimski. Sad su izvjestitelji zapisivali svaku njegovu riječ.

- Zašto tvoga prijatelja tako zanima Viktor Zerimski? - šapne Sergej na drugom kraju galerije.

- Postavljaš previše pitanja - reče Jackson.

- Zerimski loš čovjek.

- Zašto? - upita Jackson pogleda prikovana na Connora.

- Ako izabran, on staviti ljude poput mene u zatvor i svi se vratimo u "dobre stare dane", a on je u Kremlju, jede kavijar i pije votku.

Zerimski se dugim koracima zaputio prema izlazu iz galerije, a njegova pratnja i direktor muzeja nastojali su ga pratiti. Zerimski je zastao na posljednjoj stubi kako bi ga fotografirali ispod goleme Govine slike Krista skidaju s križa. Connora je tako dirnula slika da ga je mnoštvo zamalo srušilo.

- Sviđa ti se Goya, Jackson? - šapne Sergej.

- Nisam ih baš mnogo vidio - prizna Amerikanac. - Ali da - reče - doista je veličanstven.

- Imaju ih još nekoliko u podrumu - reče Sergej. - Uvijek mogu srediti da se jedna... - Protrljao je palac s kažiprstom.

Jackson bi bio pljusnuo dječaka kad to ne bi privuklo pozornost na njih.

- Tvoj čovjek ponovno krenuo - odjednom će Sergej. Jackson podigne glavu i opazi kako Connor nestaje kroz sporedni izlaz iz galerije.

Connor je sjedio sam u grčkom restoranu u Prečinstenskoj i razmišljao o onome što je tog jutra vidio. Iako je Zerimski uvijek okružen gomilom snagatora, a njihove oči zure u svim pravcima, ipak ga ne čuvaju onako dobro kao većinu zapadnjačkih vođa. Nekolicina njegovih tjelohranitelja možda je hrabra i domišljata, ali čini se da samo trojica imaju prijašnjih iskustava kad je riječ o čuvanju svjetskog državnika. A oni ne mogu stalno biti na dužnosti.

Pokušavao je probaviti prilično lošu musaku dok je proučavao ostatak Zerimskijeva itinerara, sve do dana izbora. Tijekom idućih osam dana kandidata će se vidjeti u javnosti u dvadeset sedam različitih prigoda. Do trenutka kad je konobar pred njega stavio crnu kavu, Connor je u užu krug izabrao samo tri mjesta pogodna za razmatranje ako jednog od kandidata treba maknuti s biračkih listića.

Pogledao je na sat. Te će se večeri Zerimski obratiti partijskom skupu u Moskvi. Sljedećeg će dana vlakom oputovati u Jaroslavl gdje će otvoriti jednu tvornicu, a potom će se vratiti u glavni grad kako bi gledao Boljšoj balet. Odatle će noćnim vlakom krenuti za St Petersburg. Connor je već odlučio da će slijediti Zerimskija u Jaroslavl. Također je rezervirao kartu za St Petersburg. Dok je pijuckao kavu, razmišljao je o Mitchellu u Puškinovu muzeju, koji se skrivao iza najbližeg stupa kad god bi Connor pogledao prema njemu i nastojao potisnuti smijeh. Odlučio je da će Mitchellu dopustiti da ga slijedi tijekom dana - u određenom bi se trenutku mogao pokazati korisnim - ali neće mu dopustiti da otkrije gdje noću spava. Pogledao je kroz prozor i vidio kako kulturni ataše sjedi na klupi i čita Pravdu. Nasmiješio se. Profesionalac bi uvijek trebao biti u mogućnosti promatrati svoj plijen, a da ga se ne vidi.

Jackson izvadi lisnicu iz unutrašnjeg džepa sakoa, izvadi novčanicu od sto rubalja i pruži je dječaku.

- Donesi nam obojici nešto za jelo, ali ne približavaj se onom restoranu - reče i glavom pokaže preko ceste.

- Nikad nisam bio u restoranu. Što želiš?

- Isto što i ti.

- Brzo učiš, Jackson - reče Sergej i hitro se udalji.

Jackson pogleda na obje strane ceste. Muškarac koji je sjedio na klupi i čitao Pravdu nije imao ogrtača. Očito je pretpostavljao da se praćenje uvijek odvija u toplom, ugodnom okruženju, no budući da je prethodnoga dana izgubio Fitzgeralda, nikako nije smio riskirati i maknuti se. Uši su mu bile jarko crvene, lice rumeno od hladnoće, a nije imao nikoga da mu donese nešto za jelo. Jackson je sumnjao da će ga sutradan vidjeti.

Sergej se vratio poslije nekoliko minuta noseći dvije papirnate vrećice. Jednu je dodao Jacksonu.

- Big Mac s krumpirićima i ketchupom.

- Zašto imam osjećaj da će Zerimski zatvoriti McDonald's ako postane predsjednik? - reče Jackson i odgrize komad hamburgera.

- Mislio sam da ti ovo treba - reče Sergej i pruži mu vojničku kapu od zečjega krzna.

- Zar je sto rubalja bilo dovoljno za sve ovo? - upita Jackson.

- Ne, kapu sam ukrao - ravnodušno će Sergej. - Mislio sam da je tebi potrebnija.
- Mogli bi nas obojicu uhititi.
- Nije vjerojatno - reče Sergej. - U Rusiji ima više od dva milijuna vojnika. Polovica nije već mjesecima dobila plaću, a većina bi ti prodala vlastitu sestru za sto rubalja.
- Jackson isproba kapu; savršeno mu je pristajala. Ništa nisu govorili dok su jeli, pogleda prikovanih za restoran.
- Vidiš li onog čovjeka koji sjedi na klupi i čita Pravdu, Jackson?
- Da - reče Jackson između zalogaja.
- Jutros je bio u galeriji.
- Ti također brzo učiš - reče Jackson.
- Nemoj zaboraviti da imam rusku majku - odgovori Sergej. -Usput rečeno, na čijoj je strani čovjek s klupe?
- Znam tko ga plaća - reče Jackson - ali ne znam na čijoj je strani.

12.

Connor je među posljednjima stigao u Lenjinovu memorijalnu dvoranu. Sjeo je u stražnjem dijelu prostorije, rezerviranom za tisak, i pokušao biti što neupadljiviji. Nije uspijevaio potisnuti sjećanje na to kad je zadnji put bio na političkom sastanku u Rusiji. Tom je prilikom također došao slušati komunističkog kandidata, ali to je bilo u vremenima kad se na glasačkim listićima nalazilo samo jedno ime. Možda se zato na dan izbora pojavilo samo sedamnaest posto glasača. Connor se osvrne po prostoriji. Iako je još preostalo petnaest minuta do predviđenog dolaska kandidata, sva su mjesta već bila zauzeta, a prolazi između sjedala također su bili gotovo puni. U prednjem dijelu dvorane nekoliko se službenika motalo oko pozornice i provjeravalo je li sve onako kako vođa očekuje. Neki je starac u stražnjem dijelu pozornice namještao grandiozni naslonjač.

Skup odanih partiji nije mogao biti u većoj suprotnosti s američkom političkom konvencijom. Delegati, ako su to oni, imali su na sebi iznošenu odjeću. Izgledali su pothranjeni i sjedili su u tišini dok su čekali da se pojavi Zerimski.

Connor sagne glavu i počne nešto črkati u svoj notes; nije se želio upuštati u razgovor s novinarkom sa svoje lijeve strane. Već je dopisniku sa svoje druge strane rekla da radi za Istanbul News, jedine engleske novine u Turskoj, te da njezin urednik misli da bi bila tragedija ako Zerimski ikad postane predsjednikom. Nastavila je i rekla da je nedavno izvijestila o tome kako bi komunistički kandidat ipak mogao uspjeti. Da je Connora pitala za mišljenje, on bi se s time morao složiti. Izgledi da će morati izvršiti svoj zadatak bili su sve bliži.

Nekoliko trenutaka kasnije turska je izvjestiteljica počela skicirati portret Zerimskoga. Njezine novine očito si nisu mogle priuštiti luksuz fotografa i zacijelo su se oslanjale na brzojavne usluge i na sve što im ona može poslati. Morao je priznati da je crtež prilično vjeran.

Connor ponovno pogleda po prostoriji. Je li moguće izvršiti atentat na nekoga u ovako pretrpanoj prostoriji? Ne ako se čovjek nada bijegu. Sređivanje Zerimskoga dok je u svom automobilu bila je druga mogućnost, iako je sigurno da će vozilo imati dobru zaštitu. Nijedan profesionalac ne bi uzimao u obzir bombu, koja često poubija nedužne ljude i ne uspije eliminirati cilj. Ako želi imati bilo kakve izgleda za bijeg, morat će se osloniti na dobru pušku na otvorenom prostoru. Nick Gutenberg ga je uvjeravao da će se Remington 700, izrađen po narudžbi, nalaziti na sigurnom u američkom veleposlanstvu mnogo prije nego što on stigne u Moskvu - još jedna zlouporaba diplomatske pošte. Ako Lawrence izda naredbu, njemu će prepustiti biranje vremena i mjesta.

Pošto je potanko proučio Zerimskijev itinerar, Connor je odlučio da će njegov prvi izbor biti Severodvinsk. Ondje će se komunistički vođa obratiti skupu u brodogradilištu, dva dana prije izbora. Connor je već počeo proučavati raznovrsne dizalice na ruskim dokovima, te mogućnost da duže vrijeme ostane skriven u jednoj od njih.

Glave su se počele okretati prema stražnjem dijelu prostorije i Connor se osvrne. Skupina muškaraca u loše krojenim odijelima s kvrgama ispod pazuha počela je ispunjavati stražnji dio dvorane, pogledima pregledavajući prostoriju prije nego što se pojavi njihov vođa.

Connor je zapazio da su njihove metode primitivne i neučinkovite, ali su se, poput svih snaga osiguranja, vjerojatno nadali da će njihova nazočnost i brojnost svakoga navesti da dvaput promisli prije nego nešto pokuša. Pogledao je lica - sva su se tri profesionalca vratila na dužnost. Odjednom je glasan pljesak odjeknuo u stražnjem dijelu dvorane, a potom je uslijedilo klicanje. Kad je Zerimski ušao, članovi partije su kao jedan ustali kako bi pozdravili svoga vođa. Čak su i novinari morali ustati ako su ga željeli načas vidjeti. Zerimski se putem do pozornice stalno zaustavljao kako bi dotaknuo ispružene ruke. Kad je konačno stigao do pozornice, buka je postala gotovo zaglušujuća.

Postariji predsjedavajući, koji je strpljivo čekao u prednjem dijelu dvorane, poveo je Zerimskoga uza stube na pozornicu i prema velikom naslonjaču. Kad je Zerimski sjeo, čovjek se polako uputio prema mikrofону. Publika je ponovno sjela na svoja mjesta i utihnula.

Nije baš uspješno predstavio "sljedećeg Predsjednika Rusije", a što je duže govorio, publika je postajala nemirnija. Zerimskijeva pratnja, koja je stajala iza njega, počela se vrpolti i izgledati razdraženo. Posljednji čovjekov potez bio je prikazivanje govornika kao "prirodnog nasljednika Vladimira Iljiča Lenjina". Maknuo se da bi napravio mjesta svom vođi, koji uopće nije izgledao siguran da je usporedba s Lenjinom sretno izabrana.

Kad je Zerimski ustao i polako krenuo naprijed, mnoštvo je ponovno oživjelo. Podigao je ruke visoko u zrak, a gomila je klicala glasnije nego ikad.

Connorov se pogled nije micao sa Zerimskoga. Pomno je pratio svaki njegov pokret, kako je stajao, kakvo je držanje imao. Poput svih energičnih ljudi, malo je bilo trenutaka u kojima je bio posve miran.

Kad je Zerimski osjetio da je klicanje dovoljno dugo trajalo, mahnuo je slušateljima neka ponovno sjednu. Connor je uočio da je cijeli postupak, od početka do kraja, trajao malo dulje od tri minute.

Zerimski nije počeo govoriti sve dok svi nisu sjeli i dok nije zavládala potpuna tišina.

- Drugovi - počne odlučnim glasom - za mene je velika čast da mogu stajati pred vama kao vaš kandidat. Sa svakim danom što prolazi postajem sve više i više svjestan činjenice da ruski narod zahtijeva novi početak. Iako se malo naših građana želi vratiti u stari totalitarni režim iz prošlosti, većina želi vidjeti pravedniju raspodjelu dobara stvorenih njihovom vještinom i napornim radom.

Publika je ponovno počela pljeskati.

- Nikad nemojmo zaboraviti - nastavi Zerimski - da Rusija može iznova postati najpoštovanijom zemljom svijeta. Ako druge zemlje sumnjaju u to, pod mojim će vodstvom to činiti na vlastiti rizik.

Novinari su mahnito pisali, a publika je još glasnije klicala. Prije nego što je Zerimski mogao ponovno progovoriti prošlo je gotovo dvadeset sekundi.

- Pogledajte moskovske ulice, drugovi. Da, vidjet ćete mercedese, BMW-e i jaguare, ali tko ih vozi? Samo nekolicina privilegiranih. I ta se nekolicina nada da će Černopov biti izabran kako bi oni mogli i dalje uživati u načinu života kakvom se nitko u ovoj prostoriji ne može nadati. Došlo je vrijeme, prijatelji, da se to bogatstvo, vaše bogatstvo, podijeli mnogima, a ne samo nekolicini. Radujem se danu kad se Rusija više neće hvaliti da ima više limuzina nego obiteljskih automobila, više jahti nego ribarskih brodova, i više švicarskih računa nego bolnica.

Publika je još jednom pljeskom pozdravila njegove riječi.

Kad se buka konačno utišala, Zerimski je spustio glas, ali se svaka riječ ipak jasno čula u stražnjem dijelu dvorane.

- Kad ja postanem vaš Predsjednik, neću otvarati bankovne račune u Švicarskoj, već tvornice diljem Rusije. Neću provoditi vrijeme opuštajući se u luksuznoj đaci, već ću danonoćno raditi za svoju zemlju. Posvetit ću se služenju vama i bit ću više nego zadovoljan predsjedničkom plaćom umjesto da uzimam mito od nepoštenih poslovnih ljudi čiji je jedini interes opljačkati našu državu.

Ovaj put prošlo je više od minute prije nego što su mu dopustili da nastavi.

- U stražnjem dijelu prostorije - reče i debelim prstom pokaže prema okupljenim izjaviteljima - nalaze se predstavnici svjetskog tiska. - Zastane, izvije usnu i doda: - Želio bih reći da su više nego dobro došli.

Nakon ove napomene nije bilo pljeska.

- Međutim, dopustite da ih podsjetim da će, kad ja budem Predsjednik, njihova nazočnost biti stalno potrebna, a ne samo tijekom predizborne kampanje. Jer tada Rusija neće skakati kako bi dobila milostinju kad god se sastane Skupina sedmorice, nego će ponovno biti glavni sudionik svjetskih događaja. Ako Černopov bude izabran, Amerikance će više zabrinjavati stajališta Meksika nego Rusije. U budućnosti će predsjednik Lawrence morati slušati što vi kažete i neće se moći samo ulagivati svjetskom tisku govoreći im kako mu se sviđa Boris.

Smijeh se proširio dvoranom.

- Može sve ostale zvati po imenu, ali meni će se obraćati s "gospodine Predsjedniče".

Connor je znao da će američki mediji o tome izvještavati od jedne do druge obale, te da će svaku riječ govora podrobno raščlaniti u Ovalnom uredu.

- Preostaje još samo osam dana, prijatelji, prije nego što narod odluči - reče Zerimski. -

Provedimo svaki trenutak tog vremena radeći na tome da na dan izbora odnesemo premoćnu pobjedu. Pobjedu koja će cijelom svijetu poslati poruku da na svjetskoj pozornici ponovno moraju računati s Rusijom kao moćnom silom. -Glas mu je počeo jačati sa svakom riječi. - Ali nemojte to učiniti za mene. Nemojte to činiti čak ni za Komunističku partiju. Učinite to za sljedeću generaciju Rusa, a oni će tada moći igrati ulogu građana najmoćnije zemlje na svijetu. Tada, kada budete dali svoj glas, učinit ćete to znajući da još jednom možemo dopustiti ljudima da budu snaga koja stoji iza nacije. - Zastane i prijeđe pogledom preko publike. - Ja tražim samo jedno, povlasticu da mi dopustite voditi te ljude. - Spustivši glas gotovo do šapta, završi riječima: -Nudim se da budem vaš sluga.

Zerimski korakne unatrag i podigne ruke u zrak. Publika ustane kao jedan čovjek. Završetak govora trajao je četrdeset sedam sekundi, i ni u jednom trenutku on nije mirno stajao. Pomaknuo se najprije lijevo i zatim desno, a svaki je put podigao odgovarajuću ruku, ali nikad na duže od nekoliko sekundi. Potom se duboko naklonio, a nakon što je dvanaest sekundi ostao nepomičan, naglo se uspravio i zapljeskao s ostalima.

Još je jedanaest minuta ostao na sredini pozornice, uvijek iznova ponavljajući neke svoje kretnje. Kad je osjetio da je iz publike iscijedio sav mogući pljesak, sišao je stubama s pozornice, a pratnja je krenula za njim. Dok je hodao središnjim prolazom, buka je postala gromoglasna i još se više ruku ispružilo prema njemu. Zerimski je hvatao ruke koliko god je mogao dok se polako primicao stražnjem dijelu dvorane. Connorov ga pogled nijednom nije napustio. Čak i nakon što je Zerimski izišao iz dvorane, klicanje se nastavilo. Nije utihnulo sve dok publika nije počela odlaziti.

Connor je zapazio nekoliko karakterističnih pokreta glave i ruku, malene osobitosti što ih je često ponavljao. Već je utvrdio da određeni pokreti redovito prate određene izraze, te je znao da će ih uskoro moći predviđati.

- Tvoj je prijatelj upravo otišao - reče Sergej. - Pratim ga?

- To neće biti potrebno - reče Jackson. - Znamo gdje će provesti noć. Pazi, sad će sat-dva voditi unaokolo onog jadnika koji je nekoliko koraka iza njega.

- Što ćemo mi sada? - upita Sergej.

- Malo se naspavaj. Imam osjećaj da će sutra biti dugi dan.

- Još mi nisi platio za danas - reče Sergej i ispruži ruku. - Devet sati po 6 dolara je 56 dolara.

- Mislim da je ipak osam sati po 5 dolara - reče Jackson. -Ali pokušaj jest zgodan. - Pružio je Sergeju 40 dolara.

- A sutra? - upita njegov mladi partner nakon što je izbrojio novčanice i spremio ih u džep. - Kad želiš da dođem?

- Čekaj me ispred njegova hotela u pet sati, i nemoj kasniti. Pretpostavljam da ćemo slijediti Zerimskoga na njegovo putovanje u Jaroslavl, a zatim ćemo se vratiti u Moskvu prije odlaska u St Petersburg.

- Imaš sreće, Jackson. Rođen sam u St Petersburgu i sve znam o njemu. Ali zapamti, izvan Moskve naplaćujem dvostruko.

- Znaš, Sergej, nastaviš li ovako, uskoro ćeš biti preskup za ovo tržište.

13.

Maggie se sa sveučilišnog parkirališta izvezla minutu poslije dvanaest. Skrenula je lijevo u Ulicu Prospect i samo je kratko zakočila na prvom znaku "stop", a zatim je ubrzala i udaljila se. Uvijek je uzimala samo sat vremena za ručak, a ako ne bi uspjela naći parkiralište blizu restorana, to će smanjiti vrijeme što ga imaju na raspolaganju da budu zajedno. Danas joj je potrebna svaka minuta tog sata.

Dakako, nitko se od njenih kolega ne bi bunio kad bi uzela slobodno poslijepodne. Nakon dvadeset osam godina rada na Sveučilištu - posljednjih šest kao dekanica na prijamnom - Sveučilište Georgetown bi moralo zamoliti posebnu pomoć kad bi zatražila da joj plate prekovremeni rad u svim tim godinama.

Barem su danas bogovi na njezinoj strani. Jedna je žena kolima izlazila s mjesta samo nekoliko metara udaljenog od restorana u kojem su dogovorile sastanak. Maggie je u automat ubacila četiri kovanice od po četvrt dolara kako bi pokrila cijeli sat.

Kad je ušla u Cafe Milano, Maggie je šefu sale rekla svoje ime.

- Da, naravno, gospodo Fitzgerald - reče čovjek i povede je do stola gdje se pridružila nekome tko nikad nikamo nije zakasnio.

Maggie je ženu koja je devetnaest godina bila Connorova tajnica poljubila u obraz i sjela joj nasuprot. Joan je vjerojatno voljela Connora kao što nikad nije voljela nijednog muškarca, a za tu ljubav nikad nije dobila ništa više od povremenog poljupca u obraz i dara za Božić, što ga je Maggie kupovala. Iako Joan još nije imala pedeset godina, njezina jednostavna odjeća od tvida, cipele bez visokih potpetica i kratko ošišana smeđa kosa otkrivali su da je davno odustala od pokušaja da privuče suprotni spol.

- Već sam odlučila - reče Joan i zatvori jelovnik.

- I ja znam što ću uzeti - reče Maggie.

- Kako je Tara? - upita Joan.

- Drži se, da upotrijebim njezine riječi. Samo se nadam da će završiti doktorat. Iako joj Connor nikad ne bi ništa rekao, bit će vrlo razočaran ako to ne učini.

- Lijepo govori o Stuartu - reče Joan kad se konobar pojavio kraj nje.

- Da - pomalo žalosno reče Maggie. - Čini se da ću se morati naviknuti na pomisao da će moje jedino dijete živjeti dvadeset tisuća kilometera daleko. - Pogleda konobara. - Cannelloni i salata za mene.

- Ja ću uzeti špagete - reče Joan.

- Nešto za piće? - s nadom upita konobar.

- Ne, hvala - odlučno će Maggie. - Samo čašu vode. Joan kimne glavom u znak slaganja.

- Da, Connor i Stuart su se našli - reče Maggie kad se konobar udaljio. - Stuart će za Božić doći k nama, pa ćeš imati priliku upoznati ga.

- Radujem se tome - reče Joan.

Maggie je osjetila kako je željela nešto dodati, ali je nakon toliko godina naučila da nema smisla navaljivati pitanjima. Ako je važno, Joan će joj reći kad bude posve spremna.

- Nekoliko sam te puta pokušala nazvati proteklih dana. Nadala sam se da ćeš poći sa mnom u operu ili jednom doći na večeru, ali čini se da nikako ne mogu do tebe.

- Nakon što je Connor otišao iz kompanije, zatvorili su ured u Ulici M, a mene nanovo prebacili u upravnu zgradu - reče Joan.

Maggie se divila načinu na koji je Joan tako pomno odabrala riječi. Nikakvog nagovještaja o tome gdje radi, za koga, nikakvog traga o tome koja su njezina nova zaduženja otkako više nije s Connorom.

- Nije nikakva tajna da se on nada kako ćeš mu se s vremenom pridružiti u "Washington Providentu" - reče Maggie.

- Voljela bih to. Ali nema smisla bilo što poduzimati dok ne saznamo što se događa.

- Kako to misliš, "događa"? - upita Maggie. - Connor je već prihvatio ponudu Bena Thompsona. Mora se vratiti prije Božića da bi na novo radno mjesto mogao stupiti početkom siječnja. Uslijedila je duga šutnja, a tada Maggie tiho reče:

- Dakle, ipak nije dobio posao u "Washington Providentu". Stigao je konobar i donio ono što su naručile.

- Malo parmezana, gospodo?

- Hvala - reče Joan zureći u svoje špagete.

- Znači, zato je Ben Thompson bio onako hladan prošlog četvrtka u operi. Čak mi nije ni piće ponudio.

- Žao mi je - reče Joan kad se konobar udaljio. - Jednostavno sam pretpostavila da znaš.

- Ne brini. Connor bi mi rekao čim bi dogovorio drugi informativni razgovor, a tada bi me uvjeravao daje riječ o mnogo boljem poslu od onoga što su mu ga ponudili u "Washington Providentu".

- Kako ga dobro poznaješ - reče Joan.

- Katkad se pitam poznajem li ga uopće - reče Maggie. - U ovom trenutku nemam pojma gdje se nalazi i što radi.

- Ni ja ne znam mnogo više od tebe - reče Joan. - Prvi put u devetnaest godina nije me prije odlaska upoznao s pojedinostima.

- Ovaj put je drukčije, zar ne, Joan? - reče Maggie i pogleda ravno u nju.

- Zašto to kažeš?

- Rekao mi je da ide u inozemstvo, ali je otišao bez putovnice. Pretpostavljam da je još uvijek u Americi. Ali zašto...

- To ne dokazuje da nije u inozemstvu - reče Joan.

- Možda - reče Maggie. - Ali ovo je prvi put da je sakrio putovnicu ondje gdje je znao da ću je naći, a zajedno s tim... - Otvorila je torbu, izvadila debelu smeđu omotnicu i pružila je preko stola. Joan pročita riječi: Maggie - otvoriti samo ako se ne vratim do 17. prosinca.

- Možda božićna čestitka? - vedro će Joan.

- Ne - reče Maggie gotovo se nasmijavši. - Ne poznajem mnogo muževa koji svojim ženama ostavljaju božićne čestitke, sigurno ne u smeđim omotnicama.

Uslijedila je duga stanka, a tada Joan konačno predloži:

- Možda bi je trebala sada otvoriti. Mogla bi otkriti da se bez potrebe zabrinjavaš.

- Ne do 17. prosinca - tiho će Maggie. - Ako stigne kući prije toga i otkrije da sam je otvorila, on bi...

Konobar se ponovno pojavio da odnese njihove tanjure.

- Želite li desert? - upita.

- Ja ne - reče Joan. - Samo kavu.

- Meni također - reče Maggie. - Crnu, bez šećera. - Pogleda na sat. Imala je još samo šesnaest minuta. Ugrizla se za usnu. -Joan, nikad ranije nisam od tebe tražila da izdaš nečije povjerenje, ali ima nešto što moram znati.

Joan je pogledala kroz prozor prema zgodnom mladom čovjeku koji je već četrdeset minuta stajao naslonjen na zid na drugoj strani ulice. Činilo joj se da ga je već negdje vidjela. Kad je Maggie izišla iz restorana u jedan manje sedam, nije opazila da je isti mladi čovjek izvadio mobitel i utipkao broj kojeg nema u imeniku.

- Da? - reče Nick Gutenberg.

- Gospođa Fitzgerald je upravo završila ručak s Joan Bennett u restoranu Cafe Milano u Ulici Prospect. Bile su zajedno četrdeset sedam minuta. Snimio sam svaku riječ njihova razgovora.

- Dobro. Odmah donesi snimku u moj ured. Dok je Maggie trčala stubama prema svom uredu, sat u sveučilišnom dvorištu pokazivao je točno jedan.

U Moskvi je bilo deset sati uvečer. Connor je uživao u završnom dijelu Giselle u izvedbi Boljšoj baleta. No za razliku od većeg dijela publike, on svoj maleni kazališni dalekozor nije stalno držao okrenut prema veličanstvenoj izvedbi primabalerine. S vremena na vrijeme bi pogledavao desno i provjeravao je li Zerimski još uvijek u loži. Connor je znao koliko bi Maggie uživala u plesu trideset šest mladih djevojaka odjevenih u vjenčanice koje su se vrtjele na mjesečini.

Nastojao je potisnuti opčinjenost njihovim implikacijama i arabeskama, te se usredotočiti na ono što se događalo u Zerimskijevoj loži. Maggie je često odlazila gledati balet kad on nije bio u gradu, a zabavljala bi je spoznaja da je ruski komunistički vođa u jednoj večeri postigao ono što njoj nije uspjelo u trideset godina.

Connor je proučavao ljude u loži. Sa Zerimskijeve desne strane bio je Dmitri Titov, njegov šef stožera. Lijevo je sjedio stariji muškarac koji ga je prethodne večeri predstavio prije nego je održao govor. Iza njega su u sjeni stajala tri čuvara. Connor je pretpostavio da ih u hodniku sigurno ima još najmanje desetak.

Golemo kazalište s prelijepim ložama i parterom ispunjenim pozlaćenim stolicama presvučenim crvenim baršunom uvijek je bilo rasprodano nekoliko tjedana unaprijed. No Maggiena je teorija vrijedila i u Moskvi - uvijek se može naći jedna karta, čak i u posljednjoj minuti.

Nekoliko trenutaka prije dolaska dirigenta, dio publike je počeo pljeskati. Connor je podigao pogled sa svog programa i vidio kako nekoliko ljudi pokazuje prema loži na drugom katu.

Zerimski je savršeno izabrao trenutak pojavljivanja. Stajao je u prednjem dijelu lože, mahao i smiješio se. Malo manje od polovice gledatelja je ustalo i glasno klicalo, dok su drugi ostali na svojim mjestima, od kojih su neki pristojno pljeskali, a neki su nastavili razgovarati kao da on i nije tamo. Činilo se da to potvrđuje točnost predizbornih anketa - da Černopov vodi za samo nekoliko postotaka.

Kad se zastor podigao, Connor je brzo otkrio da Zerimski pokazuje isto zanimanje za balet kao i za umjetnička djela. Kandidat je imao još jedan dugi dan, pa se Connor nije čudio kad je vidio kako prikriva zijevanje. Njegov je vlak rano tog jutra krenuo za Jaroslavl, a program je odmah počeo posjećivanjem tvornice odjeće u predgrađu. Kad se poslije sat vremena oprostio sa sindikalistima, na brzinu je pojeo sendvič, a zatim je svratio na tržnicu, u jednu školu, policijsku postaju i bolnicu. Potom je uslijedila nepredviđena šetnja gradskim trgom. Na koncu su ga velikom brzinom odvezli natrag na željeznički kolodvor gdje je uskočio u vlak što su ga radi njega zadržali.

Dogma što ju je Zerimski proklamirao svakome tko ga je želio slušati nije se mnogo promijenila u odnosu na prethodni dan, samo što je umjesto "Moskva" govorio "Jaroslavl". Snagatori koji su ga okruživali dok je obilazio tvornicu djelovali su još neiskusnije od onih koji su bili uz njega kad je držao govor u Lenjinovoj memorijalnoj dvorani. Bilo je jasno da mještani ne dopuštaju da Moskovljani dođu na njihovo područje. Connor je shvatio da bi atentat na Zerimskoga imao mnogo veće izgleda izvan glavnoga grada. Trebalo bi ga izvršiti u gradu dovoljno velikom da se u njemu može nestati i dovoljno ponosnom da trojici profesionalaca iz Moskve ne dopusti dolazak.

Zerimskijev posjet brodogradilištu u Severodvinsku, koji će se dogoditi za nekoliko dana, još uvijek je izgledao kao najbolja prilika.

Zerimski se nije odmarao čak ni u vlaku kojim se vraćao u Moskvu. Pozvao je strane novinare u svoj vagon na još jednu tiskovnu konferenciju. No prije nego što je netko uspio postaviti pitanje, on je rekao:

- Jeste li vidjeli rezultate najnovijih predizbornih anketa u kojima sam daleko ispred generala Borodina, a za Černopovom zaostajem samo za jedan bod?

- No u prošlosti ste nam uvijek govorili neka ignoriramo ankete - hrabro je rekao jedan novinar. Zerimski se namrštio.

Connor je stajao u stražnjem dijelu mnoštva i nastavio proučavati mogućeg Predsjednika. Znao je da mora dobro upoznati svaki Zerimskijev izraz, pokret i držanje, a isto tako i od riječi do riječi ponoviti njegov govor.

Kad je vlak četiri sata kasnije stigao na moskovski kolodvor, Connor je imao osjećaj da ga u vlaku još netko promatra, a ne samo Mitchell. Nakon dvadeset osam godina, rijetko je kada u tome griješio. Počeo se pitati nije li Mitchell malo previše očit, te nije li ondje neki bolji profesionalac. Ako jest, što želi? Ranije toga dana učinilo mu se da je netko ili nešto šmugnulo preko njegova puta, a to je i ranije negdje opazio. Nije se želio prepustiti paranoji, ali poput svih profesionalaca, nije vjerovao u slučajnosti.

Otišao je s kolodvora i žurno se vratio u svoj hotel, siguran da ga nitko nije slijedio. No s druge strane, ako znaju gdje je odsjeo, uopće ga ne moraju slijediti. Pokušao se otresti tih misli dok je pakirao torbu. Večeras će se riješiti svih koji ga slijede - osim, naravno, ukoliko već ne znaju kamo točno ide. Na kraju krajeva, ako znaju zašto se on nalazi u Rusiji, samo se moraju držati Zerimskijeva itinerara. Odjavio se iz hotela poslije nekoliko minuta, a račun je platio gotovinom. Pet je puta promijenio taksi dok ga posljednji nije iskrcao ispred kazališta. U garderobi u podrumu ostavio je torbu staroj ženi koja je sjedila iza pulta, a ondje je također unajmio kazališni dalekozor. Uprava je vjerovala da će onaj tko ostavi torbu ili nešto slično zasigurno vratiti dalekozor.

Kad se zastor zadnji put spustio na kraju predstave, Zerimski je ustao i još jednom mahnuo publici. Reakcija nije bila onako oduševljena kao ranije, ali Connor je zaključio daje Zerimski držao kako se njegov dolazak u Boljšoj isplatio. Dok je silazio stubištem kazališta, glasno je obavijestio okolnu publiku da je doista uživao u veličanstvenoj izvedbi Ekaterine Maksimove. Niz automobila čekao je njega i njegovu pratnju, a on je sjeo u stražnji dio trećeg vozila. Kolona i njezina policijska pratnja žurno ga je odvezla do drugog vlaka što je čekao na drugom kolodvoru. Connor je opazio da se broj motorista u pratnji povećao s dva na četiri.

Očito su i drugi ljudi počeli misliti da bi on mogao biti sljedeći Predsjednik.

Connor je na kolodvor stigao nekoliko minuta nakon Zerimskoga. Čovjeku iz osiguranja pokazao je svoju novinarsku propusnicu, a zatim je kupio kartu za vlak koji u jedanaest i pedeset devet kreće za St Petersburg.

Kad se našao u svom odjeljku, zaključao je vrata, upalio svjetlo iznad ležaja i počeo proučavati Zerimskijev itinerar za St Petersburg.

U vagonu na suprotnom kraju vlaka kandidat je također proučavao itinerar, zajedno sa svojim šefom stožera.

- Još jedan dan od ranog jutra do kasne večeri - gundao je. A to je bilo prije no što je Titov dodao posjet Ermitažu. - Zašto bih se opterećivao posjetom Ermitažu kad ću u St Petersburgu biti samo nekoliko sati?

- Jer ste bili u Puškinovu muzeju, a da ne pođete u najveći ruski muzej, uvrijedili biste građane St Peterburga.

- Budimo zahvalni što odlazimo prije dizanja zastora u kazalištu Kirov.

Zerimski je znao da će daleko najvažniji sastanak dana biti onaj s generalom Borodinom i vojnim vrhovništvom u vojarni Kelskov. Kad bi generala uspio uvjeriti da se povuče iz predsjedničke utrke i podrži njega, onda bi vojska - gotovo dva i pol milijuna ljudi - zasigurno stala iza njega, i on bi pobijedio. Kanio je Borodinu ponuditi položaj ministra obrane, a tada je otkrio da mu je to Černopov već obećao. Znao je da je Černopov posjetio generala prošlog ponedjeljka, a otišao je praznih ruku. Zerimski je to shvatio kao dobar znak. Naumio je Borodinu ponuditi nešto što će mu se činiti neodoljivim.

Connor je također shvaćao da bi sutrašnji sastanak s vojnim vođom mogao odlučiti o Zerimskijevoj sudbini. Nekoliko minuta poslije dva ujutro ugasio je svjetlo i usnuo.

Mitchell je ugasio svjetlo u trenutku kad je vlak krenuo s kolodvora, ali nije spavao.

Sergej nije uspijevao prikriti svoje uzbuđenje pri pomisli na putovanje Protski ekspresom. Poput zadovoljna psića slijedio je svog partnera do odjeljka. Kad je Jackson otvorio vrata, Sergej je rekao:

- Veći je od mog stana.

Skočio je na jedan od ležajeva, skinuo cipele i navukao pokrivače na sebe, a da nije ni pokušao skinuti odjeću.

- Ne treba prati i presvlačiti - objasnio je Jacksonu koji je jaknu i hlače objesio na najtanju žičanu vješalicu što ju je ikad vidio.

Dok se Amerikanac pripremao za spavanje, Sergej je laktom obrisao kondenzaciju sa stakla i tako napravio krug kroz koji može viriti van. Više nije rekao ni riječi sve dok se vlak nije počeo polako udaljavati s kolodvora.

Jackson se popeo na svoj ležaj i ugasio svjetlo.

- Koliko kilometara do St Peterburga, Jackson?

- Šesto trideset.

- Koliko će trebati da stignemo onamo?

- Osam i pol sati. Čeka nas još jedan dugi dan, pa je bolje da se naspavaš.

Sergej je ugasio svoje svjetlo, ali je Jackson ostao budan. Sad je bio siguran da zna zašto su njegovog prijatelja poslali u Rusiju. Helen Dexter je Connora očito željela maknuti s puta, ali Jackson još uvijek nije znao koliko bi daleko išla da spasi vlastitu kožu.

Ranije tog poslijepodneva pokušao je mobitelom nazvati Andyja Lloyda, ali nije uspio dobiti vezu. Nije želio riskirati poziv iz hotela, pa je odlučio ponovno pokušati nakon Zerimskijeva govora na Trgu slobode idućega dana, kad se Washington probudi. Kad Lloyd bude znao što se događa, Jackson je bio siguran da će dobiti ovlasti da otkáže cijelu operaciju prije nego bude prekasno. Zatvorio je oči.

- Jesi li oženjen, Jackson?

- Ne, razveden - odgovori Jackson.

- Sad svake godine ima više razvoda u Rusiji nego u Americi. Jesi li to znao, Jackson?

- Ne. Ali sam tijekom posljednja dva dana shvatio da je to baš ona vrsta beskorisnih informacija kakve nosiš u svojoj glavi.

- Što je s djecom? Imaš ih?

- Nemam - reče Jackson. - Izgubio sam...

- Zašto mene ne posvojiš? Onda se vratim u Ameriku s tobom.

- Mislim da si ni Ted Turner ne bi mogao priuštiti da tebe posvoji. Sad spavaj, Sergej.

Usljedila je još jedna duga stanka.

- Još jedno pitanje, Jackson?

- Reci mi kako bih te spriječio.

- Zašto je taj čovjek tako važan za tebe?

Jackson je malo pričekao prije nego što je odgovorio.

- Prije dvadeset devet godina spasio mi je život u Vijetnamu, pa pretpostavljam da možeš reći da mu dugujem sve te godine. Ima li to smisla?

Sergej bi vjerojatno odgovorio da nije čvrsto zaspao.

14.

Vladimir Boljčenkov, šef policije u St Petersburgu, imao je dovoljno problema da bi se još opterećivao s četiri zagonetna telefonska poziva.

Černopov je posjetio grad u ponedjeljak i zaustavio cijeli promet svojim zahtjevom da njegova kolona vozila bude jednako duga kao i ona pokojnog Predsjednika.

Borodin nije dopuštao da njegovi ljudi iziđu iz vojarni dok ne dobiju plaću, a sad kad se čini da je ispao iz predsjedničke utrke, ponovno su na površinu počele izbijati glasine o vojnom udaru.

- Nije teško dokučiti koji će grad Borodin najprije zauzeti - šef policije je upozorio gradonačelnika.

Boljčenkov je organizirao cijeli odjel koji će se baviti terorističkim prijetnjama tijekom izborne kampanje. Ako na bilo kojega kandidata bude izvršen atentat, to se neće dogoditi u njegovu gradu. Samo je toga tjedna odjel primio dvadeset sedam prijetnji o atentatu na Zerimskoga. Šef ih je odbacio kao uobičajeni zbir čudaka i luđaka - dok jedan mladi poručnik nije ranije tog jutra uletio u njegov ured, blijeda lica i jezika što mu se saplitao.

Šef je sjedio i slušao snimku što ju je poručnik prije nekoliko trenutaka snimio. Prvi je poziv stigao u devet i dvadeset četiri, pedeset jednu minutu nakon što je Zerimski stigao u grad.

- Danas poslije podne netko će pokušati atentat na Zerimskoga - rekao je muški glas s naglaskom što ga Boljčenkov nije mogao točno odrediti. Srednjoeuropski, možda; sigurno nije ruski.

- Dok se Zerimski bude obraćao skupu na Trgu slobode, samotni će strijelac, kojeg je unajmila mafija, pokušati izvesti atentat. Ponovno ću nazvati za nekoliko minuta, s više pojedinosti, ali razgovarat ću jedino s Boljčenkovom. - Veza se prekinula. Zbog kratkoće poziva nije bilo nikakve mogućnosti da mu se uđe u trag. Boljčenkov je odmah znao da imaju posla s profesionalcem.

Drugi je poziv stigao poslije jedanaest minuta. Poručnik je blefirao koliko god je mogao, tvrdeći da pokušavaju naći šefa, ali je čovjek s druge strane samo rekao:

- Ponovno ću nazvati za nekoliko minuta. Pobrinite se da Boljčenkov bude uz telefon. Vaše se vrijeme trati, a ne moje.

Tada je poručnik uletio u šefov ured. Boljčenkov je jednom od Zerimskijevih potčrkala objašnjavao zašto se njegovoj koloni vozila ne može dodijeliti isti broj policajaca na motorima kao Černopovoj. Odmah je ugasio cigaretu i pridružio se svojoj ekipi u protuterorističkoj jedinici. Prošlo je još devet minuta dok čovjek nije ponovno nazvao.

- Je li Boljčenkov ondje?

- Boljčenkov govori.

- Čovjek kojega tražite predstavljat će se kao strani izvjestitelj za neke južnoafričke novine koje uopće ne postoje. Jutros je ekspresom stigao iz Moskve u St Petersburg. Radi sam. Ponovno ću vas nazvati za tri minute.

Poslije tri minute cijeli se odjel okupio da bi ga slušao.

- Siguran sam da sada cijeli protuteroristički odjel sluša svaku moju riječ - glasio je čovjekov uvod. - Stoga mi dopustite da vam pomognem. Atentator je visok sto osamdeset tri centimetra, ima plave oči i gustu kosu boje pijeska. No vjerojatno će se prurušiti. Ne znam što će imati na sebi, ali i vi morate zaraditi svoju plaću. - Veza se prekinula.

Cijela je jedinica u idućih pola sata nekoliko puta preslušala snimke razgovora. Odjednom je šef ugasio tko zna koju cigaretu i rekao:

- Pusti ponovno treću vrpču.

Mladi je poručnik pritisnuo tipku pitajući se što li je njegovom šefu upalo u oči, a ostalima promaknulo. Svi su napeto slušali.

- Zaustavi - rekao je šef nakon samo nekoliko sekundi. - To sam i mislio. Vrati unatrag i počni brojiti.

Brojiti što, poželio je pitati poručnik kad je pritisnuo tipku za vraćanje vrpce. Ovaj put u pozadini se čuo jedva zamjetljivi zvuk ure.

Premotao je vrpču pa su je ponovno poslušali.

- Dva udarca - rekao je poručnik. - Ako je bilo dva poslije podne, naš je doušnik zvao s Dalekog istoka. Šef se nasmiješio.

- Ne bih rekao. Vjerojatnije je da je poziv obavljen u dva ujutro, s istočne obale Sjedinjenih Država.

Maggie je sjedila i zurila u debelu smeđu omotnicu na noćnom ormariću, pitajući se hoće li joj izazvati još jednu besanu noć. Gotovo se sat vremena nije uopće pomaknula. Tada je odjednom podigla telefonsku slušalicu i nazvala broj koji počinje sa 650. Zazvonio je samo dva puta.

- Tara Fitzgerald - reče žustri glas. Bez "zdravo, dobra večer" ili potvrde da je onaj koji zove birao pravi broj. Samo jasno izgovaranje imena tako da nitko nije morao gubiti vrijeme. Kako slično njezinom ocu, pomislila je Maggie.

- Mama je, dušo.

- O, zdravo, mama. Je li se automobil opet pokvario ili je riječ o nečem ozbiljnom?

- Ništa, dušo, samo što mi nedostaje tvoj otac - odgovori Maggie nasmijavši se. - Nadala sam se da ćeš imati vremena za razgovor.

- Pa, tebi barem nedostaje jedan muškarac - reče Tara pokušavajući unijeti malo vedrine u razgovor. - Meni nedostaju dvojica.

- Možda, ali ti cijelo vrijeme znaš gdje je Stuart i možeš ga nazvati kad god poželiš. Moj je problem u tome da nemam pojma gdje se nalazi tvoj otac.

- To nije ništa novo, mama. Svi znamo kakva su pravila kad je tata na putu. Od žena se očekuje da sjede kod kuće i poslušno čekaju da se njihov gospodar vrati. Tipično irski...

- Da, znam. Ali imam neugodan osjećaj kad je riječ o ovom putovanju - reče Maggie.

- Sigurna sam da se ne moraš zabrinjavati, majko. Na kraju krajeva, odsutan je samo tjedan dana. Sjećaš se koliko se puta u prošlosti pojavio onda kad si ga najmanje očekivala. Uvijek sam mislila da je to njegov trik kojim provjerava da negdje sa strane nemaš ljubavnika.

Maggie se neuvjerljivo nasmije.

- Još te nešto zabrinjava, zar ne, mama? - tiho će Tara. - Želiš li mi pričati o tome?
- U jednoj od njegovih ladica pronašla sam skrivenu omotnicu adresiranu na mene.
- Stari romantičar - reče Tara. - Što ti je imao reći?
- Nemam pojma. Nisam je otvorila.
- Zašto ne, za Boga miloga?
- Jer je izvana jasno napisao ne otvarati prije 17. prosinca.
- Ako si toliko zabrinuta zbog toga, majko, sigurna sam da bi tata želio da je otvoriš.
- Njegove upute ne mogu biti jasnije - reče Maggie. - Samo bih voljela da uopće nisam našla tu omotnicu.
- Kad si je našla?
- U srijedu. Bila je skrivena među njegovom sportskom odjećom u ladici koju vrlo rijetko otvaram.
- Prije tri dana - reče Tara. - Ja ne bih mogla čekati ni tri minute da je adresirana na mene.
- Znam da ne bi - reče Maggie - ali ja ipak mislim da bih trebala još nekoliko dana pričekati prije nego nešto učinim. Vratit ću je natrag u ladicu, za slučaj da se odjednom pojavi. Tako nikad neće znati ni da sam je našla.
- Možda bih se trebala vratiti u Washington.
- Zašto? - upita Maggie.
- Da ti pomognem otvoriti je.
- Ne budi budalasta, Tara.
- Ništa budalastija od tebe koja ondje sama sjediš i opterećuješ se mislima o tome što bi se moglo nalaziti unutra.
- Možda imaš pravo.
- Ako si ti tako nesigurna, majko, zašto ne nazoveš Joan i pitaš je za savjet.
- Već jesam.
- I što je ona rekla?
- Da je otvorim.

Boljčenkov je sjedio na stolu u prednjem dijelu operativne prostorije i promatrao dvadeset pomno izabраниh ljudi. Kresnuo je šibicu i pripalio svoju sedmu cigaretu toga jutra.

- Koliko ljudi očekujemo na trgu danas poslije podne? - upita.
- To je samo nagađanje, šefe - reče najstariji policajac u odori među nazočnima - ali moglo bi biti čak oko sto tisuća. Začulo se mrmljanje prošaptanih napomena.
- Tišina! - oštro će šef. - Zašto tako mnogo, kapetane? Černopov ih je uspio privući samo sedamdeset tisuća.
- Zerimski je daleko karizmatičnija ličnost, a budući da se rezultati anketa pomiču u njegovu korist, pretpostavljam da će privući mnogo više ljudi.
- Koliko mi policajaca možeš dati?
- Svaki raspoloživi čovjek bit će na trgu, šefe, a nitko nema slobodan dan. Već sam razaslao čovjekov opis, u nadi da ćemo ga pokupiti prije nego što uopće stigne do trga. Ali malo mojih ljudi ima iskustva u nečemu ovako velikom.
- Ako na trgu doista bude sto tisuća ljudi - reče Boljčenkov - to će i za mene biti prvi put. Jesu li svi tvoji ljudi dobili opis?
- Da, ali ondje vani nalazi se mnogo visokih stranaca plavih očiju i kose boje pijeska. I ne smijemo zaboraviti da im nismo rekli zašto ga želimo ispitati. Nije nam potrebna panika.
- Slažem se. Ali ne želim ga sada uplašiti samo zato da bi kasnije imao drugu priliku. Je li netko prikupio još informacija?
- Da, šefe - odgovori mlađi muškarac naslonjen na stražnji zid. Šef ugasi cigaretu i kimne glavom.
- Tri južnoafrička novinara službeno prate izbore. Prema opisu što smo ga dobili od doušnika, prilično sam siguran da je to onaj koji se predstavlja kao Piet de Villiers.
- Imamo li u kompjutoru nešto o njemu?
- Ne pod tim imenom - reče mlađi policajac. - No policija u Johannesburgu bila je krajnje susretljiva. U svojim dosjeima imaju trojicu muškaraca pod tim imenom, a njihovi zločini

variraju od sitne krađe do bigamije, ali nikome ne odgovara opis. U svakom slučaju, dvojica su sada u zatvoru. Nemaju pojma gdje se nalazi treći. Također su spomenuli kolumbijsku vezu.

- Kakvu kolumbijsku vezu? - upita šef i pripali još jednu cigaretu.

- CIA je prije nekoliko tjedana poslala povjerljivu okružnicu u kojoj je dala pojedinosti o umorstvu predsjedničkoga kandidata u Bogoti. Čini se da su ubojičin trag slijedili do Južnoafričke Republike, a tada su ga izgubili. Nazvao sam svoju vezu u CIA-i, ali on mi je mogao reći samo da znaju kako je taj čovjek opet u pokretu, te da su ga zadnji put vidjeli kako se ukrcava u avion za Ženevu.

- To je sve što mi treba - reče šef. - Pretpostavljam da mu nije bilo ni traga ni glasa kad je Zerimski jutros posjetio Ermitaž?

- Ne, šefe - javi se drugi glas - ne ako je bio s predstavnicima tiska. Ondje su bila dvadeset tri izvjestitelja, a samo su dvojica neznatno odgovarala opisu. Jedan je Clifford Symonds, dopisnik CNN-a, a drugog poznajem već godinama. Igram šah s njim.

Svi su se u prostoriji nasmijali, a to je malo smanjilo napetost.

- Krovovi i zgrade? - reče šef.

- Dvanaest ljudi dobilo je zadatak pokrivati krovove oko trga - reče šef jedinice za ručno vatreno oružje. - U većini zgrada smješteni su uredi javnih službi, pa ću na svaki ulaz i izlaz postaviti policajce u civilu. Ako netko koji odgovara opisu pokuša ući na trg, ili u bilo koju zgradu oko trga, bit će trenutno uhićen.

- Pazite da ne uhitite nekog stranog velikodostojnika i uvalite nas u još veće nevolje. Ima li pitanja?

- Da, šefe. Jeste li razmišljali o otkazivanju skupa? - upita neki glas iz stražnjeg dijela prostorije.

- Jesam, i odlučio sam da to neću učiniti. Ako bih otkazivao neki skup svaki put kad bi netko prijetio javnoj ličnosti, naše bi telefonske linije bile zakrčene pozivima svakog nezrelog radikala koji nema pametnijeg posla nego izazivati zbrku. U svakom slučaju, ovo bi još uvijek mogla biti lažna uzbuna. Čak i ako de Villiers luta gradom, kad vidi koliko nas ima na terenu, možda će se predomisлити. Ima li još pitanja?

Nitko se nije pomaknuo.

- Ako bilo tko od vas nade nešto, mislim bilo što, želim odmah biti obaviješten o tome. Neka nebesa pomognu onome koji mi kasnije kaže: "Nisam to spomenuo, šefe, jer tada nisam mislio da je važno."

Dok se brijao, Connor je držao uključen televizor. Hillary Bow-ker je gledateljke upoznavala s najnovijim događajima u Sjedinjenim Državama. Zakon o smanjenju naoružanja prošao je u Parlamentu s minimalnom većinom od tri glasa. Bez obzira na to, Tom Lawrence je rezultat proglasio pobjedom zdravog razuma. S druge strane, stručnjaci su već upozoravali na to da će Zakon mnogo teže proći u Senatu.

- Ni slučajno - predsjednik je uvjeravao okupljene novinare na svojoj kratkoj jutarnjoj tiskovnoj konferenciji. Connor se nasmiješi. - Parlament je jednostavno provodio volju naroda, a uvjeren sam da će to i Senat učiniti.

Predsjednika je na ekranu zamijenila zgodna djevojka jarko crvene kose koja je Connora podsjetila na Maggie. "S obzirom na posao kojim se bavim, trebao sam se oženiti televizijskom izvjestiteljicom", jednom joj je rekao.

- A sada, kako bismo saznali više o predstojećim izborima u Rusiji, idemo do Clifforda Symonds, našeg dopisnika u St Petersburgu.

Connor se prestane brijati i zagleda se u ekran.

- Predizborne ankete pokazuju da su dva najjača kandidata, premijer Grigorij Černopov i vođa Komunističke partije Viktor Zerimski, sada rame uz rame. Komunistički će se vođa danas poslije podne obratiti skupu na Trgu slobode, a policija očekuje da bi se na skupu moglo okupiti čak i sto tisuća ljudi. Danas ujutro gospodin Zerimski će imati privatni sastanak s generalom Borodinom, od kojeg se očekuje da će uskoro povući svoju kandidaturu zbog slabih rezultata u posljednjim ispitivanjima javnog mnijenja. Još uvijek se ne zna kojeg će od dvojice favorita on podržati, a o toj bi odluci mogao ovisiti ishod izbora. Izvještava Clifford Symonds, CNN International, St Petersburg.

Na ekranu se opet pojavilo lice Hillary Bowker.

- Slijedi izvještaj o vremenu u vašem dijelu svijeta - reče ona uz široki osmijeh.

Connor je isključio televizor jer ga ni najmanje nije zanimala temperatura na Floridi. Utrljao je još malo pjene na bradu i nastavio se brijati. Već je odlučio da neće poći na Zerimskijevu jutarnju tiskovnu konferenciju, koja neće biti ništa drugo do hvalospjeva njegova tajnika za tisak o tome što je sve njegov šef postigao već prije doručka. Niti će poći u Ermitaž i veći dio vremena provesti u izbjegavanju Mitchella. Usredotočit će se na Zerimskijev glavni javni nastup toga dana. Već je našao odgovarajući restoran na zapadnoj strani trga. Nije poznat po svojoj kuhinji, ali ima prednost jer se nalazi na drugom katu odakle se dobro vidi Trg slobode. Što je još važnije, ima stražnji ulaz pa neće morati ulaziti na trg prije potrebe.

Kad je otišao iz hotela, iz najbliže je telefonske govornice nazvao restoran i rezervirao stol u kutu kraj prozora za dvanaest sati. Zatim je pošao u potragu za nekim automobilom za unajmljivanje, što se u St Petersburgu pokazalo još težim zadatkom nego u Moskvi. Poslije četrdeset minuta dovezao se u središte grada i vozilo ostavio u podzemnoj garaži, samo dvjesto metara dalje od Trga slobode. Odlučio je da će se nakon govora automobilom vratiti u Moskvu. Tako će brzo saznati ako ga netko slijedi. Izišao je iz podzemnog parkirališta na ulicu, pošao do najbližeg hotela i glavnom poslužitelju krišom pružio novčanicu od dvadeset dolara. Objasnio mu je da mu treba soba na otprilike jedan sat kako bi se mogao istuširati i preodjenuti. Kad se nekoliko minuta prije dvanaest dizalom spustio u prizemlje, glavni ga poslužitelj nije prepoznao. Connor je ostavio platnenu putnu torbu i rekao da će se oko četiri vratiti po nju. Kad je poslužitelj torbu stavio ispod pulta, prvi je put opazio kovčeg. Budući da se na jednome i drugome nalazilo isto ime, stavio ih je zajedno.

Connor je polako hodao sporednom ulicom uz Trg slobode. Prošao je kraj dvojice policajaca koji su ispitivali visokog muškarca kose boje pijeska. Nisu ga uopće pogledali dok je ulazio i dizalom se popeo do restorana na drugom katu. Glavnom je konobaru rekao svoje ime, pa su ga odmah uputili do stola u kutu. Sjeo je tako da ga većina drugih gostiju restorana nije mogla vidjeti, ali je on ipak imao pogled iz ptičje perspektive na trg.

Razmišljao je o Lawrenceu i pitao se koliko će čekati dok ne donese odluku, a tada se kraj njegova stola pojavio konobar i pružio mu jelovnik. Connor je pogledao kroz prozor i s iznenađenjem otkrio da se trg već počeo puniti, iako su preostala još dva sata do Zerimskijeva govora. U mnoštvu je opazio nekoliko policajaca u civilu. Jedan ili dvojica mlađih već su se držali za kipeve i pozorno promatrali naokolo. Ali što su tražili? Je li šef policije pretjerano oprezan, ili se boji da bi tijekom Zerimskijeva govora moglo doći do nekog oblika demonstracija?

Glavni se konobar vratio.

- Možete li, molim vas, naručiti, gospodine? Policija nam je rekla da zatvorimo restoran prije dva.

- Onda je najbolje da uzmem odrezak na žaru - reče Connor.

15.

- Što misliš, gdje je on sada? - upita Sergej.

- Bit će negdje ondje vani, ali koliko ga ja poznajem, bit će ga gotovo nemoguće pronaći u mnoštvu - reče Jackson. - To će biti kao traženje igle u plastu sijena.

- Tko je uopće izgubio iglu u plastu sijena?

- Prestani mudrovati i radi ono za što si plaćen - reče Jackson.

- Dat ću ti dodatak od deset dolara ako ga uspiješ naći. Pazi, zacijelo će biti dobro prurušen.

Sergej se odjednom počeo mnogo više zanimati za mnoštvo na trgu.

- Vidiš onog čovjeka na vrhu stuba u sjevernom kutu? - reče.

- Razgovara s policajcem.

- Da - odgovori Jackson.

- To je Vladimir Boljčenkov, šef policije. Pravedan čovjek, iako je on druga najmoćnija osoba u St Petersburgu.

- Tko je prva? - upita Jackson. - Gradonačelnik?

- Ne, njegov brat Josip. On je šef gradske mafije.
- Zar to ne stvara maleni sukob interesa?
- Ne. Ovdje te uHITE jedino ako nisi mafija.
- Odakle ti sve te informacije? - upita Jackson.
- Od moje majke. Ona je spavala s obojicom. Jackson se nasmijao dok su nastavili promatrati šefa policije koji je razgovarao s policajcem u odori. Rado bi čuo o čemu razgovaraju. Da se razgovor odvijao u Washingtonu, CIA bi mogla snimiti svaku riječ što su je razmijenili, čak i da su okrenuti leđima.
- Vidite li mlade ljude koji su se popeli na kipove? - upita stariji policajac koji je stajao kraj Boljčenkova.
- Što je s njima? - upita šef policije.
- U slučaju da se pitate zašto ih nisam uhitio, oni su dio moje ekipe i na mnoštvo imaju bolji pogled od ikoga. Pogledajte iza sebe, šefe: dva prodavača hot-doga, dva čovjeka na kolicima s cvijećem i četiri prodavača novina, sve su to moji ljudi. Osim toga, ni blok dalje imam dvanaest autobusa kratih policajcima u odorama, a može ih se u trenutku dovesti ovamo. Tijekom idućeg sata još će se sto policajaca u civilu kretati trgom. Svaki je izlaz pokriven, a u blizini svakoga tko ima pogled na trg nalazit će se jedan od mojih ljudi.
- Ako je dobar kako ja mislim da jest - reče šef policije - zasigurno je našao neko mjesto na koje niste mislili.

Connor je naručio šalicu kave i nastavio promatrati aktivnosti na trgu. Iako je još preostalo trideset minuta do trenutka kad je kandidat trebao stići, trg je već bio pretrpan Zerimskijevim obožavateljima, onima koji su jednostavno bili radoznali i svima ostalima. Zabavljalo ga je kako je prodavač hot-doga pokušavao prikriti činjenicu da je policajac. Siroti je čovjek upravo slušao još jednu rječitu pritužbu - vjerojatno nije stavio dovoljno ketchupa. Connor je svoju pozornost skrenuo na drugi kraj trga. Maleni podij postavljen za tisak sad je bio jedino još nezauzeto područje. Pitao se zašto se toliko policajaca u civilu mota naokolo, daleko više no što je potrebno da se nekom prolazniku spriječi prilaz u zabranjeno područje. Nešto se tu nije slagalo. Misli mu je prekinula topla kava što su je stavili pred njega. Pogledao je na sat. Zerimski je sad već trebao završiti svoj sastanak s generalom Borodinom. Ishod razgovora bit će te večeri glavna vijest na svim televizijskim mrežama. Connor se pitao hoće li po Zerimskijevu držanju moći procijeniti je li sklopljen dogovor.

Zatražio je račun, a dok je čekao, posljednji se put usredotočio na prizor ispod sebe. Nijedan profesionalac nikad Trg slobode ne bi smatrao pogodnim područjem za atentat. Osim svih problema što ih je već uočio, svatko je mogao vidjeti koliko je temeljit šef policije.

Unatoč tome, Connor je osjećao da bi mu sama veličina mnoštva pružila najbolju priliku da Zerimskoga prouči izbliza, pa je odlučio da u ovoj prilici neće sjediti među izvjestiteljima. Platilo je račun gotovinom, polako pošao prema djevojci koja je sjedila u malenoj garderobi i pružio joj kupon. Ona mu je dala njegov šešir i kaput, a on njoj novčanicu od pet rubalja. Negdje je pročitao da stari ljudi uvijek ostavljaju malene napojnice.

Priključio se velikoj skupini radnika koji su izlazili iz ureda na prvom katu, a očito su dobili slobodno da bi mogli poći na skup. Svi upravitelji u krugu od kilometra i pol oko trga zacijelo su prihvatili činjenicu da se toga poslijepodneva neće obaviti mnogo posla. Dva policajca u civilu stajali su nekoliko metara od vrata i promatrali skupinu radnika, ali je zrak bio tako leden da su se oni otkrivali što je moguće manje. Connor osjeti kako ga nosi mnoštvo što se izlivena na pločnik.

Trg slobode je već bio pretrpan dok se Connor pokušavao probiti između tijela i prići podiju. Zasigurno ima više od sedamdeset tisuća ljudi. Znao je da šef policije sigurno žudi za olujom, ali to je bio tipični zimski dan u St Petersburgu - hladan, oštar i vedar. Pogledao je prema konopcima odvojenom prostoru za novinare, a činilo se da ondje još uvijek ima mnogo živosti. Nasmiješio se kad je opazio Mitchella na njegovu uobičajenom mjestu, oko tri metra od mjesta na kojem bi on inače sjedio. Ne danas, prijatelju. Mitchell je ovaj put barem nosio topli kaput i odgovarajuću kapu.

- Dobar dan za džepare - reče Sergej promatrajući mnoštvo.

- Zar bi riskirali uz toliko nazočnih policajaca? - upita Jackson.

- Uvijek se može naći policajac kad ti ne treba - reče Sergej. - Već sam vidio nekoliko starih lopova kako odlaze s novčanicima. Ali se čini da to policiju ne zanima.

- Možda imaju dovoljno problema s obzirom da tu ima gotovo sto tisuća ljudi, a Zerimski bi se u svakom trenutku trebao pojaviti. Sergejev se pogled zaustavi na šefu policije.

- Gdje je? - Boljčenkov je pitao narednika s radijem.

- Prije osamnaest minuta otišao je sa sastanka s Borodinom, a sad ga voze Ulicom Prejti. Trebao bi stići za otprilike sedam minuta.

- Znači da naši problemi počinju za sedam minuta - reče šef policije i pogleda na sat.

- Ne mislite li da bi naš čovjek mogao pokušati pucati na Zerimskoga dok je u automobilu?

- Ni slučajno - reče šef. - Imamo posla s profesionalcem. Uopće ne bi uzeo u obzir cilj u pokretu, pogotovo u blindiranom automobilu. U svakom slučaju, ne bi mogao biti siguran u kojem se automobilu nalazi Zerimski. Ne, naš se čovjek nalazi negdje u mnoštvu, osjećam to u kostima. Nemoj zaboraviti, kad je posljednji put učinio nešto slično, žrtva je stajala na otvorenom. Tako je gotovo nemoguće pogoditi pogrešnu osobu; a u ovako velikoj gužvi bolji su izgledi za bijeg. Connor se i dalje polako probijao prema podiju. Osvrnuo se naokolo i prepoznao još nekoliko policajaca u civilu. Zerimskome to neće smetati, jer to samo povećava broj ljudi. Zasigurno mu je jedino stalo do toga da ima veći skup od Černopova.

Connor je pogledao krovove. Desetak ili više ljudi dalekozorima je promatralo mnoštvo. Ne bi više upadali u oči ni da su na sebi imali žute trenirke. Također je najmanje dvjesto policajaca u odorama stajalo uz rub trga. Šef policije očito je vjerovao u uspjeh zastrašivanja. Prozori na zgradama oko trga bili su puni službenika koji su nastojali zauzeti što bolji položaj da bi vidjeli što se događa ispod njih. Connor je ponovno pogledao prema konopcima odvojenom prostoru za tisak, koji se sada počeo puniti. Policija je pomno pregledavala svačije iskaznice; u tome nije bilo ničeg neobičnog, osim što su od nekih novinara tražili da skinu pokrivala za glavu. Connor je to nekoliko trenutaka promatrao. Svatko od koga su to tražili imao je dvije zajedničke osobine: bio je muškarac i bio je visok. Zbog toga se naglo zaustavio. Zatim je krajičkom oka u mnoštvu opazio Mitchella na nekoliko koraka od sebe. Namrštio se. Kako ga je mladi agent prepoznao?

Odjednom se, bez upozorenja, iza njega začula gromoglasna buka, kao da je rock zvijezda stigla na pozornicu. Okrenuo se i gledao kako Zerimskijeva kolona vozila polako obilazi tri strane trga i zaustavlja se u sjeverozapadnom kutu. Mnoštvo je oduševljeno pljeskalo, iako nitko nije mogao vidjeti kandidata jer su stakla na automobilu bila crna. Vrata automobila su se otvorila, ali nikako se nije moglo znati je li Zerimski bio među onima koji su izašli jer je bio okružen s toliko mnogo krupnih tjelohranitelja.

Kad se kandidat poslije nekoliko trenutaka konačno uspeo stubama, gomila je počela još glasnije klicati, a to je doseglo vrhunac kad je Zerimski prišao prednjem dijelu pozornice. Stao je i mahnuo najprije u jednom smjeru, a potom u drugom. Connor bi sad već mogao reći koliko će koraka napraviti prije nego se ponovno zaustavi i mahne.

Ljudi su poskakivali gore-dolje da bi ga bolje vidjeli, ali je Connor ignorirao ludilo što ga je okruživalo. Gledao je policajce koji uglavnom nisu gledali prema pozornici. Tražili su nešto određeno, ili nekoga određenog. Jedna mu je misao preletjela umom, ali ju je odmah odbacio. Ne, to nije moguće. Obuzimala ga je paranoja. Nekoć mu je jedan agent, veteran, rekao da je paranoja uvijek najgora na posljednjem zadatku.

No, ako imalo sumnjaš, pravilo je uvijek isto: makni se iz opasne zone. Osvrnuo se oko sebe i brzo procijenio kojim bi putem trebao otići. Mnoštvo se počelo smirivati dok se čekalo da Zerimski počne govoriti. Odlučio je da će se početi kretati prema sjevernom kraju trga čim počne dugotrajni pljesak. Tako će biti manje vjerojatno da će ga opaziti dok se provlači kroz gužvu. Osvrnuo se, gotovo refleksno, da vidi gdje je Mitchell. Još je uvijek stajao nekoliko metara desno od njega, možda malo bliže nego kad ga je prvi put opazio.

Zerimski je uzdignutih ruku prišao mikrofONU i tako mnoštvu stavio do znanja da će početi govor.

- Vidio sam iglu - reče Sergej.

- Gdje? - upita Jackson.

- Okrenut je prema Zerimskome, oko dvadeset koraka od pozornice. Ima drukčiju boju kose i hoda kao starac. Duguješ mi deset dolara.

- Kako si ga opazio s te udaljenosti? - upita Jackson.

- On je jedini koji pokušava otići s trga.

Jackson mu je dodao novčanicu od deset dolara kad se Zerimski zaustavio ispred mikrofona.

Stariji čovjek koji ga je u Moskvi predstavio sjedio je sam u stražnjem dijelu pozornice.

Zerimski nije dopustio da se takva greška dogodi i drugi put.

- Drugovi - počne gromkim glasom - za mene je velika čast stajati pred vama kao vaš kandidat.

Sa svakim danom što prolazi postajem sve više svjestan...

Dok je Connor pogledom prelazio preko mnoštva, još je jednom opazio Mitchella. Približio mu se još za korak.

- Iako je malo naših građana koji se žele vratiti u stari totalitarni režim iz prošlosti, golema većina...

Samo poneka riječ izmjene, pomislio je Connor. Pogledao je desno. Što to Mitchell kani?

-... želi vidjeti pravedniju raspodjelu bogatstva što gaje stvorila njihova vještina i naporan rad.

Kad je mnoštvo počelo klicati, Connor je brzo pošao nekoliko koraka udesno. Uočio se kad je pljesak zamro, i nije pomaknuo nijedan mišić.

- Zašto čovjek s klupe slijedi tvoga prijatelja? - upita Sergej.

- Jer je amater - reče Jackson.

- Ili profesionalac koji točno zna što radi? - napomene Sergej.

- Moj Bože, nemoj mi reći da sam postao slab u svom poslu

- reče Jackson.

- Zasad je učinio sve, jedino ga nije poljubio - reče Sergej.

- Pogledajte ulice St Petersburga, drugovi - nastavi Zerimski.

- Da, vidjet ćete mercedese, BMW-e i jaguare, ali tko ih vozi? Samo nekolicina povlaštenih...

Kad se ponovno prolomio pljesak, Connor je učinio još nekoliko koraka prema sjevernom kraju trga.

- ... Radujem se danu kad ovo neće biti jedina zemlja na svijetu u kojoj ima više limuzina nego obiteljskih automobila...

Connor je pogledao preko ramena i vidio da je Mitchell napravio dva-tri koraka prema njemu. Što izvodi?

-... i u kojoj ima više švicarskih bankovnih računa nego bolnica.

Morat će mu umaknuti kad mnoštvo ponovno zaplješće. Usredotočio se na Zerimskijeve riječi kako bi točno odredio kad će krenuti.

- Mislim da sam ga opazio - reče policajac u civilu koji je virio kroz dalekozor.

- Gdje, gdje? - oštro će Boljčenkov pograbivši dalekozor.

- Dvanaest sati, pedeset metara unatrag, uopće se ne miče. Nalazi se ispred žene koja ima crveni šal. Nije sličan onome s fotografije, ali kad god se prolomi pljesak, on se kreće prebrzo za čovjeka tih godina.

Boljčenkov počne izoštravati dalekozor.

- Imam ga - reče. Nakon nekoliko sekundi doda: - Da, to bi mogao biti baš on. Reci onoj dvojici na jednom satu neka krenu i uhite ga, a paru dvadeset metara ispred njega reci neka ga pokrivaju. Završimo to što je brže moguće.

Mladi je policajac djelovao zabrinuto.

- Ako smo pogriješili - reče šef policije - ja ću preuzeti odgovornost.

- Nemojmo nikad zaboraviti - govorio je Zerimski - da Rusija može ponovno biti najmoćnija zemlja na svijetu...

Mitchell je sad bio samo jedan korak udaljen od Connora, koji ga je pomnjivo ignorirao. Za samo nekoliko sekundi doći će do dugotrajnih ovacija kad Zerimski bude rekao što kani učiniti kad postane Predsjednik. Nikakvi bankovni računi na koje stiže mito nepoštenih poslovnih ljudi

- to je uvijek izazivalo najglasnije klicanje. Tada će se izvući, a zatim će se pobrinuti da Mitchella prebace u ured u nekoj zabiti punoj komaraca.

- ... posvetit ću se služenju vama, i bit ću više nego zadovoljan plaćom Predsjednika, radije nego da uzimam mito od nepoštenih poslovnih ljudi koji jedino žele poharati naša nacionalna dobra. Uslijedilo je gromoglasno klicanje. Connor se naglo okrenuo i počeo hodati desno. Napravio je tri koraka kad ga je prvi policajac zgrabio za lijevu ruku. Sekundu kasnije drugi mu je prišao s desne strane. Bacili su ga na tlo, ali se nije ni pokušao opirati. Prvo pravilo: kad nemaš što skrivati, ne opiri se uhićenju. Izvili su mu ruke na leđima i stavili mu par lisičina. Mnoštvo je napravilo maleni krug oko trojice muškaraca na tlu. Sad ih je mnogo više zanimao sporedni događaj nego Zerimskijeve riječi. Mitchell se malo povukao u pozadinu i čekao neizbježno pitanje:

- Tko je to?

- Mafijin ubojica - šapnuo je u uši njemu najbližih ljudi. Krenuo je natrag prema odvojenom prostoru za tisak i povremeno mrmljao riječi "mafijin ubojica".

- Dopustite da vas, poštene građane, uvjerim u jedno, kad ja budem izabran za Predsjednika...

- Uhićeni ste - reče treći čovjek kojeg Connor nije mogao vidjeti. Nos su mu čvrsto pritisnuli o tlo.

- Odvedite ga - reče isti autoritativni glas. Connora su povelili prema sjevernom kraju trga.

Zerimski je opazio metež u mnoštvu, ali ga je, poput starog profesionalca, ignorirao.

- Ako Černopov bude izabran, Amerikance će više zabrinjavati stajališta Meksika nego Rusije - nastavio je bez zastajkivanja.

Jackson nije skidao pogleda s Connora dok se mnoštvo brzo razmaknuto da policija može proći.

- Prijatelji moji, još preostaje samo šest dana do odluke naroda... Mitchell se brzo udaljio iz meteža i zaputio prema prostoru za tisak.

- Nemojte to učiniti za mene. Nemojte to čak učiniti ni za Komunističku partiju. Učinite to za sljedeću generaciju Rusa...

Policijski automobil okružen s četiri motorista počeo se udaljavati s trga.

-... koja će tada moći preuzeti ulogu građana najmoćnije države na svijetu. Tražim samo jedno, povlasticu da mi dopustite voditi taj narod. - Ovaj put je šutio sve dok nije bio siguran da ga svi na trgu pažljivo slušaju, a tada tiho završi riječima: - Drugovi, nudim vam se da budem vaš sluga.

Koraknuo je unatrag, a zvuk policijskih sirena odjednom se izgubio u urliku iz stotinu tisuća grla.

Jackson je pogledao prema prostoru za novinare. Vidio je da izvijestitelje daleko više zanima policijski automobil što se udaljavao nego Zerimskijeve često ponavljane riječi.

- Mafijin ubojica - turska je novinarka obavijestila kolegu; "činjenica" što ju je pokupila od nekoga u mnoštvu, koga će potom navesti kao "mjerodavni izvor".

Mitchell je gledao niz televizijskih snimatelja koji su pratili policijski automobil s plavim svjetlom što se okreće, sve dok nije nestao s vidika. Njegov se pogled zaustavio na osobi s kojom je morao razgovarati. Strpljivo je čekao da Clifford Symonds pogleda prema njemu, a kad je to učinio, Mitchell mu je dao znak da hitno mora s njim razgovarati. CNN-ov se izvijestitelj žurno pridruži američkom kulturnom atašeu u bučnoj gomili.

Zerimski je ostao na sredini pozornice i upijao obožavanje mnoštva. Nije imao namjeru otići dok su mu s odobravanjem urlali.

Symonds je pažljivo slušao ono što mu je Mitchell govorio. Za dvanaest je minuta trebala početi njegova emisija. Smiješak na njegovu licu postajao je sve širi i širi.

- Jesi li posve siguran? - pitao je kad je Mitchell završio.

- Jesam li te u prošlosti ikad iznevjerio? - upita Mitchell nastojeći da mu glas zvuči povrijeđeno.

- Ne - reče Symonds glasom u kojem se osjećala isprika. - Nikad me nisi iznevjerio.

- Ali taj podatak moraš držati milijun kilometara dalje od veleposlanstva.

- Dakako. Ali koga ću navesti kao moj izvor?

- Sposobnu i marljivu policiju. To je posljednje što bi šef policije zaniijekao.

Symonds se nasmije.

- Bit će bolje da se vratim do svog producenta ako to kanim objaviti u jutarnjoj emisiji vijesti.
- U redu - reče Mitchell. - Samo zapamti, pobrini se da se to ne može slijediti sve do mene.
- Jesam li ja tebe ikad u prošlosti iznevjerio? - odbrusi Symonds. Okrene se i potrči natrag prema prostoru odvojenom konopcem.

Mitchell se udalji u suprotnom smjeru. Postoji još jedno uho u koje mora plasirati priču, a to treba učiniti prije nego Zerimski siđe s pozornice.

Zaštitnički niz tjelohranitelja sprečavao je svakom pretjerano oduševljenom pristalici da se približi kandidatu. Mitchell je samo nekoliko metara dalje vidio Zerimskijeva tajnika za tisak kako uživa u klicanju upućenom njegovu vođi.

Mitchell je jednom od tjelohranitelja na savršenom ruskom rekao s kim mora razgovarati. Snagator se okrenuo i doviknuo tajniku za tisak. Ako Zerimski bude izabran, pomislio je Mitchell, to baš neće biti fina vlada. Tajnik za tisak odmah je dao znak neka propuste Amerikanca, a on je ušao u ograđeni prostor i pridružio se još jednom od svojih partnera za šah. Brzo ga je upoznao s događajima, rekavši mu da je de Villiers bio prerušen u starca, te iz kojeg je hotela izišao malo prije no što je stigao u restoran.

Do kraja dana i Fitzgerald i Jackson će shvatiti da su obojica imali posla s pravim profesionalcem.

16.

Predsjednik i njegov predstojnik Ureda sami su sjedili u Ovalnom uredu i gledali ranojutarnje vijesti. Obojica su šutjeli dok je Clifford Symonds davao svoj izvještaj.

- Međunarodni terorist uhićen je danas poslije podne na Trgu slobode tijekom govora što ga je držao komunistički vođa Viktor Zerimski. Zasad nepoznati muškarac nalazi se u zloglasnom zatvoru u središtu St Petersburga. Mjesna policija ne odbacuje mogućnost da je to isti onaj čovjek kojeg su nedavno povezali s atentatom na Ricarda Guzmána, predsjedničkog kandidata u Kolumbiji. Pretpostavlja se da je čovjek kojeg su uhitili nekoliko dana slijedio Zerimskoga dok je on obilazio zemlju i održavao govore na predizbornim skupovima. Prošli je tjedan u časopisu Newsweek opisan kao najskuplji plaćeni ubojica na Zapadu. Misli se da mu je ruska mafija ponudila milijun dolara da bi Zerimskoga uklonio iz predsjedničke utrke. Kad ga je policija pokušala uhititi, trebala su četvorica da bi ga svladali.

Malo je snimljenog materijala prikazivalo uhićenje u mnoštvu i odvođenje čovjeka iz gužve, ali najviše što se vidjelo bio je stražnji dio glave pokrivena krznenom kapom. Symondsovo se lice ponovno pojavilo na ekranu.

- Komunistički je kandidat nastavio svoj govor, iako se uhićenje kavgijalo samo nekoliko metara ispred podija. Zerimski je kasnije

-valio policiju St Petersburga za njihov trud i profesionalnost, posh zarekao da ga ništa neće zaustaviti u njegovoj borbi protiv organiziranog kriminala, bez obzira koliko puta pokušaju atentat na njega. Zerimski je trenutno rame uz rame s premijerom Černopovom u predizbornim anketama, ali mnogi promatrači drže da će današnji incident uvećati njegovu popularnost posljednjih dana pred izbore. Nekoliko sati prije no što se Zerimski obratio skupu, imao je privatni sastanak s generalom Borodinom u njegovu stožeru na sjeveru grada. Nitko ne zna ishod tih razgovora, ali generalov glasnogovornik ne niječe činjenicu da će Borodin uskoro dati izjavu o tome kani li nastaviti svoju kampanju za Predsjednika, i možda još važnije, kojem će od dva preostala kandidata dati svoju podršku ako se povuče. Ovi su izbori odjednom postali širom otvoreni. Izvještava Clifford Symonds, CNN International, s Trga slobode, St Petersburg.

- U ponedjeljak će se u Senatu nastaviti rasprava o Zakonu o smanjenju nuklearnog, biološkog, kemijskog i konvencionalnog...

Predsjednik je pritisnuo tipku na daljinskom upravljaču i slika je nestala s ekrana.

- I ti mi kažeš da čovjek kojeg su uhitili nema nikakve veze s ruskom mafijom, nego radi za Dextericu?

- Da. Čekam da me Jackson nazove i potvrdi je li to isti čovjek koji je ubio Guzmána.

- Što ću reći izvjestiteljima ako me pitaju o tome?

- Morat ćete blefirati jer ne želimo da bilo tko sazna kako je čovjek kojeg su uhitili jedan od naših.

- Ali to bi jednom zauvijek dokrajčilo Dextericu i ono maleno govno od njezina zamjenika.

- Ne bi ako biste tvrdili da o tome ništa niste znali, jer bi vas tada polovica žitelja odbacila kao CIA-inu benu. No ako priznate da ste znali, druga će polovica tražiti da vam se sudi. Dakle, zasad predlažem da kažete samo to da sa zanimanjem čekate rezultate izbora u Rusiji.

- Možeš se kladiti da je tako - reče Lawrence. - Posljednje što mi treba je da taj opaki sitni fašist Zerimski postane Predsjednik. Preko noći bismo se vratili u Zvezdane ratove.

- Pretpostavljam daje baš to razlog zbog kojeg Senat odugovlači s vašim Zakonom o smanjenju naoružanja. Neće htjeti donijeti konačnu odluku dok ne budu znali rezultate izbora.

Lawrence kimne glavom.

- Ako su u taj prokleti zatvor pospremili jednog od naših, moramo nešto učiniti u vezi s tim, i to brzo. Jer ako Zerimski doista postane Predsjednik, neka mu Bog pomogne. Ja sigurno ne bih mogao.

Connor nije govorio. Bio je uklješten između dva policajca u stražnjem dijelu policijskog automobila. Znao je da ti mladi ljudi nemaju ni čin ni ovlasti da ga ispituju. To će doći kasnije, i to će biti netko s mnogo više pletenica na suvratku.

Dok su se vozili kroz golema drvena vrata zatvora u sivo popločeno dvorište, Connor je najprije ugledao odbor za doček. Tri krupna muškarca u zatvorskoj odori pošla su naprijed, gotovo istrgnula vrata automobila i izvukla ga van. Mladi policajci koji su sjedili s obje njegove strane izgledali su prestrašeno.

Tri su snagatora brzo odvukla zatvorenika preko dvorišta u dugački, tmurni hodnik. Tada je počelo udaranje nogama i šakama. Connor bi se možda pobunio, ali činilo se da se njihov rječnik sastoji isključivo od roktanja. Kad su stigli do drugoga kraja hodnika, jedan je otvorio teška čelična vrata, a druga su ga dvojica bacila u sićušnu ćeliju. Nije se ni pokušao opirati kad su mu najprije skinuli cipele, a zatim sat, vjenčani prsten i lisnicu - iz koje ništa neće saznati. Otišli su i za sobom zalupili vratima ćelije.

Connor je polako ustao i oprezno protegnuo ruke i noge, pokušavajući otkriti jesu li mu slomili koju kost. Činilo se da nema trajnih oštećenja, zaključio je, iako su se već počele pojavljivati modrice. Osvrnuo se po prostoriji koja nije bila mnogo veća od odjeljka u kojem je doputovao iz Moskve. Zeleni zidovi od cigle izgledali su kao da od početka stoljeća nisu vidjeli ni kapi boje. Connor je proveo osamnaest mjeseci u daleko manjem prostoru u Vijetnamu. Tada su njegove naredbe bile jasne: kad te neprijatelj ispituje, reci mu samo svoje ime, čin i serijski broj. Ista pravila ne vrijede za one koji rade za CIA-u.

Jedanaesta zapovijed: Ne smiješ biti uhvaćen. Ali ako budeš, uporno niječi da imaš bilo kakve veze s CIA-om. Ne brini - Kompanija će se uvijek pobrinuti za tebe.

Connor je znao da u ovom slučaju može zaboraviti na "uobičajene diplomatske kanale", unatoč Gutenbergovim uvjerenjima. Dok je ležao u svojoj sićušnoj ćeliji, sve je lijepo došlo na svoje mjesto.

Nisu od njega tražili da potpiše ni za gotovinu niti za automobil. I sad se sjetio rečenice što ju je pokušavao izvući iz sjećanja. U mislima ju je ponovio od riječi do riječi:

"Ako si zabrinut zbog svog novog posla, rado ću porazgovarati s predsjednikom Uprave kompanije u kojoj ćeš raditi i objasniti mu da je to samo kratkotrajni zadatak."

Kako je Gutenberg znao da je bio na razgovoru za novi posao, te da je pregovarao izravno s predsjednikom Uprave kompanije? Znao je, jer je već razgovarao s Benom Thompsonom. Zato su povukli svoju ponudu. "Žao mi je što vas moram obavijestiti..."

Što se tiče Mitchella, trebao je prozreti tu njegovu nedužnu anđeosku fasadu. No još uvijek ga je zbunjivao Predsjednikov telefonski poziv. Zašto mu se Lawrence nijednom nije obratio po ime-nu? A rečenice su bile malo nepovezane, smijeh preglasan.

Čak mu je i sada bilo teško povjerovati do kojih je granica Helen Dexter spremna ići da bi spasila svoju kožu. Zurio je u strop. Ako Predsjednik uopće nije nazvao, shvatio je da nema nikakve nade u spas. Dexterica je uspješno uklonila jedinu osobu koja bi je mogla razotkriti, a Lawrence tu ništa ne može učiniti.

Connorovo bezuvjetno prihvaćanje kodeksa CIA-inih operativaca učinilo ga je poslušnim pijunom u njenom planu za vlastiti opstanak. Nikakav veleposlanik zbog njega neće uložiti diplomatski protest. Neće biti nikakvih paketa s hranom. Morat će se sam pobrinuti za sebe, baš kao i u Vijetnamu. A jedan od mladih policajaca koji su ga uhitili već ga je upozorio na poseban problem s kojim će se ovaj put morati suočiti: iz tog zatvora kroz osamdeset četiri godine nitko nije pobjegao.

Vrata ćelije su se odjednom širom otvorila. Ušao je muškarac u svijetloplavoj odori sa zlatnim širitima. Bez žurbe je pripalio cigaretu. Petnaestu tog dana.

Jackson je ostao na trgu sve dok policijski automobil nije nestao iz vida. Bio je bijesan na sebe. Konačno se okrenuo i žurno udaljio, ostavljajući za sobom gomilu koja je klicala, a hodao je tako brzo da je Sergej morao trčati za njim. Mladi je Rus već zaključio da ovo nije trenutak za postavljanje pitanja. Riječ "mafija" bila je na usnama svim ljudima kraj kojih su prolazili na ulici. Sergeju je laknulo kad se Jackson zaustavio i domahnuo taksiju.

Jackson se mogao samo diviti kako je Mitchell - prema uputama Dexterice i Gutenburga, nema sumnje - vješto izveo cijelu operaciju. To je bila klasična CIA-ina klopka, ali s tom razlikom što su sada u strani zatvor strpali jednog od vlastitih ljudi.

Nastojao je da ne razmišlja o tome čemu će podvrgnuti Connora. Umjesto toga, usredotočio se na izvještaj što će ga uskoro podnijeti Andyju Lloyd. Da je barem uspio uspostaviti vezu pret-hodne večeri, možda bi dobio odobrenje da izvuče Connora. Njegov mobitel još uvijek nije radio, a to je značilo da će morati riskirati poziv iz svoje hotelske sobe. Nakon dvadeset osam godina pružila mu se prilika da vrati dug. A on je zakazao.

Taksi se zaustavio ispred Jacksonova hotela. Platilo je vozaču i potrčao u hotel. Nije čekao dizalo, već je jurnuo uza stube do prvoga kata, a tada je potrčao hodnikom do sobe 132. Sergej ga je dostigao kad je već okrenuo ključ u bravi i otvorio vrata.

Mladi je Rus sjedio na podu i slušao jedan kraj razgovora Jacksona i nekoga po imenu Lloyd. Kad je najzad spustio slušalicu, Jackson je bio posve blijed i tresao se od bijesa.

Sergej je progovorio prvi put otkako su otišli s trga:

- Možda da nazovem jednog od majčinih mušterija.

- Čestitam - reče Dexterica čim je Gutenberg ušao u njezin ured. Njezin se zamjenik nasmiješi, sjedne joj nasuprot i pred nju položi fascikl.

- Upravo sam gledala emisije ABC-a i CBS-a - reče Dexterica. - I jedni i drugi dali su Symondsovu verziju događaja na Trgu slobode. Imamo li neku ideju o tome koliko će tisak sutra napuhali priču?

- Već su počeli gubiti zanimanje. Nije ispaljen nijedan hitac, čak nije bilo ni udaraca, a pokazalo se da osumnjičenik nije bio naoružan. Nitko ne govori da bi čovjek kojeg su uhitili mogao biti Amerikanac. Sutra će ta priča biti na naslovnicama jedino u Rusiji.

- Kako odgovaramo na moguće upite medija?

- Reći ćemo da je to interni problem Rusa, te da su unajmljeni ubojice u St Petersburgu jeftiniji nego pristojan ručni sat. Reći ću im da samo trebaju pročitati članak o ruskom kumu u prošlomjesečnom Newsweeku, pa će shvatiti s kakvim se problemima suočavaju. Budu li vršili pritisak, uputit ću ih prema Kolumbiji. Ako nastave i dalje, ubacit ću Južnoafričku Republiku. To će im dati nekoliko centimetara stupaca kojima će zadovoljiti svoje nezasićene urednike.

- Je li bilo koja mreža prikazala snimke Fitzgeralda nakon što su ga uhitili?

- Vidio se samo stražnji dio njegove glave, a čak je i tada bio okružen policajcima. Inače bi ih sigurno uvijek iznova ponavljali.

- Kakvi su izgledi da se pojavi u javnosti i dade kompromitiraj uću izjavu za koju bi se tisak mogao uhvatiti?

- Zapravo nikakvi. Ako ikad dođe do suđenja, sigurno će isključiti strane medije. A ako Zerimski bude izabran, Fitzgerald nikad neće izići iz zatvora.

- Jeste li pripremili izvještaj za Lawrenceca? - upita Dexterica. - Jer možete biti sigurni da će pokušati dokazati da su dva i dva šest.

Gutenberg se nagnuo naprijed i kucnuo po fasciklu što ga je stavio na direktoričin stol.

Otvorila ga je i počela čitati, a dok je listala stranice, nije pokazivala nikakva znaka emocija. Kad je stigla do kraja, zatvorila je fascikl i dopustila da joj na licu zatreperi nagovještaj smiješka prije nego što je fascikl vratila preko stola.

- Pobrinite se da tu bude vaš potpis i odmah ga pošaljite u Bijelu kuću - reče. - Jer bez obzira na sumnje što ih Predsjednik možda sada ima, ako Zerimski postane Predsjednik, više se nikad neće željeti vraćati na tu temu.

Gutenberg kimne glavom u znak slaganja.

Helen Dexter pogleda svog zamjenika preko stola.

- Šteta što smo Fitzgeralda morali žrtvovati - reče. - No ako to pomogne da Zerimski pobijedi u izborima, imat ćemo dvostruku korist. Kongres će odbaciti Lawrenceov Zakon o smanjenju naoružanja, a Bijela će se kuća mnogo manje miješati u CIA-in posao.

Connor je spustio noge s ležaja, bosa stopala položio na pod i pogledao svog posjetitelja. Šef policije je povukao dim iz cigarete i otpuhnuo dim visoko u zrak.

- Odvratna navika - reče besprijerodnim engleskim. - Moja mi žena neprestano govori neka se toga ostavim. Connor nije pokazao nikakvu emociju.

- Zovem se Vladimir Boljčenkov. Ja sam šef policije ovoga grada, a mislio sam da bismo mogli malo popričati prije nego bilo što postane službeno.

- Moje je ime Piet de Villiers. Ja sam južnoafrički državljanin i radim za Johannesburg Journal. Želim vidjeti svog veleposlanika.

- Dakle, to je moj prvi problem - reče Boljčenkov, a cigareta mu je visjela iz kuta usana. - Vidite, ne vjerujem da se zovete Piet de Villiers, prilično sam siguran da niste Južnoafrikanac, a sigurno znam da ne radite za Johannesburg Journal, jer takve novine ne postoje. I tek da ne gubimo vrijeme bez potrebe, iz najpouzdanijih izvora znam da vas nije unajmila mafija. No priznajem da još uvijek ne znam tko ste, ili čak iz koje zemlje dolazite. Ali onaj tko vas je poslao, da upotrijebim moderni kolokvijalizam, uvalio vas je u govna. I to, ako smijem dodati, s velike visine.

Connor nije čak ni trepnuo.

- Ali uvjeravam vas da vi to meni nećete učiniti. Stoga ako osjećate da niste u mogućnosti pomoći u mojoj istrazi, mogu vas jedino ostaviti da ovdje trunete, a ja ću i dalje uživati u slavi što je nisam zaslužio, ali me ipak njome zasipaju.

Connor još uvijek nije reagirao.

- Vidim da ne uspijevam doprijeti do vas - reče šef policije. - Osjećam da je moja dužnost istaknuti da ovo nije Kolumbija, te da neću mijenjati svoju privrženost ovisno o tome s kim sam zadnjim razgovarao ili tko mi ponudi deblji svežanj dolara. - Zastane i ponovno povuče dim iz cigarete, a potom doda: - Mislim da je to jedna od mnogih osobina koje su nam zajedničke. Okrene se i krene prema vratima ćelije, a onda zastane.

- Pustit ću vas da razmislite o tome. Ali da sam ja na vašem mjestu, ne bih previše čekao.

Udario je po vratima.

- Uvjeravam vas, bez obzira tko ste - reče kad su se vrata otvorila - da neće biti palčenica, sprave za rastezanje, niti bilo kojih drugih, sofisticirani) ih oblika mučenja dok sam ja šef policije u St Petersburgu. Ne vjerujem u mučenje, to nije moj stil. Ali ne mogu vam obećati da će sve biti baš tako civilizirano ako Viktor Zerimski bude izabran za našeg sljedećeg Predsjednika.

Šef policije tresne vratima, a Connor začuje kako se ključ okreće u bravi.

17.

Tri bijela BMW-& zaustavila su se ispred hotela. Muškarci koji su u svakom automobilu sjedili kraj vozača iskočiše na pločnik i provjeriše stanje s obje strane ceste. Uvjerivši se da je sve u redu, jedan je otvorio vrata srednjeg automobila. Izišao je Aleksej Romanov. Visoki mladi čovjek imao je na sebi dug crni kaput od kašmira. Nije pogledao ni lijevo ni desno dok je brzim koracima ulazio u hotel. Druga su ga trojica slijedila, načinivši oko njega polukrug.

Prema opisu što ga je dao preko telefona, Romanov je odmah prepoznao visokog Amerikanca koji je stajao usred predvorja, a izgledao je kao da nekoga čeka.

- Gospodin Jackson? - upita Romanov grlenim glasom.

- Da - odgovori Jackson. Bio bi se s njim rukovao da se Romanov nije jednostavno okrenuo i zaputio ravno prema ulaznim vratima.

Sva su tri automobila imala upaljene motore i otvorena vrata kad je Jackson izišao na ulicu.

Poveli su ga prema stražnjim vratima središnjeg automobila pa je sjeo između čovjeka koji se s njim nije htio rukovati i još jednog jednako šutljivog, ali mnogo krupnijeg muškarca.

Tri su automobila krenula srednjom voznom trakom, a sva su im se druga vozila, kao nekom čarolijom, micala s puta. Činilo se da jedino semafori ne znaju tko je u automobilima.

Dok je malena kolona automobila jurila gradom, Jackson je ponovno sam sebe proklinjao. Ništa od ovoga ne bi bilo potrebno da je prije dvadeset četiri sata uspio doprijeti do Lloyda. Ali to je sposobnost predviđanja događaja - dar s kojim se rađaju jedino političari.

- Moraš upoznati Nikolaja Romanova - rekao je Sergej. Nazvao je majčin broj, a kad je ona konačno podigla slušalicu, ponašao se posve drukčije nego kad je bio s Jacksonom. Bio je pun poštovanja, pozorno je slušao i nijednom joj nije upao u riječ. Poslije dvadeset minuta spustio je slušalicu.

- Mislim da će ga nazvati - rekao je. - Problem je u tome što ne možeš postati član "Zakonitih lopova", ili mafije, kako ih ti zoveš, ako nemaš četrnaest godina. Jednako je bilo čak i za Alekseja, Careva jedinog sina.

Sergej je dalje objasnio kako je zamolio da se Jacksonu odobri susret s Carem, vođom Zakonitih lopova. Organizacija je osnovana kad je Rusijom vladao pravi car, a preživjela je i postala najopasnijom i najpoštovanijom zločinačkom organizacijom na svijetu.

- Moja je majka jedna od rijetkih žena s kojom će Car razgovarati. Zamolit će ga da te primi - rekao je Sergej.

Telefon je zazvonio, a on je odmah podigao slušalicu. Dok je pozorno slušao ono što mu je majka govorila, probljedio je i počeo drhtati. Neko je vrijeme oklijevao, ali je na koncu pristao na ono što mu je predlagala. Ruka mu je još uvijek drhtala kad je spustio slušalicu.

- Je li pristao na susret? - upita Jackson.

- Da - tiho je rekao Sergej. - Sutra ujutro će dva čovjeka doći po tebe: Aleksej Romanov, Carev sin, koji će ga naslijediti kad on umre, i Stefan Ivanicki, Aleksejev bratić, koji je treći po rangu.

- U čemu je onda problem?

- Budući da te ne poznaju, postavljaju jedan uvjet.

- A to je?

- Ako Car pomisli da tratiš njegovo vrijeme, dva će se čovjeka vratiti i slomiti mi jednu nogu, da bi me upozorili neka ga više ne gnjavim.

- Onda se pobrini da ne budeš u blizini kad se ja vratim.

- Ako ja nisam ovdje, posjetit će moju majku i njoj slomiti nogu. A kad me uhvate, slomit će mi obje noge. To je nepisano pravilo mafije.

Jackson se pitao nije li pametnije otkazati sastanak. Nije želio biti odgovoran ako Sergej završi na štakama. Ali dječak mu je rekao da je za to prekasno. Već je prihvatio njihove uvjete.

Jedan pogled na Stefana Ivanickoga, Careva nećaka koji mu je sjedio s desne strane, bio je dovoljan da se Jackson uvjeri kako bi mu trebao samo trenutak da nekome slomi nogu, a to bi još brže zaboravio.

Kad su BMW-i izišli iz grada, malena je kolona ubrzala na sto kilometara na sat. Dok su se penjali zavojitim cestama u brda, sreli su tek poneko vozilo. Jurili su kraj seljaka uz cestu.

Njihove su glave bile sagnute, a na licima nije bilo nikakva znaka da im je stalo do prošlosti ili do budućnosti. Jackson je počeo shvaćati zašto bi Zerimskijeve riječi mogle rasplamsati zadnju iskru nade u njima.

Prvi je automobil bez upozorenja naglo skrenuo lijevo i zaustavio se ispred masivnih ulaznih vrata od kovana željeza iznad kojih je dominirao grb crnog sokola s raširenim krilima. Dva su čovjeka s kalašnjikovima u rukama koraknula naprijed, a prvi je vozač spustio zatamnjeno staklo da bi mogli virnuti unutra. To je Jacksona podsjetilo na dolazak ispred CIA-ina stožera - samo što su se stražari u Langleyju morali zadovoljiti pištoljima koje je trebalo držati u futrolama.

Nakon što su sva tri automobila pregledana, jedan je stražar kimnuo glavom i sokolova su se krila razdvojila. Kolona je primjerenijom brzinom nastavila put pošljunčanim kolnim prilazom što je vijugao kroz gustu šumu. Prošlo je još pet minuta prije nego što je Jackson prvi put ugledao kuću - iako se to ne bi moglo nazvati kućom. Prije jednog stoljeća to je bila palača careva prvorodenog sina. Sad je ondje stanovao daleki potomak koji je također vjerovao da ima nekakvo pravo nasljedstva.

- Nemoj govoriti Caru ako ti se on najprije ne obrati - upozorio ga je Sergej. - I uvijek se prema njemu ophodi kao prema njegovim carskim precima.

Jackson je radije presudo činjenicu da nema pojma kako se treba ophoditi prema članu ruske carske obitelji.

Automobili su se zaustavili pred kućnim vratima. Visoki, elegantni muškarac u dugačkom crnom fraku, bijeloj košulji i leptir--kravati, čekao je na vrhu stubišta. Naklonio se Jacksonu koji je nastojao izgledati kao da je naviknut na takvo ponašanje. Na kraju krajeva, jednom je upoznao Richarda Nbcna.

- Dobro došli u Zimski dvorac, gospodine Jackson - reče batler. - Gospodin Romanov vas čeka u Plavoj galeriji.

Aleksej Romanov i Stefan Ivanicki pratili su Jacksona kroz otvorena vrata. Jackson i mladi Romanov slijedili su batlera niz dugi mramorni hodnik, a Ivanicki je ostao kraj vrata. Jackson bi se bio rado zaustavio i divio slikama i kipovima koji bi služili na čast svakom svjetskom muzeju, ali ravnomjeren batlerov korak to nije dopuštao. Batler je stao kad je stigao do dvokrilnih bijelih vrata, što su se protezala gotovo do stropa, na kraju hodnika. Pokucao je, otvorio jedno krilo i maknuo se u stranu kako bi Jackson mogao ući.

- Gospodin Jackson - najavi i iziđe iz prostorije tiho zatvorivši vrata za sobom.

Jackson korakne u golemu, raskošno namještenu prostoriju. Pod je bio pokriven velikim sagom za kakvog bi se neki Turčin prodao. Postariji muškarac u plavom prugastom odijelu ustane iz naslonjača od crvenog baršuna u stilu Luja XIV. Kosa mu je bila srebrna, a bljedilo lica ukazivalo je na to da je pretrpio dugotrajnu bolest. Njegovo je mršavo tijelo bilo neznatno pogrbljeno kad je koraknuo naprijed kako bi se rukovao sa svojim gostom.

- Lijepo je od vas što ste prevalili toliki put da biste me posjetili, gospodine Jackson - reče. - Morate mi oprostiti, ali moj engleski je malo zahrđao. Bio sam prisiljen otići s Oxforda 1939. godine, brzo nakon što je počeo rat, iako sam tek bio na drugoj godini. Vidite, Britanci zapravo nikad nisu imali povjerenja u Ruse, iako smo kasnije postali saveznici. - Ljubazno se nasmiješio.

- Siguran sam da se slično ponašaju i prema Amerikancima.

Jackson nije znao kako bi trebao reagirati.

- Izvolite sjesti, gospodine Jackson - reče starac i pokaže prema drugom naslonjaču.

- Hvala vam - reče Jackson. To su bile prve riječi što ih je izgovorio otkako je izišao iz hotela.

- Dakle, gospodine Jackson - reče Romanov i polako se spusti u naslonjač - ako vam postavim pitanje, svakako morate točno odgovoriti. Ako vas muče neke sumnje, nemojte žuriti s odgovorom. Jer ako mi odlučite lagati, kako bih to rekao?, otkrit ćete da ovaj sastanak neće biti jedino što ćemo dokrajčiti.

Jackson je znao da je ovaj starac zacijelo jedina osoba na svijetu koja bi Connora mogla živoga izvući iz zatvora. Kratko je kimnuo glavom kao znak da je razumio.

- Dobro - reče Romanov. - A sad bih želio nešto više saznati o vama, gospodine Jackson. Na prvi pogled vidim da radite za neku obavještajnu agenciju, a budući da se nalazite u mojoj zemlji - naglasio je riječ mojoj - pretpostavljam da je to CIA, a ne FBI. Jesam li u pravu?

- Dvadeset osam godina radio sam za CIA-u, sve donedavno kad su me... zamijenili. - Jackson je pomno birao riječi.

- Protivi se zakonima prirode imati ženu za šefa - napomene Romanov bez i najmanjeg nagovještaja smiješka. - Organizacija pod mojoj kontrolom nikad se ne bi upustila u takvu glupost. - Starac se nagne prema stolu s njegove lijeve strane i uzme čašicu punu bezbojne tekućine što je Jackson do tog trenutka nije opazio. Otpije gutljaj i vrati čašicu na stol prije nego što je postavio sljedeće pitanje. - Radite li sada za neku drugu agenciju?

- Ne - odlučno će Jackson.

- Dakle, sad ste slobodnjak? - reče starac. Jackson ne odgovori.

- Shvaćam - reče starac. - Iz vaše šutnje moram zaključiti da vi niste jedina osoba koja nema povjerenja u Helen Dexter.

Starac ponovno ništa ne reče. No brzo je shvaćao zašto se ne isplati lagati Romanovu.

- Zašto ste me željeli vidjeti, gospodine Jackson? Jackson je pretpostavljao da starac točno zna zašto, ali je sudjelovao u šaradi.

- Došao sam zbog svog prijatelja koji je, radi moje gluposti, uhićen i sada se nalazi u zatvoru u St Petersburgu.

- Ustanova koja nije poznata po humanosti, pogotovo kad je riječ o pomilovanjima ili uvjetnom puštanju na slobodu. Jackson kimne glavom u znak slaganja.

- Znam da vaš prijatelj nije odgovoran za glasine puštene u medije o tome da mu je moja organizacija ponudila veliku svotu novca kako bi Zerimskoga uklonio iz predsjedničke utrke. Da je to on rekao, već bi ga odavno našli obješenog u ćeliji. Ne, pretpostavljam da je osoba koja širi te dezinformacije - nastavi Romanov

- jedno od potrčkala Helen Dexter. Da ste barem malo ranije došli k meni, gospodine Jackson, mogao sam vas upozoriti na Mitchella.

- Otpije još jedan gutljaj iz svoje čašice i doda: - On je jedan od nekolicine vaših sunarodnjaka koje bih uzeo u obzir za vrbovanje u moju organizaciju. Vidim da vas čudi koliko toga znam. Jackson se nadao da mu se nijedan mišić nije pomaknuo.

- Gospodine Jackson, zacijelo vas ne čudi spoznaja da imam vlastite ljude u gornjim formacijama CIA-e i FBI-a? - Škrti se osmijeh vratio na njegovo lice. - Kad bih mislio da bi to bilo korisno, imao bih nekoga od svojih ljudi i u Bijeloj kući. No budući da Predsjednik Lawrence otkriva sve što ga pitaju na svojim tjednim tiskovnim konferencijama, to uopće nije potrebno. Što nas dovodi do mog sljedećeg pitanja. Vaš prijatelj radi za CIA-u? Jackson ne odgovori.

- Ah, shvaćam. Baš kao što sam mislio. Pa, mislim da može biti siguran da Helen Dexter u ovoj prilici neće poduzeti ništa kako bi ga spasila.

Starac je i dalje šutio.

- Dobro - reče starac. - Dakle, sada točno znam što od mene očekujete. - Zastane. - Ali nikako ne mogu shvatiti što mi možete ponuditi za uzvrat.

- Nemam pojma koja je trenutna cijena - reče Jackson. Starac se počne smijati.

- Valjda niste ni u jednom trenutku povjerovali, gospodine Jackson, da sam vas dovukao ovamo kako bismo razgovarali o novcu? Osvrnite se naokolo i vidjet ćete da koliko god možete ponuditi, to ne bi bilo dovoljno. Newsweek je uvelike pogriješio kad je nagađao kolika je moja moć i imetak. Samo prošle godine vrijednost poslova moje organizacije iznosila je 187 milijardi dolara, što je više od gospodarstva Belgije ili Švedske. Sad imamo poptuno operacionalizirane ogranke u 142 zemlje. Svakog se mjeseca otvara novi ogranak, da parafraziram McDonald'sov slogan. Ne, gospodine Jackson, nemam dovoljno vremena da bih ga tratio na razgovor o novcu s čovjekom praznih džepova.

- Zašto ste onda uopće pristali na ovaj sastanak? - upita Jackson.

- Vi ne postavljate pitanja, gospodine Jackson - oštro će Romanov. - Samo odgovarate na njih. Iznenađen sam što vas nisu pravilno uputili.

Starac ponovno otpije gutljaj bezbojne tekućine, a potom jasno reče što očekuje za uzvrat ako Connoru pomogne u bijegu. Jackson je znao da ne može u Connorovo ime prihvatiti Romanovljeve uvjete, ali kako mu je rečeno da ne smije postavljati pitanja, ništa nije rekao.

- Možda će vam trebati malo vremena da razmislite o mojem prijedlogu, gospodine Jackson - nastavi starac. - No ako vaš prijatelj prihvati moje uvjete, a zatim ne ispuni svoj dio pogodbe, mora u potpunosti razumjeti posljedice svojih postupaka. - Zastane kako bi uzeo zraka. - Doista se nadam, gospodine Jackson, da on nije od onih osoba koje potpišu ugovor, a zatim se oslanjaju na nekog lukavog odvjetnika koji će naći rupu u zakonu i omogućiti mu da se iz toga izvuču. Vidite, na ovom sudu ja sam i sudac i porota, a moj sin Aleksej bit će tužitelj. On će biti osobno odgovoran i pobrinut će se da se taj ugovor ispuni do kraja. Već sam zapovijedio da vas obojicu

prati u Sjedinjene Države, a neće se vratiti dok se ne ispoštuje dogovor. Nadam se da sam bio jasan, gospodine Jackson.

Zerimskijev ured nije mogao biti veća suprotnost Carevoj palači. Komunistički je voda zauzimao treći kat zapuštene zgrade u sjevernom predgrađu Moskve, iako bi svatko tko bi bio pozvan u njegovu daću na Volgi odmah shvatio da luksuz nije bio nepoznanica za Zerimskoga. Posljednji je glas primljen u deset sati prethodne večeri. Sad je Zerimski mogao samo sjediti i čekati da izborna povjerenstva od Baltika do Pacifika prebroje biračke listiće. Sasvim je dobro znao da su u nekim okruzima ljudi glasovali nekoliko puta, a u drugima biračke kutije jednostavno neće stići do gradske vijećnice. Također je bio uvjeren da doista ima izgleda za pobjedu nakon što se dogovorio s Borodinom, a general je povukao svoju kandidaturu. No bio je toliko realan da je znao kako će mu, s obzirom na to da mafija podržava Černopova, trebati mnogo više od polovice glasova da bi ga možda proglasili pobjednikom. Stoga je odlučio pronaći saveznika u Carevu taboru.

Rezultati izbora neće biti poznati nekoliko dana jer su u mnogim dijelovima zemlje još uvijek ručno zbrajali glasove. Nije ga trebalo podsjećati na Staljinovu često citiranu napomenu kako nije važno koliko ljudi glasuje, već samo tko broji glasove.

Zerimskijev unutrašnji krug radio je na telefonima dok su pokušavali pratiti što se događa diljem goleme zemlje. No državni su službenici htjeli reći samo to da još ništa nije sigurno.

Komunistički je voda toga dana udario po stolu više puta nego tijekom cijelog proteklog tjedna, a duga je vremenska razdoblja proveo zatvoren u svojoj sobi gdje je obavljao skrovite telefonske razgovore.

- To su dobre vijesti, Stefane - govorio je Zerimski. - Sve dok se možeš pobrinuti za problem tvog bratića. - Slušao je Ivanickijev odgovor kad se začulo kucanje na vratima. Spustio je slušalicu čim je vidio kako njegov šef stožera ulazi u prostoriju. Nije želio da Titov sazna s kim je razgovarao.

- Novinari se pitaju hoćeš li razgovarati s njima - reče Titov nadajući se da će to na nekoliko minuta zaokupiti njegova šefa. Zerimski je posljednji put primio lešinare, kako ih je zvao, prethodnog jutra kad su se svi pojavili da bi ga gledali kako daje svoj glas u Koskiju, dijelu Moskve u kojem se rodio. Ne bi bilo drukčije ni da se kandidirao za Predsjednika Sjedinjenih Država. Zerimski je nevoljko kimnuo glavom i pošao za Titovom niza stube te na ulicu. Svojem je osoblju naredio da novinare nikad ne puštaju u zgradu, iz straha da će otkriti kako je neučinkovita i slabo opremljena njegova organizacija. To je još nešto što će se promijeniti kad se domogne državne riznice. Čak ni svom šefu stožera nije rekao da će ovo biti posljednji izbori u kojima će ruski narod glasovati ako on dođe na vlast. Živo mu se fućkalo za proteste u stranim novinama i časopisima. Vrlo brzo će prestati kolati istočno od Njemačke.

Kad je Zerimski izišao na ulicu, dočekala ga je najveća skupina novinara što ju je vidio otkako je kampanja počela.

- Koliko ste uvjereni u pobjedu, gospodine Zerimski? - netko je viknuo prije nego što je imao priliku poželjeti im dobar dan.

- Ako pobjednik bude onaj za kojeg je glasovala većina birača, ja ću biti sljedeći Predsjednik Rusije.

- Ali predsjedavajući međunarodne skupine promatrača kaže da su ovo bili najdemokratičniji izbori u povijesti Rusije. Zar ne prihvaćate tu prosudbu?

- Prihvatit ću je ako me proglase pobjednikom - odgovori Zerimski.

Izvjestitelji su se pristojno nasmijali njegovoj maloj dosjetki.

- Ako vas izaberu, kad ćete posjetiti predsjednika Lawrencea u Washingtonu?

- Uskoro nakon što on posjeti mene u Moskvi - začuje se trenutni odgovor.

- Ako vi budete Predsjednik, što će se dogoditi s čovjekom kojeg su uhitili na Trgu slobode i optužili da je kanio izvršiti atentat na vas?

- To će odlučiti sud. Ali možete biti sigurni da će mu se pravedno suditi.

Zerimskome je odjednom postalo dosadno. Bez upozorenja se okrenuo i nestao u zgradi, ignorirajući pitanja što su ih dovikivali za njim.

- Jeste li Borodinu ponudili mjesto u svom kabinetu?

- Što ćete učiniti u vezi s Čečenijom?

- Hoće li mafija biti vaš prvi cilj?

Dok se umorno penjao istrošenim starim stubama na treći kat, odlučio je da će to biti posljednji put što je razgovarao s novinarima, bez obzira hoće li izgubiti ili pobijediti. Nije zavidio Lawrenceu koji je pokušavao upravljati zemljom u kojoj novinari očekuju da se prema njima odnosi kao prema sebi ravnima. Kad je stigao u svoj ured, skljkao se u jedini udobni naslonjač u prostoriji i usnuo, prvi put u nekoliko dana.

Ključ se okrenuo u bravi i vrata ćelije su se otvorila. Ušao je Boljčenkov, a nosio je veliku platnenu torbu i trošnu kožnatu aktovku.

- Kao što vidite, vratio sam se - reče šef policije St Petersburga i sjedne nasuprot Connoru. - Iz toga možete zaključiti da želim još jedan neslužbeni razgovor. Iako moram reći kako se nadam da će biti malo produktivniji nego naš posljednji susret.

Šef policije zurio je u čovjeka koji je sjedio na ležaju. Connor je izgledao kao da je u proteklih pet dana izgubio nekoliko kilograma.

- Vidim da se još niste navikli na našu nouvelle cuisine - reče Boljčenkov pripalivši cigaretu. - Moram priznati daje doista potrebno nekoliko dana da se i najveći ološ St Petersburga navikne na ovdašnji jelovnik. No prihvate ga kad shvate da će ovdje provesti ostatak života, te da nema nikakve a la carte alternative. - Povukao je dim i ispuhnuo ga kroz nos. - Zapravo - nastavi - možda ste nedavno u novinama pročitali da je jedan od naših zatvorenika pojeo drugoga. No s obzirom na premalo hrane i problem pretrpanosti, mislili smo da oko toga ne treba dizati mnogo buke.

Connor se nasmiješi.

- Ah, vidim da ste ipak živi - reče šef policije. - Dakle, moram vam reći da je nakon našeg posljednjeg susreta bilo nekoliko zanimljivih događaja, a imam osjećaj da će vas to zanimati. - Spustio je na pod platnenu torbu i aktovku. - Glavni je poslužitelj u hotelu National prijavio ova dva komada prtljage jer nitko nije došao po njih.

Connor uzdigne obrvu.

- Baš kao što sam i mislio - reče šef. - Ako ćemo biti poštteni, kad smo mu pokazali vašu fotografiju, poslužitelj je potvrdio da se sjeća kako je čovjek koji izgledom odgovara vama ostavio torbu, ali se nije mogao sjetiti aktovke. Unatoč tome, mislim da vam ne treba opisivati njezinu sadržinu.

Šef policije podigne gornji dio aktovke i otkrije pušku Remington 700. Connor je zurio ravno naprijed i glumio ravnodušnost.

- Iako sam siguran da ste ranije rukovali ovakvom vrstom oružja, vjerujem da nikad niste vidjeli ovu pušku, unatoč inicijalima P.D.V. što su tako prikladno utisnuti na aktovci. Čak bi i nezreli početnik mogao shvatiti da su vam namjestili. - Boljčenkov povuče dim cigarete. - CIA zacijelo misli da imamo najgluplju policiju na svijetu. Zar su makar i na trenutak povjerovali da ne znamo koji je Mitchellov pravi posao? Kulturni ataše! - otpuhne kroz nos. - Vjerojatno misli da je Ermitaž robna kuća. Prije nego bilo što kažete, imam još jednu vijest koja bi vas mogla zanimati. - Ponovno udahne i dopusti nikotinu da prodre do njegovih pluća. - Viktor Zerimski je pobijedio na izborima i u ponedjeljak će preuzeti dužnost Predsjednika.

Connor se slabašno osmjehne.

- Budući da ne mogu zamisliti da će vam ponuditi mjesto u prvom redu na inauguraciji - reče šef policije - možda je došlo vrijeme da nam ispričate svoju verziju priče, gospodine Fitzgerald.

18.

Predsjednik Zerimski je šepireći se ušao u prostoriju. Njegovi su kolege odmah ustali sa svojih mjesta oko dugog stola od hrastovine i pljeskali sve dok nije zauzeo svoje mjesto ispod Staljinova portreta, izvučenog iz podruma Puškinova muzeja gdje se nalazio od 1956.

Zerimski je na sebi imao tamnoplavo odijelo, bijelu košulju i crvenu svilenu kravatu. Izgledao je sasvim drukčije od ostalih muškaraca smještenih za stolom, koji su i dalje bili odjeveni u loše skrojenu odjeću što su je nosili tijekom predizborne kampanje. Poruka je bila jasna - sljedećeg dana svi moraju poći krojaču.

Zerimski je dopustio da pljesak neko vrijeme potraje, a tada je svojim kolegama domahnuo kao da su i oni samo gomila ispunjena obožavanjem.

- Iako ću službeno stupiti na dužnost tek u ponedjeljak - počne - postoje dva-tri područja u kojima kanim smjesta ponešto mijenjati.

Predsjednik prijede pogledom po onim pristašama koji su bili uz njega u teškim godinama, a uskoro će biti nagrađeni za svoju odanost. Mnogi od njih čekali su pola svog života na taj trenutak.

Skrenuo je svoju pozornost na niskog, zdepastog muškarca koji je tupo zurio preda se. Josip Pleskov je unaprijeđen od Zerimskijeva tjelohranitelja do punopravnog člana Politbiroa onoga dana kad je ubio trojicu muškaraca koji su pokušali izvršiti atentat na njegova šefa tijekom posjeta Ukrajini. Pleskov je imao određenu sjajnu vrlinu kakvu će Zerimski zahtijevati od svakog ministra u vladi: sve dok razumije naredbe, on će ih izvršavati.

- Josipe, stari moj prijatelju - reče Zerimski. - Ti ćeš biti moj ministar unutrašnjih poslova.

Nekoliko lica oko stola nastojalo je prikriti iznenađenje ili razočaranje; većina je znala da su daleko bolje kvalificirani za taj posao nego bivši lučki radnik iz Ukrajine, a neki su sumnjali da zna čak i napisati "unutrašnjih". Niski, nabijeni čovjek ozareno je pogledao svog vođu, poput djeteta koje je dobilo neočekivanu igračku.

- Tvoja prva dužnost, Josipe, bit će uništavanje organiziranog kriminala. Najbolji način da se to učini je uhićenje Nikolaja Romanova, takozvanog Cara. Jer neće biti mjesta za careve, imperijalističke ili neke druge, dok sam ja Predsjednik.

Dva-tri lica od onih na kojima je maločas lebdio razočarani izraz naglo se razvedrilo. Malo bi se tko od njih želio uhvatiti ukoštac s Nikolajem Romanovom, a nitko nije vjerovao da je Pleskov tome dorastao.

- Za što ću ga optužiti? - naivno upita Pleskov.

- Za što god želiš, od prevare do umorstva - reče Zerimski. - Samo budi siguran da će se optužba održati.

Pleskov je već djelovao pomalo zabrinuto. Bilo bi lakše da mu je šef jednostavno naredio neka ubije čovjeka.

Zerimskijev je pogled kružio stolom.

- Lave - reče i okrene se drugom čovjeku koji mu je ostao slijepo odan. - Tebi ću dodijeliti odgovornost za drugu polovicu programa zakona i reda.

Lav Šulov je izgledao nervozno jer nije bio siguran treba li biti zahvalan za ono što će upravo primiti.

- Ti ćeš biti moj ministar pravosuđa. Šulov se nasmiješi.

- Želim vam jasno staviti do znanja da trenutno na sudovima ima previše neriješenih predmeta i zbrke. Imenuj desetak ili više novih sudaca. Pazi da svi budu od onih koji su dugogodišnji članovi Partije. Počni tako što ćeš im objasniti da imam samo dva stava kad je riječ o redu i zakonu: kraća suđenja i duže kazne. U prvim danima svog predsjednikovanja svakako želim da posluži kao primjer netko koji je vrijedan toga da dospije na naslovnice, kako ne bi bilo nikakve sumnje u to kakva sudbina očekuje one koji mi kvare račune.

- Jeste li imali nekoga na umu, gospodine Predsjedniče?

- Da - bez oklijevanja odgovori Zerimski. - Sjetit ćete se...

Začulo se tiho kucanje na vratima. Svi su se okrenuli da bi vidjeli tko se usuđuje prekinuti Predsjednikov prvi sastanak kabineta. Dmitri Titov je bešumno ušao, računajući na to da bi se Zerimski još više naljutio da ga nije prekinuo. Predsjednik je lupkao prstima po stolu dok je Titov hodao cijelom dužinom prostorije, a zatim se sagnuo i nešto mu šapnuo u uho.

Zerimski je odmah prasnuo u smijeh. Ostali su mu se željeli pridružiti, ali su ipak, opreza radi, najprije željeli čuti šalu. Pogledao je svoje kolege.

- Predsjednik Sjedinjenih Država je na vezi. Čini se da mi želi čestitati.

Sad su svi osjetili da se mogu pridružiti smijehu.

- Moja sljedeća odluka u ulozi vašeg vođe je hoću li ga pustiti da čeka... još tri godine... - svi su se još glasnije nasmijali, osim Titova - ... ili ću preuzeti poziv.

Nitko nije ponudio svoje mišljenje.

- Hoćemo li vidjeti što čovjek želi? - upita Zerimski. Svi su kimnuli glavom. Titov podigne slušalicu telefona na stolu i pruži je svom šefu.

- Gospodine Predsjedniče - reče Zerimski.

- Ne, gospodine - odmah se začuje odgovor. - Moje je ime Andy Lloyd. Ja sam predstojnik Ureda Bijele kuće. Smijem li vas spojiti s Predsjednikom?

- Ne, ne smijete - Ijutito će Zerimski. - Recite svom Predsjedniku neka osobno bude na liniji kad me sljedeći put nazove, jer ne želim imati posla s kuririma. - Tresnuo je slušalicom, pa su se svi ponovno nasmijali.

- Dakle, što sam govorio? Javi se Šulov:

- Kanili ste nam reći, gospodine Predsjedniče, tko bi trebao poslužiti kao primjer da bismo pokazali kako će se odsad nadalje ponašati Ministarstvo pravosuđa.

- Ah, da - reče Zerimski, a osmijeh se vrati na njegove usne baš kad je telefon ponovno zazvonio.

Zerimski pokaže prema svom šefu stožera, a on digne slušalicu.

- Hoće li biti moguće - upita nečiji glas - razgovarati s Predsjednikom Zerimskim?

- Tko ga zove? - upita Titov.

- Tom Lawrence.

Titov pruži slušalicu svom šefu.

- Predsjednik Sjedinjenih Država - samo reče.

Zerimski kimne glavom i uzme slušalicu.

- Jeste li to vi, Viktore?

- Ovdje je Predsjednik Zerimski. S kim razgovaram?

- S Tomom Lawrenceom - reče Predsjednik i uzdigne obrvu prema ministru vanjskih poslova i predstojniku Ureda Bijele kuće, koji su slušali razgovor.

- Dobro jutro. Što mogu učiniti za vas?

- Samo sam nazvao kako bih se pridružio čestitkama što ih zacijelo dobivate nakon vaše impresivne - Lawrence je želio reći "neočekivane", ali je Ministarstvo vanjskih poslova bilo protiv toga - pobjede. Vrlo tijesna pobjeda. No svi koji se bave politikom katkad imaju taj problem.

- To nije problem kakvog ću ja ponovno imati - reče Zerimski.

Lawrence se nasmijao pretpostavivši da je to trebalo biti duhovito. Ne bi to učinio da je mogao vidjeti ukočene izraze lica onih koji su sjedili za kabinetskim stolom u Kremlju.

Lloyd šapne:

- Nastavite.

- Prvo što bih želio jest da vas malo bolje upoznam, Viktore.

- Onda ćete morati početi time da shvatite kako me samo moja majka zove imenom.

Lawrence pogleda bilješke raširene na njegovu stolu. Pogled mu se zaustavi na Zerimskijevu punom imenu, Viktor Leonidovič. Podcrtao je "Leonidovič", ali Larry Harrington odmahne glavom.

- Ispričavam se - reče Lawrence. - Kako biste željeli da vam se obraćam?

- Isto onako kako biste vi očekivali da vam se obraća netko koga ne poznajete.

Iako su mogli čuti samo jednu stranu razgovora, oni koji su sjedili oko stola u Moskvi uživali su u prvoj razmjeni riječi dvojice vođa. Oni u Ovalnom uredu nisu.

- Pokušajte drukčijim pristupom, gospodine Predsjedniče - predloži ministar vanjskih poslova, šakom pokrivši slušalicu.

Tom Lawrence spusti pogled na pripremljena pitanja Andyja Lloyda i preskoči jednu stranicu.

- Nadao sam se da ćemo uskoro naći priliku za susret. Kad već razmišljam o tome - doda - prilično je čudno da se dosad nismo sreli.

- To uopće nije čudno - reče Zerimski. - Kad ste posljednji put posjetili Moskvu, u lipnju, vaše veleposlanstvo je meni i mojim kolegama zaboravilo poslati pozivnicu na večeru što su je priredili vama u čast.

Oko stola se čulo mrmljanje podrške.

- Pa, siguran sam da znate kako je čovjek na takvim putovanjima uglavnom prepušten svojim mjesnim službenicima...

- Zanimat će me koje ćete od tih službenika zamijeniti nakon što su tako loše procijenili situaciju. - Zerimski zastane. - Možda ćete početi s vašim veleposlanikom.

Usljedila je još jedna duga stanka dok su tri muškarca u Ovalnom uredu pregledavala pitanja što su ih tako savjesno pripremili. Dosad nisu uspjeli predvidjeti nijedan Zerimskijev odgovor.

- Uvjeravam vas - doda Zerimski - da neću dopustiti nijednom od mojih službenika, mjesnih ili nekih drugih, da zanemaruju moje osobne želje.

- Sretan čovjek - reče Lawrence ne trudeći se oko pripremljenih odgovora.

- Sreća nije faktor koji uzimam u obzir - reče Zerimski. - Pogotovo kad je riječ o mojim protivnicima.

Činilo se da Larryja Harringtona počinje obuzimati očaj, ali je Andy Lloyd na papir načrčkao pitanje i gurnuo ga Predsjedniku pod nos. Lawrence kimne glavom.

- Možda bismo trebali pokušati dogovoriti skori susret kako bismo se mogli malo bolje upoznati?

Tri čovjeka u Bijeloj kući čekali su da ponuda bude grubo odbijena.

- O tome ću ozbiljno razmisliti - reče Zerimski na svačije čuđenje, na oba kraja. - Zašto ne biste gospodinu Lloydu rekli neka stupi u vezu s drugom Titovom, čija je dužnost organizirati moje susrete sa stranim vodama?

- Svakako ću to učiniti - reče Lawrence osjećajući olakšanje. - Zamolit ću Andyja Lloyda da idućih dana nazove gospodina Titova.

Lloyd načrčka još jednu rečenicu i pruži je Predsjedniku. Glasila je: "I dakako, rado ću posjetiti Moskvu."

- Zbogom, gospodine Predsjedniče - reče Zerimski.

- Zbogom... gospodine Predsjedniče - odgovori Lawrence. Kad je Zerimski spustio slušalicu, zaustavio je neizbježni pljesak tako što se brzo okrenuo svom šefu stožera i rekao:

- Kad Lloyd nazove, predložiti će da posjetim Washington. Prihvati ponudu.

Njegov je šef stožera djelovao iznenađeno.

- Čvrsto sam odlučio - reče Predsjednik okrenuvši se svojim kolegama - da Lawrence mora što prije shvatiti s kakvim čovjekom ima posla. Što je još važnije, želim da to sazna i američka javnost.

- Spojio je prste pred sobom. - Namjeravam početi tako što ću se pobrinuti da Lawrenceov Zakon o smanjenju naoružanja doživi poraz u Senatu. Ne mogu se sjetiti boljeg božićnog dara za... Toma. Ovaj put im je dopustio da mu kratko zaplješću, a potom ih je zamahom ruke utišao.

- No zasad se moramo vratiti našim domaćim problemima koji su daleko hitniji. Vidite, vjerujem da je važno naše vlastite građane upoznati s odlučnošću njihova novog vođe. Želim im pružiti primjer koji neće ostaviti nikakvu sumnju u to kako se kanim ponašati prema onima koji mi se suprotstavljaju.

Svi su čekali da čuju koga je Zerimski izabrao za tu čast.

Pogledao je svog novoimenovanog ministra pravosuđa.

- Gdje je taj mafijin ubojica koji je pokušao atentat na mene?

- Zatvoren je u St Petersburgu - reče Šulov. - Pretpostavljam da ćete htjeti da ondje provede ostatak života.

- Ni slučajno - reče Zerimski. - Doživotni zatvor je preblaga kazna za tako okrutnog zločinca. To je idealna osoba za suđenje. Od njega ćemo napraviti naš prvi javni primjer.

- Bojim se da policija nije uspjela naći nikakve dokaze da je on...

- Onda ih stvorite - reče Zerimski. - Nitko neće vidjeti suđenje, osim lojalnih članova Partije.

- Razumijem, gospodine Predsjedniče - reče novi ministar pravosuđa. Oklijevao je. - Što ste imali na umu?

- Brzo suđenje kojem će predsjedavati jedan od naših novih sudaca, a porotu će sačinjavati isključivo partijski dužnosnici.

- A presuda, gospodine Predsjedniče?

- Smrtna kazna, dakako. Čim donesete presudu, obavijestit ćete medije da ću ja biti nazočan prilikom pogubljenja.
- A kad će to biti? - upita ministar pravosuđa zapisujući svaku Zerimskijevu riječ. Predsjednik prelista svoj rokovnik i počne tražiti slobodnih petnaest minuta.
- U osam sati ujutro sljedećeg petka. Sada, nešto daleko važnije, moji planovi za budućnost oružanih snaga. - Nasmiješio se generalu Borodinu koji mu je sjedio s desne strane i dosad nije otvorio usta.
- Za vas, zamjenice Predsjednika, najveća nagrada...

19.

Dok je bio zarobljenik u logoru Nan Dinh, Connor je razvio sustav brojenja dana u zarobljeništvu.

Svakog jutra u pet sati pojavio bi se stražar Vijetkonga sa zdjelicom riže u mnogo vode - njegov jedini dnevni obrok. Connor bi izvadio jedno zrno riže i stavio ga u jedan od sedam štapova od bambusa od kojih se sastojao njegov ležaj. Svakog bi tjedna jedno od sedam zrna premjestio na gredu iznad njegova kreveta, a potom bi pojeo preostalih šest. Svaka četiri tjedna uzeo bi jedno zrno s grede iznad kreveta i stavio ga između dasaka ispod kreveta. Onog dana kad su on i Chris Jackson pobjegli iz logora, Connor je znao da je u zarobljeništvu proveo jednu godinu, pet mjeseci i dva dana.

No ležeći na ležaju u ćeliji bez prozora u zloglasnom zatvoru, čak ni njemu nije pado na pamet sustav kojim bi mogao bilježiti koliko vremena ondje boravi. Šef policije ga je već dvaput posjetio, ali je otišao praznih ruku. Connor se počeo pitati koliko će još vremena proći prije nego što mu dojadi jednostavno ponavljanje imena i nacionalnosti te traženja da vidi svog veleposlanika. Nije morao dugo čekati. Samo nekoliko trenutaka nakon što je Boljčenkov po drugi put izišao iz njegove ćelije, upala su tri čovjeka koji su mu priredili doček onoga dana kad je stigao.

Dvojica su ga povukla s ležaja i bacila na stolicu što ju je maločas zauzimao šef policije. Izvili su mu ruke iza leđa i stavili mu lisičine.

Tada je Connor prvi put ugledao ubojitu britvu. Dok su ga dvojica držala, treći mu je u samo četrnaest poteza hrđavom oštricom obrijao svu kosu s glave, a također i prilično mnogo kože. Nije gubio vrijeme na nanošenje sapuna i vode. Krv je nastavila teći niz Connorovo lice i natapati mu košulju još dugo nakon što su ga ostavili skljojkanog na stolici.

Sjetio se riječi šefa policije kad ga je prvi put vidio:

- Ne vjerujem u mučenje; to nije moj stil.

Na koncu je zaspao, ali nije znao odrediti kako dugo. Sljedeće čega se sjeća bilo je da su ga povukli s poda, bacili natrag na stolicu i po drugi put čvrsto držali.

Treći je čovjek britvu zamijenio dugom, debelom iglom, te je istom nježnošću što ju je pokazao kao brijač istetovirao broj "12995" na zatvorenikovo lijevo zapešće. Očito nisu vjerovali u imena kad bi čovjek došao na stan i hranu u njihov zatvor.

Kad su se vratili i treći put, grubo su ga podigli s poda i gurnuli iz ćelije u dugi, mračni hodnik. U takvim je trenucima želio da uopće nema mašte. Nastojao je ne misliti na ono što mu možda spremaju. Natpis na njegovoj Medalji časti opisivao je poručnika Fitzgeralda kao neustrašivog u vođenju svojih ljudi, kako je spasio kolegu časnika, te je na izuzetan način pobjegao iz sjevernovijet-namskog logora ratnih zarobljenika. No Connor je znao da nikad nije upoznao neustrašivog čovjeka. U Nan Dinhu je izdržao jednu godinu, pet mjeseci i dva dana - ali tada je imao samo dvadeset dvije godine, a kad imaš dvadeset dvije godine, vjeruješ da si besmrtni. Kad su ga gurnuli iz hodnika na jutarnje sunce, prvo što je Connor vidio bila je skupina zatvorenika koji su gradili vješala. Sad ima pedeset jednu godinu. Nitko mu ne mora reći da nije besmrtni.

Kad se Joan Bennett tog ponedjeljka javila na posao u Langleyju, točno je znala koliko je dana od svoje osmomjesečne kazne već odslužila, jer bi svake večeri, trenutak prije odlaska od kuće, nahranila svoju mačku i prekrizila još jedan dan na kalendaru što je visio na kuhinjskom zidu.

Ostavila je automobil na zapadnom parkiralištu i zaputila se ravno u knjižnicu. Kad se upisala u dnevnik rada, metalnim se stubištem spustila u odjel za izvještaje. Sljedećih će devet sati, samo s pauzom za jelo u ponoć, na e-mailu iščitavati najnoviju hrpu novinskih izvadaka sa Srednjeg istoka. Njezin je glavni zadatak da traži bilo kakvo spominjanje Sjedinjenih Država i, ako je riječ o nečemu važnom, elektronički ga kopirati, srediti i e-mailom poslati svom šefu na trećem katu, koji će razmisliti o posljedicama toga u primjerenije doba dana idućeg jutra. To je bio mukotrpan, zatupljujući rad. Već je nekoliko puta razmislila o otkazu, ali nije željela Gutenbergu priuštiti to zadovoljstvo.

Malo prije ponoćnog odmora Joan je opazila naslov u novinama Istanbul News. "Suđenje za mafijina ubojicu". Još uvijek je o mafiji razmišljala samo kao o talijanskoj organizaciji, te se iznenadila kad je otkrila da članak govori o južnoafričkom teroristu kojemu će suditi za pokušaj atentata na novog ruskog Predsjednika. Preskočila bi daljnji tekst da nije vidjela crtež optuženog čovjeka.

Joanino je srce počelo lupati dok je pažljivo čitala podulji članak Fatime Kusmann, dopisnika Istanbul Newsa za istočnu Europu. Izvjestiteljica je tvrdila da je sjedila kraj profesionalnog ubojice tijekom skupa u Moskvi pred kojim je Zerimski održao govor.

Ponoć je prošla, ali je Joan ostala za svojim stolom.

Dok je Connor stajao u zatvorskom dvorištu i zurio u napola dovršena vješala, stigao je policijski automobil, a jedan od grubijana gurnuo ga je na stražnje sjedalo. Iznenadio se kad je ondje ugledao šefa policije. Boljčenkov je jedva prepoznao izmoždenog čovjeka obrijane glave. Nijedan od njih dvojice nije govorio dok je automobil kroz dvorišna vrata izlazio iz zatvora.

Vozač je skrenuo desno i vozio obalom Neve točno pedeset kilometara na sat. Prešli su tri mosta prije nego što su skrenuli desno i prešli četvrti kojim će stići u središte grada. Dok su prelazili rijeku, Connor je kroz prozor zurio u blijedozelenu palaču Ermitaža. Nije mogla biti u većoj suprotnosti sa zatvorom kojeg je upravo napustio. Pogledao je prema vedrom plavom nebu, a zatim opet ljude koji su hodali ulicama. Kako su ga brzo učinili svjesnim toga koliko cijeni svoju slobodu. Kad su stigli na južnu obalu rijeke, vozač je skrenuo desno te su se nakon nekoliko stotina metara zaustavili ispred Palače pravde. Vrata automobila otvorio je policajac koji ih je čekao. Čak da je Connor i pomislio na bijeg, zacijelo bi se predomislio zbog drugih pedeset policajaca na pločniku/Oblikovali su dugi kordon dok se uspinjao stubištem što je vodilo u golemu kamenu zgradu.

Odveli su ga do prijamnog stola gdje mu je policajac pritisnuo lijevu ruku na pult, pogledao njegovo zapešće i u svoju knjigu upisao broj "12995". Zatim su ga povelili mramorom popločanim hodnikom prema masivnim hrastovim vratima. Kad im se približio na nekoliko koraka, vrata su se naglo širom otvorila i on je ušao u krcatu sudnicu.

Preletio je pogledom preko mora lica i bilo je očito da su čekali njega.

Joan je u kompjutor utipkala riječi pokušaj atentata na Zerimskoga i pritisnula tipku za traženje. Činilo se da se svi novinski izvještaji slažu u jednome: da se čovjek kojeg su uhitili na Trgu slobode zove Piet de Villiers, te da je on južnoafrički unajmljeni ubojica kojeg je ruska mafija angažirala da izvrši atentat na Zerimskoga. Puška što su je pronašli među njegovim stvarima bila je identična onoj upotrijebljenoj za atentat na Ricarda Guzmana, predsjedničkoga kandidata u Kolumbiji, dva mjeseca ranije.

Joan je skenirala crtež de Villiersa iz turskih novina i uvećala ga dok nije ispunjavao cijeli ekran. Potom je uokvirila oči i uvećala ih do prirodne veličine. Sad je bila sigurna koji je pravi identitet čovjeka kojemu će uskoro suditi u St Petersburgu.

Joan je pogledala na sat. Nekoliko minuta iza dva. Podigla je slušalicu i okrenula broj što ga je znala napamet. Nekoliko je puta zvonilo dok se nije javio pospani glas.

- Tko je to? Joan samo reče:

- Važno je da se vidimo. Bit ću kod tebe za malo više od sat vremena - i spusti slušalicu.

Nekoliko trenutaka kasnije još je nekoga probudila zvonjava telefona. Pažljivo je slušao, a tada reče:

- Samo ćemo morati za nekoliko dana ubrzati naš prvobitni plan.

Connor je stajao u ograđenom prostoru i promatrao sudnicu. Njegov se pogled najprije zaustavio na poroti. Dvanaest dobrih i poštenih ljudi? Teško. Nijedan od njih nije čak ni pogledao prema njemu. Pretpostavljao je da nije trebalo dugo da ih zaprisegnu, te da neće biti nikakvih zahtjeva za izuzećem.

Svi su u sudnici ustali kad je kroz pokrajnja vrata ušao muškarac u dugoj crnoj halji. Sjeo je u veliki kožnati naslonjač u sredini uzdignutog podija, ispod velikog portreta predsjednika Zerimskoga.

Sudski je službenik ustao sa svog mjesta i glasno pročitao optužnicu, na ruskom jeziku. Connor je jedva uspijevao pratiti postupak, a sigurno je da ga nisu pitali smatra li se krivim. Službenik je ponovno sjeo, a visoki muškarac mrka izgleda i srednjih godina ustao je s klupe točno ispod suca i počeo se obraćati poroti.

Držeći se za suvratke svog sakoa, tužitelj je proveo ostatak jutra u opisivanju događaja koji su doveli do uhićenja optuženika. Ispričao je poroti da je de Villiers viđen kako nekoliko dana prati Zerimskoga prije nego što su ga uhitili na Trgu slobode. Te kako je puška kojom je optuženi namjeravao ubiti njihovog voljenog Predsjednika pronađena među njegovim osobnim stvarima u hotelskom predvorju.

- Taština će skupo stajati optuženika - rekao je tužitelj. - Na aktovki u kojoj se nalazilo oružje jasno su bili otisnuti njegovi inicijali. Još ga više tereti komadić papira pronađen u toaletnoj torbici optuženika - nastavio je tužitelj - a koji potvrđuje prijenos jednog milijuna američkih dolara na šifrirani račun u Ženevi.

Ponovno je poroti pružio priliku da prouči taj dokaz. Tužitelj je dalje nastavio hvaliti marljivost i sposobnost policije St Petersburga u sprečavanju podlog čina, te njezinu profesionalnost prilikom hvatanja zločinca koji ga je kanio počinuti. Dodao je da nacija duguje veliku zahvalnost Vladimiru Boljčenkovu, gradskom šefu policije. Nekoliko je članova porote kimnulo glavom u znak slaganja.

Tužitelj je svoj monolog završio rekavši poroti da optuženik nije htio odgovoriti kad god su ga pitali je li ga mafija unajmila i platila mu da izvrši atentat.

- Sami morate izvući zaključak iz njegove šutnje - rekao je. - Moj je zaključak da, nakon što ste čuli dokaze, možete donijeti samo jednu presudu, i odrediti samo jednu kaznu.

Ovlaš se osmjehnuo sucu i vratio na svoje mjesto.

Connor je pogledao po sudnici da bi vidio koga su izabrali kao njegova branitelja. Pitao se kako će njegov odvjetnik izvršiti taj zadatak kad se nisu čak ni upoznali.

Sudac je kimnuo glavom prema drugom kraju klupe i jedan je mladi čovjek, koji je izgledao kao da je tek stigao s pravnog fakulteta, ustao da bi se obratio sudu. Nije se uhvatio za suvratke sakoa dok je gledao prema sudačkoj klupi, niti se nasmiješio sucu, nije se čak ni poroti obratio.

- Moj se klijent ne želi braniti - jednostavno je rekao, a onda je sjeo.

Sudac je kimnuo glavom, a potom se okrenuo predsjedniku porote, čovjeku ozbiljna izgleda koji je točno znao što se od njega očekuje. Ustao je sa svog mjesta kao da mu je netko dao znak.

- Nakon što ste poslušali dokaze u ovom slučaju, gospodine predsjedniče, kakav ste donijeli pravorijek?

- Kriv je - rekao je čovjek, izgovorivši kratki tekst svoje uloge a da ga nije trebalo poticati, bez konzultiranja s nekim drugim članom porote.

Sudac je prvi put pogledao Connora.

- Budući daje porota jednoglasno donijela pravorijek, ja moram samo odrediti kaznu. A po statutu postoji samo jedna kazna za vaš zločin. - Zastao je, bezizražajno se zagledao u Connora i rekao:

- Osuđujem vas na smrt vješanjem. - Sudac se okrenuo branitelju.

- Želite li se žaliti na odluku o kazni? - retorički je pitao.

- Ne, gospodine - začuo se trenutni odgovor.

- Pogubljenje će se obaviti u petak, u osam sati ujutro. Connor se čudio jedino tome što će čekati do petka da ga objese.

Prije no što je otišla, Joan je ponovno provjerila nekoliko članaka. Datumi su se točno poklapali s Connorovim putovanjima u inozemstvo. Najprije putovanje u Kolumbiju, a zatim odlazak u St Petersburg. Bilo je to, navodeći jednu od Connorovih omiljenih maksima, jednostavno previše koincidencija.

U tri ujutro Joan je već bila malodušna i iscrpljena. Neće joj biti lako reći Maggie kakvi su rezultati njezina istraživanja. I ako se u St Petersburgu doista sudi Connoru, ne smije se gubiti ni trenutka, jer su turske novine stare već dva dana.

Joan je isključila kompjutor, zaključala stol i nadala se da njezin šef neće opaziti daje njegov e-mail gotovo prazan. Pošla je stubište gore do prizemlja, uvukla svoju magnetsku propusnicu u kontrolni uređaj i prošla kraj nekolicine djelatnika koji su dolazili u ranoju-tarnju smjenu.

Joan je izvezla svoj novi novcati automobil s parkirališta i kroz velika ulazna vrata, a potom je skrenula na istok Autocestom Goergea Washingtona. Na cesti se još uvijek mjestimice nalazio sloj leda zaostao od oluje prethodne večeri, a ekipe za čišćenje cesta radile su kako bi to sredile prije jutarnje prometne gužve. Inače je voljela voziti pustim washingtonskim ulicama u rano jutro, kraj veličanstvenih spomenika podignutih u čast nacionalne povijesti. U školi u St Paulu tiho je sjedila u prvim redovima dok im je učiteljica pričala o Washingtonu, Jeffersonu, Lincolnu i Rooseveltu. Divljenje spram tih herojskih ličnosti raspirivalo je njezinu ambiciju da radi u javnoj službi.

Pošto je na Sveučilištu Minnesota završila studij upravljanja, ispunila je prijavnice za posao u FBI-u i u CIA-i. Obje su je agencije pozvale na razgovor, ali čim je vidjela Connora Fitzgeralda, otkazala je razgovor u FBI-u. Tu je bio čovjek koji se vratio iz besmislenog rata s odličjem što ga nikad nije spominjao, te koji je nastavio služiti svojoj zemlji bez fanfara ili priznanja. Ako je katkad te misli povjerila Connoru, samo bi se nasmijao i rekao joj da je sentimentalna. No Tom Lawrence je imao pravo kad je Connora opisao kao jednog od neopjevanih narodnih heroja. Joan će predložiti Maggie neka odmah stupi u kontakt s Bijelom kućom budući da je zapravo Lawrence zamolio Connora neka preuzme taj zadatak.

Joan je nastojala srediti svoje misli u neki logični slijed kad ju je veliki zeleni kamion s pijeskom pretekao s vanjske strane i počeo se prebacivati u njezinu traku nekoliko trenutaka prije nego što ju je sasvim pretekao. Pritisnula je kočnice, ali kamion se nije odmaknuo kako je očekivala. Pogledala je u retrovizor i pomaknula se u središnju traku. Kamion joj je odmah prepriječio put i prisilio je da naglo skrene u lijevu traku.

Joan je morala u trenutku odlučiti hoće li pritisnuti kočnice ili će pokušati ubrzati i preteći neopreznog vozača. Još je jednom pogledala u retrovizor, ali se ovaj put užasnula kad je vidjela kako joj se velikom brzinom približava veliki crni mercedes. Pritisnula je papučicu gasa baš kad je autocesta skretala lijevo kraj Spout Runa. Maleni je passat odmah reagirao, ali je kamion također ubrzao, a ona nije imala dovoljno zaleta da ga protekne.

Joan nije imala drugog izbora nego da se pomakne još više lijevo, gotovo na središnji dio autoceste. Pogledala je u retrovizor i vidjela da }& mercedes također skrenuo lijevo i sad se sasvim približio njezinom stražnjem odbojniku. Osjećala je kako joj srce lupa. Zar kamion i automobil rade zajedno? Pokušala je usporiti, ali se mercedes sve više približavao njenom stražnjem odbojniku. Joan je ponovno pritisnula papučicu gasa i njen je automobil pojurio naprijed. Znoj joj se cijedio niz čelo i u oči kad je stigla tik do kamiona, ali iako je papučicu gasa pritisnula sasvim do poda, jednostavno ga nije mogla preteći. Pogledala je u kabinu kamiona i pokušala privući vozačevu pozornost, ali je on ignorirao njezino mahanje i neumoljivo centimetar po centimetar pomicao kamion ulijevo, prisiljavajući je da uspori i opet dođe iza njega. Pogledala je u retrovizor: mercedes se još više približio.

Pogledala je naprijed i ugledala kako se podiže stražnja stranica kamiona, a pijesak se počeo prosipati po cesti. Joan je nagonski pritisnula kočnicu, ali je izgubila kontrolu nad malenim automobilom, te je vozilo kliznulo preko ledom pokriveno autoceste i poletjelo niz travnati nasip prema rijeci. Tresnulo je u vodu poput plosnatog kamena, trenutak plutalo, a zatim nestalo iz vida. Ostali su samo tragovi klizanja na nasipu i nekoliko mjehurića. Kamion s pijeskom vratio se u srednju voznu traku i nastavio vožnju prema Washingtonu. Trenutak kasnije mercedes je dao znak svjetlima, pretekao kamion i pojurio naprijed.

Dva automobila što su vozila prema uzletištu Dulles zaustavila su se na središnjem dijelu autoceste. Jedan je vozač iskočio i kliznuo niz nasip do rijeke da bi vidio može li pomoći, ali kad je stigao do vode, više nije bilo ni traga automobilu. Vidjeli su se samo tragovi na snijegu i mjhurići u vodi. Drugi je vozač zapisao registraciju kamiona s pijeskom. Dao ju je prvom policajcu koji je stigao na mjesto nesreće, a on ju je utipkao u svoj kompjutor u automobilu. Nakon nekoliko sekundi čovjek se namrštio.

- Jeste li sigurni da ste točno zapisali broj, gospodine? - pitao je. - Washingtonska prometna policija nema podataka o takvom vozilu.

Kad su Connora ubacili na stražnje sjedalo automobila, ondje ga je ponovno čekao šef policije. Kad je vozač krenuo natrag prema zatvoru, Connor nije mogao odoljeti porivu da Boljčenkovu ne postavi pitanje.

- Zbunjuje me zašto čekaju do petka da me objese.

- Malo sreće, zapravo - reče šef policije. - Čini se da je naš voljeni Predsjednik inzistirao na tome da osobno gleda smaknuće.

- Boljčenkov povuče dim iz cigarete. - A nema slobodnih petnaest minuta sve do petka ujutro. Connor se kiselo osmjehne.

- Drago mi je što ste napokon progovorili, gospodine Fitzgerald

- nastavi šef policije. - Jer mislim da je vrijeme da vam kažem kako postoji i druga mogućnost.

20.

Mark Twain je jednom za nekog svog prijatelja rekao:

"Ako se ne pojavi na vrijeme, znat ćete da je mrtav."

Kad je četiri ujutro došlo i prošlo, Maggie je svakih nekoliko minuta pogledavala na sat. Oko četiri i pol počela se pitati nije li bila tako pospana kad je Joan nazvala da je pogrešno shvatila ono što je rekla.

U pet sati Maggie je zaključila da bi sad već trebala nazvati Joan kod kuće. Nije bilo odgovora, samo uporna zvonjava. Zatim je pokušala nazvati telefon u njezinu automobilu, a ovaj put je dobila poruku: Ovaj je broj privremeno nedostupan. Molim vas, pokušajte kasnije.

Maggie je počela šetkati oko kuhinjskog stola, a bila je sigurna da Joan ima neke vijesti o Connoru. Zasigurano je nešto važno jer je inače ne bi probudila u dva ujutro. Je li možda stupio u vezu s njom? Zna li ona gdje se on nalazi? Hoće li joj moći reći kad se vraća kući? U šest ujutro Maggie je zaključila da je riječ o hitnom slučaju. Uključila je televizor da provjeri točno vrijeme. Na ekranu se pojavilo lice Charlieja Gibsona.

- Tijekom sljedećih sat vremena govorit ćemo o božićnim ukrasima u čijoj izradi mogu i djeca sudjelovati. Ali najprije će vas Kevin Nevvman upoznati s jutarnjim vijestima.

Maggie je šetkala po kuhinji dok je Ann Compton predviđala da Predsjednikov Zakon o smanjenju nuklearnog, biološkog, kemijskog i konvencionalnog naoružanja sigurno neće proći u Senatu nakon što je Zerimski izabran za ruskog vođu.

Maggie se pitala treba li prekršiti životno pravilo i pokušati nazvati Joan u Langleyju kad je ispod slike Kena Newmana krenula obavijest: U prometnoj nesreći na Autocesti Georgea Washingtona sudjelovali su kamion s pijeskom i volkswagen - pretpostavlja se da se vozač automobila utopio. Pojednosti u Vijestima očevica u 6.30. Riječi su se vukle preko donjeg dijela ekrana i nestale.

Maggie je pokušala pojesti zdjelu kukuruznih pahuljica dok su se na televizoru smjenjivale ranojutarnje vijesti. Na ekranu se pojavio Andy Lloyd i najavio da će predsjednik Zerimski službeno posjetiti Washington malo prije Božića.

- Predsjednik se obradovao toj vijesti - govorio je izvjestitelj - i nada se da će to uvjeriti vođu Senata da novi ruski Predsjednik želi ostati u prijateljskim odnosima s Amerikom. Međutim, vođa većine u Senatu rekao je da će čekati dok se Zerimski ne obrati...

Kad je Maggie čula lagani udarac po otiraču, izišla je u hodnik, podigla sedam omotnica što su ležale po podu i pregledala ih dok se vraćala u kuhinju. Četiri su bile za Connora, a ona nikad nije otvarala njegova pisma dok je bio na putu. U jednoj se nalazio Pepeo račun; na jednoj se nalazio poštanski žig Chicaga i slovo "e" u riječi "Maggie" bilo je nakrivljeno, a to znači da je to

mogla biti jedino božićna čestitka Declana O'Casevja. Na posljednjoj se omotnici nalazio prepoznatljivi rukopis njezine kćeri. Odložila je druga pisma u stranu i otvorila Tarino.

Draga majko,

samo ti želim potvrditi da Stuart u petak dolazi u Los Angeles. Kanimo se na nekoliko dana odvesti u San Francisco, a zatim ćemo petnaestoga letjeti za Washington.

Maggie se nasmiješi.

Oboje se radujemo tome što ćemo Božić provesti s tobom i tatom. Nije me nazvao, pa pretpostavljam da se još nije vratio.

Maggie se namršti.

Primila sam pismo od Joan, a čini se da baš ne voli svoj novi posao. Pretpostavljam da joj, kao i svima nama, nedostaje tata. Kaže mi da je kupila seksi novi volkswagen...

Maggie je po drugi put pročitala rečenicu prije nego što joj je ruka počela drhtati.

- O, moj Bože. O, ne! - glasno izusti. Pogleda na sat: šest i dvadeset. Na televiziji je Lisa McRee držala lanac izrađen od božikovine i bobica.

- Božićni ukrasi u čijoj izradi mogu sudjelovati i djeca - vedro je rekla. - Sad prelazimo na temu božićnih stalca.

Maggie je prebacila na Kanal 5. Drugi je izvjestitelj nagađao hoće li planirani Zerimskijev posjet utjecati na vođe u Senatu prije glasovanja o Zakonu o smanjenju naoružanja.

- Hajde, hajde - reče Maggie. Napokon je izvjestitelj rekao:

- A sada imamo nešto više o prometnoj nesreći na Autocesti Georgea Washingtona. Uživimo prenosimo izvještaj naše izvjestiteljice s mjesta događaja, Liz Fullerton.

-Hvala, Julie. Stojim na središnjem dijelu Autoceste Georgea Washingtona gdje se jutros oko tri i petnaest dogodila teška prometna nesreća. Ranije sam intervjuirala očevica koji je za Kanal 5 ispričao što je vidio.

Kamera je prikazala čovjeka koji očito nije očekivao da će tog jutra biti na televiziji.

- Vozio sam prema Washingtonu - rekao je izvjestiteljici - kad je taj kamion s pijeskom istresao svoj teret na autocestu, stoje zaničela automobil iza njega i vozač je izgubio kontrolu nad vozilom. Automobil je kliznuo na drugu stranu ceste, niz nasip i u Potomac.

Kamera se okrenula i prikazala rijeku, te policijske ronioce, a zatim se vratila na izvjestiteljicu.

- Čini se da nitko nije sasvim siguran što se dogodilo - nastavila je. - Čak je moguće da je vozač kamiona s pijeskom, koji sjedi visoko u svojoj kabini, nastavio vožnju posve nesvjestan onoga što se dogodilo.

- Ne! Ne! - vrisne Maggie. - Neka to ne bude ona!

- Iza mene možete vidjeti policijske ronioce. Već su pronašli vozilo, navodno volkswagen passat. Nadaju se da će ga u roku od sat vremena izvući na površinu. Identitet vozača još uvijek nije poznat.

- Ne, ne, ne - ponovi Maggie. - Molim te, Bože, ne Joan.

- Policija moli da se javi vozač crnog mercedesa, koji je možda bio očevidac nesreće, kako bi im pomogao u istrazi. Nadamo se da ćemo za sat vremena imati više podataka, a do tada...

Maggie je potrčala u hodnik, pograbila kaput i izjurila iz kuće. Uskočila je u automobil i s olakšanjem odahnula kad je motor stare toyote gotovo trenutno oživio. Polako je izišla na Avon Place, a zatim ubrzala niz Dvadeset devetu ulicu, pa istočno Ulicom M prema autocesti.

Da je pogledala u retrovizor, vidjela bi maleni plavi ford koji se okrenuo na cesti i pošao za njom. Putnik na prednjem sjedalu utipkao je telefonski broj kojeg nema u imeniku.

- Gospodine Jackson, lijepo je od vas što ste me ponovno došli posjetiti.

Jacksona je zabavljala kičena ljubaznost Nikolaja Romanova, pogotovo jer bi se iz toga moglo pogrešno zaključiti da je imao mogućnost izbora.

Prvi je sastanak održan na Jacksonov zahtjev, i očito ga nisu držali "gubitkom vremena", jer Sergej još uvijek trči naokolo na obje noge. Svaki je sljedeći sastanak bio na poziv Romanova koji je Jacksona želio upoznati sa svojim najnovijim planovima.

Car je utonuo u svoj naslonjač, a Jackson je opazio uobičajenu čašicu bezbojne tekućine na stoliću kraj njega. Sjećao se starčeve reakcije u jedinjoj prilici kad je postavio pitanje, pa je čekao da on progovori.

- Bit će vam drago čuti, gospodine Jackson, da je, uz izuzetak jednog problema što ga još treba riješiti, sve sređeno za uspješan bijeg vašega kolege. Sad nam je još samo potrebno da gospodin Fitzgerald pristane na naše uvjete. Ukoliko ne bude mogao pristati, ništa ne mogu učiniti da spriječim njegovo smaknuće sutra ujutro. - Romanov je govorio bez traga osjećaja. - Dopustite mi da vas upoznam s onim što smo dosad isplanirali, ukoliko on odluči pristati. Siguran sam da će se vaše mišljenje, kao bivšeg zamjenika direktora CIA-e, pokazati korisnim.

Starac pritisne dugme na naslonu za ruke svog naslonjača pa su se odmah otvorila vrata na drugom kraju prostorije. U sobu je ušao Aleksej Romanov.

- Vjerujem da poznajete mog sina - reče Car.

Jackson pogleda prema čovjeku koji ga je uvijek pratio na njegovim putovanjima u Zimski dvorac, ali je rijetko kada govorio. Kimne glavom.

Mladi čovjek gurne u stranu prekrasnu tapiseriju iz četrnaestog stoljeća što je prikazivala Bitku za Flandriju. Iza nje nalazio se veliki televizor. Ravni srebrni ekran nije se uklapao u tako veličanstveno okruženje, ali to je vrijedilo i za vlasnika i za njegove pomoćnike, pomislio je Jackson.

Na ekranu se najprije pojavila slika snimljena ispred zatvora. Aleksej Romanov pokaže ulaz u zatvor.

- Očekuje se da će Zerimski stići u zatvor u sedam i pedeset. Bit će u trećem od sedam automobila, a ući će kroz sporedna vrata dvorišta smještena ovdje. - Njegov se prst pomaknuo preko ekrana. - Dočekat će ga Vladimir Boljčenkov i otpratiti u glavno dvorište gdje će se izvršiti pogubljenje. U sedam i pedeset dva...

Mladi je Romanov nastavio voditi Jacksona kroz plan minutu za minutom, a još je detaljnije objašnjavao kad je stigao do toga kako će se izvesti Connorov bijeg. Jackson je opazio da se čini kako ga ne zabrinjava jedini preostali problem, očito je bio uvjeren da će njegov otac prije idućeg jutra naći rješenje. Kad je završio, Aleksej je isključio televizor, vratio tapiseriju na mjesto i lagano se naklonio svom ocu, a potom je izišao iz prostorije ne rekavši više ni riječi. Kad su se vrata zatvorila, starac upita:

- Imate li neku napomenu?

- Jednu ili dvije - reče Jackson. - Prvo, dopustite da kažem kako me je plan impresionirao, a uvjeren sam da ima sve izgleda za uspjeh. Očito je da ste mislili na gotovo svaku nepredvidivu okolnost koja bi se mogla pojaviti, to jest, pod pretpostavkom da Connor pristane na vaše uvjete. Moram ponoviti da u tome nemam nikakvih ovlasti govoriti u njegovo ime.

Romanov kimne glavom.

- Ali još uvijek imate jedan problem.

- Imate li rješenje? - upita starac.

- Da - odgovori Jackson. - Imam.

Boljčenkov je gotovo sat vremena iznosio Romanovljev plan, a zatim je ostavio Connora da razmisli što će odgovoriti. Nije ga trebalo podsjećati da je suočen s nepromjenjivim vremenskim ograničenjem: Zerimski bi trebao stići u zatvor za četrdeset pet minuta.

Connor je ležao u ćeliji. Uvjeti se nisu mogli jasnije izraziti. No čak i kad bi prihvatio te uvjete, i kad bi njegov bijeg uspio, uopće nije bio siguran da bi mogao uspješno izvesti svoju stranu pogodbe. Ako to ne bi učinio, ubili bi ga. To je bilo tako jednostavno -osim što je Boljčenkov objasnio da to ne bi bila brza i lagana smrt vješanjem. Također mu je jasno rekao - u slučaju da Connor gaji bilo kakve sumnje - da je za sve ugovore sklopljene s ruskom mafijom, koji nisu ispoštovani, automatski postala odgovorna prekršiteljeva najbliža rodbina.

Connor je još uvijek mogao vidjeti cinični izraz na licu šefa policije kad je iz unutrašnjeg džepa izvadio fotografije i pružio mu ih.

- Dvije krasne žene - rekao je Boljčenkov. - Zasižno ste ponosni na njih. Bila bi tragedije da se skrate njihovi životi zbog nečega o čemu nemaju pojma.

Poslije petnaest minuta ponovno su se otvorila vrata ćelije i Boljčenkov se vratio, a iz usta mu je visjela nepripaljena cigareta. Ovaj put nije sjeo. Connor je nastavio zuriti u strop kao da Boljčenkov nije ondje.

- Vidim da vam naš maleni prijedlog još uvijek zadaje probleme - reče šef policije i pripali cigaretu. - Iako se poznajemo tek kratko vrijeme, to me uopće ne čudi. No možda ćete se predomisлити kad čujete moje najnovije vijesti.

Connor je nastavio zuriti u strop.

- Čini se da je vaša bivša tajnica, Joan Bennett, doživjela tešku prometnu nesreću. Bila je na putu iz Langleyja, a išla je posjetiti vašu ženu.

Connor prebaci noge s ležaja na pod, uspravi se u sjedeći položaj i zagleda u Boljčenkova.

- Ako je Joan mrtva, kako možete znati da je išla posjetiti moju ženu?

- CIA nije jedina koja prisluškuje telefon vaše žene - odgovori šef policije. Povuče posljednji dim iz cigarete, pusti da mu opušak padne iz usta i nogom ga ugasi na podu.

- Pretpostavljamo da je vaša tajnica nekako otkrila koga smo uhitili na Trgu slobode. I otvoreno govoreći, ako je vaša žena onako ponosna i svojevoljna kako je prikazuje njezin profil, mislim da možemo pretpostaviti da će uskoro i ona doći do istog zaključka. Ukoliko se to dogodi, bojim se da će gospođa Fitzgerald doživjeti istu sudbinu kao i vaša pokojna tajnica.

- Ako pristanem na Romanovljeve uvjete, želim u ugovor ubaciti i jedan moj uvjet.

Boljčenkov je sa zanimanjem slušao.

- Gospodin Gutenberg?

- Pri telefonu.

- Ovdje je Maggie Fitzgerald. Ja sam supruga Connora Fitzgeralda koji je, vjerujem, trenutno u inozemstvu na zadatku na koji ste ga vi poslali.

- Ne sjećam se tog imena - reče Gutenberg.

- Bili ste na njegovoj oproštajnoj zabavi u našem domu u Georgetownu prije samo dva tjedna.

- Mislim da ste me zacijelo s nekim zamijenili - mirno odgovori Gutenberg.

- Nisam vas ni s kim zamijenila, gospodine Gutenberg. Zapravo, u osam i dvadeset sedam drugog studenog nazvali ste svoj ured iz moga doma.

- Nisam to učinio, gospođo Fitzgerald, i uvjeravam vas da vaš suprug nikad nije radio za mene.

- Onda mi recite, gospodine Gutenberg, je li Joan Bennett ikad radila za Agenciju? Ili je i ona izbrisana iz vašeg sjećanja?

- Što želite reći, gospođo Fitzgerald?

- Ah, napokon sam pobudila vašu pozornost. Dopustite mi da popravim vaš privremeni gubitak pamćenja. Joan Bennett bila je tajnica moga muža gotovo dvadeset godina, a imam osjećaj da ćete teško moći zaniijekati kako ste znali da je bila na putu iz Langleyja k meni kad je smrtno stradala.

- Bilo mi je žao kad sam pročitao o tragičnoj nesreći gospođice Bennett, ali ne mogu shvatiti kakve to veze ima sa mnom.

- Mediji očito ne shvaćaju što se jučer ujutro doista dogodilo na Autocesti Georgea Washingtona, ali mogli bi biti korak bliže rješenju ako im se kaže da je Joan Bennett radila za čovjeka koji je nestao s lica zemlje dok je izvršavao posebni zadatak za vas. U prošlosti sam se često uvjerila da izvjestitelji smatraju priču o dobitniku Medalje časti vrlo zanimljivom za svoje čitatelje.

- Gospođo Fitzgerald, od mene se ne može očekivati da pamtim svakog pojedinog od sedamnaest tisuća ljudi koji rade za CIA-u, a sigurno se ne sjećam da sam ikad upoznao gospođicu Bennett, a kamoli vašeg muža.

- Vidim da ću još malo morati potaknuti vaše slabo pamćenje, gospodine Gutenberg. Slučajno se dogodilo da je zabavu na kojoj niste bili, s koje niste telefonirali i na kojoj ste izbjegli fotografiranje, srećom ili nesrećom, ovisno o vašoj perspektivi, videokamerom snimila moja kći. Nadala se da će iznenaditi oca time što će mu video-snimku darovati za Božić. Upravo sam je još jednom pogledala, gospodine Gutenberg, pa iako vi igrate samo manju ulogu, uvjeravam vas da vaš povjerljivi razgovor s Joan Bennett svi mogu jasno vidjeti. Ovaj se razgovor također snima, a imam osjećaj da će televizijske mreže smatrati da se vaš doprinos isplati emitirati u prvim večernjim vijestima.

Ovaj put Gutenberg neko vrijeme nije odgovorio.

- Možda bi bilo dobro da se nas dvoje negdje nađemo, gospođo Fitzgerald - na koncu reče.

- Ne vidim nikakva razloga za to, gospodine Gutenberg. Već točno znam što želim od vas.
- I što bi to bilo, gospođo Fitzgerald?
- Želim znati gdje se sada nalazi moj muž, i kad mogu očekivati da ću ga ponovno vidjeti. U zamjenu za te dvije informacije, predat ću vam snimku.
- Trebat će mi malo vremena...
- Dakako da hoće - reče Maggie. - Recimo, četrdeset osam sati? I, gospodine Gutenberg, nemojte gubiti vrijeme na uništavanje moga doma u potrazi za videosnimkom jer je nećete naći. Skrivena je na mjestu koje ne bi palo na pamet čak ni tako prepređenom umu kakav je vaš.
- Ali... - počne Gutenberg.
- Također bih trebala dodati da sam, ako se odlučite mene riješiti na isti način kao i Joan Bennett, svoje odvjetnike uputila neka smjesta predaju kopije snimke velikim televizijskim mrežama, Foxu i CNN-u, ako umrem u sumnjivim okolnostima. S druge strane, ako jednostavno nestanem, snimku će predati sedam dana kasnije. Zbogom, gospodine Gutenberg.
Maggie spusti slušalicu i sruši se na krevet, oblivena znojem.
Gutenberg jurne kroz vrata što su spajala njegov i direktoričin ured.
Helen Dexter podigne pogled sa stola. Nije uspjela prikriti iznenađenje što je njezin zamjenik bez kucanja ušao u prostoriju.
- Imamo problem - rekao je.

21.

Osuđeni čovjek nije pojeo doručak.

Kuhinjsko se osoblje trudilo ukloniti uši s kruha za zatvorenikov posljednji obrok, ali nije uspjelo. Samo je jednom pogledao ponuđeni obrok i limeni tanjur gurnuo ispod ležaja.

Poslije nekoliko minuta u ćeliju je ušao ruski pravoslavni svećenik. Objasnio je da bi zatvoreniku rado dao posljednju pomast iako nije iste vjere.

Sveti je sakrament jedina hrana što će je toga dana pojesti. Nakon što je svećenik obavio mali obred, zajedno su kleknuli na hladni pod ćelije. Po završetku kratke molitve, svećenik ga je blagoslovio i prepustio samoći.

Ležao je na ležaju i zurio u strop, ni u jednom trenutku ne požalivši svoju odluku. Kad je objasnio svoje razloge, Boljčenkov ih je bez komentara prihvatio, čak kratko kimnuvši glavom dok je izlazio iz ćelije. Šef policije se time najviše približio priznavanju da se divi čovjekovoj moralnoj hrabrosti.

Zatvorenik se već jednom ranije suočio sa smrću. Drugi put za njega nije sadržavala isti užas. U toj je prilici razmišljao o svojoj ženi i djetetu koje nikad neće vidjeti. No sad je mogao razmišljati samo o svojim roditeljima koji su umrli nekoliko dana jedno za drugim. Bio je sretan da nijedno od njih nije otišlo u smrt s ovim posljednjim sjećanjem na njega.

Za njih je njegov povratak iz Vijetnama bio trijumfalan, a bili su oduševljeni kad im je rekao da kani i dalje služiti svojoj zemlji.

Mogao je čak postati direktor da Predsjednik koji je imao problema nije odlučio imenovati ženu, u nadi da će mu to pomoći u njegovoj mlitavoj kampanji. Nije pomoglo.

Iako je Gutenberg bio taj koji mu je odlučno zabio nož u leđa, nije bilo nikakve sumnje u to tko mu je pružio oružje; ona bi uživala u ulozi Lady Macbeth. Poći će u grob svjestan da će samo nekolicina njegovih sugrađana znati za žrtvu što ju je prinio. Za njega je to njegovu žrtvu činilo još vrednijom.

Neće biti ceremonijalnog oproštaja. Nikakvog lijesa pokrivenog američkom zastavom. Nikakvih prijatelja ni rođaka koji stoje kraj groba i slušaju svećenika kako ističe odanost i služenje državi što je obilježilo njegovu karijeru. Marinci neće ponosno dizati puške u zrak. Neće biti počasne paljbe iz dvadeset jedne puške. Njegov najbliži rod neće dobiti presavijenu zastavu u ime Predsjednika.

Ne. Suđeno mu je da bude samo još jedan neopjevani junak Toma Lawrencea.

Njemu je preostalo još samo vješanje u nevoljenoj zemlji koja ne zna voljeti. Obrijana glava, broj na zapešću i neobilježeni grob.

Zašto je donio odluku koja je tako dirnula obično hladnog šefa policije? Nije mu imao vremena objašnjavati što se dogodilo u Vijetnamu, ali baš je ondje kocka nepovratno bačena.

Možda je trebao stajati pred streljačkim vodom u onoj dalekoj zemlji prije toliko godina. Ali on je preživio. Ovaj put nema nikoga tko bi ga u posljednjem trenutku spasio. A sad je prekasno da se predomisli.

Ruski se Predsjednik tog jutra probudio loše raspoložen. Prva osoba na kojoj se iskalo bio je njegov kuhar. Bacio je zajuttrak na pod i viknuo:

- Zar se ovakvoj gostoljubivosti trebam nadati kad dođem u Lenjingrad?

Ljutito je izišao iz sobe. U njegovoj je radnoj sobi nervozni službenik stavio na stol dokumente što ih je trebalo potpisati, a koji će omogućiti policiji uhićivanje građana a da ih ne mora optužiti za neki zločin. To nije nimalo popravilo Zerimskijevo loše raspoloženje. Znao je da je to samo varka za hvatanje džepara, dilera i sitnih kriminalaca. Ali on je želio da mu na pladnju izruče Carevu glavu. Ako ga ministar unutrašnjih poslova i dalje bude razočaravao, morat će razmisliti o njegovoj zamjeni.

Do dolaska njegova šefa stožera, Zerimski je potpisom otpisao živote još stotinjak ljudi čiji je jedini zločin bio u tome što su tijekom predizborne kampanje podržavali Černopova. Moskvom su se već širile glasine da bivši premijer kani emigrirati. Onoga dana kad napusti zemlju, Zerimski će potpisati tisuću takvih naloga i zatvorit će sve koji su ikad na bilo koji način služili Černopovu.

Bacio je nalivpero na stol. Sve je to postigao u manje od tjedan dana. Pomisao na pustošenje što će ga izazvati za mjesec dana, za godinu, malo ga je razvedrilo.

- Vaša limuzina čeka, gospodine Predsjedniče - reče okamenjeni službenik čije lice nije mogao vidjeti.

Nasmiješio se pomislivši na ono što će nesumnjivo biti najsvjetlija točka toga dana. Radovao se jutru u zatvoru kao što su drugi željno iščekivali večer u kazalištu Kirov.

Izišao je iz radne sobe i krenuo dugim mramornim hodnikom nedavno rekviriranog poslovnog bloka prema otvorenim vratima, a njegova je pratnja žurno koračala ispred njega. Na trenutak je zastao na vrhu stubišta i zagledao se u blistavu kolonu vozila. Partijskim je dužnosnicima rekao da uvijek mora imati jednu limuzinu više nego bilo koji bivši Predsjednik.

Sjeo je na stražnje sjedalo trećeg automobila i pogledao na sat: sedam i četrdeset tri. Policija je sat vremena ranije raščistila cestu tako da kolona na svom putu neće sresti nijedno vozilo.

Zaustavljanje prometa mjesnim stanovnicima stavlja do znanja da je Predsjednik u gradu, objasnio je svom šefu stožera.

Prometna je policija procijenila da bi put, koji bi inače trajao dvadeset minuta, trebao trajati manje od sedam minuta. Dok je Zerimski jurio kroz raskrižja, bez obzira na boju semafora, i preko rijeke, nije se čak ni osvrnuo prema Ermitažu. Kad su stigli na drugu obalu Neve, vozač prvog automobila pojurio je sto kilometara na sat kako bi bio siguran da će Predsjednik na vrijeme stići na prvi službeni događaj toga jutra.

Dok je ležao u ćeliji, zatvorenik je čuo kako stražari marširaju kamenim hodnikom prema njemu, a zvuk njihovih čizama svakim je korakom postajao sve glasniji. Pita se koliko će ih biti. Zaustavili su se ispred njegove ćelije. Ključ se okrenuo u bravi i vrata su se otvorila. Kad ti preostane samo nekoliko trenutaka života, opažaš svaku sitnicu.

Boljčenkov ih je uveo unutra. Zatvorenika je impresioniralo to što se tako brzo vratio. Pripalio je cigaretu i povukao jedan dim, a tada ju je ponudio zatvoreniku. Odmahnuo je glavom. Šef policije je slegnuo ramenima, nogom ugasio cigaretu na kamenom podu i otišao čekati Predsjednika.

Zatim je stigao svećenik. Nosio je veliku otvorenu Bibliju i tiho pjevajućim glasom izgovarao neke riječi koje mu ništa nisu značile. Tada su stigla trojica muškaraca koje je odmah prepoznao. Ali ovaj put nije bilo britve, ni igle, samo par lisičina. Zurili su u njega, gotovo ga pogledima nagovarajući neka se opire, ali je na njihovo razočaranje mirno stavio ruke iza leđa i čekao. Stavili su mu lisičine i gurnuli ga iz ćelije u hodnik. Na kraju dugog sivog tunela nazirala se točka sunčeve svjetlosti.

Predsjednik je izišao iz limuzine, a šef policije ga je dočekaio i pozdravio. Zabavljalo ga je što je Boljčenkovu dodijelio Lenjinovo odličje istoga dana kad je potpisao nalog za uhićenje njegova brata.

Boljčenkov je poveo Zerimskija u zatvorsko dvorište gdje će se izvršiti pogubljenje. Nitko nije predložio da Predsjednik skinje krznom podstavljeni kaput ili šešir jer je jutro bilo izrazito hladno. Dok su prolazili dvorištem, malena je skupina stisnuta uz jedan zid počela pljeskati. Šef policije vidio je kako je Zerimskijevim licem proletjela sjena zlovolje. Predsjednik je očekivao da će se daleko više ljudi pojaviti kako bi gledalo pogubljenje čovjeka kojeg su poslali da ga ubije.

Boljčenkov je predvidio da bi to mogao biti problem, te se sagnuo i šapnuo u Predsjednikovo uho:

- Rekli su mi neka samo članovima Partije dopustim dolazak.

Zerimski kimne glavom. Boljčenkov nije dodao koliko je tog jutra bilo teško dovući čak i tako malo ljudi u zatvorsko dvorište. Previše je njih čulo priče o tome kako je teško izići kad se jednom onamo uđe.

Šef policije zaustavio se kraj raskošnog naslonjača iz osamnaestog stoljeća što ga je 1799. godine Katarina Velika kupila s imanja britanskog premijera Roberta Warpolea, a kojeg su prethodnoga dana rekvirirali iz Ermitaža. Predsjednik je utonuo u udobni naslonjač točno nasuprot nedavno podignutih vješala.

Nakon samo nekoliko sekundi Zerimski se počeo nestrpljivo vrpeljiti dok je čekao da se pojavi zatvorenik. Pogledao je prema skupini ljudi, a njegov se pogled zaustavio na dječaku koji je plakao. To mu nije bilo po volji.

U tom je trenutku zatvorenik izišao iz mračnog hodnika na jutarnje sunce. Čelava glava pokrivena zgrušanom krvlju i tanka siva zatvorska odora činili su ga neobično anonimnim. Djelovao je nevjerojatno smireno za nekoga kome je preostalo samo još nekoliko trenutaka života.

Osuđeni se čovjek zagledao u jutarnje sunce i zadržao kad je časnik straže prišao, zgrabio ga za lijevo zapešće i provjerio broj: 12995. Časnik se tada okrenuo Predsjedniku i pročitao sudski nalog.

Dok je časnik obavljao formalnosti, zatvorenik je pogledom prešao zatvorskim dvorištem. Vidio je uzdrhtalu skupinu ljudi, u kojoj se većina nije usuđivala pomaknuti iz straha da bi im se moglo narediti neka mu se pridruže. Njegov se pogled zaustavio na dječaku koji je još uvijek plakao. Da su mu dopustili napraviti oporuku, sve bi ostavio tom dječaku. Načas je pogledao prema vješalima, a zatim se njegov pogled zaustavio na Predsjedniku. Njihovi su se pogledi sreli. Iako je bio prestrašen, zatvorenik je izdržao Zerimskijev pogled. Čvrsto je odlučio da mu neće priuštiti zadovoljstvo i pokazati mu koliko se zapravo boji. Da je Predsjednik prestao zuriti u njegove oči i spustio pogled na tlo između njegovih nogu, vidio bi i sam.

Časnik je dovršio čitanje sudskog naloga, smotao papir i odmarširao. To je bio znak dvojici snagatora da dođu naprijed, pograbe zatvorenika za ruke i povedu ga prema vješalima.

Mirno je prošao kraj Predsjednika i nastavio hodati prema vješalima. Kad je stigao do prve drvene stube, podigao je pogled prema tornju sa satom. Tri minute do osam. Malo je ljudi, pomislio je, koji točno znaju koliko im je života preostalo. Gotovo je želio snagom volje prisiliti sat da odbije osam. Čekao je dvadeset osam godina da vrati svoj dug. Sada mu se, u tim posljednjim trenucima, sve vratilo u sjećanje.

Bilo je vruće, vlažno svibanjsko jutro u Nan Dinhu. Nekoga je trebalo kazniti za primjer drugima, a izabrali su njega kao višeg časnika. Njegov je zamjenik koraknuo naprijed i dobrovoljno se javio da zauzme njegovo mjesto. A on je bio prava kukavica i nije se pobunio. Časnik Vijetkonga se nasmijao i prihvatio ponudu, ali je tada odlučio da će se obojica sljedećeg jutra naći pred streljačkim vodom.

Isti je poručnik usred noći došao do njegova kreveta i rekao da moraju pokušati pobjeći. Nikad im se neće pružiti druga prilika. U logoru nije bilo posebno jakog osiguranja, jer se na sjeveru nalazilo sto pedeset kilometara džungle u kojoj su se nalazile snage Vijetkonga, a na jugu

četrdeset kilometara neprohodne močvare. Nekoliko je ljudi ranije iskušalo sreću tim putem, ali ih je sreća iznevjerila.

Poručnik je rekao da bi radije riskirao da umre u močvari nego da se suočio sa sigurnom smrću pred streljačkim vodom. Kad je tiho krenuo u noć, kapetan mu se nevoljko pridružio. Kad se nekoliko sati kasnije na obzoru pojavilo sunce, logor im je još uvijek bio na vidiku. Preko smrdljive močvare prepune komaraca čuli su kako se stražari smiju dok naizmjenice naslijepo pucaju prema njima. Zaronili su pod površinu močvare, ali su već nakon nekoliko sekundi morali izroniti i nastaviti se probijati. Napokon se, nakon najdužeg dana njegova života, spustio mrak. Preklinjao je poručnika neka nastavi bez njega, ali je on odbio.

Krajem drugoga dana požalio je što se nije suočio sa streljačkim vodom umjesto da umre u toj odvratnoj močvari u od Boga zaboravljenoj zemlji. No mladi se časnik neumorno probijao dalje. Jedanaest dana i dvanaest noći nisu jeli, a preživjeli su jedino zahvaljujući vodi što su je donosili beskonačni pljuskovi. Dvanaestog su jutra stigli do suhog terena, a on se, u bunilu od bolesti i iscrpljenosti, jednostavno srušio. Kasnije je saznao da ga je poručnik još četiri dana nosio kroz džunglu do sigurnosti.

Sljedeće čega se sjećao bilo je buđenje u vojnoj bolnici.

- Koliko sam već ovdje? - pitao je medicinsku sestru koja ga je negovala.

- Šest dana - rekla je. - Imate sreće što ste živi.

- A moj prijatelj?

- On je na nogama već dva dana. Jutros vas je već jednom posjetio.

Ponovno je zaspao, a kad se probudio, zamolio je sestru nalivpero i papir. Ostatak je dana proveo sjedeći na krevetu i pišući izjavu o onome što se dogodilo. Nekoliko je puta pisao iz početka, sve dok nije bio sasvim zadovoljan, a tada je zamolio da se to pošalje zapovjedniku. Poslije šest mjeseci stajao je na tratini Bijeke kuće između Maggie i njena oca te slušao kako se glasno čita pohvala vojniku. Poručnik Connor Fitzgerald koraknuo je naprijed, a Predsjednik ga je odlikovao Medaljom časti.

Kad se počeo penjati stubama vješala, mislio je na jedinog čovjeka koji će žaliti za njim kad sazna istinu. Upozorio ih je da mu to ne smiju reći jer, kad bi saznao, raskinuo bi ugovor, predao se i vratio u zatvor.

- Morate razumjeti - objasnio im je - da imate posla s izrazito časnim čovjekom. Stoga budite sigurni da je sat odbio osam prije nego što sazna da je prevaren.

Prvi je otkucaj izazvao drhtaj u njegovu tijelu, a misli su mu se vratile u sadašnjost.

Kod drugog je otkucaja maleni uplakani dječak dotrčao do podnožja vješala i pao na koljena. Pri trećem je šef policije rukom zaustavio mladog kaplara koji je koraknuo naprijed kako bi odvuкао dječaka.

Pri četvrtom se zatvorenik nasmiješio Sergeju kao da mu je on jedini sin.

Kod petog otkucaja dva su ga snagatora gurnula naprijed tako da je stajao točno ispod konopca. Kad je ura odbila šesti put, krvnik mu je stavio omču oko vrata.

Kod sedmog otkucaja spustio je pogled i zagledao se ravno u Predsjednika Rusije.

Kod osmog krvnik je povukao polugu i vratašca u podu su se otvorila.

Dok se tijelo Christophera Andrewva Jacksona ljuljalo iznad njega, Zerimski je počeo pljeskati. Nekoliko ljudi iz skupine mu se preko volje pridružilo.

Minutu kasnije dva su snagatora skinula beživotno tijelo s vješala. Sergej je jurnuo naprijed da bi im pomogao spustiti njegova prijatelja u grubi drveni lijes što je ležao na tlu kraj vješala.

Šef policije otrpao je Predsjednika do njegove limuzine, a kolona vozila projurila je kroz zatvorska vrata prije nego što su zabili poklopac lijesa. Četiri su zatvorenika podigla teški lijes na ramena i krenula prema groblju. Sergej je hodao uz njih do komadića neravne zemlje iza zatvora. Čak ni mrtvacima nije bio dopušten bijeg iz zatvora.

Da je Sergej pogledao natrag, vidio bi kako ostatak skupine ljudi trči kroz zatvorska vrata prije nego što ih zatvore i gurnu na mjesta goleme drvene zasune.

Ljudi koji su nosili lijes zaustavili su se kraj neobilježenoga groba što su ga drugi kažnjenici upravo iskopali. Bez ikakvih ceremonija bacili su lijes u jamu i zatim, bez molitve ili kratke stanke, lopatama odozgo pobacali nedavno iskopanu zemlju.

Dječak se nije pomaknuo sve dok nisu završili svoj posao. Poslije nekoliko minuta stražari su povelili kažnjenike natrag u njihove ćelije. Sergej je pao na koljena pitajući se koliko dugo će mu dopustiti da ostane kraj groba.

Trenutak kasnije netko je dječaku položio ruku na rame. Podigao je glavu i vidio da nad njim stoji šef policije. Pravedan čovjek, jednom je rekao Jacksonu.

- Jesi li ga dobro poznao? - upita šef policije.

- Da, gospodine - reče Sergej. - Bio je moj partner. Šef policije kimne glavom.

- Poznao sam čovjeka za kojeg je žrtvovao život - reče. - Samo bih želio da i ja imam takvog prijatelja.

22.

- Gospođa Fitzgerald nije baš tako pametna kako misli da jest - reče Gutenberg.

- Amateri to rijetko kada jesu - reče Helen Dexter. - Znači li to da ste se domogli videosnimke?

- Ne, iako imam prilično dobru ideju gdje bi mogla biti - reče Gutenberg. Zastane. - Ali ne znam točno gdje.

- Prestanite glumiti pametnjakovića - reče Dexterica - i prijedite na stvar. Meni ne morate dokazivati koliko ste pametni.

Gutenberg je znao da je to najveći kompliment što bi ga ikad mogao dobiti od direktorice.

- Gospođa Fitzgerald ne shvaća da su njezin dom i ured u proteklih mjesec dana imali prislušne uređaje, te da su naši agenti motrili na nju od onoga dana kad je njezin muž prije tri tjedna poletio s Dullesa.

- Dakle, što ste otkrili?

- Ne mnogo kad se odvojeno promatraju pojedini djelići informacija. No ako ih spojimo, počinje se pojavljivati slika. Gurne fascikl i kasetofon preko stola. Direktorica je to ignorirala.

- Ispričajte mi - reče, a u glasu joj se počela osjećati razdraženost.

- Tijekom ručka gospođe Fitzgerald s Joan Bennett u restoranu Cafe Milano, njihov je razgovor bio nevažan sve do nekoliko trenutaka prije njena povratka na posao. Tada je gospođici Bennett postavila jedno pitanje.

- Kako je glasilo to pitanje?

- Možda biste željeli sami čuti.

Zamjenik direktora pritisne tipku "Play" na kasetofonu i nagne se u stolici.

- Meni također. Crnu, bez šećera. - Čulo se kako se udaljavaju nečiji koraci. - Joan, nikad ranije nisam od tebe tražila da izdaš nečije povjerenje, ali ima nešto što moram znati.

- Nadam se da mogu pomoći, ali kao što sam već objasnila, ako je riječ o Connoru, vjerojatno ne znam ništa više od tebe.

- Onda mi treba ime nekoga tko zna više. Uslijedila je duga šutnja prije no što je Joan rekla:

- Predlažem da pogledaš popis gostiju na Connorovoj oproštajnoj zabavi.

- Chris Jackson?

- Ne. Na žalost, on više ne radi za Kompaniju. Zavladao je još jedna dugotrajna šutnja.

- Onaj sitni ugladeni čovjek koji je otišao bez pozdrava? Onaj koji je rekao da radi u poravnavanju gubitaka? Gutenberg isključi kasetofon.

- Zašto ste uopće išli na tu zabavu? - prasne Dexterica.

- Jer ste mi rekli neka saznam je li Fitzgerald našao posao koji će mu omogućiti da ostane u Washingtonu. Nemojte zaboraviti da nam je baš njegova kći dala trag zahvaljujući kojem smo uspjeli uvjeriti Thompsona kako možda nije mudro zaposliti ga. Siguran sam da se sjećate okolnosti.

Direktorica se namršti.

- Što se dogodilo nakon što je gospođa Fitzgerald otišla iz restorana?

- Kad se te večeri vratila kući, obavila je nekoliko telefonskih poziva; nikad ne obavlja osobne razgovore iz ureda; uključujući i poziv mobitelu Chrisa Jacksona.

- Zašto bi to učinila ako je znala da je otišao iz Kompanije?

- Oni se odavno poznaju. On i Fitzgerald bili su zajedno u Vijetnamu. Zapravo, upravo je Jackson preporučio Fitzgeralda za Medalju časti, i on ga je vrbovao za NTA.

- Zar joj je Jackson rekao za vas? - s nevjericom upita Dexterica.

- Ne, nije imao prilike - odgovori Gutenberg. - Vidite, blokirali smo njegov mobitel čim smo otkrili da se nalazi u Rusiji. - Nasmiješio se. - Međutim, ipak možemo otkriti tko ga je pokušavao nazvati, i koga je on pokušavao nazvati.

- Znači li to da ste otkrili kome je podnosio izvještaje?

- Jackson je nazivao samo jedan broj s te linije otkako je stigao u Rusiju, a pretpostavljam da je toliko riskirao zato jer se radilo o hitnom slučaju.

- Koga je zvao? - nestrpljivo upita Dexterica.

- Broj u Bijeloj kući koji se ne nalazi u telefonskom imeniku. Dexterica nije čak ni trepnula.

- Našeg prijatelja gospodina Lloyd, nema sumnje.

- Nema sumnje - odgovori Gutenberg.

- Je li gospođa Fitzgerald svjesna činjenice da Jackson izvještava izravno Bijelu kuću?

- Ne vjerujem - reče Gutenberg. - Inače bi vjerojatno i sama pokušala izravno stupiti u vezu s njim. Dexterica kimne glavom.

- Onda moramo biti sigurni da to nikad neće saznati. Gutenberg nije pokazao nikakvu emociju.

- Razumijem. Ali ništa ne mogu poduzeti dok se ne dočepam obiteljske videosnimke.

- Kakvo je najnovije stanje u vezi s tim? - upita Dexterica.

- Ne bismo napredovali ni centimetra da nije bilo jednog traga u prisluškivanom telefonskom razgovoru. Kad je Joan Bennett u dva ujutro nazvala gospođu Fitzgerald iz Langleyja i rekla joj da će biti kod nje za sat vremena, jedan od mojih ljudi pogledao je na čemu je radila na kompjutoru u knjižnici. Brzo je postalo jasno da je zasigurno naletjela na nešto zbog čega je posumnjala da se njezin bivši šef nalazi u zatvoru u St Petersburgu. No kao što znate, nije stigla do kuće gospođe Fitzgerald.

- To je malo previše tijesno da bismo mogli biti mirni.

- Slažem se. No kad se nije pojavila, gospođa Fitzgerald se odvezla do Autoceste Georgea Washingtona i čekala dok policija nije izvukla automobil.

- Vjerojatno je vidjela vijest na televiziji, ili je čula o tome na radiju - reče Dexterica.

- Da, tako smo pretpostavili; to je bila glavna vijest toga jutra na mjesnoj televiziji. Kad je bila sigurna da se u automobilu nalazila Joan Bennett, odmah je nazvala svoju kći na Stanfordu. Ako zvuči pomalo pospano, to je zato jer je u Kaliforniji bilo tek pet sati ujutro. - Ponovno se nagnuo naprijed i pritisnuo tipku "Play" na kasetofonu.

- Zdravo, Tara. Mama je.

- Zdravo, mama. Koliko je sati?

- Zao mi je što zovem tako rano, dušo, ali imam vrlo tužnu vijest.

- Nije tata?

- Ne, Joan Bennett; poginula je u prometnoj nesreći.

- Joan je mrtva? Ne mogu vjerovati. Reci da to nije istina.

- Bojim se da jest. A imam užasan osjećaj da je to na neki način povezano s razlogom iz kojeg se Connor nije vratio kući.

- Ma daj, mama, nisi li se malo prepustila paranoji? Na kraju krajeva, tata je na putu samo tri tjedna.

- Možda imaš pravo, ali ipak sam odlučila skloniti na sigurno onu videosnimku što si je napravila na njegovoj oproštajnoj zabavi.

- Zašto?

- Jer je to jedini dokaz što ga imam o tome da je tvoj otac poznavao čovjeka po imenu Nick Gutenberg, da i ne spominjem to što je radio za njega.

Zamjenik direktora pritisne tipku "Stop".

- Razgovor se nastavlja još neko vrijeme, ali nismo ništa više saznali. Kad je gospođa Fitzgerald poslije nekoliko minuta izišla iz kuće, s videokasetom u ruci, agent koji ju je prisluškivao shvatio je važnost onoga što je upravo čuo i slijedio je do Sveučilišta. Nije pošla ravno u svoj ured kao obično, već je svratila u knjižnicu i otišla u kompjutorski odjel na prvom katu. Provela je dvadeset minuta tražeći nešto na kompjutoru, a otišla je s desetak isprintanih stranica. Zatim se dizalom spustila do audiovizualnog istraživačkog centra u prizemlju. Agent nije želio riskirati

i ući s njom u dizalo, pa je čekao da vidi na kojem će se katu zaustaviti, a potom je otišao do kompjutera na kojem je radila i pokušao otvoriti posljednju datoteku u kojoj se radilo.

- Sve je izbrisala, naravno - reče Dexterica.

- Naravno - reče Gutenberg.

- Ali što je s printanim stranicama?

- Ni tu nije bilo nikakva traga.

- Nije mogla živjeti s Connorom dvadeset osam godina a da nešto ne sazna o načinu na koji mi radimo.

- Agent je otišao iz knjižnice i čekao u automobilu. Gospođa Fitzgerald je poslije nekoliko minuta izišla iz zgrade. Više nije nosila videokasetu, ali je...

- Zasigurno ju je ostavila u audiovizualnom centru.

- Točno sam to i ja pomislio - reče Gutenberg.

- Koliko videokaseta ima Sveučilište u svojoj knjižnici?

- Više od dvadeset pet tisuća - reče Gutenberg.

- Predugo bi trajalo da ih sve pregledamo - reče Dexterica.

- Trajalo bi da gospođa Fitzgerald nije napravila svoju prvu pogrešku.

Dexterica ga ovaj put nije prekidala.

- Kad je otišla iz knjižnice, nije imala videokasetu, ali je imala kompjutorski ispis. Naš ju je agent slijedio do Odjela za prijam, i s radošću mogu reći da su njezini principi bili jači od opreza.

Dexterica uzdigne obrvu.

- Prije nego što se vratila u svoj ured, gospođa Fitzgerald je svratila u centar za reciklažu. Nije slučajno potpredsjednica EPGS--a.

- EPGS-a?

- Ekološka patrola Georgetown sveučilišta. Kompjutorski je ispis bacila u kontejner za papir.

- Dobro. Dakle, što ste našli na njemu?

- Kompletni popis videokaseta koje su trenutačno iznajmljene i vjerojatno se neće vratiti do početka sljedećeg semestra.

- Znači daje zacijelo mislila kako je sigurno ostaviti videokasetu u praznoj kutiji iznajmljene kasete jer je tjednima nitko neće otkriti.

- Točno - reče Gutenberg.

- Koliko se videokaseta ubraja u tu kategoriju?

- Četiristo sedamdeset dvije - odgovori Gutenberg.

- Pretpostavljam da ste ih sve rekvirirali.

- Pomislio sam da bih to mogao učiniti, ali ako neki radoznali student ili član osoblja postane svjestan CIA-ine nazočnosti na fakultetu, otvorio bi se pakao.

- Dobro razmišljanje - reče Dexterica. - Onda kako namjeravate pronaći tu videokasetu?

- Uputio sam dvanaest pomno izabраниh agenata, sve koji su nedavno diplomirali, neka provjere svaki od naslova na tom popisu dok ne naiđu na kod kuće snimljenu videokasetu pohranjenu u jednu od praznih kutija. Problem je u tome što ni jednog od njih, unatoč tome što su odjeveni poput studenata, ne mogu ostaviti u knjižnici duže od dvadeset minuta, niti ih poslati onamo više od dva puta na dan. Inače će stršiti na kilometre, pogotovo zato što u ovo doba godine ondje ima vrlo malo ljudi. Zato sve to oduzima prilično mnogo vremena.

- Što mislite, koliko će im trebati da je pronađu?

- Mogli bismo imati sreće i gotovo odmah naići na kasetu, ali rekao bih da će vjerojatno trebati dan ili dva, najviše tri.

- Nemojte zaboraviti da s gospođom Fitzgerald morate uspostaviti vezu za manje od četrdeset osam sati.

- Nisam zaboravio. No ako prije toga nađemo videokasetu, to neće biti potrebno.

- Osim ako gospođa Fitzgerald nije također snimila svoj telefonski razgovor s vama. Gutenberg se nasmiješi.

- Jest, ali je to izbrisano nekoliko sekundi nakon što je spustila slušalicu. Trebali ste vidjeti s kakvim je zadovoljstvom profesor Ziegler demonstrirao svoju najnoviju igračku.

- Izvršno - reče Dexterica. - Nazovite me čim se domognete videokasete. Onda nas ništa neće sprečavati da uklonimo jedinu osobu koja bi još uvijek mogla... - Crveni telefon na njezinu stolu počne zvoniti, a ona pograbi slušalicu ne završivši rečenicu.
- Direktorica - reče i pritisne dugme na svojoj štoperici. - Kad se to dogodilo?... Jeste li sasvim sigurni?... I Jackson? Gdje je on? - Kad je čula odgovor, odmah je spustila slušalicu. Gutenberg je opazio da je štoperica pokazivala četrdeset tri sekunde.
- Doista se nadam da ćete tu videokasetu naći u roku od četrdeset osam sati - reče direktorica gledajući preko stola u svog zamjenika.
- Zašto? - upita Gutenberg zabrinuta izraza lica.
- Jer mi Mitchell kaže da je Fitzgerald obješen jutros u osam sati po ondašnjem vremenu, te da se Jackson upravo ukrcao na let United Airwaysa za Frankfurt, a odande kreće za Washington.

TREĆI DIO

Unajmljeni ubojica

23.

U sedam ujutro tri su snagatora ušla u njegovu ćeliju i odvela ga u ured šefa policije. Kad su izišli iz prostorije, Boljčenkov je zaključao vrata i bez riječi pošao do garderobnog ormara u kutu. Unutra se nalazila policijska odora, a Boljčenkov je Connoru dao znak neka se preodjene. Zbog njegova gubitka na težini tijekom posljednjeg tjedna, odjeća je visjela na njemu pa je bio sretan što ima naramenice. No uz pomoć šešira širokog oboda i duge plave vojničke kabanice, uspio je izgledati poput bilo kojeg od tisuće policajaca koji će tog jutra patrolirati St Petersburgom. Svoju je zatvorsku odjeću ostavio na dnu ormara, pitajući se kako će se šef policije toga riješiti. I dalje ništa ne govoreći, Boljčenkov ga je izveo iz ureda u sićušno predsoblje, a zatim ga je ondje zaključao.

Nakon dugotrajne tišine Connor je čuo kako se otvaraju neka vrata, a zatim korake, te otvaranje još jednih vrata, što je mogao biti garderobni ormar u uredu šefa policije. Posve se ukočio dok je pokušavao odgonetnuti što se događa. Prva su se vrata ponovno otvorila te su dva, možda tri čovjeka bučno uletjela u ured. Otišli su nekoliko sekundi kasnije odvučavši nešto ili nekoga iz prostorije i tresnuvši vratima za sobom.

Nekoliko trenutaka kasnije vrata su otključana i Boljčenkov mu je dao znak neka iziđe. Prošli su kroz ured i natrag u hodnik. Da je šef policije skrenuo lijevo, vraćali bi se u njegovu ćeliju; ali on je skrenuo desno. Connor je bio vrlo slab na nogama, ali ga je slijedio što je brže mogao. Prvo što je vidio kad je koraknuo u dvorište bila su vješala, a netko je namještao veličanstveni pozlaćeni naslonjač presvučen crvenim plišem na samo nekoliko koraka od njih. Nije morao nagađati tko će ondje sjediti. Dok su on i Boljčenkov prelazili dvorište, Connor je opazio skupinu policajaca u dugim plavim kabanicama, poput one što ju je on nosio, kako vuku prolaznike s ulice, vjerojatno da bi gledali pogubljenje.

Šef policije je brzo prešao preko pošljunčana dvorišta do automobila na njegovu drugom kraju. Connor je krenuo prema suvozačevim vratima, ali je Boljčenkov odmahnuo glavom i pokazao na vozačevo mjesto. Connor je sjeo za upravljač.

- Vozite do ulaznih dvorišnih vrata, a tada stanite - rekao je šef policije kad je sjeo kraj njega. Connor je u prvoj brzini polako vozio preko dvorišta i zaustavio se ispred dvojice stražara kraj zatvorenih vrata. Jedan je salutirao šefu policije i odmah počeo pregledavati prostor ispod automobila, a drugi je pogledao kroz stražnji prozor i pregledao prtljažnik.

Šef policije se nagnuo prema Connoru i povukao njegov rukav preko lijevog zapešća. Kad su stražari dovršili pretraživanje, vratili su se na svoja mjesta i ponovno salutirali Boljčenkovu. Nijedan nije pokazao nikakav znak zanimanja za vozača. Maknuli su golemi drveni zasun i velika su se vrata zatvora otvorila.

- Krenite - ispod glasa reče šef policije kad je maleni dječak utrčao u zatvorsko dvorište, a izgledao je kao da točno zna kamp ide.

- Na koju stranu? - šapne Connor.

- Desno.

Connor je zaokrenuo desno i počeo voziti obalom Neve prema središtu grada. Na vidiku nije bilo nijednog drugog automobila.

- Prijedite preko idućeg mosta - reče Boljčenkov - a zatim krenite prvom ulicom lijevo.

Dok su prolazili kraj zatvora na drugoj obali rijeke, Connor je pogledao prema njegovim visokim zidovima. Policajci su još uvijek pokušavali nagovoriti ljude da se pridruže malenoj skupini koja se već okupila da bi gledala vješanje. Kako li će Boljčenkov to izvesti?

Connor je nastavio voziti još dvjesto metara, a tada Boljčenkov reče:

- Ovdje stanite.

Usporio je i zaustavio automobil iza velikog bijelog BMW-a čija su stražnja vrata bila otvorena.

- Ovdje ćemo se rastati, gospodine Fitzgerald - reče Boljčenkov. - Nadajmo se da se više nikada nećemo sresti.

Connor kimne glavom u znak slaganja. Kad je izišao iz automobila, šef policije doda:

- Sretni ste što imate tako divnog prijatelja.

Proći će neko vrijeme prije no što Connor u potpunosti shvati značenje njegovih riječi.

- Vaš let kreće s izlaza 11, gospodine Jackson. Ukrcavanje putnika počet će za dvadeset minuta.

- Hvala vam - reče Connor i uzme svoju propusnicu. Polako se zaputio prema pultu, nadajući se da službenik neće previše pomno proučavati njegovu putovnicu. Iako su Jacksonovu fotografiju zamijenili njegovom, Chris je bio tri godine stariji od njega, pet centimetara niži, i bio je ćelav. Budu li mu rekli neka skine šešir, morat će objasniti zašto mu je glava pokrivena mrljama sličnim Gorbačovljevim. U Kaliforniji bi jednostavno pretpostavili da je pripadnik nekog kulta. Desnom je rukom službeniku pružio putovnicu - da je to učinio lijevom, rukav bi mu se podigao i otkrio istetovirani broj na njegovu zapešću. Kad se vrati u Ameriku, kupit će širi remen za ručni sat.

Službenik je samo ovlaš pogledao putovnicu i pustio ga da prođe dalje. Njegov novi kovčeg, u kojem se nalazilo samo nešto malo odjeće i toaletna torbica, prošao je osiguranje bez smetnji. Podigao ga je i zaputio se prema izlazu 11, a zatim je sjeo u kut čekaonice, leđima okrenut prema izlazu što je vodio do zrakoplova.

Tijekom dvadeset četiri sata otkako je izišao iz zatvora, Connor se ni na trenutak nije opustio.

- Ovo je prvi poziv za let 821 Finn Aira za Frankfurt - reče glas preko razglasa.

Connor se nije maknuo. Da su mu rekli istinu, nikad ne bi dopustio Chrisu da zauzme njegovo mjesto. Pokušao se prisjetiti svega što se dogodilo nakon što se rastao s Boljčenkovim.

Izišao je iz policijskog automobila i što je brže mogao krenuo prema BMW-u koji ga je čekao. Šef policije je već bio na povratku u zatvor kad je Connor ušao u stražnji dio automobila i sjeo kraj blijedog, mršavog mladog čovjeka u dugom crnom kaputu od kašmira. Ni on ni dvojica slično odjevenih muškaraca u prednjem dijelu automobila nisu govorili, niti čak na bilo koji način pokazali da su svjesni njegove nazočnosti.

BMW je krenuo praznom cestom i brzo se udaljio od grada. Kad su stigli na autocestu, vozač je ignorirao ograničenje brzine.

Baš kad je na satu upravljačke ploče bilo osam, Connor je vidio putokaz koji ih je obavještavao da se nalaze 150 kilometara od finske granice.

Kako se udaljenost na putokazima smanjivala na sto kilometara, zatim pedeset, trideset, deset, Connor se počeo pitati kako će pograničnoj policiji objasniti nazočnost ruskog policajca. No pokazalo se da ništa ne treba objašnjavati. Kad se BMW nalazio oko tristo metara od ničije zemlje koja je dijelila dvije države, vozač je četiri puta dao znak svjetlima. Rampa se na granici odmah podigla, pa su prešli u Finsku a da uopće nisu morali smanjiti brzinu. Connor je počeo cijeniti širinu utjecaja ruske mafije.

Nitko u automobilu nije prozborio ni riječi od početka njihova putovanja, a Connor se ponovno morao osloniti na putokaze da bi saznao kamo idu. Počeo je vjerovati da je Helsinki njihovo odredište, ali desetak kilometara prije nego što su stigli do predgrađa, skrenuli su s autoceste. Automobil je usporio dok je vozač manevrirao preko rupa i uskih zavoja koji su ih vodili sve dublje i dublje u pokrajinu. Connor je zurio u pusti krajolik pokriven debelim slojem snijega.

- Ovo je drugi poziv za let 821 Finn Aira za Frankfurt. Molimo sve putnike da se ukrcaju u zrakoplov.

Četrdeset minuta nakon odlaska s autoceste, automobil je skrenuo u dvorište naoko prazne farmerske kuće. Vrata su se otvorila čak i prije nego su se zaustavili. Visoki je mladi čovjek iskočio iz automobila i poveo Connora u kuću. Nije pozdravio uzdrhtalu ženu kraj koje su prošli dok su ulazili. Connor ga je slijedio stubištem do prvoga kata. Rus je otvorio vrata i Connor je ušao u sobu. Vrata su se s treskom zatvorila za njim, a tada je čuo okretanje ključa u još jednoj bravi.

Prešao je preko sobe i pogledao kroz jedini prozor. Jedan od tjelohranitelja stajao je u dvorištu i zurio u njega. Maknuo se od prozora i na malenom krevetu neudobna izgleda opazio komplet odjeće i šubaru od crnog zečjeg krzna.

Connor je skinuo svu odjeću sa sebe i bacio je na stolicu kraj kreveta. U kutu sobe nalazila se plastična zavjesa, a iza nje zahrđali tuš. Uz pomoć grubog sapuna i malo mlake vode Connor je nekoliko minuta pokušavao sa svoga tijela ukloniti smrad zatvora. Obrisao se dvjema kuhinjskim krpama. Kad se pogledao u zrcalu, shvatio je da će proći dosta vremena prije nego što zacijele ožiljci na njegovoj glavi i kosa naraste do uobičajene dužine. Ali broj istetoviran na njegovom zapešću zauvijek će ostati dio njega.

Stavio je na sebe odjeću što su mu je ostavili na krevetu. Iako su mu hlače bile pet centimetara prekratke, košulja i jakna prilično su mu dobro pristajali, premda je zasigurno oslabio najmanje pet kilograma dok je bio u zatvoru.

Začulo se tiho kucanje na vratima i ključ se okrenuo u bravi. Ondje je stajala žena koja je bila u hodniku kad su stigli. Držala je pladanj. Stavila ga je na stolić uza zid i nestala prije nego što joj je Connor dospio zahvaliti. Spustio je pogled na zdjelicu tople juhe i tri peciva, a tada je doslovno polizao usne. Sjeo je i bacio se na jelo, ali se osjetio sitim nakon što je pojeo nekoliko žlica juhe i jedno pecivo. Naglo mu se počelo spavati pa se srušio na krevet.

- Ovo je treći poziv za let 821 Finn Aira za Frankfurt. Molimo sve preostale putnike da se ukrcaju u zrakoplov.

Connor se još uvijek nije maknuo.

Zacijelo je zaspao jer je sljedeće čega se sjećao bilo buđenje i blijedog mladog čovjeka koji je stajao u dnu kreveta i promatrao ga.

- Za dvadeset minuta krećemo na uzletišta - rekao mu je i bacio debeli smeđi omot na krevet.

Connor je sjeo i otvorio omotnicu. Sadržavala je kartu prvog razreda do Međunarodne zračne luke Dulles, tisuću američkih dolara i američku putovnicu.

Otvorio je putovnicu i pročitao ime "Christopher Andrew Jackson" iznad svoje fotografije.

Pogledao je mladog Rusa.

- Što to znači?

- Znači da ste vi još živi - rekao je Aleksej Romanov.

- Ovo je posljednji poziv za let 821 za Frankfurt. Molimo preostale putnike da odmah zauzmu svoja mjesta.

Connor je dugim koracima prišao službeniku na izlazu, pružio mu propusnicu za ukrcaj i zaputio se prema zrakoplovu. Stjuard je pogledao njegovu kartu i pokazao prema prednjem dijelu zrakoplova. Connor nije morao tražiti mjesto kraj prozora u petom redu jer je visoki Rus već sjedio na sjedalu uz prolaz. Očito njegov zadatak nije bio samo pokupiti paket, već i predati ga i pobrinuti se da se ugovor ispoštuje. Kad je Connor zakoračio preko nogu svoga pratitelja, stjuardesa ga upita:

- Mogu li uzeti vašu šubaru, gospodine Jackson?

- Ne, hvala.

Smjestio se na udobnom sjedalu, ali se nije opustio sve dok zrakoplov nije uzletio. Tada je prvi put shvatio da je doista pobjegao. Ali čemu, pitao se. Pogledao je lijevo: odsad nadalje netko će danju i noću biti uz njega, sve dok ne ispuni svoj dio pogodbe.

Tijekom leta do Njemačke Romanov nijednom nije otvorio usta, osim da bi pojeo nekoliko zalogaja obroka što su ga stavili pred njega. Connor je ispraznio tanjur, a zatim je utukao

vrijeme čitanjem Finn Airova časopisa. Kad je avion sletio u Frankfurtu, već je znao sve o saunama, bacačima koplja i finskoj ovisnosti o ruskoj ekonomiji.

Kad su ušli u čekaonicu za one koji prelaze, Connor je odmah opazio CIA-ina agenta. Brzo se odvojio od svoga pratioca, ali se na Romanovljevo očito olakšanje vratio dvadeset minuta kasnije.

Connor bi se lako riješio svoga čuvara kad se vrati na svoj teritorij, ali je znao da bi oni, ako pokuša pobjeći, izvršili prijetnju što ju je šef policije onako živo opisao. Zadrhtao je na pomisao da bilo koji od tih nitkova položi prst na Maggie ili Taru.

United Airways 777 poletio je za Dulles na vrijeme. Connor je uspio pojesti veći dio prvog i drugog jela svog ručka. Čim je stjuardesa maknula njegov pladanj, pritisnuo je dugme na svom naslonu za ruke, spustio naslon i počeo razmišljati o Maggie. Kako joj je zavidio jer je uvijek mogla... Nekoliko trenutaka kasnije prvi je put u dvadeset godina zaspao u zrakoplovu.

Kad se probudio, posluživali su međuobrok. On je sigurno bio jedina osoba u zrakoplovu koja je pojela sve što su stavili pred njega, uključujući dva obroka marmelade.

Tijekom posljednjeg sata leta do Washingtona njegove su se misli vratile Chrisu Jacksonu i žrtvi što ju je podnio. Connor je znao da mu to nikad neće moći vratiti, ali je čvrsto odlučio da njegova žrtva neće biti uzaludna.

Tada se u mislima prebacio na Dextericu i Gutenburga, koji sada zacijelo pretpostavljaju da je mrtav. Najprije su njega poslali u Rusiju da spase vlastitu kožu. Zatim su ubili Joan, jer je možda Maggie dala neke informacije. Koliko će vremena proći prije nego što zakluče da je i sama Maggie postala preopasna, te da i nju treba ukloniti?

- obraća vam se kapetan leta. Dobili smo odobrenje za slijetanje u Međunarodnu zračnu luku Dulles. Molim osoblje da sve pripremi za slijetanje. U ime Delta Airwaysa želim vam dobrodošlicu u Sjedinjene Države.

Connor pogleda svoju putovnicu. Christopher Andrew Jackson vratio se na domaći teren.

24.

Maggie je na uzletišta Dulles stigla sat vremena ranije - navika koja je običavala izluđivati Connora. Pogledala je ekran s podacima o dolascima i sa zadovoljstvom utvrdila da će avion iz San Francisca sletjeti na vrijeme.

Uzela je primjerak Washington Posta na kiosku s novinama i ušla u najbliži kafić. Sjela je na stolac za šankom i naručila crnu kavu i kroasan. Nije opazila dva muškarca smještena za stolom u suprotnom kutu, od kojih je jedan također imao primjerak Washington Posta koji je tobože čitao. No bez obzira koliko se trudila, ne bi vidjela trećeg muškarca koji se više zanimao za nju nego za ekran s podacima o dolascima u koji je gledao. On je već opazio druga dva muškarca u kutu.

Maggie je pročitala Post od prve do posljednje stranice, a svakih je nekoliko minuta pogledavala na sat. Kad je naručila svoju drugu kavu, udubila se u prilog o Rusiji objavljen u očekivanju skorog posjeta Predsjednika Zerimskog Washingtonu. Maggie se nije sviđalo ono što se znalo o komunističkom vođi, koji kao daje pripadao prošlom stoljeću.

Ispila je treću kavu dvadeset minuta prije no što je avion trebao sletjeti, a tada je kliznula sa stolca i zaputila se prema najbližem nizu telefonskih govornica. Dva su je muškarca slijedila iz restorana, a treći se micao iz jedne sjene u drugu.

Birala je broj pitajući se hoće li netko biti kod kuće.

- Dobro jutro, Jackie - rekla je kad se njezina zamjenica javila na telefon. - Samo provjeravam je li sve u redu.

- Maggie - reče žena koja je nastojala da joj glas ne zvuči razdraženo - sedam je sati ujutro, a ja sam još uvijek u krevetu. Zvala si jučer, sjećaš se? Sveučilište ima odmor, nitko se ne bi trebao vratiti do četrnaestog siječnja, a nakon tri godine na mjestu tvoje zamjenice, nekako mi uspijeva upravljati uredom dok tebe nema.

- Oprosti, Jackie - reče Maggie. - Nisam te željela probuditi. Zaboravila sam koliko je rano. Obećavam da te više neću gnjaviti.

- Nadam se da će se Connor uskoro vratiti i da će te Tara i Stuart posve zaokupiti tijekom sljedećih nekoliko tjedana - reče Jackie. - Želim ti ugodan Božić, i ne želim te više čuti do kraja siječnja - naglašeno dodala.

Maggie spusti slušalicu shvativši daje samo nastojala utuci vrijeme i uopće nije trebala uznemiravati Jackie. Samu je sebe ukorila i odlučila da je više neće zvati sve do Nove godine. Polako je pošla prema izlazu za dolaske i pridružila se sve većem broju ljudi koji su kroz prozore virili na pistu gdje su rano-jutarnji letovi uzlijetali i slijetali. Tri muškarca, koji nisu provjeravali natpise na svakoj letjelici što je dolazila, nastavili su motriti na Maggie dok je čekala potvrdu o slijetanju leta 50 United Ainvaysa iz San Francisca. Kad se poruka konačno pojavila, Maggie se nasmiješila. Jedan od trojice muškaraca utipkao je jedanaest brojki u svoj mobilni i prenio informaciju svom pretpostavljenom U Langlejru.

Maggie se ponovno nasmiješila kad se na izlazu iz aviona pojavio muškarac s bejzbolskom kapom na glavi - prvi putnik s noćnog leta. Morala je čekati još deset minuta prije no što su Tara i Stuart stigli u čekaonicu. Nikad nije svoju kći vidjela tako obasjanu srećom. Čim je Stuart opazio Maggie, uputio joj je široki smiješak koji je tako dobro upoznala tijekom odmora u Australiji.

Maggie ih je oboje zagrlila.

- Divno je što ste oboje tu - reče.

Uzela je jednu od Tarinih torbi i povela ih prema glavnom terminalu.

Jedan od muškaraca koji su je pratili već je čekao na parkiralištu, na suvozačevu sjedalu kamiona čiji se teret sastojao od jedanaest novih automobila. Druga su dvojica trčala preko parkirališta.

Maggie, Tara i Stuart izišli su na hladni jutarnji zrak i pošli prema Maggienu automobilu.

- Nije li vrijeme da si nabaviš nešto modernije od ove stare hrpe metala, mama? - upita Tara glumeći užas. - Još sam bila u srednjoj školi kad si ga kupila, a i tada je to bio polovni automobil.

- Toyota je najsigurniji automobil na cesti - ukočeno će Maggie

- što Consumer Reports redovito potvrđuje.

- Nijedan trinaest godina stari automobil nije siguran na cesti

- odgovori Tara.

- U svakom slučaju - reče Maggie, ignorirajući zadirivanje svoje kćeri - tvoj otac misli da bismo ga trebali zadržati dok ne počne svoj novi posao, a tada će dobiti službeni automobil. Spominjanje Connora izazvalo je trenutak nelagodne tišine.

- Jedva čekam da ponovno vidim vašeg muža, gospođo Fitzgerald - reče Stuart i sjedne na stražnje sjedalo.

Maggie nije rekla "ja također", već se zadovoljila riječima:

- Dakle, ovo je tvoj prvi posjet Americi.

- Tako je - odgovori Stuart kad je Maggie upalila motor. - I već nisam siguran hoću li se ikad poželjeti vratiti u Oz.

- U Sjedinjenim Državama već imamo dovoljno preplaćenih odvjetnika a da dodamo još jednog s one strane svijeta - reče Tara dok su čekali u redu da bi platili parkiralište.

Maggie joj se nasmiješi, a tako se sretnom nije već tjednima osjećala.

- Kad se moraš vratiti u Sydney, Stuarde?

- Ako ti se čini da već predugo iskorištava našu gostoljubivost, mogli bismo se jednostavno okrenuti i sljedećim letom vratiti natrag, mama - reče Tara.

- Ne, nisam tako mislila, samo što...

- Znam, ti voliš planirati unaprijed - reče Tara i nasmije se.

- Kad bi mogla, Stuarde, mama bi prisilila studente da se prilikom začeca upišu na Georgetown.

- Zašto to meni nije palo na pamet? - reče Maggie.

- Na poslu me očekuju tek petog siječnja - reče Stuart. - Nadam se da ćete me moći toliko podnositi.

- Neće imati mogućnost izbora - reče Tara i stisne mu ruku.

Maggie je blagajniku pružila novčanicu od deset dolara i izišla s parkirališta na autocestu. Pogledala je u retrovizor, ali nije opazila bezlični plavi ford stotinjak metara iza nje, koji je vozio otprilike istom brzinom kao i ona. Čovjek na suvozačevu sjedalu obavijestio je svog šefa u Langleyju da je predmet, zajedno s dva paketa, u sedam i četrdeset tri krenuo u pravcu Washingtona.

- Da li ti se svidio San Francisco, Stuarthe?

- U svakom trenutku - odgovori Stuart. - Kanimo ondje provesti još nekoliko dana na povratku. Kad je Maggie ponovno pogledala u retrovizor, vidjela je automobil državne prometne policije kako joj se približava s upaljenim plavim svjetlima.

- Slijedi li mene, što mislite? Sigurno nisam prebrzo vozila -reče Maggie i pogleda svoj brzinomjer.

- Mama, ovaj je automobil praktički antikvitet i trebalo ga je davno dati u staro željezo. Moglo bi biti bilo što, od tvojih stražnjih svjetala do defektne gume. Samo stani. - Tara pogleda kroz stražnji prozor. - A kad ti se taj prometni policajac obrati, svakako mu uputi onaj tvoj irski smiješak.

Maggie je stala sa strane, a plavi jeford prošao dalje po srednjoj voznoj traci.

- Sranje - rekao je vozač kad je projurio kraj njih.

Maggie je spustila staklo na prozoru, a dva su policajca izišla iz patrolnih kola i pošla prema njima. Prvi se policajac nasmiješi i pristojno reče:

- Mogu li vidjeti vašu vozačku dozvolu, gospođo?

- Svakako - reče Maggie i uzvratila mu smiješak. Nagne se u stranu, otvori torbicu i počne prekapati po njoj. Drugi je policajac dao znak Stuartu neka i on spusti staklo na prozoru. Stuartu se to učinilo neobičnim, budući da on nikako nije mogao počinuti prometni prekršaj, ali kako se nalazio u stranoj zemlji, zaključio je da je mudrije poslušati. Spustio je staklo na prozoru baš kad je Maggie pronašla svoju vozačku dozvolu. Kad se okrenula da je pruži policajcu, njegov je partner izvukao pištolj i ispalio tri hica u automobil.

Dva su se policajca hitro vratila do policijskog automobila. Dok se jedan ubacivao u ranjutarnji promet, drugi je telefonirao čovjeku na suvozačevu sjedalu u kamionu.

- Automobil se pokvario i hitno mu je potrebna vaša pomoć.

Uskoro nakon što se policijski automobil udaljio, stigao je kamion koji je prevozio jedanaest novih toyota i zaustavio se ispred Maggienog vozila. Muškarac koji je sjedio kraj vozača, s toyotinom kapom na glavi i u plavom kombinezonu, skočio je iz kabine i potrčao prema zaustavljenom automobilu. Otvorio je vozačeva vrata, oprezno premjestio Maggie na suvozačevo mjesto i povukao ručicu za otvaranje poklopca prtljažnika automobila, a zatim se nagnuo do Stuarda, uzeo mu lisnicu i putovnicu iz džepa sakoa i zamijenio ih drugom putovnicom i tankom džepnom knjigom.

Vozač kamiona otvorio je toyotin prtljažnik i pregledao unutrašnjost. Brzo je deaktivirao napravu za praćenje i zatvorio poklopac prtljažnika. Njegov je partner sada sjedio za upravljačem toyote. Upalio je motor, ubacio u prvu brzinu, polako krenuo uz rampu kamiona i zauzeo jedino preostalo mjesto. Ugasio je motor, podigao ručnu kočnicu, pričvrstio kotače automobila na rampu i pridružio se vozaču kamiona u kabini. Cijeli je postupak trajao manje od tri minute.

Kamion je nastavio svoj put prema Washingtonu, ali je malo kasnije skrenuo odvojkom predviđenim za teretna vozila i vratio se prema zračnoj luci.

CIA-ini agenti u plavom fordu sišli su s autoceste na sljedećem izlazu, napravili krug i ponovno se uključili u jutarnji promet prema Washingtonu.

- Zacijelo je napravila neki manji prometni prekršaj - vozač je govorio svom šefu u Langleyju. - Nije ni čudo s tako starim automobilom.

Agent na suvozačevu mjestu s iznenađenjem je otkrio da se toyota više ne vidi na ekranu.

- Vjerojatno se vraćaju u Georgetown - reče. - Javit ćemo se čim ponovno budemo imali kontakt.

Dok su dva agenta jurila prema Washingtonu, kamion koji je vozio dvanaest toyota skrenuo je lijevo s kamionske ceste za Dulles, kod znaka s natpisom "Samo teret". Nakon nekoliko stotina

metara skrenuo je desno, kroz visoka žičana vrata što su ih držala otvorena dva čovjeka u kombinezonima uzletišne službe, i nastavio vožnju starom cestom prema izoliranom hangaru. Jedan je čovjek stajao na ulazu i pomogao im da uđu, kao da je kamion letjelica koja je tek sletjela.

Vozač je zaustavio vozilo kraj neobilježenoga kombija. Sedam muškaraca u bijelim kombinezonima brzo je izišlo iz stražnjeg dijela. Jedan je razmotao lance kojima je stari automobil bio pričvršćen za kamion. Drugi je zauzeo mjesto za upravljačem, otpustio ručnu kočnicu i polako spustio toyotu s rampe na zemlju. Čim se zaustavila, otvorili su vrata automobila i oprezno iznijeli tijela.

Muškarac s toyotinom kapom iskočio je iz kamiona i sjeo za upravljač starog automobila.

Ubacio je u prvu brzinu, napravio krug i izjurio iz hangara kao da je taj automobil vozio cijeloga života. Dok je prolazio kroz otvorena vrata, drugi su ljudi stavljali tijela u stražnji dio kombija gdje su ih čekala tri lijesa. Jedan od ljudi u kombinezonima reče:

- Nemojte stavljati poklopce dok se ne približite zrakoplovu.

- U redu, doktore - začuje se odgovor.

- I kad se zatvori prostor za teret, izvadite tijela i vežite ih sigurnosnim pojasom na sjedalima.

Kad je drugi čovjek kimnuo glavom, kamion je izišao iz hangara, vratio se starom cestom i prošao kroz žičana vrata. Kad je vozač stigao na autocestu, skrenuo je lijevo i zaputio se prema Leesburgu gdje će mjesnom trgovcu isporučiti jedanaest novih toyota. Njegov honorar za šest sati dodatnog rada omogućit će mu da kupi jednu toyotu.

Žičana su vrata već bila zatvorena i zaključana kad je kombi izišao iz hangara i polako krenuo prema prostoru za ukrcaj tereta. Vozač je prošao kraj cijelog niza teretnih aviona, a na koncu se zaustavio iza zrakoplova 747 s naznakom "Međunarodni zračni transport". Spremište za teret bilo je otvoreno, a dva su carinika stajala i čekala u dnu rampe. Počeli su provjeravati dokumente baš kad su dva CIA-ina agenta stigla do Avon Place 1648. Nakon što su oprezno obišli blok, agenti su javili u Langley da nema nikakva traga ni automobilu ni trima paketima. Stara je toyota sišla s ceste 66 i krenula autocestom prema Washingtonu. Vozač je pritisnuo papučicu gasa i jurio prema gradu. U slušalici je čuo kako dva agenta ufordu dobivaju upute da pođu do ureda gospođe Fitzgerald i pogledaju nalazi li se automobil na svom uobičajenom parkirnom mjestu iza prijamne zgrade.

Kad su se carinici uvjerali da su mrtvozornikovi dokumenti u redu, jedan od njih reče:

- U redu. Maknite poklopce.

Pomno su pregledali odjeću, usta i sve druge tjelesne otvore sva tri tijela, a potom su stavili svoje potpise na dokumente. Poklopci su vraćeni na mjesta, a ljudi u bijelim kombinezonima odnijeli su lijesove u teretni prostor i položili ih jednog uz drugog na tlo.

Rampa aviona 747 se počela dizati dok je stara toyota prolazila kraj Kristove crkve. Jurila je uzbrdo još tri bloka, a potom je skrenula lijevo na Dent Placeu.

Vozač je već zaobišao kuću i ušao kroz stražnja vrata kad je liječnik provjerio bila svoja tri pacijenta. Potrčao je gore do glavne spavaće sobe i otvorio treću ladicu komode kraj kreveta. Prekopavao je po košuljama, izvadio smeđu omotnicu s naznakom "Ne otvarati prije 17. prosinca" i stavio je u svoj unutrašnji džep. Skinuo je dva kovčeg s vrha ormara i brzo ih napunio odjećom. Potom je iz kombinezona izvadio maleni paketić u celofanu i ubacio ga u torbicu za kozmetiku koju je također stavio u kovčeg. Prije nego što je izišao iz spavaće sobe, upalio je svjetlo u kupaonici, zatim svjetlo u dnu stubišta i na kraju, koristeći se daljinskim upravljačem, uključio televizor u kuhinji, posebno pojačavši zvuk.

Kovčeg je ostavio kraj stražnjeg ulaza i vratio se do toyote. Otvorio je prtljažnik i ponovno aktivirao napravu za praćenje.

CIA-ina agenta su počeli po drugi put polako kružiti sveučilišnim parkiralištem kad se na ekranu pojavio znak. Vozač je brzo okrenuo automobil i zaputio se natrag prema Fitzgeraldovoj kući.

Muškarac s toyotinom kapom vratio se iza kuće, uzeo dva kovčega i izišao iz dvorišta sa stražnje strane. Opazio je taksi parkiran ispred Tudor Place i uskočio u stražnji dio automobila baš kad su dva agenta krenula niz Avon Place. Mladi čovjek kojemu je laknulo nazvao je Langley i javio da

je toyota parkirana na uobičajenom mjestu, te da vidi i čuje televizor u kuhinji. Ne, nije znao objasniti zašto naprava za praćenje nije radila gotovo sat vremena. Taksist se nije ni osvrnuo kad je u njegov taksu ušao čovjek s dva kovčega. No on je točno znao kamo gospodin Fitzgerald želi poći.

25.

- Zar mi govorite da je sve troje nestalo s lica zemlje? - reče direktorica.

- Čini se tako - odgovori Gutenberg. - Operacija je bila tako profesionalna da bih rekao da ju je organizirao Connor Fitzgerald, kad ne bih znao da je mrtav.

- Kako znamo da to nije moguće, što mislite, tko stoji iza toga?

- Ja bih se još uvijek kladio na Jacksona - odgovori zamjenik direktora.

- Pa, ako se on vratio u zemlju, gospođa Fitzgerald će saznati da joj je muž mrtav. Znači da uskoro možemo očekivati da će se njezin kućni video pojaviti u ranim večernjim vijestima. Gutenberg se samodopadno naceri.

- Ni slučajno - reče i pruži preko stola zapečaćeni paket. - Jedan od mojih agenata konačno je našao vrpcu, nekoliko minuta prije no što se sinoć zatvorila sveučilišna knjižnica.

- Valjda je i to nešto - reče direktorica i otvori paket. - No što može spriječiti Jacksona da Lloyd kaže tko je doista pokopan u ruskom zatvoru?

Gutenberg slegne ramenima.

- Čak i da to učini, kakva korist Lawrenceu od te informacije? Teško da će nazvati svog prijatelja Zerimskog, nekoliko dana prije njegova prijateljskog posjeta Washingtonu, i reći mu da čovjek kojeg su objesili jer je planirao atentat na njega ipak nije bio južnoafrički terorist kojeg je unajmila mafija, već CIA-in agent koji je izvršavao naredbe što ih je dobio izravno iz Bijele kuće.

- Možda neće - reče Dexterica. - No sve dok su Jackson i Fitzgeraldica ondje vani, mi još uvijek imamo problem. Stoga predlažem da prerasporedite najboljih dvanaest agenata koje imamo da im uđu u trag, što je prije moguće; nije me briga u kojem odsjeku rade ili kome su dodijeljeni. Ako Lawrence sazna što se doista dogodilo u St Petersburgu, imat će više nego dovoljno razloga da zatraži nečiju ostavku.

Gutenberg je bio neuobičajeno tih.

- A budući da se vaš potpis nalazi na dnu svakog relevantnog dokumenta - nastavi direktorica - meni ne bi preostalo ništa drugo nego da vas žrtvujem.

Malene kapljice znoja pojavile su se na Gutenbergovu čelu.

Stuart je mislio da se budi iz ružna sna. Pokušao se sjetiti što se dogodilo. Tarina ih je majka pokupila u zračnoj luci, a zatim su krenuli prema Washingtonu. No prometna je policija zaustavila automobil. Rekli su mu neka spusti staklo na prozoru. I tada...?

Osvrnuo se naokolo. Nalazio se u drugom zrakoplovu, ali kamo je letio? Tarina je glava počivala na njegovu ramenu; s njezine druge strane bila je Tarina majka, također u dubokom snu. Sva su druga sjedala bila prazna.

Počeo je iznova razmišljati o činjenicama, što je uvijek činio kad bi pripremao neki slučaj. On i Tara su sletjeli u zračnu luku Dulles. Maggie ih je čekala na izlazu...

Njegovo je razmišljanje prekinuo elegantno odjeveni muškarac srednjih godina koji se pojavio kraj njega i sagnuo se kako bi mu provjerio bilo.

- Kamo idemo? - tiho upita Stuart, ali liječnik ne odgovori. Jednako je brzo provjerio Tarino i Maggieno stanje, a tada je ponovno nestao u prednjem dijelu zrakoplova.

Stuart je otkopčao sigurnosni pojas, ali nije imao dovoljno snage da ustane. Tara se počela meškoljiti. Maggie je i dalje čvrsto spavala. Stuart je pregledao svoje džepove. Uzeli su mu lisnicu i putovnicu. Očajnički je pokušavao svemu tome dati neki smisao. Zašto bi se netko upustio u ovakve krajnosti zbog nekoliko stotina dolara, nekoliko kreditnih kartica i australske putovnice? Još je bilo čudnije što se činilo da su sve to zamijenili s tankim izdanjem Veatsovih pjesama. Prije no što je upoznao Taru, nikad nije čitao Yeatsa, ali nakon njezina povratka na Stanford, počeo je uživati u njegovu djelu. Otvorio je knjigu kod prve pjesme, "Dijalog bića i

duše". Bile su potcrtane riječi "zadovoljan sam što proživljavam sve ponovno, i još jednom". Prolistao je knjižicu i vidio da su još neki stihovi označeni.

Dok je razmišljao o značenju toga, kraj njega se pojavio visok, krupan muškarac i prijeteći se nadvio nad njim. Bez riječi mu je istrgnuo knjigu iz ruke i vratio se u prednji dio aviona.

Tara mu je dotaknula ruku. Brzo se okrenuo k njoj i šapnuo joj u uho:

- Ništa ne govori.

Pogledala je majku koja se još uvijek nije pomaknula, naizgled zadovoljna cijelim svijetom.

Nakon što je Connor ostavio dva kovčega u prostor za teret i provjerio da su sva tri putnika živa i zdrava, izišao je iz zrakoplova i sjeo u stražnji dio BMW-a čiji je motor već bio upaljen.

- Mi se i dalje držimo našeg dijela dogovora - reče Aleksej Romanov koji je sjedio kraj njega.

Connor kimne glavom, a BMW prođe kroz žičana vrata i krene prema Nacionalnoj zračnoj luci Washington.

Nakon doživljaja u Frankfurtu, gdje ga je mjesni CIA-in agent zamalo opazio, jer su Romanov i njegova dva snagatora učinili sve osim što nisu javno najavili svoj dolazak, Connor je shvatio da će osobno morati voditi operaciju ako želi da uspije njegov plan spašavanja Maggie i Tare.

Romanov je to konačno prihvatio kad ga je podsjetio na klauzulu dogovorenu s njegovim ocem.

Sad se Connor jedino mogao nadati da je Stuart onako domišljat kako se činilo kad ga je ispitivao na plaži u Australiji. Nadao se da će Stuart opaziti riječi što ih je podcrtao u knjizi koju mu je stavio u džep.

BMW se zaustavio ispred gornjeg ulaza u terminal Nacionalne zračne luke Washington. Connor je izišao, a Romanov mu je bio za petama. Pridružila su im se druga dva muškarca, pa su slijedili Connora koji je mirno ušao u terminal i prišao pultu za pregled putnih karata. Želio je da se svi opuste prije njegova sljedećeg poteza.

Kad je Connor pružio svoju kartu, čovjek za pultom American Airlinesa reče:

- Žao mi je, gospodine Radford, ali let 383 za Dallas kasni nekoliko minuta, ali se nadamo da će se putem nadoknaditi izgubljeno vrijeme. Ukrcat ćete se na izlazu 32.

Connor se ležerno zaputio prema čekaonici, ali je stao kad je stigao do niza javnih telefonskih govornica. Izabrao je govornicu kraj koje su s obje strane bile zauzete kabine. Romanov i njegova dva tjelohranitelja motali su se nekoliko koraka dalje, a izgledali su nezadovoljno.

Connor im se nedužno nasmiješio, a potom je u prorez ubacio Stuartovu međunarodnu telefonsku karticu i birao broj.

Telefon je neko vrijeme zvonio dok se netko konačno nije javio.

- Da?

- Connor je.

Usljedila je podulja tišina.

- Mislio sam da samo Isus može ustati od mrtvih - na koncu će Čari.

- Proveo sam neko vrijeme u čistilištu prije nego što mi je to uspjelo - reče Connor.

- Pa, barem si živ, prijatelju. Što mogu učiniti za tebe?

- Prvo, što se tiče Kompanije, neće biti povratka.

- Razumijem - reče Čari.

Connor je odgovarao na Carlovo posljednje pitanje kad je začuo posljednji poziv za let 383 za Dallas. Spustio je slušalicu, ponovno se nasmiješio Romanovu i brzo zaputio prema izlazu 32.

Kad je Maggie konačno otvorila oči, Stuart se nagne prema njoj i upozori je neka ništa ne govori dok ne bude posve budna. Nekoliko trenutaka kasnije pojavila se stjuardesa i zamolila ih neka spuste stoliće za pladnjeve. Pojavila se nejestiva zbirka hrane, kao da se nalaze na normalnom letu prvog razreda.

Dok je proučavao ribu koju je trebalo ostaviti u moru, Stuart je šapnuo Maggie i Tari:

- Nemam pojma ni zašto smo ovdje niti kamo idemo, ali moram vjerovati da je to na neki način povezano s Connorom.

Maggie kimne glavom i tiho im počne pričati sve što je saznala nakon Joanine smrti.

- Ali ne vjerujem da ljudi koji nas drže mogu biti agenti CIA-e - reče - jer sam Gutenbergu rekla da će videosnimka biti predana medijima ako ja nestanem na duže od sedam dana.

- Osim ako je već nisu našli - reče Stuart.

- To nije moguće - naglašeno će Maggie.
- Onda tko su, do vraga, ovi? - reče Tara. Nitko nije ponudio mišljenje kad se stjuardesa ponovno pojavila i bez riječi maknula njihove pladnjeve.
- Imamo li još koji trag? - upita Maggie kad ih je stjuardesa ostavila same.
- Samo to da je netko stavio knjigu Yeatsovih pjesama u moj džep - reče Stuart.
- Tara je opazila da se Maggie trgnula.
- Što je bilo? - upita i zabrinuto pogleda svoju majku čije su se oči ispunile suzama.
- Zar ne razumiješ što to znači?
- Ne - reče Tara djelujući zbunjeno.
- Tvoj otac je sigurno živ. Daj da vidim - reče Maggie. - Možda je u njoj ostavio poruku.
- Bojim se da ne mogu. Tek što sam je otvorio, iz prednjeg se dijela aviona pojavio neki snagator i oteo mi knjigu - reče Stuart. - Međutim, ipak sam opazio da je nekoliko riječi podcrtano.
- Koje riječi? - željno upita Maggie.
- Nisam ih baš shvatio.
- To nije važno. Možeš li se sjetiti nečega? Stuart sklopi oči i pokuša se usredotočiti.
- Zadovoljan - odjednom reče. Maggie se nasmiješi.
- Zadovoljan sam što proživljam sve ponovno, i još jednom.

Zrakoplov na letu 383 na vrijeme je sletio u Dallas, a kad su Connor i Romanov izišli iz terminala, čekao ih je još jedan bijeli BMW. Je li mafija dala skupnu narudžbu, pitao se Connor. Najnoviji par snagatora koji ih je pratio izgledao je kao da je unajmljen među statistima - čak su im se ispod sakoa jasno nazirale izbočine pištolja.

Mogao se samo nadati daje odjel u Cape Townu tek odnedavno podružnica, iako mu je bilo teško vjerovati da Čari Koeter, s više od dvadeset godina iskustva na položaju višeg CIA-inog operativca u Južnoafričkoj Republici, ne bi znao izići na kraj s nekim novim kincem.

Putovanje do središta Dallasa potrajalo je malo više od dvadeset minuta. Connor je šutke sjedio u stražnjem dijelu automobila, svjestan činjenice da bi se uskoro mogao naći licem u lice s još nekim tko je za CIA-u radio već gotovo trideset godina. Znao je da je to najveći rizik u koji se upustio otkako se vratio u Ameriku. No ako su Rusi očekivali da ispuni najzahtjevniji dio ugovora, morao je imati na raspolaganju jedinu pušku idealnu za izvršavanje atentata na jednu od najbolje čuvanih osoba na svijetu.

Nakon još jednog šutljivog putovanja zaustavili su se ispred Hardingova lovačkog dućana. Connor je brzo ušao u prodavaonicu, a Romanov i njegova dva nova čuvara slijedili su ga u stopu. Prišao je tezgi, a oni su se pretvarali da ih jako zanimaju automatski pištolji na drugoj strani prodavaonice.

Connor se osvrne naokolo. Njegova potraga mora biti brza, neuočljiva, ali temeljita. Nakon nekoliko sekundi bio je uvjeren da u prodavaonici nema kamera osiguranja.

- Dobar dan, gospodine - reče mladi prodavač odjeven u dugi smeđi ogrtač. - Sto mogu učiniti za vas?
- Došao sam ovamo radi lova i želio bih kupiti pušku.
- Imate li u vidu neki posebni model?
- Da, Remington 700.
- To ne bi trebao biti problem, gospodine.
- Možda će biti potrebne neke preinake - reče Connor. Prodavač je oklijevao.
- Ispričajte me na trenutak, gospodine.
- Nestao je iza zavjese u stražnju prostoriju.
- Poslije nekoliko trenutaka pojavio se stariji čovjek, također odjeven u dugi smeđi ogrtač. Connor se uzrujao; nadao se da će kupiti pušku bez susreta s Jimom Hardingom.
- Dobar dan - reče čovjek i izbliza pogleda kupca. - Čujem da vas zanima Remington 700. - Zastane. - S preinakama.
- Da. Preporučio vas je jedan prijatelj - reče Connor.
- Vaš je prijatelj zasigurno profesionalac - reče Harding.

Čim je spomenuta riječ "profesionalac", Connor je znao da ga testira. Da Harding nije bio Stradivari među proizvođačima pušaka, bez riječi bi se udaljio iz prodavaonice.

- Kakve ste preinake imali na umu, gospodine? - upita Harding, a njegove oči nisu se odvajale od kupčevih.

Connor je potanko opisao pušku što ju je ostavio u Bogoti, pomno pazeći na bilo kakvu reakciju. Hardingovo je lice ostalo bezizražajno.

- Možda imam nešto što bi vas moglo zanimati, gospodine -reče, okrene se i nestane iza zavjese. Connor je još jednom pomislio da bi trebao otići, ali se Harding za nekoliko sekundi pojavio s poznatom kožnom kutijom u rukama koju je položio na tezgju.

- Ovaj je model dospio u naše ruke nakon nedavne smrti vlasnika - objasni. Podigao je poklopac kutije i okrenuo je tako da Connor može pregledati pušku. - Svaki je dio rukom izrađen, a sumnjam da ćete naći bolji komad s ove strane Mississippija. -Harding s ljubavlju dotakne pušku. - Kundak je od fiberglasa, radi lakoće i bolje ravnoteže. Cijev je uvezena iz Njemačke; bojim se da Nijemci još uvijek proizvode najbolje. Ciljnik je Leupold 10 Power s točkama tako da ga čak ne morate namještati ni radi vjetra. S ovom puškom mogli biste ubiti miša na udaljenosti od četiristo koraka, da i ne govorim o losu. Ako ste tehnički osposobljeni, mogli biste imati kut od pola minute na udaljenosti od sto metara. -Podigao je pogled da vidi razumije li mušterija o čemu govori, ali Connor nije promijenio izraz lica. -Remington 700 s takvim preinakama traže samo najbolji poznavatelji - zaključi.

Connor nije pomaknuo nijedan od pet komada u kutiji, iz straha da će gospodin Harding točno otkriti koliko je dobar poznavatelj.

- Koliko? - upita prvi put shvativši da nema pojma koliko je cijena rukom izrađenog Remingtona 700.

- Dvadeset jednu tisuću dolara - reče Harding. - Iako imamo i standardni model ako vi...

- Ne - reče Connor. - Ovaj će sasvim odgovarati.

- Kako ćete platiti, gospodine?

- Gotovinom.

- Onda će mi trebati neki oblik identifikacije - reče Harding. - Bojim se da ima još više papirologije otkako su usvojili Zakon trenutne identifikacije i registriranja umjesto Bradyjeva zakona.

Connor izvadi virginijsku vozačku dozvolu što ju je prethodnoga dana za sto dolara kupio od džepara u Washingtonu.

Harding je proučio dozvolu i kimnuo glavom.

- Sad je još samo potrebno, gospodine Radford, da ispunite ova tri obrasca.

Connor je napisao ime, adresu i broj socijalnog osiguranja pomoćnika upravitelja prodavaonice cipela u Richmondu.

Dok je Harding unosio podatke u kompjutor, Connor je nastojao djelovati kao da se dosađuje, ali se u sebi molio da gospodin Radford tijekom posljednja dvadeset četiri sata nije prijavio nestanak svoje vozačke dozvole.

Harding odjednom podigne pogled s ekrana.

- Je li to dvostruko ime? - upita.

- Ne - odgovori Connor posve pribrano. - Gregorv je moje ime. Moja je majka obožavala Gregorv Pecka. Harding se nasmiješi.

- I moja.

Nakon još nekoliko trenutaka gospodin Harding reče:

- Čini se da je sve u redu, gospodine Radford.

Connor se okrene i kimne glavom Romanovu koji priđe tezgi i iz unutrašnjeg džepa izvadi debeli svežanj novčanica. Neko je vrijeme razmetljivo odvajao novčanice od sto dolara nabrojivši do 210, a zatim ih je predao Hardingu. Ono za što se Connor nadao da će djelovati kao obična kupovina, Rus je brzo pretvarao u pantomimu. Snagatori su jednako tako mogli stajati i na ulici i prodavati karte za predstavu.

Harding je napisao priznanicu za gotovinu i pružio je Connoru koji je tada bez riječi otišao. Jedan od snagatora pograbio je pušku i istrčao iz prodavaonice na pločnik kao da je upravo

opljačkao banku. Connor je sjeo na stražnje sjedalo BMW-a i pitao se je li moguće privući još više pozornosti na sebe. Automobil se uz škripu guma udaljio od pločnika i uletio u brzi promet, izazvavši time kakofoniju truba. Da, pomislio je Connor, očito mogu. Ostao je bez riječi dok je vozač kršio ograničenje brzine cijelim putem na povratku do zračne luke. Čak je i Romanov počeo djelovati pomalo zabrinuto. Connor je brzo otkrivao da je nova mafija u Sjedinjenim Državama još uvijek pravi amater u usporedbi sa svojim rođacima iz Italije. No neće dugo potrajati dok ih ne sustignu, a tada neka Bog pomogne FBI-u.

Poslije petnaest minuta BMW se zaustavi ispred ulaza u zračnu luku. Connor je izašao i krenuo prema vratima na okretanje, a Romanov je davao upute dvojici muškaraca u automobilu. Na koncu odvoji još nekoliko novčanica od sto dolara da bi ih dao njima. Kad se pridružio Connoru ispred pulta za provjeru, povjerljivo šapne:

- Puška će biti u Washingtonu u roku od četrdeset osam sati.
- Ne bih se kladio na to - rekao je Connor dok su hodali prema čekaonici za odlaske.
- Znaite napamet sve Yeatsove pjesme? - s nevjericom upita Stuart.
- Hm, većinu - prizna Maggie. - No gotovo svake večeri prije spavanja iznova pročitam nekoliko pjesama.
- Dragi Stuarte, još uvijek moraš mnogo naučiti o Ircima - reče Tara. - Sad se pokušaj sjetiti još nekih riječi. Stuart trenutak razmisli.
- Kotline! - reče pobjedničkim glasom.
- Kroz kotline i brda? - upita Maggie.
- Tako je.
- Znači da naše odredište ne može biti Nizozemska - doda Tara.
- Ne pravi se duhovita - reče Stuart.
- Onda se pokušaj sjetiti još koje riječi - reče Tara. Stuart se ponovno usredotočio.
- Prijatelj - reče napokon.
- Uvijek bi novi prijatelj upoznao starog - reče Maggie.
- Dakle, upoznat ćemo novog prijatelja u novoj zemlji - reče Tara.
- Ali koga? I gdje? - izustila je Maggie dok je zrakoplov nastavljao svoje putovanje kroz noć. Nekoliko trenutaka nakon što je pročitao hitnu poruku, Gutenberg je utipkao broj u Dallasu. Kad mu se Harding javio, zamjenik direktora CIA-e jednostavno reče:
- Opisi ga.
- Sto osamdeset centimetara, možda još dva centimetra viši. Nosio je šešir pa nisam vidio boju njegove kose.
- Godine?
- Pedeset. Godinu-dvije manje-više.
- Oči?
- Plave.
- Odjeća?
- Sportska jakna, kaki hlače, plava košulja, mokasine, bez kravate. Elegantno, ali ležerno. Pretpostavio sam da je jedan od naših dok nisam opazio da ga prate dva dobro poznata mjesna kriminalca, a činilo se da ih on pokušava ignorirati. S njim je također bio visoki mladi čovjek koji nijednom nije otvorio usta, ali on je platio pušku; gotovinom.
- A prvi je čovjek jasno rekao da želi baš takve preinake?
- Da. Prilično sam siguran da je točno znao što traži.
- Dobro, zadrži gotovinu. Možda ćemo uspjeti identificirati otisak s neke od novčanica.
- Njegove otiske nećete naći - reče Harding. - Mladi je čovjek platio, a jedan od kriminalaca je odnio pušku iz prodavaonice.
- Bez obzira o kome je riječ, nije želio riskirati i nositi pušku kroz osiguranje u zračnoj luci - reče Gutenberg. - Dva kriminalca zacijelo su bili samo kuriri. Kojim je imenom potpisao obrasce?
- Gregorv Peck Radford.
- Dokumenti?

- Virginijska vozačka dozvola. Adresa i datum rođenja slagali su se s brojem socijalnog osiguranja.

- Poslat ću onamo agenta za manje od sat vremena. Može početi tako što će mi e-mailom poslati sve pojedinosti što ih imaš o dvojici kriminalaca, i trebat će da mi policijski slikar načini kompjutorizirani crtež glavnog osumnjičenika.

- To neće biti potrebno - reče Harding.

- Zašto ne?

- Jer je cijela transakcija snimljena videokamerom. - Gutenberg nije mogao vidjeti Hardingov zadovoljni smiješak kad je dodao: -Čak ni ti ne bi opazio kameru.

Stuart se nanovo usredotočio.

- Otkriti! - iznenada reče.

- Otkrit ću kamo je otišla - reče Maggie i nasmiješi se.

- Upoznat ćemo novog prijatelja u novoj zemlji, a on će nas naći - reče Tara. - Možeš li se još nečega sjetiti, Stuarthe?

- Sve se ruši...

- ... i iznova izgrađuje - šapne Maggie kad se čovjek koji je istrgnuo knjigu iz Stuartovih ruku ponovno pojavio kraj njih.

- Sada slušajte, i slušajte pažljivo - reče gledajući ih odozgo. - Ako želite preživjeti, a meni je to posve svejedno, doslovce ćete se pridržavati mojih uputa. Je li to jasno?

Stuart se zagledao u čovjekove oči i uopće nije sumnjao da je njih troje smatrao samo još jednim poslom. Kimnuo je glavom.

- Dobro - nastavi čovjek. - Kad zrakoplov sleti, poći ćete ravno do prostora gdje se podiže prtljaga, uzet ćete svoje stvari i proći kroz carinu bez privlačenja pozornosti na sebe. Nećete, ponavljam, nećete koristiti toaletne prostorije. Kad prođete carinu i stignete do izlaza, ondje će vas čekati dva muškarca koji će vas otpratiti do kuće u kojoj ćete neko vrijeme boraviti. Vidjet ćemo se ponovno večeras. Je li sve jasno?

- Da - odlučno reče Stuart u ime svih njih.

- Ako bilo tko od vas bude dovoljno glup da pokuša pobjeći, ili zatražiti nečiju pomoć, gospođa Fitzgerald će odmah biti ubijena. Ako mi ona iz bilo kojeg razloga ne bude dostupna, mogu birati između vas dvoje. - Pogledao je Taru i Stuarda. - To su bili uvjeti na koje je pristao gospodin Fitzgerald.

- To je nemoguće - počne Maggie. - Connor nikad ne bi...

- Mislim da bi ubuduće bilo mudrije, gospođo Fitzgerald, da dopustite gospodinu Farnhamu da govori u vaše ime - reče čovjek. Maggie bi ga bila ispravila da je Tara nije hitro udarila nogom u nogu. - Ovo će vam trebati - reče i pruži Stuardu tri putovnice. On ih pogleda te pruži jednu Maggie, a drugu Tari. Čovjek se vratio u pilotsku kabinu.

Stuart se zagleda u preostalu putovnicu koja je, kao i druge dvije, na koricama imala američkog orla. Kad ju je otvorio, ugledao je vlastitu fotografiju iznad imena "Daniel Farnham".

Zanimanje: sveučilišni profesor prava. Adresa: Marina Boulevard 75, San Francisco, Kalifornija. Pružio ju je Tari koja je djelovala zbunjeno.

- Doista volim imati posla s profesionalcima - reče Stuart. -A počinjem shvaćati da je tvoj otac jedan od najboljih.

- Jesi li siguran da se ne sjećaš više niti jedne riječi? - upita Maggie.

- Jesam - reče Stuart. - Ne, ne, ne... anarhija. Maggie se nasmiješi.

- Sad znam kamo idemo.

Vožnja od Dallasa do Washingtona dugo traje. Dva muškarca koji su iskricali Connora i Romanova na uzletištu od početka su planirali negdje prekinuti putovanje i tek sljedećeg dana nastaviti vožnju do glavnoga grada. Malo iza devet sati te večeri, nakon što su prešli oko šesto pedeset kilometara, skrenuli su prema motelu u predgrađu Memphisa.

Dva viša CIA-ina agenta gledali su ih kako parkiraju BMW i četrdeset pet minuta kasnije javili su se Gutenbergu.

- Uzeli su sobe u Memphis Marriottu, 107 i 108. U devet i trideset tri naručili su poslugu u sobu, a sad su u sobi 107 i gledaju emisiju Nash Bridges.

- Gdje je puška? - upita Gutenberg.

- Lisičinama je pričvršćena za zglavak čovjeka iz sobe 108.

- Onda će vam trebati konobar i univerzalni ključ - reče Gutenberg.

Malo iza deset sati u sobi 107 pojavio se konobar i postavio stol za večeru. Otvorio je bocu crnog vina, natočio dvije čaše i postavio hranu. Rekao je gostima da će se vratiti za četrdesetak minuta i rasprijeti stol. Jedan od ljudi zamolio ga je da mu odrezak nareže na malene komade jer se mogao koristiti samo jednom rukom. Konobar mu je rado udovoljio.

- Dobar tek - dodao je i izišao iz sobe.

Konobar je zatim otišao ravno na parkiralište i izvijestio višeg agenta, koji mu je zahvalio, a tada nešto zatražio od njega. Konobar je kimnuo glavom, a agent mu je pružio novčanicu od pedeset dolara.

- Očito je ne želi ispustiti iz ruku čak ni dok jede - reče drugi agent kad se konobar udaljio.

Konobar se vratio na parkiralište nekoliko minuta iza ponoći i obavijestio ih da su oba muškarca otišla na spavanje, svaki u svoju sobu. Pružio im je univerzalni ključ, a za uzvrat je dobio još jednu novčanicu od pedeset dolara. Otišao je osjećajući da je te noći dobro poslovao. Međutim, nije znao da čovjek u sobi 107 ima ključeve lisičina kako bi bio siguran da nitko neće njegovu partneru pokušati ukrasti aktovku dok on spava.

Kad se gost u sobi 107 idućeg jutra probudio, osjećao se neobično mamurno. Pogledao je na sat i iznenadio se kad je vidio kako je kasno. Navukao je traperice i požurio kroz vrata između dviju soba da bi probudio svog partnera. Naglo se zaustavio, pao na koljena i počeo povraćati. Na sagu je u lokvi krvi ležala odsječena šaka.

Kad su izišli iz zrakoplova u Cape Townu, Stuart je bio svjestan nazočnosti dvojice muškaraca koji su motrili na svaki njihov pokret. Službenik za imigraciju udario je žig u njihove putovnice, pa su se zaputili prema prostoru za preuzimanje prtljage. Prtljaga se nakon samo nekoliko minuta počela pojavljivati na pomičnoj traci. Maggie se iznenadila kad je vidjela kako joj se približavaju dva njena stara kovčega. Stuart se počeo navikavati na način na koji je Connor Fitzgerald djelovao.

Kad su uzeli svoje kovčege, Stuart ih je sve složio na kolica te su pošli prema zelenom carinskom izlazu. Dva su muškarca stala u red nablizu iza njih.

Dok je Stuart gurao kolica kroz carinu, jedan mu je službenik stao na put, pokazao crveni kovčeg i zatražio da ga vlasnik stavi na pult. Stuart je pomogao Maggie da ga podigne, a muškarci koji su ih slijedili nevoljko su pošli dalje. Kad su prošli kroz klizna vrata, zaustavili su se nekoliko koraka od izlaza. Kad god bi se vrata otvorila, moglo ih se vidjeti kako vire unutra. Uskoro su im se pridružila još dva čovjeka.

- Hoćete li otvoriti kovčeg, molim vas, gospodo - zamoli carinik.

Maggie otvori kovčeg i nasmiješi se neredu što ga je ugledala. Samo je jedna osoba mogla spakirati taj kovčeg. Carinik je nekoliko trenutaka prekopavao po odjeći i na koncu je izvukao torbicu za kozmetiku. Otvorio ju je i izvadio maleni paketić u celofanu koji je sadržavao bijelu tvar u prahu.

- Ali to nije... - počne Maggie. Ovaj put Stuart ju je ušutkao.

- Bojim se da ćemo morati obaviti tjelesnu pretragu, gospođo - reče carinik. - Možda bi vam se, u ovim okolnostima, kći htjela pridružiti.

Stuart se pitao kako je službenik mogao znati da je Tara Maggiena kći. Očito nije pretpostavio da joj je on sin.

- Molim vas, sve troje pođite za mnom - reče službenik. - Ponesite kovčeg i ostatak vaše prtljage.

- Podigao je ploču pulta i poveo ih kroz vrata što su vodila u malenu, neuglednu sobu u kojoj se nalazio stol i dvije stolice. - Jedan od mojih kolega doći će za koji trenutak - reče. Zatvorio je vrata, a oni su čuli kako se u bravi okreće ključ.

- Što se događa? - upita Maggie. - Ta torbica nije bila...

- Pretpostavljam da ćemo uskoro saznati - reče Stuart.

Otvorila su se vrata na drugoj strani prostorije i ušao je visok, atletski građen čovjek, koji nije imao ni vlasi na glavi, iako nije mogao biti ni dana stariji od pedeset godina. Imao je na sebi tra-

perice i crveni džemper, a sigurno nije izgledao poput carinika. Pošao je ravno k Maggie, uzeo njezinu desnu ruku i poljubio je.

- Zovem se Čari Koeter - reče otegnutim južnoafričkim naglaskom. - Ovo je za mene velika čast, gospođo Fitzgerald. Već dugi niz godina želim upoznati ženu koja je bila dovoljno hrabra da se uda za Connora Fitzgeralda. Nazvao me jučer poslijepodne i zamolio me da vam kažem da je živ i zdrav.

Maggie bi bila nešto rekla, ali bujica nije prestajala.

- Jasno da ja znam mnogo više o vama nego vi o meni, ali na žalost u ovoj prilici nećemo imati vremena to ispraviti. - Nasmiješio se Stuartu i Tari i lagano se naklonio. - Možda ćete svi biti toliko ljubazni i slijediti me.

Okrenuo se i počeo gurati kolica kroz vrata.

- Uvijek će novi prijatelj upoznati starog - šapne Maggie.

Stuart se nasmiješi.

Južnoafrikanac ih je poveo niza strmu rampu i duž dugog, praznog prolaza. Maggie ga je brzo sustigla i odmah počela ispitivati o njegovu telefonskom razgovoru s Connorom. Na kraju tunela popeli su se uz drugu rampu i izišli na drugom kraju zračne luke. Koeter ih je brzo proveo kroz osiguranje gdje su obavljani samo površni pregledi. Ponovno su dugo hodali i stigli u praznu čekaonicu za odlaske gdje je Koeter pružio tri karte službeniku na izlazu i dobio tri propusnice za ukrcaj na Qantasov let za Sydney, koji je zagonetno zadržan petnaest minuta.

- Kako ćemo vam ikad moći zahvaliti? - upita Maggie. Koeter uzme njenu ruku i ponovno je poljubi.

- Gospođo - odgovori - diljem svijeta naći ćete ljude koji nikad neće moći u potpunosti vratiti dug Connoru Fitzgeraldu.

Oboje su sjedili i gledali televiziju. Nitko nije progovorio ni riječi sve dok dvanaestminutna snimka nije završila.

- Može li to biti moguće? - tiho će direktorica.

- Da, ako je nekako zamijenio mjesto s njim u zatvoru - odgovori Gutenberg.

Dexterica je neko vrijeme šutjela, a onda reče:

- Učinio bi to jedino ako je bio voljan žrtvovati vlastiti život. Gutenberg kimne glavom.

- A tko je muškarac koji je platio pušku?

- Aleksej Romanov, Carev sin i čovjek broj dva u ruskoj mafiji. Jedan od naših agenata opazio ga je na aerodromu u Frankfurtu, a pretpostavljamo da on i Connor sada rade zajedno.

- Znači da ga je zacijelo mafija izvukla iz zatvora - reče Dexterica. - Ali ako je želio Remington 700, tko je meta?

- Predsjednik - reče Gutenberg.

- Možda imate pravo - odgovori Dexterica. - Ali koji?

26.

Predsjednik Sjedinjenih Država i ministar vanjskih poslova bili su među sedamdeset dvojicom dostojanstvenika poredanih na pisti kad je zrakoplov ruskih vojnih snaga Iljušin 62 sletio u Zračnu vojnu bazu Andrews odmah izvan Washingtona DC.

Crveni je sag već bio razmetan, podij s dvanaest mikrofona na svome mjestu, a široko stubište vukli su preko piste do mjesta gdje će se letjelica zaustaviti.

Kad su se vrata zrakoplova otvorila, Tom Lawrence je zaštitio oči od jarkog jutarnjeg sunca.

Visoka, vitka stjuardesa stajala je na vratima. Trenutak potom kraj nje se pojavio nizak, zdepast muškarac. Iako je Lawrence znao da je Zerimski visok samo sto šezdeset centimetara, blizina visoke stjuardese okrutno je naglašavala njegovo pomanjkanje visine. Lawrence je sumnjao da bi čovjek Zerimskijeve visine mogao postati Predsjednik Sjedinjenih Država.

Dok je Zerimski polako silazio stubama, okupljeni fotografi počeli su mahnito škljocati fotoaparatom. Iza njih nalazile su se snimateljske ekipe svih mreža. Usredotočile su se na čovjeka koji će tijekom sljedeća četiri dana dominirati svjetskim vijestima.

Američki šef protokola koraknuo je naprijed kako bi upoznao dvojicu Predsjednika, a Lawrence se toplo rukovao sa svojim gostom.

- Dobro došli u Sjedinjene Države, gospodine Predsjedniče.

- Hvala, Tome - reče Zerimski i time odmah sebi upiše jedan bod.

Lawrence se okrene kako bi mu predstavio ministra vanjskih poslova.

- Drago mi je, Larry - reče Zerimski.

Zerimski je djelovao očaravajuće ljubazno i prijateljski dok su ga upoznavali s dužnosnicima: ministrom obrane, ministrom trgovine, savjetnikom za nacionalnu sigurnost... Kad je stigao do kraja reda, Lawrence ga je dotaknuo za lakat i poveo prema podiju. Dok su hodali preko piste, američki se Predsjednik sagne i reče:

- Ja ću reći samo nekoliko riječi dobrodošlice, gospodine Predsjedniče, a tada biste vi možda željeli odgovoriti.

- Viktor, molim vas! - reče Zerimski.

Lawrence se popne na podij, izvadi samo jedan list papira iz unutrašnjeg džepa i stavi ga na govornicu.

- Gospodine Predsjedniče - počne, a tada se okrene prema Zerimskome, nasmiješi se i reče: - Viktore. Smijem li početi riječima da ste dobro došli u Ameriku. Danas se obilježava otvaranje nove ere u posebnim odnosima između naše dvije velike zemlje. Vaš posjet Sjedinjenim Državama najavljuje...

Connor je sjedio ispred tri televizijska ekrana i gledao izvještaje glavnih televizijskih mreža o ceremoniji. Te će večeri stalno iznova ponavljati snimke. Osiguranje na tlu bilo je jače no što je očekivao. Tajna je služba izgleda dala cijeli Odjel za zaštitu dostojanstvenika za svakog Predsjednika. Ali nije bilo ni traga Gutenbergu, ili bilo kojem CIA-inu operativcu. Connor je pretpostavljao da Tajna služba ne zna da je u blizini potencijalni atentator.

Connor se uopće nije čudio što puška koju je kupio u Dallasu uopće nije stigla na odredište. Dva mafijina kriminalca učinili su sve što su mogli da bi na sebe navukli CIA-u, jedino je nisu nazvali na njezin besplatni broj. Da je on zamjenik direktorice, Connor bi ih pustio da prođu u nadi da će ga dovesti do osobe koja je kanila upotrijebiti pušku. Gutenberg je očito smatrao daje važnije ukloniti oružje. Možda je imao pravo. Connor nije mogao riskirati još jedan neuspjeh kao onaj u Dallasu. Morat će smisliti alternativni plan.

Nakon događaja u Memphis Marriottu, postalo je jasno da Aleksej Romanov ne želi preuzeti krivnju na sebe ako još nešto pođe po zlu, te je sada Connor imao potpunu kontrolu nad svim pripremama atentata. Oni koji su ga slijedili držali su se na pristojnoj udaljenosti, iako ga nikad nisu ispuštali iz vida - inače bi tog jutra bio u Zračnoj vojnoj bazi Andrevvs. Iako ih se mogao riješiti kad god je htio, Connor je postao svjestan njihova stava prema neuspjehu kad je saznao da je lokalni šef mafije u Dallasu nesretniku odsjekao i drugu šaku, kako ne bi dvaput počinio istu grešku.

Predsjednik je stigao do kraja svoga govora i dobio pljesak koji je djelovao slabašno u tako velikom otvorenom prostoru. Koraknuo je u stranu da bi Zerimski mogao odgovoriti, ali kad je ruski Predsjednik zauzeo svoje mjesto, nije ga se moglo vidjeti iza niza mikrofona. Connor je znao da će mediji u sljedeća četiri dana uvijek iznova podsjećati metar i osamdeset tri centimetra visokog američkog Predsjednika na tu katastrofu, te da će Zerimski pretpostaviti da je to učinjeno namjerno kako bi ga se ponizilo. Pitao se čija će se glava u Bijeloj kući zakotrljati kasnije toga dana.

Bilo bi mnogo lakše gađati čovjeka visokog sto osamdeset tri centimetra nego onoga koji ima samo sto šezdeset centimetara, razmišljao je Connor. Proučavao je agente iz Odjela za zaštitu dostojanstvenika koji su imali zadatak štititi Zerimskoga tijekom njegovog posjeta. Prepoznao je četvoricu, a svi su bili izvrsni u svom poslu. Svaki je od njih mogao oboriti čovjeka samo jednim metkom s udaljenosti od tristo koraka, i jednim udarcem razoružati napadača. Connor je znao da iza tamnih naočala njihovi pogledi bez prestanka lete na sve strane.

Iako oni koji su stajali na pisti nisu mogli vidjeti Zerimskoga, njegove su se riječi jasno čule. Connor se iznenadio kad je vidio da je hvalisavo, nasilničko držanje kakvo je imao u Moskvi i St Petersburgu zamijenio daleko pomirljivijim tonom. Zahvalio je "Tomu" na toploj dobrodošlici i rekao kako je uvjeren da će se posjet pokazati plodonosnim za obje zemlje.

Connor je bio siguran da se Lawrence neće dati zavarati vanjskim izljevima topline. Ovo očito nije ni vrijeme ni mjesto da ruski Predsjednik dopusti Amerikancima da otkriju njegove prave namjere.

Dok je Zerimski nastavio čitati svoj govor, Connor je pogledao četverodnevni itinerar što gaje Bijela kuća pripremila i tako prikladno, od minute do minute, objavila u Washington Postu. Zahvaljujući godinama iskustva znao je da se, čak i uz najbolje razrađene planove, takvi programi rijetko kada mogu točno držati predviđenog vremenskog rasporeda. Morao je pretpostaviti da će se tijekom posjeta dogoditi nešto neočekivano, a morao je biti siguran da to neće biti u trenutku kad on bude naciľjao svojom puškom.

Dvojicu Predsjednika helikopterom će prebaciti iz Zračne vojne baze do Bijele kuće gdje će odmah započeti privatni razgovori, a to će se nastaviti i za ručkom. Nakon ručka Zerimskoga će odvesti u rusko veleposlanstvo da se odmori, a uvečer će se vratiti u Bijelu kuću na svečanu večeru u njegovu čast.

Idućeg će jutro otputovati u New York gdje će održati govor u Ujedinjenima narodima i ručati s Glavnim tajnikom UN-a, a poslije podne posjetit će Metropolitan muzej. Connor se glasno nasimijao kad je tog jutra u Postu pročitao da je Tom Lawrence postao svjestan velike ljubavi svoga gosta prema umjetnosti tijekom nedavne predizborne kampanje, za koje je Zerimski u svom pretrpanom rasporedu našao vremena da posjeti ne samo Boljšoj već i Puškinov muzeju i Ermitaž.

Pošto se ruski Predsjednik u četvrtak uvečer vrati u Washington, imat će tek toliko vremena da odjuri u veleposlanstvo i preodjene se u svečano odijelo prije odlaska u Kennedvjev centar gdje će gledati Labuđe jezero u izvedbi Washingtonskog baleta. Post je netaktično podsjetio čitatelje da corps de ballet čine uglavnom ruski emigranti.

U petak ujutro održat će se dugotrajni razgovori u Bijeloj kući, a potom će uslijediti ručak u Ministarstvu vanjskih poslova. Poslijepodne Zerimski će održati govor na zajedničkoj sjednici Kongresa, a to će biti najvažniji događaj tijekom njegova četverodnevnog posjeta. Lawrence se nadao da će se zakonodavci uvjeriti kako je ruski vođa čovjek mira, i podržati njegov Zakon o smanjenju naoružanja. Uvodnik u New York Timesu upozoravao je da bi to mogla biti prilika u kojoj će Zerimski iznijeti rusku obrambenu strategiju za iduće desetljeće. Diplomatski dopisnik novina se povezao s uredom za tisak u ruskom veleposlanstvu, a ondje su ga kratko obavijestili da se kopije toga govora neće unaprijed davati.

Uvečer će Zerimski biti počasni gost na večeri Američko-ruskog poslovnog vijeća. Kopije toga govora već kruže naokolo, bez obzira na bilo kakvu zabranu. Connor ga je pročitao pa je znao da nijedan novinar koji drži do sebe ne bi objavio ni riječi toga govora.

U subotu će Zerimski i Tom Lawrence poći na stadion Cooke u Marylandu gdje će gledati ragbi utakmicu između Washington Redskinsa i Green Bay Packersa, momčad za koju je Lawrence, koji je bio senator Wisconsina, cijeloga života navijao.

Uvečer će Zerimski biti domaćin na večeri u ruskom veleposlanstvu kako bi uzvratio gostoljubivost svima onima čiji je bio gost tijekom posjeta.

Idućeg će jutro odletjeti natrag, u Moskvu - ali samo ako Connor ne ispuni svoj dio ugovora. Devet mogućnosti o kojima je Connor morao razmisliti! No odbacio ih je sedam prije no što je Zerimskijev zrakoplov dotaknuo tlo. Od preostale dvije najviše je obećavao banket u subotu uvečer, pogotovo pošto mu je Romanov rekao da mafija ima koncesiju za opskrbu hranom svega što se organizira u ruskom veleposlanstvu.

Pljesak je vratio Connorovu pozornost na ceremoniju dočeka. Neki ljudi na pisti nisu bili svjesni da je Zerimski završio svoj govor sve dok nije sišao s podija, pa pljesak nije bio onako topao kakvom se Lawrence nadao.

Dvojica vođa krenula su pistom prema helikopteru što ih je čekao. Inače nijedan ruski predsjednik ne bi letio u vojnoj letjelici SAD-a, ali je Zerimski odbacio sve prigovore rekavši svojim savjetnicima da u svakoj prilici želi Lawrencea dovoditi u neugodnu situaciju. Popeli su se u helikopter i mahnuli mnoštvu. Nešto kasnije Marine One se odlijepio od tla, nekoliko je sekundi lebdio, a tada se podigao u zrak. One žene koje nikad ranije nisu bile na ceremoniji dočeka, nisu znale hoće li pridržavati svoje šešire ili donje dijelove kaputa.

Marine One će se za sedam minuta spustiti na južnu tratinu Bijele kuće gdje će ga dočekati Andy Lloyd i glavno osoblje Bijele kuće.

Connor je ugasio tri televizora, premotao trake i počeo razmišljati o mogućnostima. Već je odlučio da neće poći u New York. Ujedinjeni narodi i muzej Metropolitan nisu nudili baš nikakvu mogućnost bijega. Bio je svjestan činjenice daje Tajna služba uvježbana tako da opazi svakoga tko se više nego jednom pojavi na mjestu događaja tijekom ovakva posjeta, uključujući novinare i televizijske ekipe. Povrh toga, najmanje tri tisuće newyorških policajaca čuvat će Zerimskoga tijekom svake sekunde njegova posjeta.

Kad Zerimski ode iz grada, iskoristit će vrijeme za provjeravanje dvaju najpogodnijih mjesta za izvršavanje atentata. Mafija je već sredila da bude član osoblja za opskrbu koje će toga poslijepodneva posjetiti rusko veleposlanstvo i upoznati se s pojedinostima banketa za subotu uvečer. Veleposlanik im je jasno stavio do znanja kako želi da to bude događaj što ga nijedan Predsjednik nikad neće zaboraviti.

Connor je pogledao na sat, odjenuo kaput i sišao. BMW ga je čekao. Sjeo je na stražnje sjedalo.
- Stadion Cooke - rekao je.

Dok je vozač ubacivao vozilo u promet, nitko u automobilu to nije komentirao.

Kad je drugom stranom ceste prošao kamion pun novih automobila, Connor je pomislio na Maggie i nasmiješio se. Razgovarao je s Carlom Koeterom rano tog jutra, a on ga je uvjerio da su sva tri klocka na sigurnom u svojim tobolicama.

- Usput rečeno, mafija misli da su ih poslali ravno natrag u Ameriku - rekao mu je Koeter.

- Kako si to uspio izvesti? - pitao je Connor.

- Jedan od čuvara pokušao je podmititi carinika. Uzeo je novac i rekao mu da su kod njih našli drogu pa su "poslani natrag u mjesto ukrcanja u avion".

- Misliš li da su nasjeli?

- O da - rekao je Koeter. - Morali su mnogo platiti za taj podatak.

Connor se nasmijao.

- Uvijek ću ti biti dužan, Čari. Morat ćeš mi reći kako ti to mogu vratiti.

- To neće biti potrebno, prijatelju - odgovorio je Čari. - Jednostavno ću se radovati ponovnom susretu s tvojom ženom, u ugodnijim okolnostima.

Connorovi psi čuvari uopće nisu spomenuli Maggien nestanak, pa nije bio siguran jesu li previše ponosni da bi priznali kako su izgubili nju, Stuarda i Taru, ili se još uvijek nadaju da će ih uhvatiti prije nego što on sazna istinu. Možda su se bojali da ne bi izvršio zadatak kad bi znao da njegova žena i kći više nisu u njihovim rukama. No Connor uopće nije sumnjao da bi Aleksej Romanov s vremenom ušao u trag Maggie i ubio je, a ako ne Maggie, onda Taru, ako se on ne bi držao dogovora. Boljčenkov ga je upozorio da se Romanov ne može vratiti u domovinu dok ugovor ne bude ispunjen, na ovaj ili onaj način.

Kad je automobil skrenuo na zaobilaznicu, Connor je razmišljao o Joan čiji je jedini zločin bio taj što je bila njegova tajnica. Stegnuo je šaku i poželio da je mafija od njega zahtijevala da ukloni Dextericu i njezina zamjenika. Taj bi zadatak izvršio s užitkom.

BMW je izišao iz Washingtona, a Connor je sjedio i razmišljao o mnogim pripremama što ih još mora obaviti. Morat će nekoliko puta kružiti oko stadiona i provjeriti svaki izlaz prije nego što odluči hoće li uopće ući onamo.

Marine One lagano se spustio na južnu tratinu. Dva su Predsjednika izišla iz helikoptera, a pozdravio ih je topli pljesak šest stotina okupljenih članova osoblja Bijele kuće.

Kad je Lawrence upoznao Zerimskoga sa svojim predstojnikom Ureda, opazio je da je Andy zbog nečega zabrinut. Dva su državnika provela neuobičajeno mnogo vremena pozirajući fotografima prije nego što su se sa svojim savjetnicima povukli u Ovalni ured kako bi potvrdili teme o kojima će se razgovarati na idućim sastancima. Zerimski nije imao nikakva prigovora na vremenski raspored što ga je pripremio Andy Lloyd, a činio se opuštenim kad je riječ o temama o kojima će se razgovarati.

Kad je došlo vrijeme ručku, Lawrence je osjećao da su preliminarni razgovori dobro prošli.

Prešli su u blagovaonicu, a Lawrence je ispričao anegdodu o večeri Predsjednika Kennedyja s osam dobitnika Nobelove nagrade. Tada je Kennedy spomenuo da je to najveći skup umova

otkako je na istome mjestu Jefferson sam večerao. Larry Harrington se pristojno nasmijao, iako je već desetak puta čuo kako Predsjednik priča tu anegdodu. Andy Lloyd se nije čak ni pokušao osmjehnuti.

Nakon ručka Lawrence je otpratio Zerimskoga do njegove limuzine koja ga je čekala pred diplomatskim ulazom. Zerimski je ponovno inzistirao na tome da ima jedno vozilo više od bilo kojeg ruskog Predsjednika u prošlosti. Čim se iz vida izgubio posljednji automobil kolone, Lawrence je požurio natrag do Ovalnog ureda. Namргоđeni Andy Lloyd stajao je kraj njegova stola.

- Mislilo sam da je sve prošlo dobro, kako se moglo očekivati - reče Predsjednik. .

- Možda - reče Lloyd. - Iako ne vjerujem da taj čovjek može govoriti istinu, čak ni samome sebi. Za moj ukus, bio je previše spreman na suradnju. Jednostavno imam osjećaj da je to nekakva namještaljka.

- Je li to razlog za tvoju šutljivost tijekom ručka?

- Ne. Mislim da imamo daleko veći problem - reče Lloyd. - Jeste li vidjeli najnoviji Dexterčin izvještaj? Ostavio sam ga na vašem stolu jučer poslijepodne.

- Ne, nisam - odgovori Predsjednik. - Veći dio jučerašnjeg dana proveo sam s Larryjem Harringtonom u Ministarstvu vanjskih poslova. - Otvorio je fascikl s CIA-inim znakom i počeo čitati.

Tri je puta rekao "Prokletstvo" prije nego što je stigao do druge stranice. Kad je pročitao posljednji odlomak, lice mu je ostalo bez boje. Pogledao je svog najstarijeg prijatelja.

- Mislilo sam da Jackson radi za nas.

- Radi, gospodine Predsjedniče.

- Kako onda Dexterica može tvrditi da je on odgovoran za atentat u Kolumbiji, a zatim je otišao u St Petersburg s nakanom da ubije Zerimskoga?

- Jer na taj način skida sa sebe svaku krivnju, a nama ostavlja da objasnimo zašto smo uopće unajmili Jacksona. Sad već zacijelo ima ormarić pun dokumenata kojima dokazuje da je Jackson ubio Guzmana, i sve drugo što želi da svijet vjeruje o njemu. Samo pogledajte te fotografije Jacksona u baru u Bogoti dok šefu policije daje novac. Ono što se ne vidi jest činjenica da se to dogodilo dva tjedna nakon atentata. Nikad nemojte zaboraviti, gospodine, da CIA-i nema ravna kad treba zaštititi vlastitu kožu.

- Nisam zabrinut za njihovu kožu - reče Predsjednik. - Što je s Dexterčinom tvrdnjom da se Jackson vratio u Ameriku i da sada radi s ruskom mafijom?

- Nije li to zgodno - reče Lloyd. - Ako nešto pođe po zlu tijekom Zerimskijeva posjeta, već je našla nekoga na koga se može svaliti krivnja.

- Kako onda objašnjavaš činjenicu da je prije nekoliko dana Jacksona snimila kamera osiguranja u Dallasu dok je kupovao moćnu pušku, gotovo identičnih specifikacija s puškom koja je upotrijebljena za atentat na Guzmana?

- Jednostavno - reče Lloyd. - Kad se jednom shvati da to zapravo nije bio Jackson, sve dolazi na svoje mjesto.

- Ako to nije bio Jackson, tko je do vraga bio?

- To je bio Connor Fitzgerald - tiho će Lloyd.

- Ali rekao si mi da je Fitzgerald uhićen u St Petersburgu i obješen. Čak smo razgovarali o tome kako bismo ga mogli izvući.

- Znam, gospodine, ali to više nije dolazilo u obzir nakon što je Zerimski izabran. Osim...

- Osim?

- Osim ako Jackson nije zauzeo njegovo mjesto.

- Zašto bi to učinio, za ime Boga?

- Sjetite se da je Fitzgerald u Vijetnamu Jacksonu spasio život, a ima i Medalju časti kojom se to dokazuje. Kad se Fitzgerald vratio iz rata, Jackson ga je vrbovao kao NTA. Sljedećih je dvadeset osam godina radio za CIA-u i stekao ugled kao njihov najcjenjeniji agent. Tada preko noći nestaje i ne može mu se ući u trag u njihovim knjigama. Njegova tajnica, Joan Bennett, koja je devetnaest godina radila za njega, odjednom pogiba u zagonetnoj prometnoj nesreći dok ide posjetiti Fitzgeraldovu ženu. Zatim njegova žena i kći također nestaju s lica zemlje. U

međuvremenu je čovjek kojemu dajemo zadatak da otkrije što se događa, optužen daje atentator i da je prevario svog najboljeg prijatelja. No bez obzira koliko se pomno pretraže brojni izvještaji Helen Dexter, neće se naći da se igdje spominje Connora Fitzgeralda.

- Odakle znaš sve to, Andy? - upita Lawrence.

- Jer me Jackson nazvao iz St Petersburga odmah nakon što je Fitzgerald uhićen.

- Imaš li snimku tog razgovora?

- Da, gospodine, imam.

- Prokletstvo - ponovi Lawrence. - J. Edgar Hoover izgleda poput izviđača u usporedbi s Dextericom.

- Ako prihvatimo činjenicu da je u Rusiji obješen Jackson, moramo pretpostaviti da je Fitzgerald doletio u Dallas s namjerom da kupi onu pušku kako bi mogao izvršiti svoj sadašnji zadatak.

- Jesam li ovaj put ja meta? - tiho upita Lawrence.

- Ne vjerujem, gospodine Predsjedniče. Jedino se u tome slažem s Dextericom; još uvijek vjerujem da je Zerimski meta.

- O, moj Bože - izusti Lawrence i skljoka se u naslonjač. - Ali zašto bi se častan čovjek Fitzgeraldove prošlosti i ugleda upustio u takav posao? To se jednostavno ne slaže.

- Slaže se ako častan čovjek vjeruje da ste vi dali prvobitni nalog da se izvrši atentat na Zerimskoga.

Zerimski je kasnio kad je njegov zrakoplov poletio iz New Yorka kako bi ga vratio u Washington, ali je bio dobro raspoložen. Njegov je govor u Ujedinjenim narodima bio dobro prihvaćen, a ručak s glavnim tajnikom u službenom je priopćenju opisan kao "širok i produktivan".

Tijekom posjeta muzeju Metropolitan toga poslijepodneva Zerimski je uspio imenovati ruskog umjetnika čija su djela izložena u jednoj od gornjih galerija, a tada je izišao iz muzeja i zanemario itinerar te je, na užas agenata Tajne službe, prošetao Petom avenijom i rukovao se s ljudima koji su pošli u božićnu kupovinu.

Zerimski je sat vremena kasnio kad je njegov avion sletio u Washingtonu, pa se morao preodjenuti u smoking u stražnjem dijelu limuzine kako predstava Labude jezero u Kennedvjevu centru ne bi kasnila više od petnaest minuta. Nakon što su se članovi baleta posljednji put naklonili, vratio se u rusko veleposlanstvo kako bi ondje proveo svoju drugu noć.

Dok je Zerimski spavao, Connor je ostao budan. Rijetko je kada mogao spavati duže od nekoliko minuta tijekom priprema za operaciju. Glasno je opsovao kad je u prvim večernjim vijestima vidio izvještaj o šetnji Petom avenijom. To gaje podsjetilo da uvijek mora biti pripravan za neočekivano; Zerimski bi bio laka meta iz nekog stana u Petoj aveniji, a gužva bi bila tako velika i izvan kontrole da bi u nekoliko trenutaka mogao nestati.

Izbacio je New York iz misli. Još uvijek su mu preostale samo dvije mogućnosti o kojima treba razmišljati.

U prvoj je postojao problem što neće imati pušku na koju je navikao, iako bi u takvoj gužvi lakše mogao pobjeći.

Što se tiče druge mogućnosti, ako bi mu Romanov mogao dobiti preinačeni Remington 700 do jutra onoga dana kad se održava banket i osigurati bijeg, činilo se da se taj izbor nameće sam po sebi. Ili se možda previše nameće?

Počeo je ispisivati popis za i protiv obje mogućnosti. U dva ujutro, već posve iscrpljen, shvatio je da će ponovno morati posjetiti oba mjesta prije nego što donese konačnu odluku.

No čak ni tada nije kanio obavijestiti Romanova što je izabrao.

27.

"Pug" Washer - nitko nije znao njegovo pravo ime - bio je jedan od onih ljudi koji su stručnjaci za jednu temu. U njegovu slučaju to su bili Washington Redskinsi.

Pug je radio za Redskinse već pedeset godina. Priključio se pomoćnom osoblju kad je imao petnaest godina, dok je momčad još igrala na stadionu Griffith. Počeo je kao nosač vode, a potom je preuzeo dužnost masera momčadi, te je tako postao prijateljem i pouzdanikom generacija igrača Redskinsa.

Godinu dana prije odlaska u mirovinu 1997. godine Pug je proveo radeći uz poduzetnika koji je gradio novi stadion Jack Kent Cooke. Njegovo je geslo bilo jednostavno: pobrinuti se da ljubitelji i igrači Redskinsa imaju sve pogodnosti što se mogu očekivati od nabolje ekipe u zemlji.

Prilikom otvaranja stadiona, glavni je arhitekt okupljenima rekao da će biti vječiti Pugov dužnik zbog uloge što ju je imao u izgradnji novog stadiona. Tijekom završnoga govora John Kent Cooke, predsjednik Redskinsa, objavio je da je Pug dobio mjesto u Memorijalnoj dvorani kluba, što je inače rezervirano samo za najbolje igrače. Pug je novinarima rekao: "Ne može biti bolje od ovoga." Iako je otišao u mirovinu, nikad nije propustio nijednu utakmicu Redskinsa, ni na domaćem terenu niti u gostima.

Connoru su trebala dva telefonska razgovora da uđe u trag Pugu u njegovu malenom stanu u Arlingtonu, Virginia. Kad je starcu objasnio da je dobio zadatak napisati članak za Sports Illustrated o važnosti novog stadiona za ljubitelje Redskinsa, kao da je otvorio slavinu.

- Možda biste mogli odvojiti sat-dva i pokazati mi the Big Jack - predloži Connor. Pugov je monolog prvi put presušio, a šutio je sve dok Connor nije predložio honorar od sto dolara. Već je saznao daje Pugov uobičajeni honorar za obilazak stadiona pedeset dolara.

Dogovorili su se da će se naći u jedanaest sati idućeg jutra.

Kad je Connor stigao u minutu do jedanaest, Pug ga je uveo na stadion kao daje vlasnik kluba. Tijekom sljedeća tri sata počastio je svoga gosta kompletnom poviješću Redskinsa i odgovorio je na svako Connorovo pitanje - od toga zašto stadion nije bio dovršen na vrijeme za ceremoniju otvaranja do toga kako uprava zapošljava privremenu pomoć na dan utakmice. Connor je saznao da Sony JumboTronsi s obje strane igrališta čine najveće sustave videoekrana na svijetu, te da je prvi red sjedala uzdignut tri metra iznad polja tako da gledatelji mogu vidjeti iznad televizijskih kamera i krupnih igrača koji nemirno hodaju uz rub igrališta.

Connor je već gotovo trideset godina bio navijač Redskinsa, pa je već znao da su sve godišnje karte rasprodane još od 1966. godine, te da trenutačno postoji popis čekanja od pedeset tisuća ljudi. Znao je, jer je i on bio jedan od njih. Također je znao da je Washington Post prodavao dodatnih dvadeset pet tisuća primjeraka kad god bi Redskinsi dobili utakmicu. Ali dosad nije znao da ispod igrališta postoji pedeset šest kilometara parom grijanih cijevi, te da će mjesni orkestar svirati državne himne Rusije i Sjedinjenih Država prije sutrašnjeg početka utakmice. Većina informacija što mu ih je Pug davao neće nimalo koristiti Connoru, ali je ipak svakih nekoliko minuta izbacivao poneki biser.

Dok su šetali stadionom, Connor je mogao vidjeti temeljitu provjeru osiguranja što je provodi osoblje Bijele kuće prije sutrašnje utakmice. Magnetometri kroz koje će morati proći svi koji uđu na teren, i koji će otkriti nose li nešto što bi se moglo upotrijebiti kao oružje, već su bili na svojim mjestima. Što su se više približavali vlasnikovoj loži - odakle će dva Predsjednika gledati utakmicu -to su provjere postajale intenzivnije.

Pug se razljutio kad ga je zaustavio agent Tajne službe koji je stajao ispred ulaza u lože.

Uzrujano je objasnio da je on član Redskinsove Memorijalne dvorane te da će biti među gostima koji će sljedećega dana upoznati dvojicu Predsjednika, ali ga agent ipak nije pustio unutra bez propusnice. Connor je pokušao uvjeriti Ijutitog Puga da to nije tako važno.

Dok su se udaljavali, Pug je ispod glasa mrmljao:

- Zar ja izgledam kao osoba koja bi željela ubiti Predsjednika?

Kad su se dva čovjeka rastala u dva sata poslije podne, Connor je svom vodiču pružio 120 dolara. Starac mu je za tri sata rekao više no što bi cijela Tajna služba otkrila godinama. Dao bi mu 200 dolara, ali to bi moglo pobuditi Pugovu sumnju.

Connor je pogledao na sat, pa je vidio da nekoliko minuta kasni na sastanak s Aleksejem Romanovim u ruskom veleposlanstvu. Dok su ga vozili od stadiona, uključio je radio i našao C-SPAN, postaju koju je rijetko kada slušao.

Komentator je opisivao ugođaj što vlada u dvorani dok članovi Kongresa čekaju da se pojavi ruski Predsjednik. Nitko nije imao pojma što će Zerimski reći jer mediji nisu dobili kopije govora unaprijed, te su im savjetovali neka ništa unaprijed ne objavljuju.

Pet minuta prije zakazanog početka govora Zerimski je ušao u dvoranu Kongresa u pratnji svojeg osoblja.

- Svi nazočni - govorio je komentator - ustali su sa svojih mjesta i plješću gostu iz Rusije. Predsjednik Zerimski se smiješi i maše dok prolazi kroz krcatu dvoranu Kongresa prema govornici, prihvaćajući ispružene ruke. No pljesak je topao, a ne ushićen.

Kad je Zerimski stigao do podija, pažljivo je položio svoje papire na govornicu, izvadio kutiju s naočalima i stavio naočale. Poznavatelji Kremlja odmah su znali da će govor pročitati od riječi do riječi iz pripremljenog teksta, te neće biti nikakvih usputnih napomena po kojima je Zerimski postao poznat tijekom predizborne kampanje.

Članovi Kongresa, Vrhovnog suda i diplomatskog zbora ponovno su sjeli, nesvjesni bombe što će uskoro pasti.

- Gospodine predsjedniče Kongresa, gospodine potpredsjednice i gospodine vrhovni suce - počne Zerimski. - Dopustite mi da najprije zahvalim vama i vašim sunarodnjacima na ljubaznoj dobrodošlici i velikodušnoj gostoljubivosti tijekom ovog mog prvog posjeta Sjedinjenim Državama. Uvjeravam vas da se radujem mnogim sljedećim posjetima.

Tu je Titov na margini zapisao "STANKA"; s pravom, jer je uslijedio pljesak.

Zerimski je potom izgovorio nekoliko laskavih riječi o američkim povijesnim postignućima, podsjećajući svoje slušatelje da su se tri puta u proteklom stoljeću njihova dva naroda borila rame uz rame protiv zajedničkog neprijatelja. Nastavio je s opisivanjem "izvrsnog odnosa u kojem trenutno uživaju naše dvije zemlje". Tom Lawrence, koji je s Andyjem Lloydom gledao govor na C-SPAN-u u Ovalnom uredu, počeo se pomalo opuštati. Nakon još nekoliko minuta, čak je dopustio da mu se na usnama pojavi tračak smiješka.

Smiješak je nestao s njegova lica dok je Zerimski izgovarao sljedećih šezdeset sedam riječi svoga govora.

- Ja sam posljednja osoba na svijetu koja bi željela da se naše dvije moćne zemlje zapletu u još jedan besmisleni rat. - Zerimski je zastao. - Pogotovo ako ne bismo bili na istoj strani. - Podigao je glavu i ozareno pogledao okupljene dužnosnike, iako se činilo da njegovu napomenu nitko ne smatra posebno smiješnom. - Kako bismo bili sigurni da se takva nesreća u budućnosti ne može dogoditi, uvijek će biti nužno da Rusija na bojnopolju ostane jednako moćna kao i Sjedinjene Države kako bi mogla imati istu težinu za konferencijskim stolom.

Lawrence je u Ovalnom uredu gledao dok su televizijske kamere prelazile po namrštenim licima oba Doma. Znao je da je Zerimskome trebalo samo četrdesetak sekundi da uništi sve izgledе usvajanja njegova Zakona o smanjenju naoružanja.

Ostatak Zerimskijeva govora primljen je u tišini. Kad je sišao s podija, nije bilo ispruženih ruku, a pljesak je bio izrazito hladan.

Dok je bijeli BMW vozio Avenijom Wisconsin, Connor je ugasio radio. Kad su stigli do ulaza u rusko veleposlanstvo, jedan od Romanovljevih snagatora proveo ih je kroz osiguranje.

Connor su po drugi put u tri dana uveli u predvorje obloženo bijelim mramorom. Odmah je vidio što je Romanov mislio kad je rekao da unutrašnje osiguranje veleposlanstva nije naročito dobro.

- Na kraju krajeva, tko bi želio ubiti voljenog ruskog Predsjednika u njegovu vlastitom veleposlanstvu? - rekao je uz osmijeh. Connor reče Romanovu:

- Čini se da vi upravljate zgradom.

- I vi biste to mogli da ste na veleposlanikov švicarski bankovni račun uplatili dovoljno novca koji će mu osigurati da se nikad ne mora vratiti u domovinu.

Hodali su dugim mramornim hodnikom. Romanov se i dalje ponašao kao da se nalazi u vlastitom domu, pa je čak otključao vrata veleposlanikove radne sobe. Kad su ušli u kičeno namještenu prostoriju, Connor se začudio ugledavši po narudžbi izrađeni Remington 700 na veleposlanikovu stolu. Podigao je pušku i pomno je pregledao. Pitao bi Romanova kako je došao do nje, ali je znao da mu sigurno ne bi rekao istinu.

Connor je omirisao kundak i otvorio zatvarač. U ležištu se nalazio jedan jedini specijalni metak. Uzdigao je obrvu i pogledao Romanova.

- Pretpostavljam da će vam s te udaljenosti trebati samo jedan metak - reče Rus. Poveo je Connora do udaljenog kuta prostorije i razmaknuo zavjesu iza koje se nalazilo veleposlanikovo privatno dizalo. Ušli su, zatvorili vrata i polako se vozili do galerije iznad plesne dvorane na drugom katu.

Connor je nekoliko puta pregledao svaki centimetar galerije, a zatim se ugurao iza golema Lenjinova kipa. Pogledao je kroz njegovu podbočenu ruku kako bi provjerio crtu gađanja do mjesta s kojeg će Zerimski održati svoj oprostajni govor, provjeravajući hoće li moći vidjeti, a da njega ne vide. Razmišljao je kako se sve to činilo lakim dok ga je Romanov pratio natrag prema dizalu.

- Morat ćete doći nekoliko sati ranije i raditi s osobljem za opskrbu prije nego što banket počne - reče Romanov.

- Zašto?

- Ne želimo da netko postane sumnjičav kad nestanete malo prije početka Zerimskijeva govora. Romanov pogleda na sat.

- Bit će bolje da vas vratimo u hotel. Zerimski bi se trebao vratiti za nekoliko minuta.

Connor kimne glavom i oni pođu prema stražnjem ulazu. Dok se ukrcavao u BMW, on reče:

- Obavijestit ću vas kad budem odlučio koje ću mjesto izabrati.

Romanov je djelovao iznenađeno, ali ništa nije rekao.

Connora su vozili kroz dvorišna vrata veleposlanstva samo nekoliko minuta prije Zerimskijeva povratka iz Kapitola. Uključio je radio na vrijeme da čuje prve večernje vijesti:

- Senatori i kongresmeni gurali su se kako bi se dočepali mikrofona i uvjerali svoje birače da nakon slušanja govora predsjednika Zerimskoga neće glasovati za Zakon o smanjenju nuklearnog, biološkog, kemijskog i konvencionalnog naoružanja.

U Ovalnom je uredu Tom Lawrence gledao javljanje CNN-ova izvjestitelja iz galerije za tisak u Senatu.

- Još nismo dobili nikakvu izjavu iz Bijele kuće - govorio je - a Predsjednik...

Tom Lawrence ugasi televizor.

- I nemoj je čekati - Ijutito reče praznom ekranu. Okrene se Lloyd. - Andy, nisam siguran da ću sutra poslije podne moći sjediti četiri sata kraj tog čovjeka, da i ne spominjem odgovor na njegov oprostajni govor sutra uvečer.

Lloyd nije komentirao.

- Radujem se što ću sjediti kraj moga dragoga prijatelja Toma i gledati kako se muči pred milijunskim auditorijem - rekao je Zerimski kad je ušao u rusko veleposlanstvo.

Dmitri Titov nije odgovorio.

- Mislim da ću navijati za Redskinse. To bi bila dodatna premija ako Lawrenceova momčad izgubi - cerio se Zerimski. - Odgovarajući uvod u poniženje što sam ga za njega pripremio za uvečer. Pobrini se da pripremiš tako laskav govor da u retrospektivi djeluje još tragičnije. - Ponovno se nasmiješio. - Odredio sam da se govedina posluži hladna. Čak ćeš se i ti iznenaditi onime što imam na umu za desert.

Connor je te večeri proveo nekoliko sati pitajući se smije li riskirati i prekršiti životno pravilo. Nazvao je Romanova nekoliko minuta iza ponoći.

Rus se činio oduševljenim jer su obojica došli do istog zaključka.

- Sredit ću da vozač dođe po vas u tri i trideset, tako da do četiri stignete u veleposlanstvo.

Connor je spustio slušalicu. Ako sve bude išlo po planu, Predsjednik će do četiri biti mrtav.

- Probudite ga.

- Ali tek su četiri sata ujutro - reče prvi tajnik.

- Ako cijenite svoj život, probudite ga.

Prvi je tajnik hitro prebacio ogrtač preko leđa, izjurio iz sobe i potrčao hodnikom. Pokucao je na vrata. Nije bilo odgovora, pa je iznova pokucao. Poslije nekoliko trenutaka pod vratima se pojavilo svjetlo.

- Naprijed - reče pospani glas.

Prvi tajnik pritisne kvaku i uđe u veleposlanikovu spavaću sobu.

- Žao mi je što vam smetam, vaša ekscelencijo, ali zove vas gospodin Stefan Ivanicki iz St Petersburga. Inzistira da probudimo Predsjednika. Kaže da za njega ima hitnu poruku.

- Preuzet ću poziv u svojoj radnoj sobi - reče Pietrovski. Odbaci pokrivače, ignorirajući gundanje svoje žene, potrči u prizemlje i reče noćnom portiru da prebaci poziv u njegovu radnu sobu.

Telefon je nekoliko puta zazvonio prije no što je pomalo zadihani veleposlanik podigao slušalicu.

- Pietrovski na telefonu.

- Dobro jutro, vaša ekscelencijo - reče Ivanicki. - Tražio sam da me spoje s Predsjednikom, a ne s vama.

- Četiri su sata ujutro. Zar to ne može pričekati?

- Veleposlanice, ne plaćam vas da mi govorite koliko je sati. Sljedeći glas koji želim čuti mora biti Predsjednikov. Jesam li bio jasan?

Veleposlanik spusti slušalicu na stol i polako se vrati širokim stubištem na prvi kat pokušavajući odlučiti kojeg se od dvojice ljudi više boji. Neko je vrijeme oklijevao pred vratima Predsjednikova apartmana, ali pogled na prvog tajnika na vrhu stubišta učvrstio je njegovu odlučnost. Lagano je pokucao na vrata, ali nije bilo odgovora. Pokucao je malo glasnije i oprezno otvorio vrata.

Na svjetlosti što je dopirala s odmorišta veleposlanik i prvi tajnik vidjeli su kako se Zerimski meškolji na krevetu. Ono što nisu vidjeli bila je Predsjednikova ruka koja se zavukla ispod jastuka gdje se nalazio skriveni pištolj.

- Gospodine Predsjedniče - šapnuo je Pietrovski kad je Zerimski upalio svjetiljku kraj kreveta.

- Bit će bolje da je nešto važno - reče Zerimski - osim ako ostatak svog života ne želite provesti kao inspektori za hladnjake u Sibiru.

- Imamo poziv iz St Petersburga za vas - reče veleposlanik, gotovo šapćući. - Neki gospodin Stefan Ivanicki. Kaže da je hitno.

- Izidite iz moje sobe - reče Zerimski i podigne slušalicu telefona kraj kreveta.

Dva muškarca iziđu natraške u hodnik i veleposlanik tiho zatvori vrata.

- Stefane - reče Zerimski. - Zašto zoveš u ovo doba? Je li Borodin izvršio vojni udar dok mene nema?

- Nije, gospodine Predsjedniče. Car je mrtav. Ivanicki je govorio bez osjećaja.

- Kada? Gdje? Kako?

- Prije otprilike sat vremena, u Zimskom dvorcu. Bezbojna ga je tekućina konačno dokrajčila. - Ivanicki zastane. - Batler je gotovo godinu dana na mom platnom popisu.

Predsjednik je nekoliko trenutaka šutio, a tada reče:

- Dobro. Za nas nije moglo bolje ispasti.

- Složio bih se, gospodine Predsjedniče, da njegov sin nije u Washingtonu. S ove strane mogu vrlo malo učiniti dok se on ne vrati.

- Taj će se problem možda večeras riješiti - reče Zerimski.

- Jesu li upali u našu malu klopku?

- Da - reče Zerimski. - Večeras ću ih se obojice riješiti.

- Obojice?

- Da - odgovori Predsjednik. - Otkako sam ovdje, naučio sam odgovarajuću novu izreku, "ubiti dvije muhe jednim udarcem". Na kraju krajeva, koliko puta čovjek ima mogućnost gledati nekoga da umire dva puta?

- Volio bih biti ondje i to vidjeti.

- Uživat ću u tome čak i više nego onda kad sam gledao njegova prijatelja kako se njiše na kraju konopca. Kad se sve uzme u obzir, Stefane, ovo će biti vrlo uspješno putovanje, pogotovo ako...

- Sve je sređeno, gospodine Predsjedniče - reče Ivanicki. - Jučer sam se pobrinuo da se prihod od Jeljcinovih i Černopovih koncesija za naftu i uran prebaci na vaš račun u Ziirichu. To jest, ako Aleksej ne poništi moje naredbe kad se vrati.

- Ako se ne vrati, to neće moći učiniti, zar ne? - Zerimski spusti slušalicu, ugasi svjetlo i za nekoliko trenutaka ponovno zaspi.

U pet sati ujutro Connor je potpuno odjeven ležao na krevetu u hotelskoj sobi. Kad se u šest sati oglasio telefon, jer je za tada naručio buđenje, u mislima je ponavljao svoj bijeg. Ustao je, odmaknuo kraj zavjese i provjerio jesu li još uvijek ondje. Bili su: dva bijela BMW-a parkirana na suprotnoj strani ulice, gdje su se nalazili od ponoći prethodne večeri. Oni u automobilima sad su već zacijelo pospani. Znao je da se mijenjaju u osam, te je kanio otići deset minuta prije toga. Sljedećih pola sata proveo je radeći lakše vježbe istezanja kako bi se riješio ukočenosti, a potom je skinuo odjeću. Pustio je da mu hladni mlaz tuša neko vrijeme bocka tijelo, a tada je zatvorio vodu i uzeo ručnik. Zatim je odjenuo plavu košulju, traperice, debeli pulover, plavu kravatu, crne čarape i par crnih Nike tenisica.

Sišao je u hotelski restoran, natočio si čašu soka od grejpfruta te napunio zdjelu kukuruznim pahuljicama i mlijekom. Na dan operacije uvijek je jeo isti obrok. Volio je rutinu. To mu je pomagalo da vjeruje kako će i sve drugo glatko proći. Dok je jeo, ponovno je pročitao sedam stranica bilješki što ih je ispisao nakon sastanka s Fugom, te je još jednom pomno proučio arhitektov plan stadiona. Ravnalom je izmjerio gredu i procijenio da do vratašca ima dvanaest i pol metara. Ne smije gledati dolje. Osjetio je kako ga preplavljuje smirenost kakvu osjeća dobro uvježbani atletičar kad na njega dođe red.

Pogledao je na sat i vratio se u svoju sobu. Morali bi biti na raskrižju Dvadeset prve ulice i DuPont Kruga baš kad se promet počne zgušnjavati. Pričekao je još nekoliko minuta, a zatim u stražnji džep traperica stavi tri novčanice od sto dolara, kovanicu od četvrt dolara i audiokasetu od trideset minuta. Potom je posljednji put otišao iz anonimnog hotela. Njegov je račun već bio podmiren.

Zerimski je sam sjedio u blagovaonici veleposlanstva i čitao Washington Post dok mu je batler servirao doručak. Nasmiješio se kad je vidio veliki naslov u novinama:

POVRATAK HLADNOG RATA?

Dok je pijuckao kavu, na trenutak se zabavljao time stoje nagađao kakvi bi mogli biti naslovi u Postu idućeg jutra. Možda ovakvi:

NEUSPJELI POKUŠAJ ATENTATA NA RUSKOG PREDSJEDNIKA

Bivši CIA-in agent ubijen na tlu veleposlanstva

Ponovno se nasmiješio i okrenuo na uvodnik. Ondje je našao potvrdu da Lawrenceov Zakon o smanjenju nuklearnog, biološkog, kemijskog i konvencionalnog naoružanja svi vodeći komentatori smatraju "mrtvim slovom na papiru". Još jedna korisna izreka što ju je naučio na ovom putovanju.

Nekoliko minuta iza sedam pozvonio je srebrnim zvoncem i rekao batleru neka pozove veleposlanika i prvog tajnika. Batler se žurno udaljio. Zerimski je znao da oba čovjeka tjeskobno stoje pred vratima.

Veleposlanik i prvi tajnik mislili su da bi trebali pričekati minutu prije nego što uđu k Predsjedniku. Još uvijek nisu znali je li bio zadovoljan što su ga probudili u četiri ujutro, ali budući da nijedan od njih još nije dobio otkaz, pretpostavili su da su zacijelo donijeli pravu odluku.

- Dobro jutro, gospodine Predsjedniče - rekao je Petrovski kad je ušao u blagovaonicu.

Zerimski kimne glavom, presavije novine i stavi ih na stol ispred sebe.

- Je li Romanov već stigao? - upita.

- Da, gospodine Predsjedniče - reče prvi tajnik. - U kuhinji je već od šest ujutro; osobno provjerava hranu što je donose za večerašnji banket.

- Dobro. Zamolite ga da nam se pridruži u vašoj radnoj sobi, gospodine veleposlanice. I ja ću uskoro doći.

- Da, gospodine - reče Petrovski i natraške se povuče iz prostorije.

Zerimski ubrusom obriše usta. Odlučio je da će ih pustiti neka ga još nekoliko minuta čekaju. To će ih učiniti još nervoznijima.

Vratio se Washington Postu, smiješeći se dok je po drugi put čitao zaključak u uvodniku:

Zerimski je prirodni nasljednik Staljina i Brežnjeva, a ne Gorbačova ili Jeljcina. To mu nije smetalo; zapravo, nadao se da će do kraja dana pojačati taj dojam. Ustao je i izišao iz prostorije. Dok je hodao hodnikom prema veleposlanikovoj radnoj sobi, mladić koji je dolazio iz suprotnog

pravca naglo je stao, jurio k vratima i otvorio mu ih. Zidna je ura odbila četvrt sata kad je ušao u sobu. Nagonski je pogledao na sat. Bilo je točno sedam i četrdeset pet.

U deset do osam Connor se pojavio na hotelskim vratima i polako se zaputio preko ceste do prvog BMW-a, Sjeo je kraj vozača koji je djelovao pomalo iznenađeno što ga vidi tako rano - rečeno mu je da Fitzgeralda očekuju u veleposlanstvu tek u četiri poslije podne.

- Moram poći u centar grada po nekoliko stvari - reče Connor.

Čovjek na stražnjem sjedalu kimne glavom, a vozač ubaci u prvu brzinu i uključi se u promet na Aveniji Wisconsin. Drugi ih je automobil slijedio kad su skrenuli lijevo u Ulicu P gdje se promet brzo zgusnuo zbog građevinskih radova u Georgetownu.

Kako su dani prolazili, Connor je opazio da njegovi čuvari postaju sve opušteniji. Svakog jutra je otprilike u isto vrijeme izlazio iz BMW-a na uglu Dvadeset prve ulice i DuPont Kruga, kupovao primjerak Posta kod prodavača novina i vraćao se u automobil. Jučer ga čovjek sa stražnjeg sjedala nije čak ni pratio.

Prešli su Dvadeset treću ulicu, a Connor je u daljini mogao vidjeti DuPont Krug. Automobili su sad već bili tik jedan do drugoga i promet je gotovo stao. Na drugoj strani ulice daleko se brže odvijao promet u zapadnom smjeru. Morat će točno procijeniti kad će krenuti.

Connor je znao da se svjetla na semaforu u Ulici P ispred raskršća s Krugom mijenjaju svakih trideset sekundi, te otprilike dvanaest automobila uspijeva proći za to vrijeme. U ovih nekoliko dana najviše ih je nabrojio šesnaest.

Kad se na semaforu upalilo crveno svjetlo, Connor je pred njima nabrojio sedamnaest automobila. Uopće se nije pomaknuo. Svjetlo se promijenilo u zeleno i vozač je stavio u prvu brzinu, ali je promet bio tako gust da je prošlo neko vrijeme prije no što se uspio pomaknuti malo naprijed. Samo je osam automobila prošlo kroz raskršće.

Imao je trideset sekundi.

Okrenuo se i nasmiješio svom čuvaru na stražnjem sjedalu. Pokazao je prema prodavaču novina i čovjek je kimnuo glavom. Connor je stupio na pločnik i polako se zaputio prema starcu u narančastom fluorescentnom prsluku. Nijednom se nije okrenuo, pa nije imao pojma slijedi li ga netko iz drugog automobila. Usredotočio se na promet što se kretao u suprotnom smjeru na drugoj strani ulice, pokušavajući procijeniti koliko će duga biti kolona vozila kad se svjetlo ponovno promijeni u crveno. Kad je stigao do prodavača novina, već je u šaci držao četvrt dolara. Pružio ga je starcu koji mu je dao primjerak Posta. Kad se okrenuo i zaputio natrag prema BMW-u, upalilo se crveno svjetlo na semaforu i promet se zaustavio.

Connor je opazio vozilo koje mu je trebalo. Odjednom je promijenio smjer i počeo trčati vijugajući između zaustavljenih automobila na suprotnoj strani ulice dok nije stigao do praznog taksija, šest vozila udaljenog od semafora. Dva muškarca iz drugog BMW-a iskočila su iz automobila i počela trčati za njim baš kad je semafor na DuPont Krugu postao zelen.

Connor je otvorio vrata i bacio se na stražnje sjedalo taksija.

- Ravno naprijed - vikne. - Dobit ćete 100 dolara ako prođete kroz raskršće.

Vozač je dlanom pritisnuo trubu i projurio kroz crveno. Dva su se bijela BMW-a uz škripu guma okrenula, ali svjetla na semaforu su se već promijenila i njihov su put blokirala tri zaustavljena automobila.

Zasad je sve teklo prema planu.

Taksi je skrenuo lijevo u Dvadeset treću ulicu, a Connor je rekao vozaču neka stane. Kad se automobil zaustavio, dao mu je novčanicu od sto dolara i rekao:

- Želim da podete ravno do zračne luke Dulles. Ako opazite da vam se otraga približava bijeli BMW, nemojte dopustiti da vas pretekne. Kad stignete u zračnu luku, zaustavite se na trideset sekundi ispred terminala za odlaske, a zatim se polako vratite u grad.

- U redu, čovječe, što god kažete - reče vozač i spremi novčanicu u džep. Connor iziđe iz taksija, jurne preko Dvadeset treće ulice i zaustavi drugi taksi koji se kretao u suprotnom smjeru.

Tresnuo je vratima baš kad su dva BMW-a projurila kraj njega u lovu na prvi taksi.

- Kamo biste željeli poći ovog lijepog jutra?

- Na stadion Cooke.

- Nadam se da imate kartu, čovječe, jer ću vas inače odmah voziti natrag.

Tri su muškarca ustala kad je Zerimski ušao u prostoriju. Mahnuo im je neka sjednu, kao da je riječ o velikoj gomili, i sjeo u naslonjač za veleposlanikovim stolom. Iznenadio se kad je vidio pušku na mjestu gdje inače stoji blok za pisanje, ali ju je ignorirao i okrenuo se Alekseju Romanovu koji je djelovao prilično zadovoljan sam sobom.

- Imam tužne vijesti za tebe, Aleksej - reče Predsjednik. Romanovljev izraz lica postao je zabrinut, a potom tjeskoban tijekom dugotrajne šutnje koja je uslijedila.

- Rano jutros nazvao me tvoj bratić Stefan. Čini se da je tvoj otac tijekom noći imao srčani udar, a umro je na putu do bolnice. Romanov je sagnuo glavu. Veleposlanik i prvi tajnik su pogledali Predsjednika da bi vidjeli kako trebaju reagirati.

Zerimski ustane, polako pođe do Romanova i utješno mu položi ruku na rame. Veleposlanik i prvi tajnik izgledali su odgovarajuće žalosno.

- Žalit ću za njim - reče Zerimski. - Bio je velik čovjek. Dva su diplomata kimnula glavom u znak slaganja, a Romanov se lagano naklonio prihvaćajući Predsjednikove ljubazne riječi.

- Sad je njegov plašt prešao na tebe, Aleksej; doista vrijednog nasljednika.

Veleposlanik i prvi tajnik nastavili su kimati glavom.

- I uskoro - reče Zerimski - pružit će ti se prilika da dokažeš svoj autoritet na način koji neće ostaviti mjesta sumnji u to tko je novi Car.

Romanov podigne glavu i nasmiješi se, a kratko je razdoblje tugovanja završilo.

- To jest - doda Zerimski - pod pretpostavkom da večeras ništa ne pođe po zlu.

- Ništa ne može poći po zlu - posebno naglasi Romanov. -Razgovarao sam s Fitzgeraldom malo iza ponoći. Složio se s mojim planom. Javit će se u veleposlanstvo u četiri poslije podne, dok vi budete na utakmici s Lawrenceom.

- Zašto tako rano? - upita Zerimski.

- Želimo da svi misle kako je on samo još jedan član osoblja za opskrbu. Tako nikome neće biti sumnjivo kad poslije šest sati klizne iz kuhinje. Ostat će u kuhinji pod mojim nadzorom do nekoliko minuta prije vašeg oproštajnog govora.

- Izvrsno - reče Zerimski. - Što će se tada dogoditi?

- Otpratit ću ga u ovu sobu te će uzeti pušku. Zatim će se privatnim dizalom popeti na galeriju iznad plesne dvorane. Zerimski kimne glavom.

- Ondje će se smjestiti iza velikog Lenjinova kipa gdje će ostati dok ne stignete do dijela govora u kojem zahvaljujete američkom narodu na gostoljubivosti i toploj dobrodošlici na koju ste svugdje naišli, et celera, et celera, a posebno kod predsjednika Lawrencea. U tom trenutku uslijedit će dugotrajni pljesak, pobrinuo sam se za to. Za cijelo to vrijeme morate ostati potpuno nepomični.

- Zašto? - upita Zerimski.

- Jer Fitzgerald neće povući okidač ako misli da biste se mogli naglo pomaknuti.

- Razumijem.

- Kad ispalili hitac, popet će se na izbočinu kraj cedra u stražnjem vrtu. Jučer poslije podne natjerao nas je da cijeli postupak nekoliko puta ponovimo, ali večeras će otkriti da postoji malena razlika.

- Što bi to bilo? - upita Zerimski.

- Kraj stabla će biti šest mojih osobnih tjelohranitelja - reče Romanov. - Izrešetat će ga mnogo prije nego što nogama dotakne tlo.

- Ali tvoj plan zasigurno ima jednu manju grešku?

Romanov je djelovao zbunjeno.

- Kako bih ja trebao preživjeti pucanj iz takve blizine ako puca strijelac Fitzgeraldova ugleda? Romanov ustane i uzme pušku. Izvadi maleni komad metala i pruži ga Predsjedniku.

- Što je to? - upita Zerimski.

- Udarna igla - odgovori Romanov.

Dva bijela BMW-a jurila su niz cestu 66 proganjajući prazni taksi koji je kršio ograničenje brzine cijelim putem do zračne luke Dulles. Drugi je taksi mnogo sporije vozio prema stadionu Cooke u Marylandu.

Connor je ponovno razmišljao o svojoj odluci da izabere stadion, uza sve opasnosti, radije nego veleposlanstvo. Dopuštali su mu da previše lako ulazi i izlazi iz te zgrade; nitko nije imao tako slabo osiguranje, pogotovo ako je njihov Predsjednik u gradu. •

Kad je Connor ispred stadiona izašao iz taksija, točno je znao kamo treba poći. Zaputio se širokom pošljunčanom stazom prema sjevernom ulazu i dva dugačka reda ljudi koji su se onuda motali prije svake utakmice na domaćem terenu u nadi da će dobiti jednodnevni posao. Nekima je jednostavno trebala gotovina, objasnio mu je bio Pug, a drugi su bili tako fanatični navijači Redskinsa da bi se upustili u sve, uključujući i podmićivanje, samo da uđu na stadion.

- Podmićivanje? - nedužno je pitao Connor.

- O da. Netko mora posluživati u ložama - rekao je Pug i namignuo. - I onda otud imaju najbolji pogled na utakmicu.

- Fascinirajući materijal za moj članak - uvjeravao ga je Connor.

U prvom su redu bili oni koji su željeli raditi izvan stadiona; organizirati parkiranje za dvadeset tri tisuće automobila i autobusa, ili prodavati programe, jastuke i suvenire desecima tisuća navijača.

U drugom su redu bili oni koji su se nadali da će raditi unutar stadiona. Connor je stao u taj red koji se uglavnom sastojao od mladih, nezaposlenih i onih koje je Pug opisao kao rano umirovljene narkomane, koji su jednostavno uživali u redovitim izletima. Pug je čak opisao kako se ta skupina odijeva, tako da ih nitko ne može zamijeniti za nezaposlene.

Tog je dana nekoliko agenata Tajne službe promatralo one koji su s nadom čekali u redovima.

Connor je stalno čitao Washington Post dok se red polako pomicao naprijed. Veći dio naslovnice bio je posvećen Zerimskijevu govoru u Kongresu. Reakcija zastupnika bila je jednoglasno neprijateljska. Kad je pročitao uvodnik, pretpostavio je da će Zerimski biti vrlo zadovoljan člankom.

Dok je pregledavao gradsku rubriku, na licu mu se pojavi iskrivljeni osmijeh kad je pročitao obavijest o preranoj smrti istaknutog akademika iz njegova rodnoga grada.

- Zdravo - reče neki glas.

Connor se osvrne i ugleda elegantno odjevenog mladića koji je stao u red iza njega.

- Zdravo - kratko odgovori i okrene se svojim novinama. Nije se želio upuštati u nepotrebni razgovor s nekim koga bi kasnije mogli pozvati kao svjedoka.

- Zovem se Brad - reče mladić i ispruži desnu ruku. Connor je prihvati, ali ništa ne reče.

- Nadam se da ću dobiti posao na jednom od tornjeva s rasvjetom - doda. - A vi?

- Zašto na tornjevima s rasvjetom? - upita Connor izbjegavajući odgovor.

- Jer će se tamo nalaziti glavni specijalni agent Tajne službe, a ja želim saznati kakav je to zapravo posao.

- Zašto? - upita Connor i presavije novine. Ovo očito nije razgovor koji može lako prekinuti.

- Razmišljam o tome da im se pridružim kad završim fakultet. Već sam upisao završni tečaj obuke, ali želim ih izbliza vidjeti kako rade prije nego što odlučim hoću li potpisati ugovor za rad u Tajnoj službi ili ću biti odvjetnik. Posao koji nitko ne želi je upravo to nošenje obroka momcima iz Tajne službe na platforme s rasvjetom iza prostora za zgoditke. Plaše ih sve one stube.

Sve 172 stube, pomisli Connor, koji je u početku odbacio mogućnost tornjeva s rasvjetom, ne zbog stuba, već zbog nedostatka mogućnosti bijega. Brad mu je počeo pričati svoju životnu priču, a dok je Connor stigao na početak reda, znao je koju je školu momak pohađao, da je sada na četvrtoj godini studija kriminologije u Georgetovnu - to ga je podsjetilo na Maggie - te zašto još uvijek ne može odlučiti hoće li se pridružiti Tajnoj službi ili će biti odvjetnik.

- Sljedeći - reče neki glas.

Connor se okrene čovjeku koji je sjedio za drvenim stolom.

- Što vam je ostalo? - upita.

- Ne mnogo - reče čovjek i pogleda popis pun kvačica.

- Ima li štogod u opskrbi? - upita Connor. Kao i Brad, točno je znao gdje želi biti.
- Pranje suda ili posluživanje obroka djelatnicima na stadionu, samo je to ostalo.
- To će biti sasvim u redu.
- Ime?
- Dave Krinkle - reče Connor.
- Dokumenti?

Connor mu pruži vozačku dozvolu. Čovjek ispuni propusnicu, a fotograf korakne naprijed i snimi polaroidnu fotografiju Connora, koju su nekoliko sekundi kasnije pričvrstili na propusnicu.

- U redu, Dave - reče čovjek i pruži mu propusnicu. - S ovim se možete kretati po cijelom stadionu osim po područjima visokog osiguranja, što uključuje prostor za dostojanstvenike, klupske lože i dijelove za osobito važne osobe. Ionako nećete morati poći tamo.

- Connor kimne glavom i pričvrsti propusnicu na pulover. - Javite se u sobu 47, točno ispod bloka H.

Connor pođe lijevo. Točno je znao gdje se nalazi soba 47.

- Sljedeći.

Mnogo mu je više vremena trebalo dok nije prošao kroz tri sigurnosne provjere, uključujući i magnetometar. Sve je duže trajalo nego prethodnog dana, jer su se sada ondje nalazili ljudi iz Tajne službe, a ne uobičajeni unajmljeni policajci. Kad je Connor ušao na stadion, polako je krenuo unutrašnjim prolazom, kraj muzeja i ispod crvenog transparenta s natpisom "ŽIVJELA POBJEDA", dok nije stigao do stubišta s natpisom "Soba 47, privatna opskrba" i sa strelicom stoje pokazivala prema dolje. U malenoj je prostoriji u dnu stubišta našao desetak ljudi koji su se motali naokolo. Svi su izgledali kao da im je poznata rutina. Prepoznao je dvojicu-trojicu koji su stajali u redu ispred njega. Nitko drugi u prostoriji nije izgledao kao da mu ne treba novac.

Sjeo je u kut i vratio se Postu iznova čitajući članak o poslijepodnevnoj utakmici. Tony Kornheiser je mislio da će biti pravo čudo ako Redskinsi pobijede Packerse - najbolju ekipu u zemlji. Zapravo, predviđao je razliku od dvadeset bodova. Connor se nadao potpuno drukčijem ishodu.

- U redu - reče neki glas - obratite pozornost.

Connor podigne glavu i ugleda golemog čovjeka u odori kuhara kako stoji pred njima. Moglo mu je biti oko pedeset godina, a imao je golemi dvostruki podbradak. Zasigurno je bio teži od 120 kilograma.

- Ja sam šef opskrbe - reče - i kao što vidite, predstavljam svijetlu točku posla.

Dva-tri stalna pomoćnika pristojno se nasmiju.

- Mogu vam ponuditi dva izbora. Možete prati suđe ili posluživati djelatnike na stadionu i čuvare raspoređene unaokolo. Sada, dobrovoljci za pranje suda?

Većina ljudi u prostoriji digne ruku. Pranje suda, objasnio je Pug, uvijek je popularno jer oni koji peru suđe dobiju 10 dolara na sat, a za neke od njih su ostaci iz loža najbolji obrok u tjedan dana.

- Dobro - reče čovjek, izabere petoricu i zapiše njihova imena. Kad je završio popis, reče: - Sada, posluživanje. Možete posluživati osoblje stadiona ili čuvare. Osoblje stadiona? - reče i digne pogled sa svog podmetača za papir. Gotovo sve preostale ruke poletjele su u zrak. Šef opskrbe ponovno zapiše pet imena. Kad je završio, kucne po podmetaču i reče: - U redu, svi na popisu sada se mogu javiti na posao.

Stari profesionalci ustanu i prođu kraj njega, kroz vrata za koja je Connor znao da vode u kuhinje. U prostoriji su ostali samo on i Brad.

- Preostala su mi dva posla u osiguranju - reče šef opskrbe. - Jedan sjajan, jedan bezvezan. Koji će od vas dvojice imati sreće? - S nadom pogleda Connora, koji kimne glavom i stavi ruku u stražnji džep.

Šef opskrbe pođe k njemu ni ne pogledavši Brada i reče:

- Imam osjećaj da bi se vama više sviđala udobnost JumboTrona.

- Pogodili ste od prve - reče Connor i pruži mu novčanicu od sto dolara.

- Baš kako sam i mislio - reče šef opskrbe i nasmiješi se. Connor ništa nije rekao dok je debeli muškarac spremao gotovinu, točno kako je Pug predvidio.
Taj je čovjek vrijedio svaki cent onoga što mu je dao.

- Uopće ga nisam trebao pozvati - gundao je Tom Lawrence dok se penjao u Marine One koji će ga odvesti od Bijele kuće do stadiona Redskinsa.

- A ja imam osjećaj da naši problemi još nisu završili - reče Andy Lloyd i pričvrsti sigurnosni pojas.

- Zašto? Što još može poći po zlu? - upita Lawrence kad su se lopatice helikoptera polako počele vrtjeti.

- Još uvijek imamo dva javna događaja prije no što se Zerimski vrati u Rusiju, a kladim se da će nas na jednom od ta dva mjesta čekati Fitzgerald.

- Večeras ne bi smjelo biti problema - reče Lawrence. - Veleposlanik Pietrovski je Tajnoj službi nebrojeno puta rekao da su njegovi ljudi sposobni štititi vlastitog Predsjednika. U svakom slučaju, tko bi toliko riskirao uz tako jako osiguranje?

- Normalna se pravila ne odnose na Fitzgeralda - reče Lloyd. Predsjednik pogleda dolje prema ruskom veleposlanstvu.

- Bilo bi dovoljno teško samo ući u tu zgradu - reče - bez razmišljanja o tome kako iz nje izići.

- Fitzgeralda ne bi mučio taj problem danas poslije podne, na stadionu koji prima gotovo osamdeset tisuća gledatelja - odgovori Lloyd. - Ondje bi mu bilo lako ući i izići.

- Nemoj zaboraviti, Andy, da imamo samo razdoblje od trinaest minuta tijekom kojeg bi moglo doći do problema. Čak i tada, svatko na stadionu morao je proći kroz magnetometre, a to znači da nitko ne može unijeti čak ni džepni nožić, a kamoli pušku.

- Mislite li da Fitzgerald to ne zna? - reče Lloyd, a helikopter skrene na istok. - Još nije kasno za otkazivanje toga dijela programa.

- Ne - odlučno će Lawrence. - Ako je Clinton mogao stajati nasred olimpijskog stadiona u Atlanti na ceremoniji otvaranja, ja to mogu učiniti u Washingtonu na utakmici ragbija. Do vraga, Andy, živimo u demokraciji, a ja neću dopustiti da se našim životima tako upravlja. I nemoj zaboraviti da ću i ja biti ondje, riskirajući jednako kao i Zerimski.

- Prihvaćam to, gospodine - reče Lloyd. - Ali ako Zerimski bude ubijen, nitko vas neće pohvaliti zato što ste stajali kraj njega, a najmanje Helen Dexter. Ona bi prva ukazala na...

- Što misliš, tko će danas pobijediti, Andy? - upita Predsjednik. Lloyd se nasmiješio triku što ga je njegov šef često primjenjivao kad nije želio raspravljati o neugodnoj temi.

- Ne znam, gospodine - odgovori. - No dok jutros nisam vidio koliko se mog osoblja pokušava utrpati u automobile, nisam imao pojma koliko navijača Redskinsa radi u. Bijeloj kući.

- Neki od njih možda su navijači Packersa - reče Lawrence. Otvori fascikl u svom krilu i počne proučavati kratke biografije gostiju koje će sresti na stadionu.

- U redu, obratite pozornost - reče šef opskrbe. Connor je ostavljao dojam da pozorno sluša.

- Agenti Tajne službe dobit će marendu u deset, a ručak, coca-cola, sendviče, što god žele, na početku utakmice. Najprije morate uzeti bijelu jaknu i kapu Redskinsa, inače vas neće pustiti da opet uđete. Zatim idete dizalom do sedme razine i čekate da ja stavim hranu u dizalo za posluživanje. Pritisnete dugme s lijeve strane - nastavi kao da govori desetgodišnjaku - i trebalo bi stići do vas za otprilike jednu minutu.

Connor mu je mogao reći da treba točno četrdeset sedam sekundi dok dizalo za posluživanje ne stigne iz podruma do sedme razine. No budući da postoje još dvije razine - druga (klupska sjedala) i peta (lože za dostojanstvenike) - koje također imaju pristup dizalu, možda će morati čekati dok se ne izvrše njihove narudžbe, a tek će tada poslati njegovu, a u tom bi slučaju moglo trajati i tri minute.

- Kad stigne vaša narudžba, odnijet ćete pladanj agentu unutar JumboTrona na istočnom kraju terena. Naći ćete vrata s naznakom "Privatno" na kraju natkrivene staze s lijeve strane. - Trideset sedam koraka, sjećao se Connor. - Ovdje je ključ. Prođete onuda i niz zatvoreni prolaz dok ne stignete do stražnjeg ulaza u JumboTron.

Šezdeset metara, pomisli Connor. Dok je igrao ragbi, tu je udaljenost mogao prijeći za oko sedam sekundi.

Dok mu je šef nastavio objašnjavati ono što je on već znao, Connor je promatrao dizalo za posluživanje. Šezdeset sedam sa sedamdeset sedam centimetara, a unutra su bile jasno otisnute riječi: Maksimalna dopuštena težina 70 kilograma. Connor je imao 95 kilograma, a nadao se da je graditelj dopustio malo slobodnog hoda. Postojala su još dva problema: neće ga moći testirati, i ništa nije mogao učiniti kako bi spriječio zaustavljanje dizala na petom ili drugom katu kad bude silazio.

- Kad stignete do vrata iza JumboTrona - nastavi šef opskrbe - pokucat ćete, a dežurni će agent skinuti zasun i pustiti vas unutra. Predajte mu pladanj i tada možete poći do stražnjeg dijela stadiona i gledati prvu četvrtinu. Na kraju četvrtine pođite po pladanj i odnesite ga do dizala za posluživanje. Pritisnite zeleno dugme i dizalo će sići u podrum. Zatim možete gledati ostatak utakmice. Jeste li sve to zapamtili, Dave?

Connor je došao u iskušenje da kaže: Ne, gospodine. Hoćete li, molim vas, sve još jednom ponoviti, ali malo sporije?

- Da, gospodine.

- Ima li pitanja?

- Ne, gospodine.

- U redu. Ako se agent bude pristojno ponašao, poslat ću mu odrezak na poluvremenu. Kad sve završi, javite se meni i dobit ćete plaću. Pedeset dolara. - Namignuo je.

Pug je objasnio da ozbiljni navijači nikad ne uzimaju plaću ako žele ponovno dobiti posao.

- Zapamtite - rekao je - kad šef spomene riječ "plaća", samo namignite.

Connor nije imao namjeru ni pokupiti 50 dolara, niti se ikad vratiti na stadion. Namignuo je.

- Zašto Lawrence helikopterom putuje na utakmicu, a ja sam zapeo u stražnjem dijelu ovog automobila? - upita Zerimski kad je njegova kolona od devet limuzina izišla kroz vrata veleposlanstva.

- Mora biti siguran da će stići onamo prije vas - reče Titov. - Želi se upoznati sa svim gostima, tako da će se kad vi stignete činiti kao da ih poznaje cijeli život.

- Kakav način upravljanja zemljom! - reče Zerimski. - Iako, današnje poslijepodne i nije važno. - Trenutak je šutio. - Znaš li da sam čak vidio pušku kojom me Fitzgerald kani ubiti - na koncu reče. Titov se iznenadio. - Koristi isti model kakvog mu je CIA podmetnula u St Petersburgu. Ali uz jednu sitnu preinaku. - Stavi ruku u džep sakoa. - Što misliš, što je ovo? - upita i podigne nešto slično savijenom čavlu.

Titov odmahne glavom.

- Nemam pojma.

- To je udarna igla Remingtona 700 - reče Zerimski. - Znači, možemo mu čak dopustiti da povuče okidač prije nego što ga tjelohranitelji počnu puniti mecima. - Pomno je proučavao iglu.

- Mislim da ću je uokviriti i držati na svom radnom stolu u Kremlju. - Vрати je u džep. - Jeste li dali tisku govor što bih ga večeras trebao održati?

- Da, gospodine Predsjedniče - odgovori Titov. - Pun je uobičajenih otrcanih fraza. Možete biti sigurni da nitko neće objaviti nijednu riječ.

- Što je s mojom spontanom reakcijom nakon što ubiju Fitzgeralda?

- To je također ovdje, gospodine Predsjedniče.

- Dobro. Pročitaj mi - reče Zerimski i udobno se namjesti. Titov izvadi fascikl iz aktovke kraj sebe i počne čitati rukom pisani tekst:

- Onoga dana kad sam izabran za Predsjednika, nazvao me u Kremlj predsjednik Lawrence i osobno me pozvao da posjetim njegovu zemlju. Prihvatio sam poziv u dobroj vjeri. Što se događa nakon toga? Moju ispruženu ruku ne dočekuje maslinova grančica, već puška uperena ravno u mene. I gdje? U mojem vlastitom veleposlanstvu. Zatim otkrivam da je okidač povukao CIA-in agent. Da nisam imao sreće...

- Bivši agent - prekine ga Zerimski.

- Smatrao sam mudrim - reče Titov podigavši pogled s bilješki - da počinite poneku grešku, čak i da se ponavljate. Tako nikome neće pasti na pamet da ste cijelo vrijeme znali što se događa. U Americi su skloni vjerovati da je sve dio zavjere.

- Vrlo ću rado dolijevati ulje na vatru njihove paranoje - reče Zerimski. - Dugo nakon što Lawrencea maknu, želim da Amerikanci pišu debele knjige o tome kako sam ja odgovoran za potpuni slom u odnosima između dviju zemalja. Lawrenceova administracija na koncu neće biti ništa više od fusnote u povijesti uskrснуća ruskog carstva pod mojom vladavinom. - Ozareno pogleda Titova. - Kad to postignem, više neće biti govora o izborima. Jer ja ću ostati na vlasti do svoje smrti.

Connor je pogledao na sat. Bilo je devet i pedeset šest. Pritisnuo je dugme kraj dizala za posluživanje i odmah začuo zujanje motora dok se polako počelo penjati do sedme razine. Još su preostale trideset četiri minute do otvaranja stadiona za javnost, a Connor je znao da će prilično potrajati dok mnoštvo ne prođe kroz trideset magnetometara i druge provjere osiguranja. Noon se držao daleko strožeg vremenskog rasporeda nego bilo tko drugi na stadionu. Poslije četrdeset sedam sekundi uzeo je pladanj i pritisnuo dugme kako bi osoblje u podrumu znalo da gaje primio. Brzo se zaputio prolazom na sedmom katu i prišao vratima s naznakom "Privatno". Jednom je rukom držao pladanj, a drugom je okrenuo ključ u bravi te je kliznuo unutra. Potom je upalio svjetlo i dugačkim koracima prešao natkriveni prolaz iza JumboTrona. Ponovno je pogledao na sat - osamdeset tri sekunde. Previše, ali budući da će posljednji put trčati bez pladnja, mogao bi sve zajedno, od krova do podruma, obaviti za manje od dvije minute. Ukoliko sve pođe po planu, otići će sa stadiona i biti na putu u zračnu luku prije nego dospiju blokirati ceste.

Connor je uravnotežio pladanj u jednoj ruci, a drugom je pokucao na vrata. Nekoliko sekundi kasnije otvorio ih je visok, krupan muškarac čiji su se obrisi ocrtavali u pravokutniku svjetlosti.

- Donio sam vam marendu - reče Connor i toplo se nasmiješi.

- Sjajno - reče snajperist. - Zašto ne uđete i pridružite mi se? - Uzeo je s pladnja sendvič s dimljenom govedinom, a Connor ga je slijedio duž uske, čelične platforme iza golemog ekrana sastavljenog od 786 televizora. Agent Tajne službe sjedne i zagriže sendvič. Connor je nastojao prikriti činjenicu da pomno proučava agentovu pušku.

JumboTron se protezao preko tri kata, jedan iznad platforme i jedan ispod. Connor je spustio pladanj kraj agenta koji je sjedio nasred stubišta što je vodilo na donju rampu. Čovjeka je više zanimala limenka dijetne coca-cole nego Connorovi pogledi.

- Usput rečeno - reče između gutljaja - ja sam Arnie Cooper.

- Dave Krinkle - odgovori Connor.

- Dakle, koliko ste morali platiti za povlasticu da sa mnom provedete poslijepodne? - upita Arnie i nasmiješi se.

Marine One se spustio na sletišta za helikoptere sjeveroistočno od stadiona, a limuzina je stigla do njega čak i prije nego su spustili stube. Trenutak potom izišli su Lawrence i Lloyd, a Predsjednik se okrenuo i domahnuo okupljenim dobronamjernicima i zatim sjeo u stražnji dio limuzine. Za manje od minute prešli su četiristo metara do stadiona i bez ometanja prošli kroz sve provjere osiguranja. John Kent Cooke, predsjednik Redskinsa, čekao je na ulazu u stadion kako bi ih pozdravio.

- Ovo je velika čast, gospodine - rekao je kad je Lawrence izišao iz limuzine.

- Drago mi je, John - odgovori Predsjednik i pruži ruku vitkom čovjeku sijede kose.

Cooke je svoga gosta poveo prema privatnom dizalu.

- Zar doista vjerujete da Redskinsi mogu pobijediti, John? - upita Lawrence.

- Dakle, to je ona vrsta pitanja kakvo se može očekivati od političara, gospodine Predsjedniče - odgovori Cooke dok su ulazili u dizalo. - Svi znaju da ste vi glavni navijač Packersa. Ali moram potvrdno odgovoriti na vaše pitanje. Borba za stari DC. Redskinsi će pobijediti.

- Washington Post se s vama ne slaže - reče Predsjednik, a vrata se dizala otvore na razini za tisak.

- Siguran sam da ste vi posljednja osoba koja vjeruje svemu što pročita u Postu, gospodine Predsjedniče - reče Cooke. Oba su se muškarca nasmijala dok je vodio Lawrencea u njegovu ložu, veliku udobnu prostoriju smještenu na trećem nivou u visini središnje crte od pedeset jardi, iz koje se savršeno vidjelo cijelo igralište. - Gospodine Predsjedniče, želio bih vas upoznati s

nekolicinom ljudi koji su Redskinse pretvorili u najsajjniju ragbijašku momčad u Americi. Dopustite da počnem sa svojom ženom, Ritom.

- Drago mi je, Rita - reče Lawrence i pruži joj ruku. - I čestitam na vašem uspjehu na Državnom simfonijskom balu. Čujem da ste prikupili rekordan iznos pod vašim vodstvom.

Gospođa Cooke se ponosno ozari.

Lawrence se uspio prisjetiti odgovarajuće činjenice ili anegdote o svakoj osobi s kojom su ga upoznali, uključujući i sitnog starca koji je na sebi imao sportsku jaknu Redskinsa, a nikako nije mogao biti bivši igrač.

- Ovo je Pug Washer - reče John Kent Cooke i položi ruku na starčevo rame. - Dakle, on...

- ... je jedini čovjek u povijesti koji je dospio u Memorijalnu dvoranu kluba, a da nije odigrao nijednu utakmicu za ekipu - reče Predsjednik.

Veliki je smiješak obasjao Pugovo lice.

- Također sam čuo da o povijesti kluba znate više od bilo koje žive osobe.

Pug je sam sebi obećao da više nikad neće glasovati za republikance.

- Dakle, recite mi, Pug, u utakmicama između Packersa i Redskinsa, koliko je bodova osvojio Vince Lombardi dok je trenirao Packerse, u usporedbi s godinom što ju je proveo s

Redskinsimal

-Packersi 459,Redskinsi 435 - reče Pug i skrušeno se osmjehne.

- Baš kao što sam mislio, uopće nije trebao napuštati Packerse - reče Predsjednik i prijateljski udari Puga po leđima.

- Znate li, gospodine Predsjedniče - reče Cooke - da nikad nisam uspio smisliti pitanje o Redskinsima na koje Pug nije znao odgovoriti.

- Je li vas ikad itko uspio zbuniti, Pug? - upita Predsjednik i ponovno se okrene živom enciklopediji.

- Cijelo vrijeme pokušavaju, gospodine Predsjedniče - odgovori Pug. - Evo, baš je jučer neki čovjek...

Prije no što je Pug uspio dovršiti rečenicu, Andy Lloyd je dotaknuo Lawrenceovo rame.

- Oprostite što vas prekidam, gospodine, ali upravo su nas obavijestili da je Predsjednik Zerimski samo pet minuta udaljen od stadiona. Vi i gospodin Cooke trebali biste sada poći do sjeveroistočnog ulaza kako biste ga mogli dočekati.

- Da, naravno - reče Lawrence. Okrene se Pugu i reče: - Možemo razgovor nastaviti čim se vratim.

Pug kimne glavom, a Predsjednik i njegova pratnja pođu dočekati Zerimskoga.

- Ovdje je malo tijesno - vikne Connor da bi ga agent čuo povrh buke velikog ventilatora na stropu.

- Doista jest - reče Arnie i dokrajči svoju coca-colu. - Ali to valjda ide uz posao.

- Očekujete li danas ikakve probleme?

- Ne, zapravo ne. Jasno, svi ćemo biti u punoj pripravnosti u trenutku kada dva Predsjednika iziđu na igralište, ali to traje samo oko osam minuta. Iako nijednome ne bismo dopustili da iziđe iz vlasnikove lože daje kapetan Braithwaite uspio provesti svoju volju.

Connor kimne glavom i postavi još nekoliko bezazlenih pitanja, pažljivo slušajući Arniejev brooklanski naglasak i posebno se koncentrirajući na izraze što ih je redovito upotrebljavao.

Kad je Arnie zagrizao komad čokoladne torte, Connor je pogledao kroz procjep između rotirajućih panoa s reklamama. Većina agenata Tajne službe na stadionu također je imala marendu. Usredotočio se na toranj za rasvjetu iza zapadne krajnje zone. Ondje se nalazio Brad i pozorno slušao agenta koji je pokazivao prema vlasnikovoj loži. Upravo ona vrsta mladih ljudi kakvi su potrebni Tajnoj službi, pomisli Connor. Ponovno se okrene Arnieju.

- Opet ćemo se vidjeti na početku utakmice. Odgovara li vam tanjur sendviča, još jedan komad torte i coca-cola?

- Da, dobro zvuči. Ali malo lakše s tortom. Ne smeta mi što mi žena govori da sam se udebljao, ali su mi u posljednje vrijeme i u službi počeli stavljati zamjerke.

Oglasila se sirena kojom se osoblje stadiona obavještavalo da je deset i trideset te da će se uskoro otvoriti ulazi. Navijači su se počeli slijevati u gledalište, a većina je krenula ravno prema

svojim uobičajenim mjestima. Connor je pokupio praznu limenku i plastične posudice te ih stavio na pladanj.

- Vratit ću se s vašim ručkom kad počne utakmica - reče.

- Dobro - reče Arnie, a dalekozor je sada usmjerio na mnoštvo ispod sebe. - Ali nemojte kucati prije no što se dva Predsjednika ne vrate u vlasnikovu ložu. Nitko ne smije prići JumboTronu dok su oni na igralištu.

- Dobro, razumijem - reče Connor i još jednom pogleda Arnijejevu pušku. Kad se okrenuo da pode, začuo je glas preko primopredajnika.

- Hercules 3.

Arnie skine radio sa svog pojasa, pritisne dugme i reče:

- Hercules 3, prijam. Connor zastane kraj vrata.

- Ničega za prijavu, kapetane Braithwaite. Upravo sam kanio pogledati zapadne tribine.

- Dobro. Javi se ako opaziš nešto sumnjivo.

- Vrijedi - reče Arnie i ponovno pričvrsti radio na pojas.

Connor tiho iziđe u natkriveni prolaz, zatvori za sobom vrata i praznu limenku spusti na stubu. Pogleda na sat, a zatim se hitro zaputi prolazom i otključa vrata na njegovu kraju. Prostor je bio krucat navijača koji su hodali prema svojim mjestima. Kad je stigao do dizala, ponovno pogleda na sat. Pedeset četiri sekunde. Posljednji put mora biti manje od trideset pet. Pritisne dugme. Poslije četrdeset sedam sekundi pojavi se dizalo za posluživanje. Očito ga nije pozvao nitko na drugoj ili petoj razini. Stavi pladanj unutra i opet pritisne dugme. Dizalo se odmah počne spuštati u podrum.

Nitko nije ni pogledao Connora, odjevenog u dugački bijeli ogrtač opskrbe i Redskinsovu kapu, dok je ležerno hodao prema vratima s naznakom "Privatno". On klizne unutra, zaključa vrata za sobom, bešumno prođe uskim prolazom i stane nakoliko metara od ulaza u JumboTron. Zagleda se dolje u golemi čelični nosač što je držao masivni ekran.

Connor na trenutak uhvati rukohvat, a tada se spusti na koljena. Nagne se naprijed, objema se rukama uhvati za gredu, a zatim se polako spusti dolje. Netremice se zagleda u ekran koji se, prema arhitektovim planovima, nalazio dvanaest i pol metara ispred njega. Njemu se više činilo kao kilometar i pol.

Vidio je malenu kvaku, ali još uvijek nije imao pojma postoje li doista vratašca za hitne slučajeve, jasno označena na planovima. Počne polako puzati duž grede, centimetar po centimetar, nijednom ne pogledavši u prazninu od pedeset jednog metra ispod sebe. Činilo mu se da je ponor dubok tri kilometra.

Kad je konačno stigao do kraja grede, spustio je noge sa strane i čvrsto stegnuo, kao da je na konju. Na ekranu je reklama za prodavaonicu sportske opreme Modeli zamijenila snimku zgoditka iz prethodne utakmice Redskinsa. Connor duboko udahne, uhvati kvaku i povuče. Vratašca se pomaknu otkrivajući malenu obećanu rupu. Connor se polako uvuče unutra i vrati vratašca na mjesto.

Stisnut čelikom sa svih strana, požalio je što nije uzeo debeli par rukavica. Osjećao se kao u hladnjaku. Bez obzira na to, sa svakom minutom što je prolazila bio je sve sigurniji da nitko ne bi otkrio gdje se nalazi, ako se pokaže potrebnim prijeći na rezervni plan.

Ležao je unutar šuplje čelične grede pedeset jedan metar iznad tla više od sat i pol, a jedva je uspijevao okrenuti ruku da bi vidio koliko je sati. No s druge strane, u Vijetnamu je deset dana proveo u samici gdje je uspravno stajao u kavezu od bambusa, a voda mu je dopirala do brade. Sumnjao je da je Arnie ikad doživio nešto slično.

29.

Zerimski se toplo rukovao sa svakim s kim su ga upoznali, pa se čak i smijao šalama Johna Kenta Cookea. Zapamtio je imena svih gostiju, a na svako je pitanje što su mu ga uputili odgovarao sa smiješkom. "To Amerikanci zovu ofenziva šarmom", rekao mu je Titov. Ali, to će samo pojačati užas onoga što im je spremio za tu večer.

Već je mogao čuti kako gosti pričaju novinarima: Nije mogao biti opušteniji i ležerniji, pogotovo s Predsjednikom kojeg je stalno zvao "svojim dragim i bliskim prijateljem Tomom".

Gosti će se sjećati da Lawrence nije pokazivao podjednaku toplinu, te je prema ruskom gostu bio pomalo hladan.

Nakon što je upoznavanje dovršeno, John Kent Cooke je žlicom udario po stolu.

- Žao mi je što prekidam tako ugodno druženje - počne - ali vrijeme leti, a ovo je vjerojatno jedina prilika što ću je u životu imati da dajem upute dvojici Predsjednika. - Nekoliko se ljudi nasmije. - Dakle, idemo. - Stavio je naočale i počeo čitati s lista papira što mu ga je pružio njegov pomoćnik. - U jedanaest i dvadeset otpratit ću oba Predsjednika do južnog ulaza u stadion, a u jedanaest i trideset šest povest ću ih na igralište. - Podigne pogled. - Pobrinuo sam se da dobrodošlica bude zaglušujuća - reče uz osmijeh. Rita se malo previše glasno nasmije. - Kad stignemo do sredine igrališta, upoznat ću Predsjednike s kapetanima dviju ekipa, a oni će ih potom upoznati sa svojim zamjenicima i trenerima. Zatim će se Predsjednici upoznati sa sucima. U jedanaest i četrdeset svi će se okrenuti prema zapadnoj tribini gdje će Redskinsov orkestar odsvirati rusku državnu himnu, a zatim, nakon kratke stanke, i himnu Zvijezde i pruge. Točno u jedanaest i četrdeset osam naš će počasni gost, Predsjednik Zerimski, baciti u zrak srebrni dolar. Zatim ću oba Predsjednika otpratiti s igrališta i vratiti ih ovamo odakle ćemo, nadam se, svi uživati gledajući kako Redskinsi pobjeđuju Packerse.

Oba su se Predsjednika nasmijala.

Cooke pogleda svoje goste, smiješeći se od olakšanja što je prvi dio njegove muke završio, i upita:

- Ima li pitanja?

- Da, Johne, ja imam pitanje - reče Zerimski. - Niste objasnili zašto moram baciti novčić u zrak.

- Tako da kapetan koji pogodi je li glava ili pismo može izabrati ekipu koja će prva imati loptu.

- Kako je to zabavno! - reče Zerimski.

Kako su minute prolazile, Connor je sve češće pogledavao na sat. Nije želio biti u JumboTronu duže no što je potrebno, ali mu je trebalo vremena da upozna pušku kojom se već godinama nije koristio.

Ponovno pogleda na sat. Jedanaest i deset. Čekat će još sedamnaest minuta. Bez obzira na to koliko si nestrpljiv, nikad nemoj poći prerano. To samo povećava opasnost.

Jedanaest i dvanaest. Razmišljao je o Chrisu Jacksonu i žrtvi što ju je podnio samo da bi njemu pružio još ovu jednu priliku.

Jedanaest i četrnaest. Razmišljao je o Joan, o njenoj okrutnoj i nepotrebnoj smrti koju je Gutenberg odredio samo zato što je bila njegova tajnica.

Jedanaest i petnaest. Razmišljao je o Maggie i Tari. Ako mu ovo uspije, možda će one imati priliku za miran život. Ovako ili onako, sumnjao je da će ih ikad ponovno vidjeti.

Jedanaest i sedamnaest. Connor otvori vratašca i polako se izvuče iz skučenoga prostora.

Trenutak je prikupljao snagu, a tada prebaci noge preko grede i čvrsto je stegne bedrima. Ni sada nije gledao dolje kad je polako počeo puzati natrag do natkrivenoga prolaza.

Kad je stigao do sigurnosti izbočine, povukao se u prolaz. Nekoliko se sekundi držao za ogradu, pribrao se i počeo kratki niz vježbi istezanja.

Jedanaest i dvadeset sedam. Duboko je disao dok je po posljednji put u mislima prelazio cijeli plan, a zatim se brzim koracima zaputio prema JumboTronu. Zastao je samo da bi pokupio praznu limenku što ju je ranije ostavio na stubi.

Glasno pokuca na vrata. Ne čekajući odgovor, otvori ih, uđe i vikne glasnije od buke što ju je stvarao ventilator:

- To sam samo ja.

Arnie virne dolje s izbočine, a desna mu se ruka pomakne prema okidaču Armalitea.

- Nestanite! - reče. - Rekao sam vam da se ne vraćate dok se Predsjednici ne maknu s igrališta. Imate sreće da niste dobili metak.

- Žao mi je - reče Connor. - Samo sam opazio kako je ovdje vruće, pa sam vam donio još jednu coca-colu.

Pruži mu praznu limenku, a Arnie se sagne kako bije dohvatio slobodnom rukom. Njegovi prsti dotaknu rub limenke, a Connor je pusti, pograbi ga za zglavak i svom ga snagom povuče s izbočine.

Arnie je glasno vrisnuo dok je padao i glavom udario o metalnu stazu, a njegova je puška kliznula preko staze.

Connor se naglo okrene i skoči na svoga protivnika prije no što je dospio ustati. Arnie podigne glavu, a Connor ga ljevicom tresne u bradu, što ga je na trenutak ošamutilo, a tada pograbi par lisičina koji mu je visio s pojasa. Krajičkom je oka opazio koljeno koje je letjelo prema njegovim preponama, ali se vješto maknuo lijevo i uspio izbjeći punu snagu udarca. Arnie pokuša ustati, a Connor ga još jednom tresne šakom, ovaj put ravno u nos. Connor je začuo zvuk loma, niz Arniejevo je lice počela teći krv, agentu su otkazala koljena i on se skljkoka na tlo. Connor ponovno skoči na njega, a kad se Arnie pokušao uspraviti, tako ga je tresnuo u desno rame da se sav zgrčio. Kad je ovaj put pao na metalnu stazu, napokon je ostao nepomično ležati. Connor hitro skine dugi bijeli ogrtač, košulju, kravatu, hlače, čarape i kapu. Sve to baci na hrpu u kut, a zatim otključa Arniejeve lisičine i na brzinu mu skine odoru. Kad ju je odjenuo, otkrio je da su mu cipele barem dva broja manje, a hlače nekoliko centimetara prekratke. Nije imao drugog izbora nego ponovno navući svoje čarape i zadržati tenisice, koje su barem bile crne. Nije vjerovao da će se netko u kaosu što će ga izazvati sjećati da je vidio agenta Tajne službe koji nije imao pravilima propisane cipele.

Connor uzme kravatu iz hrpe odjeće u kutu i čvrsto veže Arniejeve gležnjeve. Zatim podigne onesviještena čovjeka, prisloni ga uza zid, ruke mu obavije oko čelične grede što se pružala cijelom širinom JumboTrona i stavi mu lisičine na zglavke. Na koncu izvadi rupčić iz džepa, zgužva ga u lopticu i gurne ga Arnieju u usta. Sirotog će momka nekoliko dana boljeti cijelo tijelo. Neće ga previše utješiti činjenica da će vjerojatno izgubiti onih nekoliko kilograma viška zbog kojih se zabrinjavao.

- Ništa osobno - reče Connor. Arniejevu kapu i tamne naočale odloži kraj vrata i podigne njegovu pušku; baš kao što je mislio, M-16. To ne bi bio njegov prvi izbor, ali moglo je poslužiti svrsi. Brzo se popne stubama do drugog odmorišta gdje je Arnie maločas sjedio, uzme njegov dalekozor i kroz procjep između panoa s reklamama i videoekrana pogleda mnoštvo. Jedanaest i trideset dva. Prošle su tri minute i trideset osam sekundi otkako je Connor ušao u JumboTron. Predvidio je četiri minute za svladavanje agenta. Počne duboko i ravnomjerno disati.

Odjednom začuje glas iza sebe.

- Hercules 3.

U početku nije mogao shvatiti odakle dopire zvuk, ali se tada sjeti malenog primopredajnika pričvršćenog za Arniejev pojas. Brzo ga pograbi.

- Hercules 3, prijam.

- Na trenutak smo pomislili da smo te izgubili, Arnie - reče glas. - Je li sve u redu?

- Da - reče Connor. - Samo sam morao pustiti vodu, a mislio sam da to ne smijem učiniti iznad mnoštva.

- Primljeno - reče Braithwaite i nasmije se. - Nastavi promatrati svoj dio. Još malo i Crveno Svjetlo i Vodopad će izići na igralište.

- Vrijedi - reče Connor naglaskom radi kojeg bi ga njegova majka prekorila. Veza se prekine. Jedanaest i trideset četiri. Pogleda po stadionu. Samo je nekoliko crvenih i žutih sjedala bilo slobodno. Pazio je da mu pozornost ne odvuku oskudno odjevene Redskinette koje su visoko u zrak dizale noge točno ispod njega. Mnoštvo je počelo urlati kad su ekipe igrača ušle kroz tunele na južnom kraju stadiona. Polako su trčali prema sredini terena, a gomila je počela pjevati Zdravo da ste Redskinsi.

Connor prinese očima Arniejev dalekozor i izoštri ga na tornjeve za rasvjetu visoko iznad stadiona. Sad su gotovo svi agenti promatrali mnoštvo, tražeći bilo kakav nagovještaj nevolje. Nitko nije pokazivao zanimanje za jedino mjesto s kojeg će zapravo početi nevolje. Connor se pogled zaustavi na mladom Bradu koji je promatrao sjevernu tribinu i pregledavao je red po red. Momak je izgledao kao da se nalazi na sedmom nebu.

Connor se okrene i namjesti dalekozor na crtu od pedeset jardi. Dva su kapetana sada stajala jedan pred drugim. Jedanaest i trideset šest. Ponovno se začula gromoglasna buka kad je John Kent Cooke ponosno doveo dvojicu Predsjednika na igralište, a pratilo ih je dvanaest agenata

koji su bili gotovo jednako krupni kao i igrači. Connor je odmah vidio da Lawrence i Zerimski nose neprobnojne prsluke.

Bio bi rado tada i ondje naciljao Zerimskome u glavu, ali nije mogao riskirati da ga opazi jedan od snajperista na tornjevima s rasvjetom, a svi su oni držali puške spremne za pucanje. Znao je da su uvježbani naciljati i pucati za manje od tri sekunde.

Dok su se Predsjednici upoznavali s igračima, Connor je svoju pozornost skrenuo na zastavu Redskinsa koja je vijorila na povjetarcu iznad zapadnog kraja stadiona. Otvorio je pušku i otkrio, kao što je i očekivao, da je posve spremna - napunjena i otkočena. Ubacio je prvi metak u ležište i zatvorio cijev. Zvuk je na njega djelovao poput praska pištolja na startu utrke, i odjednom je osjetio kako mu srce kuca gotovo dvostruko brže.

Jedanaest i četrdeset jedna. Dva su Predsjednika sada razgovarala sa sucima. Connor je kroz dalekozor vidio kako John Kent Cooke nervozno pogledava na sat. Nagnuo se prema Lawrenceu i nešto mu došapnuo. Američki je Predsjednik kimnuo glavom, dotaknuo Zerimskijev lakat i poveo ga do mjesta između dvije ekipe. Na travi su bila dva malena bijela kruga; u jednom je bio nacrtan medvjed, a u drugom orao, tako da dva Predsjednika točno znaju kamo moraju stati. - Dame i gospodo - reče glas preko razglasa. - Hoćete li, molim vas, ustati radi državne himne Ruske Republike.

Začuo se zveket sjedala dok je gomila ustajala sa svojih mjesta, a mnogi su skinuli kape Redskinsa kad su se okrenuli prema orkestru i zboru na zapadnom kraju igrališta. Dirigent je podigao svoj štapić, zastao, a potom ga naglo spustio. Mnoštvo je nemirno slušalo melodiju što ju je malo tko među njima ranije čuo.

Iako je Connor u prošlosti mnogo puta stajao dok se svirala ruska himna, otkrio je da malo orkestara izvan zemlje zna kojim tempom treba svirati ili koliko strofa treba uključiti. Stoga je odlučio pričekati himnu Zvijezde i pruge prije no što iskoristi jedinu priliku koju će imati. Kad je ruska himna završila, igrači su se počeli istezati i trčati u mjestu u pokušaju da smire živce. Connor je čekao da dirigent ponovno podigne štapić, što će njemu biti znak da nacilja na Zerimskoga. Pogledao je prema zastavi Redskinsa na drugoj strani stadiona; sad je mlohavo visjela što je značilo da uopće nema vjetra.

Dirigent po drugi put podigne štapić. Connor provuče cijev puške kroz procjep između trostranog reklamnog panoa i videoekrana, služeći se drvenim okvirom kao osloncem. Prijede teleskopskim ciljnikom preko igrališta, a zatim nacilja na stražnji dio Zerimskijeve glave, poravnavajući točkice dok nisu posve ispunile središte ciljnika.

Začuli su se uvodni taktovi američke himne i oba su se Predsjednika vidljivo ukočila. Connor izdahne. Tri... dva... jedan. Lagano je pritisnuo okidač baš kad je Tom Lawrence stavio desnu ruku na prsa tako da mu je šaka počivala na srgu. Iznenaden naglim pokretom, Zerimski je pogledao lijevo, a metak je bezopasno projurio kraj njegova desnog uha. Sedamdeset osam tisuća glasova pobrinulo se da nitko ne čuje mukli udarac kad se dva i pol centimetra metala zabilo u travu iza središnje crte od pedeset jardi.

Brad je ležao na trbuhu na platformi za rasvjetu visoko iznad lože za dostojanstvenike i kroz dalekozor pažljivo zurio u mnoštvo. Skrenuo je pogled na JumboTron. Na golemom ekranu dominirala je slika predsjednika Lawrencea koji je, s rukom na srcu, zdušno pjevao državnu himnu.

Bradov dalekozor pođe dalje. Odjednom ga trgne natrag. Učinilo mu se da je nešto vidio u procjepu između trostranog reklamnog panoa i ekrana. Ponovno je provjerio... to je bila cijev puške, uperena prema sredini igrališta iz proreza gdje je ranije vidio Arnieja kako viri kroz svoj dalekozor. Izoštrio je sliku i zagledao se u lice koje je ranije toga dana već vidio. Nije oklijevao. - Pokrivaj i evakuiraj. Puška.

Brad je to rekao s toliko hitnosti i autoriteta u glasu da su Braithwaite i dva njegova snajperista smjesta okrenuli svoje dalokozore prema JumboTronu. Za nekoliko su trenutaka izoštrili dalekozore na Connoru koji se pripremao za drugi hitac.

- Opusti se - Connor je mrmljao sebi u bradu. - Nemoj žuriti. Imaš dovoljno vremena. - Zerimskijeva je glava ponovno ispunila ciljnik. Connor je poravnao točkice i ponovno izdahnuo. Tri... dva...

Braithwaiteov mu se metak zabio u rame i oborio ga unatrag. Drugi je metak prozviđio kroz procjep gdje se maločas nalazila njegova glava.

Državna je himna završila.

Dvadeset osam godina vježbe pripremio je Connora za ovaj trenutak. Sve je u njegovu tijelu vrištalo neka krene u bijeg. Odmah je počeo provoditi plan A, pokušavajući ignorirati strahovitu bol u ramenu. Stigao je do vrata, ugasio svjetlo i izišao u natkriveni prolaz. Pokušao je potrčati do drugih vrata što su vodila na prolaz iznad tribina, ali je otkrio da mu treba svaki djelić energije samo da bi se kretao. Poslije četrdeset sekundi, baš kad su dvojicu Predsjednika odvodili s igrališta, stigao je do vrata. Čuo je urlanje mnoštva dok su se Redskinsi pripremali za početni udarac.

Connor je otključao vrata, teturajući stigao do dizala za posluživanje i nekoliko puta pritisnuo dugme. Mogao je čuti zujanje malenog motora dok se dizalo polako penjalo na sedmu razinu. Pogledom je strijeljao lijevo i desno tražeći bilo kakav znak opasnosti. Bol u njegovu ramenu postajala je sve jača, ali je znao da tu ništa ne može učiniti. Prva mjesta što će ih organi zakona i reda provjeriti bile su mjesne bolnice. Gurnuo je glavu u okno i gledao kako mu se približava gornja ploča dizala. Bilo je udaljeno oko petnaest sekundi. No tada se odjednom zaustavilo. Netko zacijelo ukrcava ili iskrcava na petoj razini.

Connorova nagonaska reakcija bila je da se prebaci na rezervni plan, što u prošlosti nikad nije morao učiniti. Znao je da se ne smije zadržavati. Bude li čekao više od nekoliko sekundi, netko će ga opaziti.

Što je brže mogao, vratio se do vrata što su vodila do JumboTrona. Dizalo za posluživanje nastavilo se penjati. Poslije nekoliko sekundi pojavio se pladanj sa sendvičima, kriškom čokoladne torte i coca-colum, a sve to namijenjeno Arnieju.

Connor klizne natrag kroz vrata s naznakom "Privatno" i ostavi ih nezaključana. Morao je prikupiti svu snagu volje iz svoga tijela da bi prešao šezdesetak metara natkrivenog prolaza, ali je znao da će agenti mobilne ekipe Zaštitnog obavještajnog odsjeka uskoro nahrupiti kroz ta vrata.

Poslije dvadeset četiri sekunde Connor je stigao do masivne grede što je držala videoekran. Desnom je rukom uhvatio rukohvat i spustio se preko ruba staze na izbočinu upravo onda kad su se vrata hodnika otvorila. Kliznuo je ispod metalne staze i čuo korake dvojice ljudi koji mu se trkom približavaju, prolaze iznad njega i zaustavljaju se ispred vrata za JumboTron. Kroz pukotinu na stazi vidio je kako agent s pištoljem u ruci otvara vrata. Nije koraknuo unutra, već je najprije potražio prekidač za svjetlo.

Connor je pričekao dok se nisu upalila svjetla i dok dva agenta nisu ušla u JumboTron prije no što je po treći put toga dana počeo puzati duž dvanaest i pol metara duge grede. No sad se mogao držati samo desnom rukom, što je značilo da je još sporije napredovao. Istodobno je morao paziti da krv iz njegova lijevog ramena kaplje na tlo udaljeno pedeset jedan metar, a ne na gredu gdje je svi mogu vidjeti.

Kad je prvi agent Tajne službe ušao u JumboTron, prvo što je ugledao bio je Arnie lisičinama vezan za čeličnu gredu. Polako je pošao prema njemu, stalno gledajući na sve strane, dok konačno nije stao kraj njega. Njegov ga je partner pokrивao dok je otključavao Arniejeve lisičine i nježno ga spustio na pod. Zatim mu je izvadio rupčić iz usta i provjerio puls. Bio je živ.

Arnie je pogledao prema stropu, ali ništa nije rekao. Prvi agent Tajne službe odmah se počeo uspinjati stubama na drugu razinu, a drugi ga je agent pokrивao. Prvi se čovjek oprezno kretao duž izbočine iza golemog ekrana. Zaglušujuće klicanje odjeknulo je stadionom nakon što su Redskinsi postigli zgoditak, ali on za to nije mario. Kad je stigao do suprotnog zida, okrenuo se i kimnuo glavom. Drugi se agent počeo penjati na najgornju razinu i ondje izvršio istu provjeru. Oba su se agenta vratila na najdonju razinu i ondje ponovno provjerila svako moguće skrovište, a tada je stigla poruka preko primopredajnika.

- Hercules 7.

- Hercules 7, prijam.

- Ima li mu traga? - upita Braithwaite.

- Ovdje nema nikoga osim Arnijeja u donjem rublju koji je bio lisičinama vezan za gredu. I jedna i druga vrata bila su otključana, a cijelim putem do prostora iznad tribina vodio je krvavi trag, a to znači da je sigurno pogođen. Mora biti negdje vani. Nosi Arnijejevu odoru pa bismo ga trebali lako opaziti.

- Ne računaj na to - reče Braithwaite. - Ako je to onaj za kojeg mislim da jest, možda se još uvijek nalazi vama pred nosom.

30.

Tri su muškarca sjedila u Ovalnom uredu i slušala snimku. Dvojica su na sebi imala svečano odijelo, a treći odoru.

- Kako ste je našli? - upita Lawrence.

- Bila je u hrpi odjeće što ju je Fitzgerald ostavio u JumboTronu - reče specijalni agent Braithwaite. - U stražnjem džepu njegovih traperica.

- Koliko ju je ljudi čulo? - upita Lloyd nastojeći da mu se u glasu ne osjeti tjeskoba.

- Samo nas trojica, gospodine - reče Braithwaite. - Čim sam je preslušao, odmah sam stupio u vezu s vama. Nisam je čak pokazao ni svom šefu.

- Zahvalan sam vam zbog toga, Bille - reče Predsjednik. - Ali što je s onima koji su bili svjedoci incidenta na stadionu?

- Osim mene, samo je pet ljudi svjesno da se nešto dogodilo, a možete biti sigurni u njihovu diskreciju - reče Braithwaite. - Četvorica rade za mene već deset godina ili više, a svi zajedno znaju dovoljno tajni da upropaste posljednja četiri Predsjednika, da i ne spominjem pola Kongresa.

- Je li netko doista vidio Fitzgeralda? - upita Lloyd.

- Ne, gospodine. Dva agenta koji su pretražili JumboTron odmah nakon incidenta našli su samo hrpu odjeće, mnogo krvi i jednog od mojih ljudi lisičinama vezanog za gredu. Nakon što sam odslušao vrpcu, dao sam naredbu da neće biti usmenog ni pismenog izvještaja o incidentu.

- Što je s čovjekom koji je visio s grede? - upita Predsjednik.

- Samo je izgubio ravnotežu i kliznuo s izbočine. Dao sam mu mjesec dana bolovanja.

- Spomenuli ste petu osobu - reče Lloyd.

- Da, gospodine, studenta koji je s nama bio na tornju za rasvjetu.

- Kako možete biti sigurni da neće govoriti? - upita Lloyd.

- Njegova molba za posao u Tajnoj službi već je na mom stolu - reče kapetan. - Mislim da se nada dobiti posao u mojem odsjeku čim završi s obukom.

Predsjednik se nasmiješi.

- A metak?

- Napravio sam pravu zbrku dok sam ga iskopavao s igrališta nakon utakmice - reče Braithwaite i pruži Predsjedniku komadić spljoštenog metala.

Lawrence ustane od stola, okrene se i zagleda kroz prozor. Sumrak se spustio nad Kapitol. Gledao je preko tratine dok je smišljao što će reći.

- Važno je da shvatite jednu stvar, Bille - na koncu reče. - To doista zvuči kao da je na vrpici moj glas, ali ja nikad nisam nikome i nikada predložio da bi Zerimski, ili bilo koja druga osoba, trebao biti cilj atentata.

- To uopće ne stavljam u pitanje, gospodine Predsjedniče, jer inače ne bih bio ovdje. Ali moram biti jednako otvoren prema vama. Da je bilo tko iz Tajne službe shvatio kako se u JumboTronu nalazi Fitzgerald, vjerojatno bi mu pomogao u bijegu.

- Kakav čovjek može nadahnuti takvu odanost? - upita Lawrence.

- U vašem svijetu, mislim da je to Abraham Lincoln - reče Braithwaite. - U našem je to Connor Fitzgerald.

- Volio bih ga upoznati.

- To će biti teško, gospodine. Čak i ako je još živ, čini se da je nestao s lica zemlje. Ne bih želio da mi karijera ovisi o tome hoću li njega uhiti.

- Gospodine Predsjedniče - prekine ih Lloyd - već sedam minuta kasnite na večeru u ruskom veleposlanstvu. Lawrence se nasmiješi i pruži ruku Braithwaiteu.

- Još jedan dobar čovjek o kojemu ne mogu pričati američkom narodu - reče uz iskrivljeni osmijeh. - Pretpostavljam da ćete večeras opet biti na dužnosti.

- Da, gospodine, zadužen sam za osiguranje cijeloga Zerimskijeva posjeta.

- Onda ćemo se možda kasnije vidjeti, Bille. Saznate li nešto novo o Fitzgeraldu, želim odmah biti obaviješten.

- Svakako, gospodine - reče Braithwaite i okrene se da pođe.

Lawrence i Lloyd šutke su hodali do južnoga trijema gdje ih je čekalo devet limuzina s upaljenim motorima. Čim se Predsjednik smjestio u šesti automobil, okrenuo se svom predstojniku Ureda i rekao:

- Sto misliš, Andy, gdje je on?

- Nemam pojma, gospodine. No kad bih znao, vjerojatno bih se pridružio Braithwaitevoj ekipi i pomogao mu da pobjegne.

- Zašto ne možemo nekoga takvog imati na položaju direktora CIA-e?

- Možda bismo imali da je Jackson preživio.

Lawrence se okrene i zagleda kroz prozor. Nešto ga je kopkalo još otkako je otišao sa stadiona, ali kad je kolona vozila ušla kroz glavni uzlaz ruskog veleposlanstva još uvijek nije uspio odgonetnuti o čemu je riječ.

- Zašto djeluje tako ljutito? - reče Lawrence opazivši Zerimskoga kako šetka ispred veleposlanstva. Lloyd pogleda na sat.

- Kasnite sedamnaest minuta, gospodine.

- Jako važno. Iskreno rečeno, čovjek ima sreće što je živ.

- Ne vjerujem da to možete upotrijebiti kao ispriku, gospodine. Kolona vozila zaustavi se ispred ruskog predsjednika. Lawrence iziđe iz automobila i reče:

- Zdravo, Viktore. Žao mi je što nekoliko minuta kasnimo.

Zerimski nije ni pokušao sakriti svoje nezadovoljstvo. Nakon hladnog rukovanja, šutke je poveo svog počasnoga gosta u veleposlanstvo, pa stubištem do pretrpane Zelene sobe u kojoj mu je priređen doček. Zatim se na brzinu ispričao i Predsjednika Sjedinjenih Država prepustio egipatskom veleposlaniku.

Lawrenceov je pogled kružio unaokolo dok ga je veleposlanik pokušavao zainteresirati za izložbu egipatskih rukotvorina, nedavno otvorenu u Smithsonianu.

- Da, pokušavao sam naći trenutak vremena da je pogledam -reče Predsjednik improvizirajući. - Svi koji su je vidjeli, kažu mi da je to nešto veličanstveno.

Egipatski se veleposlanik ozario, a Lawrence je opazio čovjeka kojeg je tražio. Morao je pozdraviti tri veleposlanika, dvije supruge i političkog dopisnika Pravde prije no što je uspio stići do Harryja Noursea ne izazivajući nepotrebnu sumnju.

- Dobra večer, gospodine Predsjedniče - reče državni odvjetnik. - Zasigurno ste zadovoljni rezultatom današnje utakmice.

- Svakako, Harry - ljubazno će Lawrence. - Uvijek sam govorio da Packersi u svako doba i na svakom mjestu mogu srediti Redskinse. - Potom stiša glas: - Želim vas vidjeti u svom uredu večeras u ponoć. Treba mi vaš pravni savjet.

- Svakako, gospodine - tiho reče državni odvjetnik.

- Rita - reče Predsjednik okrenuvši se desno - bilo mi je tako ugodno u vašem društvu danas poslije podne.

Gospođa Cooke mu je uzvratila smiješkom, a iz pozadine se začuo gong i batler najavi da će se poslužiti večera. Čavrljanje je zamrlo. Gosti su krenuli u plesnu dvoranu.

Lawrencea su smjestili između gospođe Pietrovski, veleposlanikove žene, i Jurija Olgivica, novoimenovanog šefa Ruske trgovačke delegacije. Predsjednik je uskoro otkrio da Olgivic ne zna ni riječi engleskoga - još jedan suptilni Zerimskijev mig o njegovu stavu kad je riječ o otvaranju trgovine između dvije zemlje.

- Zasigurno ste zadovoljni rezultatom današnje utakmice - reče veleposlanikova žena kad su pred Predsjednika položili zdjelu boršča.

- Jesam, svakako - reče Lawrence. - Ali ne vjerujem da se većina gledatelja slagala sa mnom, Olga. Gospođa Pietrovski se nasmije.

- Jeste li mogli pratiti ono što se događalo? - upita Lawrence i uzme svoju žlicu za juhu.

- Zapravo nisam - odgovori žena. - No imala sam sreće jer sam sjedila kraj gospodina Puga Washera. Činilo se da mu nije bilo teško odgovarati i na moja najobičnija pitanja.

Predsjednik spusti žlicu, a da uopće nije kušao juhu. Pogleda preko sobe u Andyja Lloydja i položi stisnutu šaku ispod brade -znak kojim se uvijek koristio kad je želio hitno razgovarati sa svojim predstojnikom Ureda.

Lloyd promrmlja nekoliko riječi ženi sa svoje desne strane, potom složi ubrus, stavi ga na stol i priđe Predsjedniku.

- Moram odmah vidjeti Braithwaitea - šapne Lawrence. - Mislim da znam kako možemo naći Fitzgeralda.

Lloyd bez riječi klizne iz prostorije baš kad su ispred Predsjednika maknuli zdjelu juhe.

Lawrence se pokušao usredotočiti na ono što je govorila žena ruskog veleposlanika, ali nije mogao iz misli izbaciti Fitzgeralda. Nešto o tome koliko će joj nedostajati Sjedinjene Države kad se njezin muž povuče u mirovinu.

- A kad će to biti? - upita Predsjednik, potpuno nezainteresiran za njezin odgovor.

- Za otprilike osamnaest mjeseci - odgovori gospođa Pietrovski, a tanjur hladne govedine stigne pred Predsjednika. Nastavio je razgovor dok mu je jedan konobar poslužio povrće, a potom drugi konobar donio krumpir. Podigao je vilicu i nož baš kad se Lloyd vratio u prostoriju.

Trenutak potom već je stajao kraj Predsjednika.

- Braithwaite vas čeka u stražnjem dijelu "diližanse".

- Nadam se da nije iskrsnuo neki problem - reče gospođa Pietrovski kad je Lawrence počeo slagati svoj ubrus.

- Ništa važno, Olga - uvjeravao ju je Lawrence. - Samo što ne mogu naći moj govor. Ali bez brige, ja točno znam kamo sam ga stavio.

Ustao je sa svog mjesta, a Zerimski je pratio svaki njegov korak dok je odlazio iz prostorije.

Lawrence je izišao iz plesne dvorane, spustio se drvenim stubištem i prošao kroz ulazna vrata veleposlanstva, a potom je potrčao niza stube i ušao u treći automobil.

Lloyd i vozač su stajali kraj limuzine, a dvanaest agenata Tajne službe ga je okružilo i motrilo na sve strane.

- Bille, postoji jedan čovjek koji će znati gdje se Fitzgerald skriva ako je još uvijek na stadionu.

Nadite Fuga Washera, a ja bih se kladio da ćete naći i Fitzgeralda.

Poslije nekoliko trenutaka Predsjednik je otvorio vrata automobila.

- U redu, Andy - reče - vratimo se unutra prije nego što otkriju što spremamo.

- Što spremamo? - upita Lloyd trčeći za Predsjednikom uza stube.

- Kasnije ću ti reći - reče Lawrence i dugim koracima uđe u plesnu dvoranu.

- Ali, gospodine - reče Lloyd - ipak će vam trebati...

- Ne sada - reče Lawrence, sjedne na stolicu kraj veleposlanikove žene i nasmiješi se.

- Jeste li ga uspjeli naći? - upita žena.

- Naći što?

- Vaš govor - reče gospođa Pietrovski, a Lloyd spusti fascikl na stol između njih.

- Dakako - reče Lawrence i kucne po fasciklu. - Usput rečeno, Olga, kako je vaša kći? Nataša, zar ne? Je li još uvijek na studiju u Firenci? - Lawrence podigne nož i vilicu.

Kad su se iznova pojavili konobari kako bi uklonili tanjure, Predsjednik pogleda prema Zerimskome. Ponovno je spustio nož i vilicu, zadovoljivši se starim pecivom s malo maslaca. Za to vrijeme saznao je što Nataša Pietrovski radi na svojoj prvoj godini studija u Firenci. Opazio je da je ruski predsjednik nervozan, gotovo na rubu živaca, što se više približavalo vrijeme za njegov govor. Odmah je pretpostavio da Zerimski kani baciti još jednu neočekivanu bombu. Zbog te je pomisli izgubio volju za souffléom od malina.

Kad je Zerimski konačno ustao da bi se obratio gostima, čak i njegovi najgorljiviji pristaše teško da bi njegov govor mogli opisati drukčije nego dosadnim. Neki od onih koji su ga posebno pomno promatrali, pitali su se zašto se čini da toliko svojih riječi upućuje masivnom kipu Lenjina na galeriji iznad plesne dvorane. Lawrence je zaključio da je to zasigurno novi kip jer bi se mogao zakleti da ga nije bilo na Borisovoj oproštajnoj večeri.

Stalno je čekao da Zerimski ponovno naglasi svoju poruku Kongresu od prethodnoga dana, ali to nije učinio. Na Lawrenceovo olakšanje držao se dosadnoga govora što su ga toga poslijepodneva poslali u Bijelu kuću. Pogledao je svoj govor što ga je trebao ponoviti dok je bio s Andyjem u automobilu. Njegov je predstojnik Ureda načrčkao nekoliko prijedloga na marginama, ali nije bilo nijedne duhovite rečenice ili odjeljka vrijednog pamćenja od prve do sedme stranice. No s druge strane, Andy je također imao buran dan.

- Dopustite mi da završim tako što ću američkom narodu zahvaliti na gostoljubivosti i toploj dobrodošlici svugdje gdje sam bio tijekom moga posjeta vašoj velikoj zemlji, posebice od vašeg Predsjednika, Toma Lawrencea.

Pljesak kojim je pozdravljena ta izjava bio je tako glasan i dugotrajan da je Lawrence podigao pogled sa svojih bilješki. Zerimski je ponovno nepomično stajao i zurio u Lenjinov kip. Pričekao je da pljesak završi i tek je tada sjeo. Uopće nije djelovao zadovoljno, što je Lawrencea iznenadilo jer je po njegovu mišljenju govor prihvaćen daleko velikodušnije no što je zavrijedio. Lawrence je ustao kako bi odgovorio. Njegov je govor primljen s pristojnim zanimanjem, ali bez entuzijazma. Zaključio je riječima:

- Nadajmo se, Viktore, da je ovo prvi od vaših mnogih posjeta Sjedinjenim Državama, a u ime svih vaših gostiju, želim vam siguran let kući.

Lawrence je pomislio da su dvije laži u jednoj rečenici ipak malo previše, čak i za političara, te je požalio što nije imao vremena pročitati tu rečenicu prije nego što ju je izgovorio. Sjeo je uz pristojan pljesak, ali to nije bilo ništa u usporedbi s ovacijama što ih je Zerimski primio za podjednako banalni govor.

Kad je poslužena kava, Zerimski je ustao sa svog mjesta i pošao prema dvokrilnim vratima na drugoj strani prostorije. Uskoro je počeo govoriti "Laku noć" glasom koji se čuo na drugom kraju dvorane, i time jasno stavio do znanja kako želi da njegovi gosti što prije odu.

Nekoliko minuta nakon što je odbilo deset sati na nekoliko ura oko veleposlanstva, Lawrence je ustao i počeo se polako približavati svom domaćinu. Ali, poput Cezara na Kapitolu, stalno su ga zaustavljali razni građani koji su željeli dotaknuti rub careve odjeće. Kad je konačno stigao do vrata, Zerimski mu je kratko kimnuo glavom i zatim ga otpratio niza stube do prvoga kata.

Budući da Zerimski nije govorio, Lawrence se zagledao u Nizvestnijev kip Krista na križu na prvom odmoru. Sada kad se Lenjin vratio, čudio se da je Isus preživio. U dnu kamenih stuba Lawrence se okrenuo kako bi domahnuo svom domaćinu, ali je Zerimski već nestao u unutrašnjosti veleposlanstva. Da se potrudio otpratiti Lawrencea dalje od ulaznih vrata, vidio bi glavnog agenta Tajne službe kako ga čeka kraj limuzine.

Braithvvaite ništa nije rekao dok se vrata nisu zatvorila.

- Imali ste pravo, gospodine.

Prva osoba koju je Zerimski ugledao kad se vratio u veleposlanstvo bio je veleposlanik. Njegova se ekscelencija s nadom nasmiješila.

- Je li Romanov još uvijek u zgradi? - prodere se Zerimski jer više nijednog trenutka nije mogao skrivati svoj gnjev.

- Da, gospodine Predsjedniče - reče veleposlanik jureći za svojim vođom. - Bio je...

- Odmah ga dovedite k meni.

- Gdje ću vas naći?

- U vašoj nekadašnjoj radnoj sobi.

Pietrovski se žurno udalji u suprotnom smjeru.

Zerimski je marširao dugim mramornim hodnikom, jedva usporivši kad je gurnuo vrata veleposlanikove radne sobe kao da udara vreću za boksanje. Prvo što je ugledao bila je puška, još uvijek na pisaćem stolu. Sjeo je u veliki kožni naslonjač što ga je inače zauzimao veleposlanik.

Dok je nestrpljivo čekao da mu se pridruže, podigao je pušku i počeo je izbliza proučavati. Pogledao je u cijev i vidio da je jedan jedini metak još uvijek na svome mjestu. Prislonio je pušku uz rame i osjetio njezinu savršenu ravnotežu, te je prvi put shvatio zašto je Fitzgerald bio spreman letjeti na drugi kraj Amerike da bi nabavio ovakvo oružje.

Tada je vidio da je udarna igla vraćena na mjesto.

Zerimski je čuo kako se dva muškarca žurno primiču hodnikom. Trenutak prije no što su stigli do radne sobe, spustio je pušku u krilo.

Gotovo su utrčali u prostoriju. Zerimski je grubo pokazao prema dva naslonjača s druge strane stola.

- Gdje je bio Fitzgerald? - oštro upita prije nego što je Romanov sjeo. - U ovoj si me sobi uvjeravao da će biti ovdje u četiri poslije podne. "Ništa ne može poći po zlu", hvalisao si se. "Pristao je na moj plan", bile su točno tvoje riječi.

- Tako smo se bili dogovorili kad sam s njim razgovarao odmah iza ponoći, gospodine Predsjedniče.

- Dakle, što se dogodilo između ponoći i četiri poslije podne?

- Dok su ga moji ljudi rano jutros pratili u grad, vozač je morao stati na semaforu. Fitzgerald je iskočio iz automobila, potrčao na drugu stranu ceste i ubacio se u taksi koji je prolazio. Lovili smo ga sve do zračne luke Dulles, a tek smo tada vidjeli da Fitzgerald uopće nije unutra.

- Istina je da ste mu dopustili bijeg - reče Zerimski. - Zar se nije tako dogodilo?

Romanov sagne glavu i ništa ne reče. Predsjednikov se glas spusti do šapta.

- Koliko sam shvatio, u mafiji imate kodeks - reče i zatvori cijev puške - za one koji ne ispune svoj dio ugovora.

Romanov užasno podigne glavu, a Zerimski uperi pušku u sredinu njegovih prsa.

- Da ili ne? - tiho izusti Zerimski.

Romanov kimne glavom. Zerimski se nasmiješi čovjeku koji je prihvatio presudu vlastitog suda i polako pritisne okidač. Metak se zabije u Romanovljeva prsa oko dva centimetra ispod srca. Snaga udarca bacila je njegovo gipko tijelo na zid, gdje se zadržalo sekundu-dvije, a zatim je kliznulo na sag. Djelići mišića i kostiju poletjeli su na sve strane. Zidovi, sag, veleposlanikovo svečano odijelo i bijela košulja bili su natopljeni krvlju.

Zerimski se polako okretao sve dok se nije suočio sa svojim bivšim predstavnikom u Washingtonu.

- Ne, ne! - vikne Pietrovski i padne na koljena. - Podnijet ću ostavku, podnijet ću ostavku.

Zerimski po drugi put pritisne okidač. Kad je čuo klik, sjetio se da je u cijevi bio samo jedan metak. S izrazom razočaranja na licu ustane iz naslonjača.

- Morat ćeš to odijelo poslati u kemijsku čistionicu - reče, kao da je veleposlanik samo nešto prolio po rukavu. Predsjednik vrati pušku na stol. - Prihvaćam tvoju ostavku. No prije nego što počistiš svoj ured, pobrini se da se ostaci Romanovljeva tijela pošalju u St Petersburg. - Krene prema vratima. - Neka to bude brzo; volio bih biti nazočan kad ga pokopaju zajedno s njegovim ocem.

Pietrovski, još uvijek na koljenima, ne odgovori. Osjećao je mučninu i bojao se otvoriti usta.

Kad je Zerimski stigao do vrata, okrenuo se prema prestrašenom diplomatu.

- S obzirom na okolnosti, bilo bi mudro srediti da se tijelo pošalje diplomatskom poštom.

31.

Dok se Zerimski penjao stubama u Iljušin, snijeg je gusto padao stvarajući debeli bijeli sag oko zrakoplova.

Tom Lawrence je stajao na pisti, odjeven u dugi crni kaput. Pomoćnik mu je držao kišobran nad glavom.

Zerimski je nestao u zrakoplovu, a da se čak nije potrudio okrenuti i mahnuti radi kamera. Bilo kakav nagovještaj da je ovo doba godine vrijeme dobre volje za sve ljude njemu očito ništa nije značio.

Ministarstvo vanjskih poslova već je dalo izjavu za tisak. U izjavi se na široko govorilo o uspjehu četverodnevog posjeta novog ruskog Predsjednika, o važnim koracima što su ih poduzele obje zemlje, te o nadi za daljnju suradnju u budućnosti. "Korisno i konstruktivno" bile su riječi za koje se Larry Harrington odlučio prije jutarnje tiskovne konferencije, a onda je još dodao "korak naprijed". Novinari koji su upravo bili svjedoci Zerimskijeva odlaska prevest će Harringtonove riječi u "beskorisno i nekonstruktivno, te nesumnjivo korak natrag".

Nekoliko trenutaka nakon zatvaranja sivih vrata, Iljušin 62 pojuri naprijed, gotovo kao da, jednako kao i njegov gospodar, jedva čeka da pobjegne.

Lawrence je prvi okrenuo leđa letjelici što se udaljavala prema uzletnoj pisti. Brzo se zaputio prema svom helikopteru gdje je našao Andyja Lloyda s telefonskom slušalicom na uhu. Kad su se lopatice rotora počele okretati, Lloyd je brzo završio svoj razgovor

Marine One se odlijepio od tla, a Lloyd se nagnuo do Predsjednika i upoznao ga s ishodom hitne operacije izvedene toga jutra u Bolnici Walter Reed. Lawrence je kimnuo glavom kad mu je šef stožera iznio tijek akcije što ju je preporučio agent Braithwaite.

- Osobno ću nazvati gospođu Fitzgerald - rekao je.

Dva su muškarca ostatak puta proveli pripremajući se za kratki sastanak koji će se uskoro održati. Predsjednikov je helikopter sletio na južnu tratinu, a oni uopće nisu govorili dok su hodali prema Bijeloj kući. Lawrenceova je tajnica tjeskobno čekala kraj vrata Ovalnog ureda.

- Dobro jutro, Ruth - reče Predsjednik po treći put toga dana. Oboje su veći dio noći proveli na nogama.

U ponoć je nenajavljeno stigao državni odvjetnik i rekao Ruth da je pozvan na sastanak s Predsjednikom. To nije bilo u njegovu dnevniku. U dva ujutro su Predsjednik, gospodin Lloyd i državni odvjetnik otišli u Bolnicu Walter Reed - no ni to nije zabilježeno u dnevniku, kao ni ime pacijenta kojeg su posjetili. Vratili su se poslije sat vremena i proveli još devedeset minuta u Ovalnom uredu, a Predsjednik je rekao da ih nitko ne smije smetati. Kad je Ruth ponovno stigla u Bijelu kuću u osam i deset ujutro, Predsjednik je već bio na putu u Zračnu bazu Andrews kako bi ispunio svoju posljednju obvezu prema Zerimskome.

Iako je na sebi imao drugo odijelo, košulju i kravatu nego te noći, Ruth se pitala je li njezin šef te noći uopće spavao.

- Što je sljedeće, Ruth? - pitao je, iako je vrlo dobro znao odgovor.

- Oni s kojima imate sastanak zakazan za deset sati već četrdeset minuta čekaju u predvorju.

- Je li? Onda je bolje da ih pošalješ unutra.

Predsjednik uđe u Ovalni ured, otvori ladicu svog stola i izvadi dva lista papira i audiokasetu.

Papire stavi na upijač ispred sebe, a kasetu ubaci u kasetofon na svom stolu. Andy Lloyd uđe iz svog ureda noseći dva fascikla ispod ruke. Zauzme svoje uobičajeno mjesto kraj Predsjednika.-

- Imaš li pod prisegom potpisana očitovanja? - upita Lawrence.

- Da, gospodine - odgovori Lloyd.

Začuje se kucanje na vratima, Ruth ih otvori i najavi:

- Direktorica CIA-e i njezin zamjenik.

- Dobro jutro, gospodine Predsjedniče -vedro reče Helen Dex-ter i uđe u Ovalni ured, a njezin zamjenik ju je slijedio. Ona je također pod rukom imala fascikl.

Lawrence joj nije odgovorio na pozdrav.

- Bit će vam drago kad saznate - nastavi Dexterica i sjedne u jedan od dva prazna naslonjača nasuprot Predsjedniku - da sam uspjela riješiti onaj problem kojeg smo se bojali tijekom posjeta ruskog Predsjednika. Zapravo, imamo mnogo razloga vjerovati da osoba o kojoj je riječ više ne predstavlja opasnost u ovoj zemlji.

- Može li to biti ista osoba s kojom sam imao telefonski razgovor prije nekoliko tjedana? - upita Lawrence i nagne se u naslonjaču.

- Nisam sigurna da vas razumijem, gospodine Predsjedniče -reče Dexterica.

- Onda mi dopustite da vam objasnim - reče Lawrence. Nagne se naprijed i pritisne tipku "Play" na kasetofoni.

- Osjećao sam da vas moram nazvati i staviti vam do znanja koliko važnim smatram taj zadatak. Jer uopće ne sumnjam u to da ste vi prava osoba za to. Stoga se nadam da ćete pristati preuzeti odgovornost.

- Zahvalan sam na povjerenju što ga imate u mene, gospodine Predsjedniče, i cijenim to što ste odvojili vremena da me osobno nazovete...

Lawrence pritisne tipku "Stop".

- Nema sumnje da imate jednostavno objašnjenje o tome kako je i zašto došlo do ovog razgovora - reče.

- Nisam sigurna da vas u potpunosti razumijem, gospodine Predsjedniče. Agenciji nisu poznati vaši osobni telefonski razgovori.

- To možda jest, a možda i nije istina - reče Predsjednik. - Ali baš taj razgovor, kao što dobro znate, nije obavljen iz ovog ureda.

- Zar Agenciju optužujete za...

- Ni za što ja ne optužujem Agenciju. Optužba se odnosi na vas osobno.

- Gospodine Predsjedniče, ako vi ovako zamišljate šale...

- Zar vam se čini da se smijem? - upita Predsjednik, a tada ponovno udari tipku "Plav".

- Osjećao sam da je to najmanje što sam mogao učiniti u ovim okolnostima.

- Hvala vam, gospodine Predsjedniče. Iako me gospodin Gutenberg uvjeravao da ste vi u toku, a direktorica me osobno nazvala kasnije toga poslijepodneva da to potvrdi, kao što znate, ipak sam osjećao da ne mogu prihvatiti zadatak ako nisam siguran daje zapovijed došla izravno od vas. Predsjednik se nagne naprijed i još jednom pritisne tipku "Stop".

- Ima toga još, ako želite čuti.

- Uvjeravam vas - reče Dexterica - da operacija što je Fitzgerald spominje nije bila ništa više od rutinske vježbe.

- Zar tražite od mene da povjerujem kako atentat na ruskog Predsjednika CIA sada smatra tek rutinskom vježbom? - s nevjericom reče Lawrence.

- Nikad nismo namjeravali izvršiti atentat na Zerimskoga - oštro će Dexterica.

- Samo ste željeli da nedužni čovjek bude za to obješen - odbrusi Predsjednik. Uslijedila je duga šutnja, a potom doda: -I tako uklonite svaki dokaz da ste zapravo vi naredili atentat na Ricarda Guzmana u Kolumbiji.

- Gospodine Predsjedniče, uvjeravam vas da CIA nije imala nikakve veze s...

- Connor Fitzgerald nam je rano jutros ispričao drukčiju priču - reče Lawrence.

Helen Dexter je šutjela.

- Možda biste željeli pročitati ovjereno očitovanje što ga je jutros potpisao u nazočnosti državnog odvjetnika.

Andy Lloyd otvori prvi od dva fascikla te Dexterici i Gutenbergu pruži kopije očitovanja što ga je potpisao Connor Fitzgerald i posvjedočio državni odvjetnik. Kad su njih dvoje počeli čitati izjavu, Predsjednik je opazio kako se Gutenberg preznojava.

- Prihvatio sam savjet državnog odvjetnika i ovlastio glavnog agenta da vas oboje uhiti pod optužbom izdaje. Ako vas proglašavaju krivima, rečeno mi je da je moguća samo jedna kazna. Dexterica je stisnula usne. Njezin je zamjenik vidljivo drhtao. Lawrence se okrene k njemu.

- Dakako da je moguće, Nick, kako vi niste bili svjesni činjenice da direktorica nije dobila potrebne ovlasti za izdavanje takve zapovijedi.

- To je posve točno, gospodine - lane Gutenberg. - Zapravo me uvjerila da je naredba za atentat na Guzmana stigla izravno iz Bijele kuće.

- Mislilo sam da ćete to reći, Nick - reče Predsjednik. - I ako se osjećate sposobnim potpisati ovaj dokument - gurne list papira preko stola - državni mi je odvjetnik stavio do znanja da se smrtna kazna može preinačiti u doživotni zatvor.

- Bez obzira o čemu je riječ, nemojte to potpisati - naredi Dexterica.

Gutenberg ju je ignorirao. Izvadio je nalivpero iz džepa i potpisao se između dva olovkom napravljena križića ispod jedne rečenice kojom podnosi ostavku na mjesto zamjenika direktora CIA-e, koja vrijedi od devet ujutro toga dana.

Dexterica je s neskrivenim prezirom bijesno zurila u njega.

- Da ste odbili potpisati, ne bi imali hrabrosti ići do kraja. Muškarci su takvi beskičmenjaci. - Okrenula se i suočila s Predsjednikom koji je preko stola gurnuo drugi list papira. Spustila je pogled na vlastitu ostavku na položaj direktora CIA-e, koja također vrijedi od devet sati toga dana. Pogleda Lawrencea i prkosno reče: - Ništa neću potpisati, gospodine Predsjedniče. Dosad ste već morali shvatiti da mene nije tako lako uplašiti.

- Pa, Helen, ako se ne osjećate sposobnom postupiti jednako časno kao Nick - reče Lawrence - kad izidete iz ove prostorije, s druge će vas strane čekati dva agenta Tajne službe s uputama da vas uhite.

- Meni ne možete blefirati, Lawrence - reče Dexterica i ustane.

- Gospodine Gutenberg - reče Lloyd dok se ona približavala vratima, ostavivši na stolu nepotpisani list papira - smatram da je doživotni zatvor, bez nade u pomilovanje, previsoka cijena u ovim okolnostima. Pogotovo ako vam je sve ovo namješteno i niste znali što se događa. Gutenberg je kimnuo glavom kad je Dexterica stigla do vrata.

- Rekao bih da je kazna od šest, možda najviše sedam godina, prikladnija za vaš slučaj. A uz malu pomoć iz Bijele kuće, možda ćete na koncu odslužiti samo tričetriri godine.

Helen Dexter naglo stane.

- Ali to bi, dakako, značilo da ćete pristati...

- Pristat ću na sve. Na sve - promuca Gutenberg.

- ... svjedočiti kao svjedok optužbe.

Gutenberg ponovno kimne glavom, a Lloyd iz drugog fascikla što mu je počivao u krilu izvadi očitovanje na dvije stranice. Bivši je zamjenik direktora utrošio samo nekoliko trenutaka na čitanje prije no što je u dnu druge stranice načrčkao svoj potpis.

Direktorica je držala ruku na kvaki, neko je vrijeme oklijevala, a zatim se okrenula i polako vratila do stola. Svom je bivšem zamjeniku uputila još jedan dugi pogled gađenja, a potom je uzela nalivpero i potpisala se između dva križića.

- Vi ste budala, Gutenberg - reče. - Nikad ne bi riskirali da Fitzgeralda pozovu za svjedoka. Svaki donekle dobar odvjetnik rastrgao bi ga na komadiće. A bez Fitzgeralda nemaju ništa. Što im je, sigurna sam, državni odvjetnik već objasnio.

Ponovno se okrenula da bi izišla iz prostorije.

- Helen je sasvim u pravu - reče Lawrence, uzme tri dokumenta i pruži ih Lloyd. - Da je slučaj ikad dospio na sud, nikad ne bismo mogli Fitzgeralda dovesti kao svjedoka.

Helen Dexter po drugi put naglo stane, a tinta se još nije osušila na njezinoj ostavci.

- Na žalost - reče Predsjednik - moram vas obavijestiti da je Connor Fitzgerald umro jutros u sedam i četrdeset tri.

ČETVRTI DIO

Brzi i mrtvi

32.

Pogrebna je povorka polako napredovala preko vrha brežuljka.

Nacionalno groblje Arlington bilo je krcato, što je bilo neobično kad se radilo o čovjeku koji nikad nije tražio javno priznanje. Predsjednik Sjedinjenih Država stajao je s jedne strane groba, a uz njega su bili predstojnik Ureda Bijele kuće i državni odvjetnik. Nasuprot njima bila je žena koja u proteklih četrdeset minuta nije podigla glavu. S njene desne strane stajala joj je kći Tara, a s lijeve njezin budući zet, Stuart McKenzie.

Oni su doletjeli iz Sydneyja dva dana nakon što su primili Predsjednikov osobni telefonski poziv. Velika skupina ljudi okupljena oko groba jasno je pokazala Maggie Fitzgerald koliko je prijatelja i štovatelja Connor ostavio za sobom.

Na sastanku u Bijeloj kući prethodnoga dana Tom Lawrence je udovici rekao da su Connorove posljednje riječi govorile o njegovoj ljubavi prema ženi i kćeri. Predsjednik je dalje rekao da će njezina muža pamtiti cijeli život, iako ga je samo jednom sreo.

To je rekao čovjek koji svakodnevno susreće stotinjak ljudi, Tara je te večeri napisala u svoj dnevnik.

Nekoliko koraka iza Predsjednika stajao je novoimenovani direktor CIA-e i skupina muškaraca i žena koji se toga dana nisu kanili javiti na posao. Doputovali su sa sve četiri strane svijeta da bi bili ondje.

Visoki, čvrsto građeni muškarac bez jedne vlasi na glavi stajao je malo po strani i nekontrolirano plakao. Nitko od nazočnih ne bi povjerovao da bi i najbezobzirniji gangsteri u Južnoafričkoj Republici bili oduševljeni kad bi znali da je Čari Koeter izvan zemlje, pa makar samo i na nekoliko dana.

FBI i Tajna služba također su bili zastupljeni velikim brojem ljudi. Kapetan William Braithwaite stajao je na čelu dvanaest snajperista od kojih bi svaki bio sretan da završi karijeru kao nasljednik Connora Fitzgeralda.

Na obronku brežuljka, sve dokle je sezao pogled, groblje su ispunjavali rođaci iz Chicaga, akademici iz Georgetowna, igrači bridža, irski plesači, pjesnici i ljudi svih zanimanja. Stajali su spuštenih glava u spomen čovjeku kojeg su voljeli i poštivali.

Pogrebna je povorka stala na Sheridan Driveu, nekoliko metara od groba. Počasna straža od osam ljudi podigla je lijes s kolica, stavila ga na ramena i počela usporeno marširati prema grobu. Lijes je bio pokriven američkom zastavom, a gore su počivala Connorova odličja. Medalja časti nalazila se u sredini. Kad su nosači lijesa stigli do groba, polako su spustili lijes na zemlju i pridružili se ostalima.

Otac Graham, koji je više od trideset godina bio obiteljski svećenik Fitzgeraldovih, podigao je ruke.

- Prijatelji - počeo je. - Svećenici često imaju zadatak otpratiti na posljednji počinak župljane koji su preminuli, a koje su jedva poznavali i čija postignuća nisu uvijek vidljiva. Ali to se ne može reći za Connora Fitzgeralda. Kao studenta, pamtit će ga kao jednog od najboljih vođa navale koje je imalo Sveučilište Notre Dame. Kao vojnika, nikakve moje skromne riječi ne mogu se mjeriti s izjavom što ju je napisao kapetan Christopher Jackson, njegov zapovjednik voda: Neustrašivi časnik pred licem opasnosti, koji je uvijek živote svojih ljudi stavljao ispred svog života. Kao profesionalac, dao je gotovo tri desetljeća službe svojoj zemlji; morate se samo osvrnuti oko sebe i vidjeti koliko su ga cijenili njegovi kolege. Ali najviše od svega, sjećat ćemo ga se kao Maggiena muža i Tarina oca. Iskreno suosjećamo s obje.

Otac Graham je spustio glas.

- Bio sam te sreće da se mogu ubrojiti među njegove prijatelje. Radovao sam se da ću tijekom božićnih blagdana nanovo s njim zaigrati bridž; zapravo, nadao sam se da ću dobiti natrag 10 dolara što sam ih izgubio kad smo igrali rober malo prije no što je otišao na svoj posljednji zadatak. Dragi Bože, rado bih dao sve što posjedujem samo da me Connor još jednom pobijedi u bridžu.

- Sportaš, vojnik, profesionalac, ljubavnik, otac, prijatelj, a za mene, iako nikad ne bih imao hrabrosti to reći u njegovoj nazočnosti, jednostavno zato što bi mi se smijao... junak.

- Pokopan blizu tebe, Connore, još je jedan američki junak. - Stari svećenik podigne glavu. - Da sam ja John Fitzgerald Kennedy, bio bih ponosan što sam pokopan na istom groblju kao i Connor Fitzgerald.

Počasni nosači lijesa stupe naprijed i spuste ga u grob. Otac Graham napravi znak križa, sagne se, uzme šaku zemlje i baci je na lijes.

- Pepeo pepelu, prah prahu - pjevnim je glasom govorio svećenik dok je trubač marinaca svirao Tišinu. Počasna je straža savijala zastavu dok nije završila kao uredan trokut u rukama najmlađeg kadeta, mladića od osamnaest godina koji je, kao i Connor, rođen u Chicagu. Inače bi je predao udovici uz riječi Gospodo, u ime Predsjednika Sjedinjenih Država. Ali ne danas. Danas je marširao u drugom pravcu. Sedam je marinaca podiglo puške u zrak i ispalilo dvadeset jednu salvu dok je mladi kadet stao u stav pozor ispred Predsjednika Sjedinjenih Država i predao mu zastavu.

Tom Lawrence ju je uzeo, polako se zaputio na drugu stranu groba i stao ispred udovice. Maggie je podigla glavu i pokušala se osmjehnuti kad joj je Predsjednik predao simbol nacije.

- U ime zahvalne zemlje predajem vam zastavu Republike. Okruženi ste prijateljima koji su dobro poznavali vašeg supruga. Želio bih da sam i ja imao tu povlasticu.

Predsjednik sagne glavu i vrati se na drugu stranu groba. Kad je orkestar marinaca zasvirao državnu himnu, položio je desnu ruku na srce.

Nitko se nije maknuo sve dok Stuart i Tara nisu otpratili Maggie do izlaza s groblja. Stajala je ondje gotovo sat vremena i rukovala se s onima koji su došli ispratiti njezina muža na posljednji počinak.

Dva muškarca koji su za vrijeme cijele ceremonije ostali na vrhu brežuljka prethodnog su dana doletjeli iz Rusije. Nisu došli odati počast. Vratit će se u St Petersburg večernjim letom i izvijestiti one koji su ih poslali da njihove usluge više nisu potrebne.

33.

Air Force One bio je okružen tenkovima kad je Predsjednik Sjedinjenih Država sletio na moskovski aerodrom. Predsjednik Zerimski jasno nam je stavio do znanja da ga ne zanima fotografiranje s Tomom Lawrenceom za one kod kuće. Niti je bilo uobičajenih govora "Dobro došli u Rusiju" izgovorenih na podiju postavljenom na pisti.

Kad je Lawrence ozbiljna lica sišao niza stube letjelice, pozdravio ga je prizor maršala Borodina kako stoji u kupoli tenka. Kad su se dva Predsjednika napokon sreli u Kremlju kasnije toga jutro, prva točka na dnevnom redu bio je zahtjev Predsjednika Zerimskoga da se NATO snage koje patroliraju duž ruskih zapadnih granica odmah smanje. Nakon teškog poraza njegova Zakona o smanjenju nuklearnog, biološkog, kemijskog i konvencionalnog naoružanja u Senatu, te dragovoljnog povratka Ukrajine u Sovjetski Savez, Predsjednik Lawrence zna da ne može ni za centimetar popustiti kad je riječ o ulozi NATO-a u Europi, pogotovo otkako ga novoizabrana senatorica Helen Dexter uporno opisuje kao "crvenu marionetu".

Nakon što je senatorica Dexter prošle godine dala ostavku na položaj direktorice CIA-e, kako bi se mogla "otvorenije suprotstavljati Predsjednikovoj lošoj vanjskoj politici", na Kapitalu se već govori o tome da bi mogla postati prva žena Predsjednik. Na jutrošnjim preliminarnim razgovorima u Kremlju predsjednik Zerimski nije se pretvarao da...

Stuart podigne pogled s naslovne strane Sydney Morning Herald kad je Maggie ušla u kuhinju, odjevena u traperice i pulover. Već više od šest mjeseci žive u istoj kući, a on je nikad nije vidio neurednu.

- Dobro jutro, Stuarde - reče. - Ima li štogod zanimljivo u novinama?

- Zerimski još uvijek napinje mišiće u svakoj prilici - odgovori Stuart. - A vaš Predsjednik mora se hrabro držati. Barem je takvo gledište ruskog dopisnika Herald.

- Zerimski bi na Bijelu kuću bacio nuklearnu bombu kad bi vjerovao da ne bi snosio posljedice - reče Maggie. - Zar nema vedrijih vijesti za subotnje jutro?

- Premijer je objavio datum drugog referenduma o tome treba li Australija postati republika.

- Tako ste spori u ovoj zemlji - reče Maggie i napuni zdjelu kukuruznim pahuljicama. - Mi smo se Britanaca riješili prije više od dvjesto godina.

- Siguran sam da nam više neće mnogo trebati - reče Stuart i nasmije se kad je njegova žena ušla u sobu odjevena u kućnu haljinu.

- Dobro jutro - pospano reče.

Maggie klizne sa svog stolca i poljubi je u obraz.

- Sjedni ovamo i pojedite ove kukuruzne pahuljice dok ti ja napravim omlet. Doista ne bi smjela...

- Majko, trudna sam, ne umirem od sušice - reče Tara. - Bit će mi sasvim dovoljna zdjela kukuruznih pahuljica.

- Znam, samo što...

- ... nikad nećeš prestati brinuti - reče Tara i zagrlji majku. - Odat ću ti jednu tajnu. Nema medicinskih dokaza da su spontani pobačaji nasljedni; to su samo zabrinute majke. Koja je jutros glavna priča? - upita i pogleda Stuarda.

- Moj slučaj na kriminalističkom sudu dospio je u novine, na šesnaestoj stranici - reče pokazujući tri kratka odlomka smještena u donjem lijevom kutu.

Tara je dvaput pročitala izvještaj prije no što je rekla:

- Ali nisu ti čak ni ime spomenuli.

- Ne. Čini se da ih zasad više zanima moj klijent - prizna Stuart. - Ali ako ga uspijem osloboditi, to bi se moglo promijeniti.

- Nadam se da ga nećeš osloboditi - reče Maggie i razbije drugo jaje. - Mislim da je tvoj klijent malena gnjida i da ostatak života treba provesti u zatvoru.

- Zato što je ukrao 73 dolara? - s nevjericom upita Stuart.

- Bepomoćnoj starici.

- Ali to mu je prvi put.
 - Prvi put da su ga uhvatili, želiš reći - napomene Maggie.
 - Znaš, Maggie, vi biste bili prvoklasna tužiteljica - reče Stuart. - Niste smjeli pristati da uzmete slobodnu studijsku godinu; umjesto toga, trebali ste se upisati na pravo. Ipak, sumnjam da bi mnogi dobro prihvatili ideju o doživotnom zatvoru zbog krađe 73 dolara.
 - Začudio bi se, mladiću - odbrusi Maggie. Začuo se mukli udarac o otirač.
 - Ja ću - reče Stuart i ustane od stola.
 - Stuart ima pravo - reče Tara kad je majka položila omlet pred nju. - Ne bi smjela tratiti vrijeme na to da budeš neplaćena domaćica. Previše si dobra za to.
 - Hvala ti, draga moja - reče Maggie. Vratila se do štednjaka i razbila još jedno jaje. - Ali ja uživam u vašem društvu. Samo se nadam da ne iskorištavam vašu gostoljubivost.
 - Dakako da ne iskorištavaš - reče Tara. - Ali prošlo je više od šest mjeseci od...
 - Znam, dušo, ali još uvijek mi treba malo vremena prije suočavanja s povratkom u Washington. Bit ću dobro kad počne jesenji semestar.
 - Ali više ne prihvaćaš ni pozive za nešto u čemu bi uživala.
 - Kao na primjer?
 - Prošli tjedan te gospodin Moore pozvao gledati Fidelio u Operi, a ti si mu rekla da si te večeri zauzeta.
 - Iskreno rečeno, ne sjećam se što sam radila - reče Maggie.
 - Ja se sjećam. Sjedila si u svojoj sobi i čitala UHksa.
 - Tara, Ronnie Moore je drag čovjek, i uopće ne sumnjam da ono što radi u banci, radi vrlo dobro. Ali ne treba mu večer provedena sa mnom dok ja razmišljam o tome koliko mi nedostaje tvoj otac. I ja svakako ne želim provesti večer s njim dok mi on govori koliko je obožavao svoju pokojnu ženu, kako god joj bilo ime.
 - Elizabeth - reče Stuart koji se vratio s jutarnjom poštom u rukama. - Ronnie je zapravo prilično simpatičan.
 - Nemoj i ti - reče Maggie. - Vrijeme je da oboje prestanete brinuti o mom društvenom životu. - Još veći omlet spustila je pred Stuarta.
 - Trebao sam vas oženiti, Maggie - reče on uz osmijeh.
 - Ti bi mi mnogo više odgovarao od većine muškaraca koje ste mi pokušali namjestiti - reče tapšući po glavi svoga zeta.
- Stuart se nasmije i počne sređivati pisma, od kojih je većina bila za njega. Dva je predao Tari i tri Maggie, a svoju je hrpu gurnuo u stranu u korist sportskih stranica Heralda. Maggie natoči sebi drugu šalicu kave prije nego što je pogledala svoju poštu. Kao i uvijek, najprije je proučila marke prije no što je odlučila kojim redom će otvarati pisma. Dvije su imale isti portret Georgea Washingtona. Treća je prikazivala šarenu sliku papige. Najprije je otvorila pismo iz Australije. Kad ga je pročitala do kraja, pružila ga je Tari čiji je smiješak postajao sve širi dok ga je čitala.
- Vrlo laskavo - reče Tara i pruži pismo Stuartu. Stuart ga brzo pročita.
 - Da, vrlo. Kako ćete odgovoriti?
 - Pisat ću im da nisam na burzi rada - reče Maggie. - Ali najprije moram saznati kome od vas dvoje moram zahvaliti na tome.
 - Mahne pismom po zraku.
 - Nisam kriva - reče Tara.
 - Mea culpa - prizna Stuart. Brzo je otkrio da se ne isplati varati Maggie. Uvijek bi te na kraju razotkrila. - Vidio sam oglas za posao u Herald i pomislio da ste vi idealni za taj posao. Čak ste i previše kvalificirani, rekao bih.
 - Priča se da će krajem akademske godine šef Prijamnog poći u mirovinu - reče Tara. - Znači da će u skoroj budućnosti tražiti zamjenu. Onaj tko dobije taj posao...
 - Sad me slušajte, vas dvoje - reče Maggie i počne raspremati stol. - Trenutno imam slobodnu godinu, a početkom kolovoza kanim se vratiti u Washington i nastaviti rad na svom starom poslu u Georgetownu. Sydneysko sveučilište morat će naći nekog drugog.
 - Sjedne i otvori svoju drugo pismo.

Ni Tara ni Stuart nisu ništa rekli kad je izvadila ček na 277.000 američkih dolara što ga je potpisao ministar financija. Cjelokupna naknada, objasnilo je priloženo pismo, zbog gubitka muža dok je radio kao CIA-in časnik. Kako bi oni mogli razumjeti koliko za nju znači taj gubitak?

Brzo je otvorila treće pismo. Spremila ga je za kraj jer je prepoznala prastari tisak i točno je znala tko ga je poslao.

Tara lako gurne Stuarda laktom.

- Godišnje ljubavno pismo od dr. O'Casevja, ako ne griješim

- reče poput šaptačice. - Moram priznati, zadržana sam time što ti je uspio ući u trag.

- I ja - reče Maggie uz osmijeh. - S njim se barem ne moram pretvarati. - Otvorila je omotnicu.

- Vidjet ćemo se vani za jedan sat, i budite spremne za polazak - reče Stuart, pogledavši na sat.

Maggie pogleda preko ruba naočala i nasmiješi se. - Rezervirao sam stol za ručak u restoranu na plaži.

- O, pravi si gospodar - reče Tara uz uzdah pun obožavanja. Stuart ju je baš kanio udariti novinama po glavi kad Maggie reče:

- Nebesa.

Oboje je začuđeno pogledaju. To je bilo najbliže bogohuljenju što su od nje ikad čuli.

- Što je bilo, majko? - upita Tara. - Prosi li te još uvijek, ili je nakon tolikih godina napokon oženio neku drugu?

- Ni jedno ni drugo. Ponudili su mu posao šefa Matematičkog odsjeka na Sveučilištu New South Walesa. Dolazi poznati rektora prije konačne odluke.

- Ne može biti bolje - reče Tara. - Na kraju krajeva, on je Irac, zgodan je, i oduvijek te obožava.

I kao što nas uvijek podsjećaš, tata ga je jedva uspio istisnuti. Što bi još mogla poželjeti?

Usljedila je duga šutnja prije no što je Maggie rekla:

- Bojim se da to nije posve točno.

- Kako to misliš? - upita Tara.

- Pa, istina je da iako je bio zgodan, i fantastičan plesač, također je bio pomalo dosadan.

- Ali uvijek si mi govorila...

- Znam što sam ti govorila - reče Maggie. - I ne moraš me tako gledati, mlada damo. Sigurna sam da katkad zadirkuješ Stuarda zbog onog mladog konobara u Dublinu koji...

- Majko! U svakom slučaju, on je sada...

- Što? - upita Stuart.

- ... predavač na Fakultetu Trinitv u Dublinu - reče Tara. - I štoviše, sretno je oženjen i ima troje djece. Što je više no što se može reći za većinu tvojih bivših djevojaka.

- Istina - prizna Stuart. - Dakle, recite mi - reče i ponovno obrati svoju pozornost na Maggie - kada dr. O'Casev stiže u Oz? Maggie opet otvori pismo i glasno pročita:

Letim iz Chicaga četrnaestog i stižem petnaestog.

- Ali to je danas - reče Stuart. Maggie kimne glavom i nastavi:

Ostat ću u Sydneyju preko noći, a idućeg ću se dana sastati s rektorom. Zatim se vraćam u Chicago.

Maggie podigne pogled.

- Bit će na putu kući prije nego što se vratimo s vikenda.

- To je šteta - reče Tara. - Nakon svih tih godina rado bih upoznala odanog dr. Declana O'Casevja.

- Još uvijek bi mogla - reče Stuart pogledavši na sat. - Kad slijeće njegov avion?

- U jedanaest i dvadeset - reče Maggie. - Bojim se da nećemo stići. Ne kaže gdje će odsjesti, a to znači da nikako ne možemo stupiti u vezu s njim prije nego što odleti kući.

- Nemojte biti tako malodušne - reče Stuart. - Ako krenemo za pet minuta, mogli bismo stići u zračnu luku na vrijeme. Mogli biste ga pozvati da pođe s nama na ručak.

Tara pogleda majku koja uopće nije djelovala tako kao da je oduševljena tom idejom.

- Čak i ako to učinimo, vjerojatno će odbiti - reče Maggie. - Bit će umoran od leta i morat će se pripremiti za sutrašnji sastanak.

- Ali barem ćeš znati da si se potrudila - reče Tara. Maggie presavije pismo, skine pregaču i reče:

- Imaš pravo, Tara. Nakon svih tih godina, to je najmanje što mogu učiniti. - Nasmiješi se svojoj kćeri, brzo iziđe iz kuhinje i nestane na kat.

U sobi je otvorila ormar i izabrala svoju najdražu haljinu. Nije željela da je Declan smatra sredovječnom, iako je to prilično budalasto jer ona to jest, kao i on. Pogledala se u zrcalu. Može proći, zaključila je, za pedeset jednu godinu. Nije se udebljala, ali su se u posljednjih šest mjeseci na njezinu čelu pojavile dvije-tri bore.

Maggie se vrati u prizemlje i nađe Stuarta kako se tka hodnikom. Znala je da su stvari već zacijelo u automobilu, a i motor je vjerojatno upaljen.

- Hajde, Tara - viknuo je uza stube po treći put. Tara se pojavila nekoliko minuta kasnije, a Stuartovo je nestrpljenje nestalo čim se nasmiješila.

Kad je sjela u automobil, Tara reče:

- Jedva čekam da ga upoznam. Čak i njegovo ime zvuči romantično.

- Baš sam se tako i ja osjećala u ono vrijeme - reče Maggie.

- Što ima u imenu? - reče Stuart navodeći Shakespearea i nasmije se dok je manevrirao automobilom niz kolni prilaz i izlazio na cestu.

- Prilično mnogo ako si rođen kao Margaret Deirdre Burke -odgovori Maggie. Stuart prasne u smijeh. - Dok sam bila u školi, jednom sam samoj sebi napisala pismo adresirano na "Dr. i gospođa Declan O'Casev". Ali to ga nije učinilo zanimljivijim. - Nervozno dotakne svoju kosu.

- Nije li moguće - reče Tara - da je nakon toliko godina dr. O'Casev postao zabavan, markantan i svjetski čovjek?

- Sumnjam - reče Maggie. - Mislim kako je vjerojatnije da će biti pompozan, naboran i još uvijek nevin.

- Kako biste mogli znati da je nevin? - upita Stuart.

- Jer je to uvijek svima govorio - odgovori Maggie. - Declanova ideja romantičnog vikenda bila je iznošenje rada o trigonometriji na matematičkoj konferenciji.

Tara prasne u smijeh.

- Iako moram biti poštena i reći da ni tvoj otac nije bio mnogo iskusniji od njega. Prvu noć zajedno proveli smo na klupi u parku, a ja sam jedino izgubila svoje papuče.

Stuart se tako glasno smijao da je zamalo udario u pločnik.

- Jednom sam ipak otkrila kako je Connor izgubio svoju nevinost - nastavi Maggie. - To je bilo s djevojkom poznatom kao "Nikad Ne Reci Ne Nancy" - šapne glumeći povjerljivost.

- Valjda vam nije to ispričao - s nevjericom će Stuart.

- Ne, nije. Nikad to ne bih saznala da se jedne večeri nije kasno vratio s treninga. Odlučila sam ostaviti poruku u njegovu ormariću u svlačionici, a s unutrašnje strane vrata našla sam prekríženo Nancyno ime. No zapravo se nisam mogla žaliti. Kad sam pogledala ormariće njegovih suigrača, Connor je imao daleko najniži rezultat.

Tara se već svijala od smijeha i preklinjala je majku neka prestane.

- Kad je tvoj otac konačno...

Kad su stigli do zračne luke, Maggie je već iscrpila sve priče o suparništvu između Declana i Connora, a počela je osjećati zabrinutost zbog predstojećeg susreta sa svojim nekadašnjim plesnim partnerom nakon toliko godina.

Stuart je stao uz pločnik, iskočio iz automobila i otvorio joj vrata.

- Bit će bolje da požurite - reče pogledavši na sat.

- Želiš li da pođem s tobom, mama? - upita Tara.

- Ne, hvala - odgovori Maggie i brzo krene prema kliznim vratima prije nego što se ova predomisli.

Pogledala je na oglasnu ploču. Let 815 United Airlinesa iz Chicaga sletio je na vrijeme, u jedanaest i dvadeset. Već je bilo gotovo jedanaest i četrdeset. Nikad u životu nije toliko kasnila kad je trebala dočekati zrakoplov.

Što se više približavala prostoru za dolaske, to je više usporavala korak, u nadi da će Declan imati vremena otići, a da se ne sretne. Odlučila je da će čekati petnaest minuta, a tada se vratiti do automobila. Proučavala je putnike koji su dolazili. Mladi, vedri i puni entuzijazma, s askama za jedrenje ispod ruku; sredovječni, užurbani i pažljivi, čvrsto držeći svoju djecu; stari,

usporeni i zamišljeni, na kraju reda. Počela se pitati hoće li uopće prepoznati Declana. Je li već prošao kraj nje? Na kraju krajeva, prošlo je više od trideset godina otkako su se zadnji put vidjeli, a on nije očekivao da će ga netko dočekati.

Ponovno je pogledala na sat. Petnaest minuta je gotovo prošlo. Počela je razmišljati o tanjuru knedli i čaši Chardonnaya na ručku u Cronulli, a zatim o drijemanju na poslijepodnevnom suncu dok Stuart i Tara surfaju. A tada se njen pogled zaustavi na jednorukom čovjeku koji je prolazio kroz izlaz za dolaske.

Maggie je osjetila malaksalost u nogama. Zurila je u muškarca kojeg nikad nije prestala voljeti. Pomislila je da će se srušiti. Suze su joj se nakupile u očima. Nije zahtijevala nikakvo objašnjenje. To može doći kasnije, mnogo kasnije. Potrčala je prema njemu, nesvjesna bilo čega oko sebe.

Čim ju je ugledao, nasmiješio se onim poznatim smiješkom kojim je pokazivao kako zna da je otkriven.

- O moj Bože, Connor - reče i raširi ruke. - Reci mi da je to istina. Dragi Bože, reci mi da je to istina.

Connor ju je čvrsto zagrlio desnom rukom, a lijevi je rukav visio uz njegovo tijelo.

- Istina je, ljubljena moja Maggie - reče otegnutim irskim naglaskom. - Na žalost, iako Predsjednici mogu gotovo sve srediti, kad te daju usmrtiti, moraš na neko vrijeme nestati i uzeti novi identitet. - Pustio ju je i zagledao se u ženu za kojom je žudio u svakom satu tijekom proteklih šest mjeseci. - Odlučio sam se za dr. Declana O'Casevja, akademika koji razmišlja o prelasku na novi posao u Australiji, jer sam se sjetio da si mi jednom rekla da si željela biti gospoda Declana O'Casevja. Nadam se da me neće baš mnogo Australaca testirati koliko se snalazim u matematici.

Maggie ga je gledala, a suze su joj se slijevale niz obraze. Nije bila sigurna treba li se smijati ili plakati.

- Ali pismo, dragi - reče. - Iskrivljeno "e". Kako si...?

- Da, mislio sam da će ti se svidjeti ta finesa - reče Connor. - To je bilo nakon što sam vidio tvoju sliku u Washington Postu, kako stojiš kraj groba nasuprot Predsjedniku, a zatim sam pročitao veličanstvene hvalospjeve tvom pokojnom mužu te sam pomislio: Declane, dečko moj, to bi mogla biti tvoja posljednja prilika da oženiš onu mladu Margaret Burke iz East Sidea. - Nasmiješi se. - Dakle, što misliš o tome, Maggie? - reče. - Hoćeš li se udati za mene?

- Connor Fitzgerald, ima mnogo toga što moraš objasniti - reče Maggie.

- Doista ima, gospođo O'Casev. No, da to učinim, imam i cijeli život što nam preostaje.

Kraj.

Ibs & abacus123

